

ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor: *PRINȚESA*,
NEÎNCREDERE și *ÎMPOTRIVA RAȚIUNII*

Misterioasa Lady

ELIZABETH THORNTON

Misteriosa Lady

ELIZABETH THORNTON

Misterioasa Lady

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THORTON, ELIZABETH

Shady / Elizabeth Thorton; trad.: Mihnea Columbeanu
- București: Orizonturi 2004
ISBN 973-9342-91-4

821.111-31=135.1

SHADY LADY

2004 by Mary George

PROLOG

Aprilie, 1817: Brinsley Hall, Oxfordshire

Bărbatul știa cu precizie în ce moment o vorbă aruncată la întâmplare de unul dintre oaspeți făcuse să se aprindă o luminiță în memoria ei excelentă. Ceva i se putea citi în privire – nu bănuială, nici înțelegere. Un cuvânt mai potrivit ar fi fost *speculație*. O cunoștea pe Chloë. Își întipărise în minte informația, pentru mai târziu. Trebuia s-o ucidă înainte de a înțelege totul.

Nu-și putea îngădui să-și facă scrupule, și nici să piardă vremea – mai ales acum. Trebuia s-o amuțească înainte de a-și striga bănuielile în gura mare.

Era vremea să se ducă la culcare. Lacheii așteptau cu lumînările pregătite ca să lumineze drumul pînă sus. Nimeni nu zăbovea. Petrecerea se sfîrșise. Unii oaspeți plecaseră deja. Cîțiva, care rămăseseră, aveau bagajele făcute și erau gata să pornească la drum a doua zi în zori.

Ajuns în camera lui, se întinse pe pat, îmbrăcat, cu mâinile sub ceafă, ascultînd sunetele din casa care se pregătea pentru noapte. Așteptă un ceas, apoi se ridică și părăsi încăperea.

După ce concedie camerista, Chloë se așeză la secreter, își deschise caietul și începu să scrie impresii despre dineul care tocmai se terminase. Descrie lista de bucate, vesela, musafirii – cum fuseseră îmbrăcați, cum arătaseră și ce

spuseseră. Erau oameni influenți, cu legături în cercurile înalte ale societății. Se cam lăudaseră cu acești prieteni, și ea notă conștiincios acest lucru.

O conversație îndeosebi îi stăruia în minte, ceva ce spusese lady Langston. Când își aminti totul, puse tocul jos. Gîndurile începură să i se învălmășească cu repeziciune. Nu-i venea să creadă că era cu puțință. Poate că o înșela memoria. Nu putea să acuze pe nimeni, fără să verifice cîteva fapte, însă dacă avea dreptate, însemna că se afla în pericol de moarte.

Cu cîteva clipe înainte, îi fusese destul de cald. Acum simțea frigul pînă-n măduva oaselor.

Tresări cînd cineva ciocăni încetișor la ușă.

– Chloë?

Glasul lui!

– Vreau să-ți vorbesc. Deschide ușa, Chloë.

Nici moartă!

Se duse repede la fereastră și trase draperiile, apoi se așeză la secreter și căută hîrtie într-un sertar. Cutia cu coli pe care o găsi conținea file veline de cea mai bună calitate, cu blazonul lordului Brinsley pe fiecare pagină. În alte împrejurări, ar fi fost impresionată, acum însă suspină.

Avu nevoie doar de cîteva clipe ca să scrie ceea ce avea de spus. Nădăjduia, se ruga, ca acea scrisoare să nu fie necesară, ca ea să rămînă în viață pentru a spune cu gura ei povestea. N-ar fi vrut s-o amestece pe Jo, dar nu mai avea pe altcineva la care să apeleze.

Lady Brinsley se oferise să pună la poștă scrisorile oaspeților. Nu trebuia decît să le lase pe masa din hol.

Poate că intrase în panică degeaba. Poate ar fi fost mai bine să-l invite în cameră ca să vorbească pe îndelete.

Mînerul ușii fu zgîlțîit.

– Chloë, știu că ești trează. Am văzut lumină pe sub ușă. Aș dori să-ți vorbesc.

– O clipă!

Slavă Domnului că ușa era încuiată!

Împinse jurnalul în secreter și puse scrisoarea pe consolă, sperînd ca servitoarea să se ocupe de ea. Înghățîndu-și pelerina, se strecură fără zgomot pe ușa care dădea direct pe scara de serviciu.

În timp ce cobora treptele, mintea îi lucra cu viteza fulgerului. Dacă țipa din răspuțeri, ar fi auzit-o cineva? Și dacă o auzeau, ar fi ajuns la ea la timp? Ar fi crezut-o? Unde să se ducă, ce să facă...?

Părăsi casa pe ușa din spate. După cîțiva pași se opri, așteptînd ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Se înfioră. Nu era singură.

O umbră păși în fața ei.

– Chloë?

În glas i se simțea amuzamentul.

În timp ce mîinile lui se întindeau s-o prindă, Chloë se strecură pe sub brațele întinse și o luă la fugă.

1

Trebuia să-mi dau seama că sînteți femeie.

Jo Chesney, proprietara și editoarea gazetei *Avon Journal*, tresări și ridică privirea. Se afla la biroul ei, studiind ultima ediție a ziarului, proaspăt ieșită de sub tipar, și era descumpănită atît de prezența străinului, cît și de cuvintele lui. Era joi, ziua în care apărea ziarul. Nu avea timp pentru discuții.

În primul moment își zise că era actor. Era înalt, brunet și mai curînd interesant decît chipeș. Avea prestanță. La urma urmei erau în Stratford-upon-Avon, locul nașterii lui Shakespeare, iar în acea perioadă a anului se juca mereu cîte o piesă la teatru sau în aer liber.

Cînd necunoscutul făcu un pas spre ea, Jo nu se alarmă. În jur erau destui oameni, iar Mac Nevin, de la administrativ, se afla în biroul de vizavi. Nu trebuia decît să strige, și imediat ar fi venit în fugă cineva.

În ciuda acestui fapt se afla în dezavantaj. Vizitatorul era îmbrăcat impecabil, iar ea purta un halat ca să-și protejeze hainele. În plus, o domina cu alura lui de fiară de pradă uriașă. Jo echilibra situația, ridicîndu-se în picioare.

Se vedea clar că omul era victima unei neînțelegeri. Probabil greșise clădirea și o lua pe Jo drept altcineva. Totuși, neînțelegere sau nu, tonul și manierele lui erau jignitoare. Jo Chesney era o femeie respectabilă, care întîmplător mai avea și o firmă de succes. Nimeni nu-și putea permite să-i vorbească așa.

Cu o privire la fel de înghețată ca a lui, răspunse:

– Aici este redacția gazetei *Avon Journal*. Dacă v-ați rătăcit, vă arăt drumul cu plăcere.

– Nu m-am rătăcit. Sînteți J. S. Chesney, presupun, patroana acestui gunoi de toată rușinea?

Jo nu observase că avea un număr din *Journal*, decît atunci cînd necunoscutul îl aruncă pe birou.

Gunoi de toată rușinea! Dacă nu era actor, trebuia să fie politician. Nici un om întreg la minte nu vorbea așa. Încerca s-o offenseze. Nici nu-i trecea prin cap cît de bine reușise. *Avon Journal* era mai mult decît un simplu ziar pentru ea. Fusese mîndria și bucuria răposatului ei soț. După moartea lui John, păruse că gazeta avea să-l urmeze curînd. Dar Jo nu îngăduise. Împotriva sfaturilor tuturor, îi luase locul și ținuse ziarul pe picioare. După părerea ei, John și *Avon Journal* erau de nedespărțit.

– Da, spuse ea, eu sînt doamna Chesney. *Avon Journal* e proprietatea mea. Ce-am făcut, v-am ortografiat greșit numele? Am publicat o cronică defavorabilă?

– O cronică... Sprîncenele vizitatorului se îmbinară brusc. Credeți că sînt actor?

Era clar că nu, dar din moment ce ideea părea să-l irite, Jo turnă gaz peste foc.

Îl studie un moment.

– Ați putea trece drept eroul unei piese, dacă nu v-ați mai încrunta așa la mine și ați fi mai manierat.

Un moment avu impresia că mersese prea departe. Buzele străinului se strînseseră, dar numai pentru o clipă. Apoi spuse încet:

– Am avut dreptate. Nu mă cunoașteți, nu-i așa, doamnă Chesney?

– Ar trebui să vă cunosc?

– Scrieți despre mine ca și cum m-ați cunoaște... intim.

Lui Jo nu-i plăcea cum își alegea cuvintele, dar nu putea

fi sigură dacă fusese o aluzie intenționată sau una întâmplătoare. Se hotărî să-i acorde beneficiul îndoielii.

– Dacă aveți vreo plîngere, vă propun să vorbiți cu domnul Nevin, directorul nostru administrativ. Eu sînt editoarea. Nu controlez tot ce apare în ziar.

– Un răspuns tipic feminin! Cînd toate celelalte încercări dau greș, găsiți un bărbat să vă scoată basma curată. A, nu, doamnă Chesney! Numele dumneavoastră apare pe fiecare număr al ziarului – J. S. Chesney. Sînteți cea care veți plăti. Asta dacă nu cumva sînteți măritată, desigur. În acest caz soțul dumneavoastră, nefericitul, va fi făcut răspunzător de purtarea dumneavoastră reprobabilă.

Jo ar fi vrut să riposteze, biciuindu-l cu cîteva vorbe bine alese. Se abținu dîndu-și brusc seama că omul părea serios. Suna a proces, tribunal, daune punitive. Trebuia să-l asculte pînă la capăt.

– Nu stau în umbra nici unui bărbat, spuse ea cu calm. Sînt văduvă, și nu mă îndoiesc că știți asta.

– Nu, n-am știut.

Străinul păru să ezite, ca și cum ar fi fost gata să-și prezinte scuzele, dar continuă:

– N-are nici o importanță. Vreau ca toată povestea asta să înceteze.

Întinse mîna și întoarse ziarul cu ultima pagină în sus. VIAȚA LONDONEZĂ, anunța titlul cu litere de-o șchioapă. Era o rubrică destul de nouă, care comenta obiectiv activitățile londonezilor bogați și faimoși. Se părea că cititorii, chiar și cei care locuiau atît de departe, în Stratford-upon-Avon, nu se mai săturau să citească despre acele celebrități – cum se îmbrăcau, ce mîncau, unde locuiau, ce făceau.

Prietena ei, Chloë, venise cu ideea. Ea scria articolele sub pseudonimul de lady Tellall, și le trimitea de la Londra cu poșta expres, din două-n două săptămîni. Era persoana ideală pentru așa ceva. Rămăsese văduvă, dar fusese măritată

cu un om de succes și urcase pînă-n cele mai înalte cercuri din lumea bună.

Lumea bună, după părerea lui Chloë, era oricum numai bună nu. Pe sub pojghița subțire pîndeau curenți primejdioși, mocneau pasiuni explozive, clocoteau legături furtunoase. Pe scurt, spunea Chloë rîzînd, tot ceea ce face viața să fie mai interesantă. În fiecare săptămînă, Jo publica din corespondența lui Chloë suficient pentru a umple ultima pagină cu secretele savuroase ale bogătașilor vestiți.

De cînd introdusese rubrica „Viața londoneză“, tirajul ziarului crescuse vertiginos.

Acum Jo înțelegea. Necunoscutul cel revoltat trebuia să fie unul dintre celebritățile lui Chloë și era clar să se simțea indignat de ceea ce scrisese aceasta despre el. Dar cine anume era?

Se rezemă de spătar, sprijinindu-și mîinile pe birou, în timp ce-l măsura încet cu privirea. Era un bărbat cu constituție athletică, puțin trecut de treizeci de ani, îmbrăcat impecabil într-o redingotă neagră și pantaloni bej. Nu-i vedea ghetetele, dar bănuia că trebuia să fie Hessian, lustruite ca oglinda. Părul îi era închis la culoare, dar nu negru. Avea luciri de mahon printre cîrlionții sîrmoși care-i ajungeau pînă la guler. Pe obrazul stîng, aproape de gură, se vedea o mică cicatrice. Însă, ceea ce *ar fi trebuit* să observe și *ar fi observat* dacă nu o ataca atît de brusc, era faptul că se rezema într-un baston cu mîner de argint.

– Sînteți Waldo Bowman! exclamă ea.

Cînd vizitatorul înclină din cap în semn de încuviințare, nodul de încordare dintre omoplații lui Jo începu să se desfacă treptat. O fi arătat el nepăsător și periculos dar, potrivit lui Chloë, singurul lucru de care se făcea vinovat era că profitase de atracția irezistibilă pe care le-o inspira femeilor. Un zdrobitor de inimi, cum îl numise Chloë, fără răutate. Îl admira pe Waldo Bowman.

Chloë avea o slăbiciune pentru aventurieri pe care Jo n-o împărtașea.

Bowman o studia cu același interes cu care-l privea și ea. Jo știa că arăta jalnic în halat, cu îngrozitorul ei păr roșu strâns și legat la spate cu o panglică, dar n-avea de gând să-și prezinte scuzele pentru felul cum arăta. Editarea unui ziar nu era o treabă ușoară. N-avea nici un motiv să se simtă încurcată sau stînjenită, chiar dacă degetele îi erau pătate de cerneală. Își stăpîni impulsul de a și le șterge pe furiș de halat.

– N-am auzit. Ce spuneți?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Waldo Bowman o privi gînditor. Într-un tîrziu, spuse:

– Nu frecventați cercurile mele, deci știu că nu dumneavoastră sînteți autoarea acestei fițiuci de scandal.

Agită ziarul.

– Numele ei, doamnă Chesney. Dați-mi numele ei.

Jo clătină din cap.

– Sursele mele sînt confidentiale. Nu veți afla nici un nume de la mine.

Bowman își rezemă o mîină pe birou, cu degetele desfăcute. Privirea îi devenise tăioasă.

– Vreau să ne înțelegem. Nu voi îngădui ca numele meu să fie terfelit într-o hîrtoagă de mîna a doua care satisface doar curiozități vulgare. N-aveți pic de conștiință? Sau nu urmăriți decît să vă vindeti fițiuca?

Aluzia la conștiința ei o lăsă rece. Ceea ce o provoca era cuvîntul *hîrtoagă*. Hîrtoagele erau ziare de-o pagină, incredibil de triviale și, în general, disprețuite de oamenii inteligenți. Waldo Bowman îi administrase insulta supremă.

Cînd se ridică să-l înfrunte, pe obrazii lui Jo se aprinseseră două pete roșii. Prevăzător, Bowman făcu un pas înapoi, înainte ca Jo să iasă de după birou.

Vocea ei era scăzută și tremura de furie.

– Public știri, domnule Bowman, iar întâmplător dumneavoastră sînteți subiect de știri, la fel ca... smulse ziarul de pe birou, arătîndu-i prima pagină... la fel ca William Hogg, care și-a omorît soția și i-a îngropat cadavrul sub podeaua hambarului. Așa că nu-mi vorbiți mie despre conștiință. Dacă ați avea așa ceva, n-ați apărea în ziarul meu.

Ochii lui Bowman se îngustară periculos.

– Mă comparați cu un ucigaș?

– În nici un caz! Încerc doar să vă explic că prezentați interes. Cititorii mei vor să afle despre dumneavoastră, la fel cum vor să afle și despre ducele de Wellington sau despre prințul regent.

– Despre ei nu scrieți niciodată de rău.

– Nu scriu de rău despre nimeni, nici chiar despre domnul Hogg. Scriu numai adevărul.

Un zîmbet insolent arcui buzele lui Bowman.

– Adevărul, așa cum îl vedeți dumneavoastră.

Jo îi imită întocmai expresia.

– Corecțați-mă dacă greșesc. I-ați dăruit sau nu ultimei dumneavoastră curtezane un pandantiv cu smarald cînd ați pus capăt legăturii?

Fălciile lui Bowman se încleștară, așa că Jo continuă:

– Și v-ați luptat sau nu în duel, nu mai departe de luna trecută, cu lordul Hornsby, în Hyde Park?

Bowman își descleștă fălciile.

– Dacă publicați asta în ziar, vă dau în judecată pentru defăimare!

– Ha! Ați pierde! Cum aș putea să defăimez un aventurier?

Își încrucișă brațele la piept, privindu-l cu îndărătnicie în ochi, ca și cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

Bowman își mută bastonul în mîna cealaltă, în timp ce o studia. Treptat, furia din ochii lui se stinse, fiind înlocuită de amuzament.

- Nu veți publica povestea duelului nostru?
- Nu.
- Dar nu ca să mă scutiți pe mine de o situație neplăcută, pun pariu. Prin urmare, vreți să-l protejați pe Hornsby. Mi-ați putea spune și mie de ce?
- N-aș mișca un deget ca să-l protejiez pe Hornsby.
- Atunci, de ce...
- Jo îl întrerupse nervoasă:
- Lady Hornsby a suportat destulă rușine din cauza indiscrețiilor soțului ei. Nu doresc s-o umilesc și mai mult.
- Nu vreți s-o umiliți pe lady Hornsby, repetă încet Bowman, dar n-aveți nici o ezitare să faceți publice relațiile mele?
- Dumneavoastră nu sînteți căsătorit.
- Am o mamă, și surori.
- Nu e același lucru.
- În ce sens?
- În sensul că... Jo ezită puțin. În sensul...
- Da?
- Of, știți și dumneavoastră în ce sens! Indiscrețiile pe care le săvîrșiți nu pot leza o mamă sau o soră tot atît de mult cum pot afecta o soție.
- Cu riscul de a mă repeta, îmi îngădui să vă amintesc că nu sînt căsătorit.
- Într-adevăr, se aprinse Jo, și e cu atît mai bine așa. Să fim cinstiți, domnule Bowman. Nu sînteți tocmai o partidă din punct de vedere matrimonial. Cu toate acestea, tinerele fete și alte femei inocente, care ar trebui să aibă mai multă minte, sînt încîntate cînd le învredniciți cu atenția dumneavoastră. Fiecare crede că e cea care vă va aduce pe calea cea dreaptă, însă pe toate le așteaptă aceeași dezamăgire.
- Nu vreau să revin pe nici o cale dreaptă!
- Bineînțeles că nu vreți. Băieții răi nu vor niciodată așa ceva. Iar dacă toate debutantele acelea londoneze și mamele

lor neghioabe ar citi *Avon Journal*, și-ar da seama curînd că sînteți un caz fără nici o speranță.

Nu părea furios, dar în ochii lui apăru o umbră, scurtă și amenințătoare. Cînd o înhăță de încheietura mîinii, Jo trase scurt aer în piept.

– Am impresia că mă provocați, spuse el.

Nu purta mănuși, iar căldura mîinii lui îi dădu o stare de neliniște. În lumea bună, reprezentanții sexelor opuse nu se atingeau într-un mod atît de intim decît dacă aveau legături strînse.

Intim! Iar cuvîntul acela! Fără nici un motiv clar, Jo se înfioră.

– Poftim...?

Pierduse șirul conversației.

Bowman nu mai era amuzat. Se încruntă ușor.

– Tremurați.

– Ba nu, cred că dumneavoastră tremurați.

Era o minciună, dar altceva nu putea spune ca să salveze aparențele. N-avea de gînd să-i dea motive să rîdă de ea și nu țipă cînd Bowman îi strînse mai tare încheietura mîinii, trăgînd-o spre el. Zîmbea cu cruzime, iar pulsul lui Jo începu s-o ia razna.

Bowman șopti:

– Dacă vă sărut, veți scrie despre asta în ziar?

– Nu, reuși ea să răspundă pe un ton incredibil de calm.

Am să vă împușc.

Rîzînd, Bowman îi dădu drumul.

– Vă dau un sfat, doamnă Chesney. Dacă vreți să vă păstrați bunul renume, nu-l luați pe al meu în deșert.

Jo avu prudența de a-și ascunde mîinile printre faldurile halatului.

– Mă amenințați că veți răspîndi minciuni pe seama mea?

– Aveți o părere foarte proastă despre caracterul meu, nu-i așa? Nu, mă gîndeam la bunul renume pe care îl are

Journal. Dacă vă dau în judecată și pierdeți, ziarul dumneavoastră va fi discreditat.

– N-am să pierd.

– Asta-i altă provocare?

Ușa se deschise și intră un tânăr gentleman, îmbrăcat după ultima modă, pe care Jo îl cunoștea foarte bine. La treizeci și doi de ani, Henry Gardiner era cel mai râvnit burlac al comitatului, în mare măsură pentru că tatăl lui, Sir Robert, era *proprietarul* a jumătate din comitat – sau cel puțin așa susțineau localnicii.

– Waldo! exclamă noul-sosit. Ruggles a spus că n-o să dureze decît cinci minute. Îi zîmbi lui Jo. E o plăcere să vă revăd, doamnă. Sper să nu vă supere deranjul, dar ne așteaptă trăsura și nunta nu poate începe fără prietenul meu aici de față.

În mod inexplicabil, Jo avea senzația că domnul Gardiner o prinsese cu mîta-n sac. La auzul ultimelor lui cuvinte însă se înveseli.

– Nuntă? repetă ea, privindu-l pe Waldo. Și cine e norocoasa domnișoară?

Pe chipul lui Waldo se ivi o expresie amuzată.

– N-ați nimerit-o, doamnă Chesney. Nu eu mă însor.

– Poftim?

Domnul Gardiner îi privi o clipă, apoi izbucni în rîs.

– Vă rog să mă scuzați, spuse el. Nu, nu, doamnă. Un prieten al nostru comun se însoară azi în Warwick, iar domnul Bowman urmează să-i fie cavalier de onoare.

– În Warwick? întrebă Jo. Pînă acolo sînt cel puțin opt mile. N-am să vă mai rețin. La revedere, domnule Gardiner, domnule Bowman... Vă urez călătorie plăcută.

Jo făcu o reverență, cei doi gentlemen îi răspunseră la salut și părăsiră încăperea. Jo se rezemă de birou. În clipa următoare Waldo Bowman reveni.

– Ce mai e? întrebă ea nervoasă.

Waldo zîmbi ironic, ca și cum ar fi știut cît o neliniștea prezența lui.

– Voi rămîne peste noapte în Warwick, spuse el, dar mîine am să mă întorc în Stratford. Poate reușim să ne întîlnim și să vedem o piesă, sau ce-o fi avînd Stratford-ul de oferit?

Jo își dezgoli dinții într-un zîmbet fals.

– Nu vă irosiți farmecele cu mine, domnule Bowman. Sînt perfect imună. Nimic din ce spuneți sau faceți nu mă va determina să o deconspir pe corespondenta mea.

Waldo o privi cîteva clipe gînditor, după care spuse:

– Un simplu nu, ar fi fost de ajuns. De mine vă temeți, sau de dumneavoastră înșivă?

Vocea lui Jo se ridică puțin.

– Am mai auzit de vanitate, dar dumneavoastră...

Punîndu-i un deget pe buze, Waldo o făcu să amuțească.

– Nu strigați. Henry e afară, lîngă ușa. N-ar fi bine să-i dăm impresia unei gîlcevi între amanți.

O porni spre ușa și se opri cu mîna pe clanță. Nu mai zîmbea în felul acela care făcea inima lui Jo s-o ia razna.

– Am vorbit serios, doamnă Chesney. Aveți grijă ce publicați în ziar. Nu căutați necazul cu lumînarea.

Jo rămase pe loc, abia respirînd, pînă cînd le auzi pașii și glasurile îndepărtîndu-se pe coridor și ușa din capăt închizîndu-se. Era cît se poate de nedumerită. Cînd flirta cu ea, cînd o amenința...

Nu era așa cum își închipuise. Chloë îl înțelesese greșit sau, cel puțin, îl subestimase. Nu avea numai farmec. Cînd voia, putea să intimideze o femeie. Acum, că-l cunoscuse personal, n-ar mai putea uita că luptase alături de Wellington, în Spania. Acolo își ologise piciorul și, probabil, tot acolo dobîndise o inimă de oțel pe care nu i-o putea ascunde nici tot farmecul din lume. Asemenea oameni erau obișnuiți ca ordinele lor să fie executate.

Însă nu de ea, și n-ar fi stricat să țină minte asta. În plus, războiul se terminase de mai bine de doi ani.

Jo își privi încheietura mâinii. Era foarte, foarte nemulțumită amintindu-și cum tremurase sub atingerea lui, nu de frică – așa ceva ar fi putut să-și ierte –, ci pentru că o făcuse să fie conștientă de el ca bărbat. Nu era obișnuită cu bărbați ca Waldo Bowman. Gentlemanii din cercurile ei o tratau cu deferență, știind că era fidelă memoriei soțului.

Nu căutați necazul cu lumînarea.

Nu atît pentru sine se temea, cît pentru Chloë. Dacă Waldo Bowman ar da în judecată *Avon Journal*, ar pierde. Chloë nu afirma niciodată că spunea adevărul, ci numai că reproducea ultimele bîrfe. Dar dacă, în urma unui proces, identitatea lui Chloë era dezvăluită, aceasta ar putea să-i creeze probleme. Prietena ei risca foarte tare să fie ostracizată de societate.

Nu! Bowman avea să dea vina pe persoana responsabilă – proprietara ziarului care publica textele lui Chloë.

Făcea din țînțar armăsar. Chloë nu era parșivă, nici răutăcioasă. Dacă avea un cusur, acela era indiscreția. Îi admira cu adevărat pe oamenii despre care scria. Probabil exista ceva ce-i scăpase, exista un motiv mai convingător pentru care Bowman o amenința cu justiția dacă numele lui mai apărea în *Journal*.

Jo tresări cînd ușa se deschise din nou. De data asta era Billy, ucenicul tipograf, care-i aducea corespondența.

– Mai mult note de plată, anunță el vesel, punîndu-i pe birou traista de pînză groasă. Și o scrisoare de la prietena dumneavoastră, lady Webberley. I-am recunoscut scrisul.

O scrisoare de la Chloë. Neobișnuit lucru. De obicei, scrisorile personale ale lui Chloë ajungeau la ea acasă, pe Church Street, nu la redacție. Jo n-avea timp s-o citească acum. O va face mai tîrziu.

Puse scrisoarea în buzunar și i se adresă lui Billy:

– Dacă scăpăm de toate înainte de amiază, vei avea în buzunar o monedă de șase pence în plus.

Billy zîmbi radios. Avea treisprezece ani și era singurul sprijin al mamei sale. Șase pence în plus ar fi însemnat mult în gospodăria lor sărăcăcioasă.

– Contați pe mine, spuse el.

Ieșiră repede pe ușă, străbătînd coridorul, pînă în camera pe care o foloseau pentru expediție. Pe mese lungi erau înșirate paginile ziarului, și toți cei care lucrau în redacție – tipograful și ucenicii lor, vînzătorii de ziare, măturătorii, funcționarii și redactorii – le puneau în ordine sau legau cu sfoară teancurile de ziare și le duceau la cărucioarele care așteptau afară.

Jo se opri o clipă să savureze scena. Mac Nevin, cu mînele cămășii suflecate, o salută cu un gest vesel. Avea peste șazeci de ani, era rumen la chip, iar coama argintie începuse să i se rărească. Unii credeau că titlul de *director administrativ* era exagerat pentru un ziar mic de provincie, dar nu și Jo. Ea știa cît de mult îi datora lui Mac. Fără el, habar n-ar fi avut cum se editează un ziar.

Într-o vreme, Mac era căutat de toate ziarele din țară. Din păcate, slăbiciunea lui față de brandy pusese capăt acestei situații. Acum se cumînțise, iar *Journal*, după cum mărturisise cîndva, îi adusese salvarea. Jo ar fi putut spune același lucru și în ceea ce o privea.

Cu zîmbetul pe buze își suflecă mînele și se apucă de treabă.

2

Ce-a fost asta? întrebă Henry, în timp ce trăsura pornea.

– Nu i-a plăcut ce-a scris cucoana despre el, răspunse onorabilul Douglas McNab, cunoscut prietenilor ca „Ruggles“.

Avea un accent englezesc cultivat, dar părul său roșcat și pistruii îl făceau să arate de parcă ar fi fost cules din împrejurimile Scoției, de unde și venise, cu ani în urmă, când era școlar. El continuă:

– Și cum tot eram în trecere pe-acolo, s-a hotărît să i-o spună-n față. Habar n-avea că e femeie, pînă n-a văzut-o.

– Cum? se miră Henry.

Ruggles, care stătea pe bancheta din fața lui, îi dădu un exemplar din *Avon Journal*.

– Ultima pagină. Lady Tellall.

Henry aruncă o privire pe foaie, apoi azvîrli ziarul într-o parte.

– Gogoși! Pe Waldo îl doare-n cot ce spun oamenii despre el. Ia zi, Waldo, de ce te interesează doamna Chesney, de fapt?

– Hmm?

Waldo nu fusese atent. Se gîndea că rareori întîlnise o femeie căreia să nu-i pese de părerile lui. Ba mai mult, îl judecase și găsisese că lăsa de dorit. *Nu sînteți tocmai o partidă din punct de vedere matrimonial*. Avea dreptate, deși existau destule femei care n-ar fi fost de aceeași părere. Moștenise o avere și o moșie apreciabile. În ochii mamelor ambițioase cu fete de măritat, acestea erau niște virtuți care acopereau o mulțime de păcate.

Altceva îl intriga. Era frumoasă, și totuși nu-și dădea nici o osteneală cu înfățișarea ei. Nu prea conta. Halatul mohorît nu-i putea ascunde formele feminine și nici nu făcea să pălească strălucirea aceluia splendid păr roșu ca flacăra și a ochilor verzi-cenușii. Cît despre petele de cerneală de pe bărbie. ... Oare îi păsa? În nici un caz! Era o femeie care îndeplinea o misiune. Avea de publicat un ziar.

Căscă. Apprecia cu totul altceva la o femeie. Ochii lui erau invariabil atrași către femeile care știau să-și pună în valoare frumusețea, femei fermecătoare care se pricepeau să

încînte un bărbat, asemeni ultimei lui amante, Caroline Walters.

Avuseseră o scurtă aventură care se terminase anul trecut, cînd Waldo petrecuse o lună în Scoția, cu Ruggles. N-o uitase pe Caro, și nici ea nu-l uitase pe el.

Doar gîndindu-se la Caro, începea să se simtă mai bine dispus.

Spre marea lui nemulțumire, gîndurile i se întoarseră la Jo Chesney. Îi stîrnea curiozitatea, asta era tot. Se întreba dacă era genul pe care-l disprețuiau toți bărbații sau numai cei ca el, care știau să se bucure de viață. *Băieții răi*, cum îi numea ea.

Își privi prietenul.

– De cît timp e văduvă?

După un moment de tăcere, Henry izbucni în rîs.

– Ai un noroc porcesc, prietene. De trei ani, dacă ții morțiș să știi, dar n-o să-ți prea folosească. Au încercat și alții, mai grozavi ca tine, și cu intenții onorabile. John Chesney a fost marea iubire a vieții lui Jo. Va rămîne măritată cu el pînă-n ceasul morții.

Waldo zîmbi mînzește.

– Țineți imaginația-n frîu, Henry. N-am obiceiul să-mi fac de cap cu tinerele respectabile.

Vorbea serios. Își petrecuse anii care puteau fi cei mai frumoși din viață luptînd pentru țară și rege. Acum că împlinise treizeci de ani nu voia decît să-și scoată pîrleala pentru timpul pierdut. Tinerele femei respectabile erau un risc pe care încerca să-l evite.

– Jo? murmură Ruggles. Pare-mi-se, Henry, c-o știi destul de bine pe văduvioară.

Henry zîmbi.

– Nu chiar atît de bine, dar nu fiindcă n-aș fi încercat. Singurul lucru la care ține cu adevărat e să cinstească memoria soțului ei făcînd un ziar de succes din *Journal*.

– E văduvă de război? întrebă Ruggles.

– Nu, răspunse Henry. John a murit de aprindere de plămîni. Era un tip voinic și robust, dar într-o noapte l-a prins o furtună și a ajuns acasă ud learcă. După două zile era mort. A fost pentru ea un adevărat șoc. În orice caz, Jo e acum stăpînă pe viața ei. Poate să facă aproape tot ce-i place, și ceea ce-i place e să conducă ziarul soțului ei. De fapt, l-a transformat. Pînă l-a luat ea în primire, nu făcea două parale. E o mititică galantă.

– Este una din femeile astea „noi“, nu-i așa? remarcă Ruggles amuzat.

– Femei noi? îl privi nedumerit Henry. N-am auzit niciodată de ele. Cine sînt?

– Pe două dintre ele ai să le cunoști la nuntă, observă Waldo laconic. Nevasta lui Hugh Templar, Abbie, și mireasa lui Case. Abbie are un magazin de cărți rare, iar Jane scrie articole pentru diverse publicații.

Lui Henry îi căzu fața.

– Pentru bani?

– A, desigur. Am auzit că asta le face să se simtă mai independente. Se pare că nu orice femeie se mulțumește să-și petreacă timpul aranjînd flori, cîntînd la pian, brodînd și așa mai departe. Vor să fie de folos cu ceva.

Henry clătină din cap.

– Dumnezeu mare! Nu știu ce-o să se aleagă de lumea asta! Totuși nu cred că descrierea i se potrivește și lui Jo. Nu conduce ziarul ca să fie utilă, ci în cinstea memoriei soțului ei, cum ți-am spus.

Waldo tăcea, gîndindu-se la întîlnirea cu Jo. *O femeie nouă*. În nici un caz genul lui.

– Tot nu mi-ai spus de ce te-ai dus la ea, insistă Henry. Să nu-mi mai vii cu balivernele alea despre obiecțiile față de ce-a scris despre tine în ziar.

Waldo își desfăcu mîinile, într-un gest de neputință.

– Dar tocmai *de-asta* m-am dus s-o văd. Am avut o experiență foarte neplăcută din cauza articolului ei și n-am nici un chef s-o mai repet.

Tăcerea lui Waldo îl îndemnă pe Ruggles să reia povestea. Cu o licărire în ochi, spuse:

– Ca să n-o mai lungim, mama lui Waldo a primit o scrisoare de la o prietenă care o felicita pentru apropiata nuntă a lui Waldo. Citise despre ea în *Journal*, înțelegi – prietena, vreau să zic – sau, mai bine zis, citise o speculație despre o posibilă nuntă. Și asta i-a fost de-ajuns.

Henry dădu din cap, semn că înțelegea prea bine.

– Iar mama ta a început să te bată la cap, bănuiesc, și l-a băgat în ciorbă și pe tatăl tău. Bietul Waldo. Te compățimesc sincer.

Henry înțelesese doar pe jumătate. Cea mai arzătoare dorință a mamei lui Waldo era să-și vadă fiul însurat. Tatăl, pe de altă parte, se spălase de mult pe mâini în ce-l privea pe fiul și moștenitorul său.

– A fost mai rău decît atît, spuse Ruggles. Mama lui, fără să-l anunțe, a invitat-o pe fată la o petrecere de familie.

Henry rămase cu gura căscată.

– Asta-i cea mai mare *mişelie!* Cine era fata?

– Lady Elizabeth Beauchamp, cîntă Ruggles.

– Nu cumva aia cu harpa călătoare?

– Exact!

Deși expresia lui Ruggles era stoică, umerii începuseră să i se scuture de rîs.

Henry se strîmbă, apoi izbucni în hohote. Ruggles i se alătură. Cînd rîsetele se potoliră, Henry spuse:

– Mă mir că nu i-ai sucit gîtul lui Jo, Waldo.

– Mi-a trecut prin minte.

– Sînt sigur că acum, după ce i-ai explicat cum stă treaba, o să fie mai atentă pe viitor. E fată bună.

Waldo nu-și contrazise prietenul, deși era de părere că

dacă doamna Chesney descoperirea ce necazuri îi cauzase, avea să folosească orice ocazie ca s-o facă din nou.

– Cunosc zîmbetul ăsta, Waldo, remarcă Ruggles. Ce ticluiește mintea aia a ta vicleană?

– Hmmm? Zîmbetul lui Waldo se lărgi. Îmi planificam strategia. Încerc să stabilesc cum pot descoperi numele femeii care mi-a cauzat atîtea greutăți.

– De la Jo n-o să-l afli, declară Henry.

– Ai curaj să pariezi?

Era un comentariu retoric, fără intenția de a fi luat în serios. Henry, însă, nu-l interpretează așa.

– Nu, răspunse el încruntîndu-se. Las-o pe doamna Chesney în pace. Nu-i una din zvăpăiatele tale, Waldo. E o fată simplă, de la țară.

Waldo scoase un sunet ce exprima dispreț.

– Ai dreptate, nu-i zvăpăiată, dar nici simplă nu e. Dacă a făcut tot ce susții c-a făcut, înseamnă că e o femeie de afaceri foarte abilă.

– Sînt gata să pariez, Waldo, interveni Ruggles. Pe zece guinee că n-ai să obții adevăratul nume de la doamna Chesney. Și, ca să fie mai interesant, hai să fixăm și-o limită de timp. Pînă duminică la miezul nopții, să zicem. Trei zile de-acum încolo.

– N-am vorbit serios! protestă Waldo. Era doar o figură de stil. Și nici nu mă gîndeam să închei rămășaguri pe seama doamnei Chesney. Mi-ar face zile fripte pentru asta. Mă gîndeam să vorbesc cu directorul administrativ, domnul Nevin – știi, ca de la bărbat la bărbat.

Henry rîse afectat. Ruggles căscă. Waldo oftă.

– În regulă, se învoi el. Pe zece guinee să fie. Ești satisfăcut?

– Sînt! declară Henry, zîbind radios. Ruggles, trebuia să pui la bătaie o sută de guinee. N-ai cum să pierzi. Jo n-o să-i spună nimic.

– Mai vedem noi, replică Waldo, pe un ton lipsit de convingere.

3

 gitația mai domnea încă în redacția ziarului când Jo plecă acasă să-și ia cina. De obicei lucra pînă la amiază, însă joia era ziua ei cea mai plină.

Cînd ieși din clădire ploua, însă nu prea tare. Oricum, venise pregătită. Își desfăcu umbrela și porni cu pași repezi spre Holy Trinity Church, de-a lungul râului Avon. În aceeași direcție mai mergeau cîțiva trecători răzleți, mai ales pelerini veniți să-și aducă omagiul bardului din Stratford. Shakespeare era înmormîntat în naosul bisericii Sfînta Treime.

Jo nu intră în biserică. Mormîntul pe care voia ea să-l viziteze era în curte, lîngă zidul de la miazăzi. Pe piatra funerară se afla o inscripție simplă:

*În memoria lui
John Saxon Chesney
1783–1814
În Dumnezeu ne e credința*

Era a treia comemorare a morții lui John.

În curtea bisericii aerul părea mai cald și ploaia mai slabă. De-a lungul pereților creșteau pîlcuri dese de narcise. Lui John i-ar fi plăcut mult – aminteau de Wordsworth, poetul lui favorit. Jo îl preferase pe Shelley, pînă cînd acesta fugise cu o femeie, zdrobind inima soției lui. După aceea, spre marele amuzament al lui John, Jo refuzase să-i mai citească poemele.

Nimeni altcineva din familia Chesney nu mai era înmormântat acolo. Familia lui John era din Bath, și singurul lui frate rămas în viață se stabilise în America. Motivul pentru care John se mutase aici era că un unchi îi lăsase casa din Church Street și *Journal*.

John nu s-ar fi bucurat să vadă că Jo îi comemora decesul în acel mod. Fusese cel mai puțin sentimental om pe care-l cunoscuse vreodată – nu putea suferi lacrimile și sentimentalismele.

Înghițind în sec, Jo spuse:

– Ziarul merge foarte bine. În ritmul ăsta, curînd vom avea banii necesari pentru a cumpăra una din tiparnițele ale Stanhope pe care ți le-ai dorit întotdeauna.

La asta, John ar fi chicotit.

Ploaia încetase. Jo se chinuia să-și închidă umbrela, cînd ceva o lovi în spate destul de tare pentru a o face să se clatine. Se îndreptă și întoarse suficient de repede capul, pentru a vedea un băiat de vreo șapte-opt ani, cu o claie de păr zburlit, dispărînd după colțul bisericii. Îl cunoștea. Era Eric Foley și locuia cu bunica lui într-o casă din apropiere de Orchard Street.

Aruncase în ea cu o ceapă. Data trecută fusese un ou. Bine măcar că nu ajunsese încă să dea cu pietre. Ce copil nesuferit!

Problemele ei cu Eric începuseră cînd acesta sosise în Stratford, cam cu o lună în urmă. Jo știa cine era de vină. Doamna Foley, bunica lui Eric, o antipatiza fiindcă vicarul îi ceruse să fie îngrijitoarea altarului. Se părea că doamna Foley considera că ei i s-ar fi convenit funcția. După părerea lui Jo era mult zgîmot pentru nimic. Tot ce avea de făcut era să aranjeze în fiecare duminică flori proaspăt culese în sanctuar. Ar fi renunțat bucuroasă la acel post, dar doamna Foley, furioasă, se retrăsese.

Toate acestea se întîmplaseră cu ani în urmă, cînd Jo

venise la Stratford ca mireasă, dar doamna Foley n-o iertase niciodată pentru că-i uzurpase poziția în ligă. Acum, Eric azvîrlea cu cepe și ouă stricate în numele bunicii lui.

Prima întâlnire a lui Jo cu Eric avusese loc în redacția ziarului, lângă una dintre tiparnițe. Nu fusese deloc încântat când îl dăduse pe ușă afară. A doua oară îl întâlnise după ce-i vorbise doamnei Foley despre comportamentul lui. Copiii și tipografiile erau o combinație periculoasă, îi spusese ea bunicii. A doua zi, își găsisese ușa din față mînjită de ouă. Nu se vedea nici urmă de Eric, dar Jo intuise că el era făptașul. Bunica lui nu-l putea ține sub control.

Afurisita de ploaie începuse din nou! Jo se chinui să-și deschidă umbrela. După ce reuși, porni printre pietrele funerare, spre pridvorul bisericii. Deoarece întrevederea cu bunica băiatului nu avusese nici un efect, se hotărîse să discute cu domnul Sutherland, vicarul. Poate reușea el să-l țină pe copil în frîu, pînă nu intra în cine știe ce necaz.

Părăsi biserica simțindu-se eliberată. Vicarul îi spusese că bunica lui Eric, care avea inima slabă, se simțea în ultimul timp mult mai rău. O vecină se îngrijea de băiat, întrucît acesta era orfan și nu avea alte rude la care să se ducă. În dimineața următoare, Eric urma să plece la o școală din Barnet.

În ciuda celor întîmplate, pe Jo o cuprinsese compasiunea și, pînă la urmă, se oferise să ajute nefericita familie. Vicarul îi mulțumise pentru gîndul cel bun, dar îi spusese că nu era necesar. Urma să se ocupe el de toate.

Cînd ajunse acasă, mătușa ei văduvă, doamna Daventry, o aștepta în camera de zi.

– Vino să te încălzești lângă foc, o chemă ea.

Doamna Daventry era o femeie durdulie și binevoitoare, o companie plăcută. Avea o casă la Londra și un fiu căsătorit

care locuia în apropiere, la Oxford. Din cînd în cînd, se ducea la el în vizită, dar nu pentru mult timp, întrucît nora ei nu prea se străduia s-o facă să se simtă bine. Jo, în schimb, se bucura întotdeauna să-și vadă mătușa.

În timp ce doamna Daventry turna ceaiul, Jo se întinse și luă o prăjitură de casă. Simți un junghi în spate și se strîmbă.

– Iar Eric Foley, spuse ea, ca răspuns la privirea întrebătoare a mătușii sale.

Doamna Daventry sorbi din ceai, în timp ce-i asculta povestea. În cele din urmă, spuse:

– Am auzit despre școala unde se duce Eric. E foarte strictă. Se spune că domnul Harding, directorul, e un maniac al disciplinei. Bietul Eric...!

– Sînt sigură că vicarul nu l-ar trimite acolo dacă ar fi atît de rău. În ceea ce privește disciplina, Eric are nevoie de ea.

Mătușa ei dădu din cap și după o clipă, întrebă:

– De unde vin banii pentru școală? Nu-i o școală de caritate. Cineva trebuie să plătească cursurile, și nu cred că bunica lui dispune de bani.

– De la biserică, răspunse Jo, încercînd să-și aducă aminte ce-i spusese vicarul. Sînt sigură că așa a spus. I-am oferit ajutorul, dar el a zis că acum nu pot face nimic.

Ceașca doamnei Daventry zăngăni în farfurioară, cînd o puse pe masă.

– Nu poți face nimic?

– A spus că se ocupă el de toate. Eric pleacă la școală mîine.

– Ei, încă n-a plecat, nu? Mai avem timp să-i facem un pachet, nu-i așa?

– Ce fel de pachet?

– Genul de pachet pe care un băiat abia așteaptă să-l primească de-acasă cînd e plecat la școală. Bunătăți, Jo. Înțelegi ce vreau să spun – prăjituri, dulciuri, prune zaharisite, gemuri, jeleuri. Mîncarea de la școală poate fi destul de

uniformă și nu cred că domnul Harding le face băieților toate chefurile.

– Asta n-ar însemna că-l răsplătim pe Eric pentru reaua lui purtare? Așa o să creadă. Data viitoare o să arunce în mine cu pietre, sperînd să primească un pachet mai mare.

– Prostii! Doar nu-i dai o sută de lire. Prăjituri și cîteva prune – rîzi de mine!

– Nu, de mine rîd. Nici măcar nu-mi place băiatul ăla. Și, cu siguranță, nici eu nu-i plac lui. În plus, nu-s sigură că ar accepta ceva de la mine. Mă gîndeam să-i dau vicarului o sumă de bani pe care s-o folosească, cum găsește de cuviință pentru băiat și bunica lui. Nu vreau să se simtă nimeni îndatorat față de mine.

– Băiatul are nevoie de mai mult decît de un ajutor material. E orfan, Jo. Are nevoie de un prieten.

– Bine. Atunci, împrietenește-te tu cu el.

– Jo...

– Nu. Jo oftă, ridicînd ușor din umeri. Mătușă, mă cunoști. Mă simt stîngenită în preajma copiilor. Niciodată nu știu ce să le spun, iar ei profită de mine. Nu-i găsesc deloc dulci și inocenți. Îi consider răutăcioși și șmecheri. Sînt sigură că vina e a mea, dar n-am ce face.

Cînd sprîncenele mătușii sale se ridicară puțin, Jo își regretă spusesele. Amîndouă știau care era adevărata problemă. Nu faptul că era stîngace cu copiii, ci acela că, pierzîndu-l pe John, pierduse și șansa de a avea propriii copii.

Jo și John își doriseră să aibă copii. De fapt, cînd se mutaseră în casa cea nouă, primul lucru pe care-l făcuseră fusese să mobileze viitoare camera pentru copii. Apoi, începuseră să aștepte nașterea celui dintîi. Și așteptaseră, și tot așteptaseră. Nu-și pierduseră speranța – sau, cel puțin, așa își spuneau. Erau încă tineri. Apoi, după patru ani, se întîmplase ceea ce nimeni n-ar fi conceput.

Dintr-o dată, durerea pe care crezuse că și-o zăvorîse

bine în suflet reînvie ca și cum ieri l-ar fi pierdut pe John. N-ar fi trebuit să se întâmple asta – nu lui John. Era un om bun, un om blînd, decent și onorabil. Lumea era plină de ticăloși. De ce-l luase Dumnezeu tocmai pe el?

Nu-și amintea clar săptămîinile care urmaseră. Încetase să mai mănînce. Nu mai ieșea din casă și nici nu mai primea vizite. Știa că prietenii și rudele își făceau griji pentru ea, dar nu-i păsa. Nu voia decît să fie lăsată în pace.

Momentul de cotitură sosise cînd primise preavizul de la directorul administrativ de la *Journal*, la șase săptămîini după moartea lui John. Fără John la cîrmă, spunea el, ziarul se prăbușea, așa că hotărîse să se transfere.

Cînd Jo nu găsisse pe nimeni care să-i ia locul, Chloë o încurajase să preia ea conducerea. Ideea îi șocase pe toți. Doamnele respectabile nu-și mînjeau mîinile făcînd comerț. Asta era o muncă de bărbat.

Slavă Domnului c-o ascultase pe Chloë! *Avon Journal* îi dăruise un scop în viață. Nu mai avusese timp să-și plîngă de milă. Dar, oricît de mult îi plăcea, munca în redacție nu reușise niciodată să ia locul lui John.

Fu smulsă din gînduri cînd mătușa ei se ridică.

– Ce spuneai?

Ochii doamnei Daventry erau blînzi și înțelegători. Îi spuse cu bunătate:

– Bucătăreasa mă poate ajuta să pregătesc pachetul.

Jo se grăbi să adauge:

– Iar eu îi voi da vicarului suma de bani pe care i-am promis-o.

Și așa rămase.

În timp ce doamna Daventry se duse să se consulte cu bucătăreasa, Jo urcă la etaj să se schimbe pentru cină. După ce se spală, își studie imaginea reflectată în oglindă. Unchiul

Daventry spusese cîndva că era leită maică-sa, dar Jo nu reușea să-și dea seama. Era adevărat că avea aceiași ochi verzi-cenușii, însă părul mamei fusese închis la culoare, ca lemnul de mahon. Al ei era o pacoste. Nu numai că nu putea face nimic cu el, dar detesta și culoarea, nici roșcată, nici blondă.

Mama ei era o frumusețe recunoscută; toți o spuneau. Jo nu voia să fie frumoasă. Ceea ce dorea era să arate inteligentă. Voia să fie luată în serios.

Acesta era adevărul, dar nu tot adevărul. Și mai dorea să nu fie comparată cu părinții ei.

Tatăl ei, Sir Vivian Moore, era un dramaturg celebru. Mama fusese o perioadă actriță. Nu avuseseră niciodată o viață așezată, așa că Jo trecuse de la o rudă la alta, în timp ce ei își vedeau de carierele lor.

Nu uitase niciodată remarca unchiului Daventry cînd ea împlinise șase ani și îi fusese prezentată. „Doamne Sfinte! E bucățică ruptă Gertrude! Să sperăm că asemănarea se oprește aici.“ Mătușa Daventry îl potolise, dar cuvintele lui se întipăriseră în mintea lui Jo, întărite de alte comentarii pe care le auzise ulterior despre părinții ei.

La optsprezece ani, se mutase la părinții ei, ceea ce se dovedise a fi un adevărat dezastru. Descoperise că nu erau ocupați doar cu profesiunea lor, mai ales tatăl ei. Femeile erau atrase de el ca muștele de miere, iar mama ei își găsea consolarea prin alte părți.

Revenise la mătușa Daventry mult mai înțeleaptă decît ar fi justificat cei optsprezece ani ai ei. Își iubea părinții, dar nu voia să ajungă ca ei și nici să trăiască asemenea lor. Își dorea o viață liniștită de care în copilărie nu avusese parte; voia stabilitate și securitate și le găsisese pe toate alături de John.

Întrucît era comemorarea morții lui John, iar ea și mătușa ei nu plecau de-acasă nici nu primeau musafiri, Jo nu făcu

decît să se pieptene și să-și lege părul cu o panglică nouă.

Abia aștepta să petreacă o seară liniștită acasă. Relațiile ei sociale deveniseră un adevărat calvar, în mare măsură pentru că prietenii ei erau hotărîți s-o ajute să se recăsătorească. La aproape toate petrecerile unde se ducea dădea peste cîte un bărbat „fără obligații“, de obicei văduv, invitat anume pentru ea. Prietenii aveau intenții bune, dar Jo se simțea umilită. Avea senzația că era o marfă în vitrina unei prăvălii. Faptul că niciodată nu apăreau cumpărători, îi convenea de minune. Dacă nu mai putea avea parte de ceea ce avusese cu John, nu-și dorea nimic altceva.

Cînd coborî la parter, găsi un ceainic plin așteptînd-o. În ziua aceea, servitorii o răs fățau. Știa că era comemorarea morții lui John.

Camerista îi lăsase lîngă ceainic corespondența. Promise două scrisori. Se așeză și deschise plicul scris de mîna mamei sale.

Sir Vivian și lady Moore erau în vizită la niște prieteni din Waterford și se simțeau strașnic de bine. Urma o listă de nume ale noilor lor prieteni, pe care mama lui Jo îi descria extaziată. Jo ar fi putut reproduce pe de rost ultimele cîteva rînduri din scrisoarea mamei sale, atît de des le citise. „Sînt atît de mulți gentlemen tineri și distinși, scria lady Moore, care știu cum să farmece o femeie.“ Dacă Jo ar fi vrut, s-ar fi putut mărita în mai puțin de-a lună, concluziona mama ei.

Aceasta îi aminti de Waldo Bowman și se întrebă ce părere ar fi avut lady Moore despre el. Probabil ar fi încercat să-l adauge pe lista ei de cuceriri. Mama ei încă se mai credea aceeași frumusețe din urmă cu treizeci de ani.

Waldo Bowman avea mai multe calități decît se putea deduce din descrierea făcută de Chloë. Caracteristicile lui erau umorul capricios și farmecul dezinvolt, pe care nu se deranjase să și le folosească în prezența ei.

O invitase la teatru, crezînd că va putea smulge de la ea

numele lui Chloë. Oare spera că farmecul lui va fi mai eficient decît amenințările cu care dăduse greș? Nu era chiar atît de proastă.

Următoarea scrisoare era de la Lydia Langston. Jo n-o cunoștea personal pe lady Langston, dar era familiarizată cu numele ei. Participase la multe dintre petrecerile unde fusese prezentă și Chloë. Amîndouă erau pasionate de grădinărit și se împrieteniseră.

Jo parcursese repede scrisoarea, apoi o reciti mai încet. Esențialul era că nimeni nu avea habar unde dispăruse Chloë. Se știa că era imprevizibilă. S-ar fi putut întîlni cu niște prieteni, cu care să plece. Totuși ar fi fost normal să le trimită vorbă servitorilor, cei care îi sugeraseră lui lady Langston să-i scrie lui Jo. Pentru a-i liniști pe toți, scria Lydia Langston, dacă Jo știa cumva unde se afla Chloë, aștepta un răspuns cu poșta retur. Iar dacă nu știa, ce-i recomanda să facă? Pe scurt, n-ar fi putut Jo să vină în oraș ca să rezolve problema?

Jo clătină din cap. Lady Langston omisese foarte multe amănunte. De cît timp dispăruse Chloë? Cine o văzuse ultima oară? Ce aveau de spus prietenii și vecinii ei?

Jo nu era deosebit de alarmată. Chloë era nu doar imprevizibilă, ci și necugetată, nu în sensul rău al cuvîntului, dar nu se gîndea la consecințele faptelor ei. Impulsivă, șocantă, amuzantă, o companie distractivă – asta era Chloë.

Citi din nou scrisoarea lui lady Langston și își zise că poate ar fi îngrijorată dacă n-ar ști că sosise o scrisoare de la Chloë în aceeași dimineață. Se afla încă în redacția gazetei *Journal*, nedefăcută. Ceea ce nu sosise în acea zi, deși Jo așteptase, era textul lui Chloë pentru următoarele două numere din ziar. Chloë nu se lăsa niciodată convinsă să scrie în fiecare săptămînă. Uneori nu primea nimic de la ea, și trebuia să găsească soluții pentru a umple ultima pagină. Se întrebă dacă nu cumva scrisoarea sosită în dimineața aceea conținea scuzele lui Chloë pentru întîrziere. Intenționase s-o

ia cu ea acasă, dar uitase. Trebuia să se întoarcă la birou și s-o citească, pentru a-i putea scrie lui lady Langston că totul era în regulă.

O va face însă după cină. Fără îndoială, pînă atunci se va mai potoli și ploaia.

Începuse să se întunece și continua să plouă cînd porniră, doamna Daventry spre casa parohială, cu pachetul pentru Eric, iar Jo spre biroul ei din Waterside ca să ia scrisoarea lui Chloë. Redacția gazetei *Journal* nu era departe de biserică și hotărîseră ca după ce-și terminau treburile să se întîlnească la jumătatea drumului și să se întoarcă acasă împreună.

În redacție domnea liniștea. Jo își lăsă jos umbrela și merse pe dibuite spre masa de pe coridor unde era lampa. Cutia cu iască era ținută în sertar. În timp ce bîjbîia s-o găsească, auzi ceva – o ușă deschizîndu-se, un pas pe palier... putea fi orice.

– Mac? întrebă ea. Eu sînt, Jo.

Nici un răspuns.

Pesemne i se păruse.

Aprinse lampa și, din cîțiva pași, ajunsese în biroul ei. Puse lampa pe birou și se duse la dulapul unde-și ținea halatul. Scrisoarea era încă în buzunar.

Se așeză la birou, rupse sigiliul și deschise scrisoarea lui Chloë. Pecetea din capul paginii reproducea un cap de leopard.

Jurnalul meu îți va explica totul.

Ai grijă, Jo. Dacă nu mă înșel, s-ar putea să fim amîndouă în pericol de moarte.

Asta era tot.

Șocată, Jo se rezemă de spătar și reciti mesajul. O întrerupsese oare cineva pe Chloë? Dacă da, atunci cine

expediase scrisoarea? Și ce voia să spună cu *s-ar putea să fim amîndouă în pericol de moarte?*

Știa de jurnalul lui Chloë. Era un caiet de care nu se despărțea niciodată. După fiecare petrecere, făcea însemnări ca să nu uite nici un detaliu cînd venea vremea să-și scrie articolul pentru *Journal*. Dacă jurnalul nu era la Chloë, atunci unde putea fi?

Întoarse coala și se uită la ștampila poștei. Scrisoarea fusese expediată din Oxfordshire, dar asta nu-i spunea mare lucru. Unele ștampile poștale aveau și data, spre deosebire de aceasta. Toată corespondența din țară trecea prin Londra. N-ar fi putut face mai mult de două zile pînă la Stratford. Și totuși, din scrisoarea lui lady Langston reieșea că Chloë dispăruse de mai mult timp.

Privi din nou capul de leopard de pe antetul scrisorii. Putea fi un blazon de familie. Sau emblema unui han.

Flacăra lămpii pîlpîi, făcînd-o să ridice privirea. Un curent rece se strecurase pe ușă.

– Mac? strigă ea.

O cuprinse neliniștea. Nici nu era de mirare, după ce citise mesajul lui Chloë. În clipa următoare, încremeni. Auzea clar niște pași ușori pe coridor, urmați de țâcănitul unui zăvor.

Stătu mult timp nemișcată, cu urechile ciulite și inima bătîndu-i nebunește. Nimic. Apoi se ridică și privi în jur după un obiect pe care să-l poată folosi ca armă. Văzu un vâtrai în fața sobei. Îi putea fi de folos.

Cu lampa într-o mîină și vâtraiul în cealaltă, porni prudentă trecînd din cameră în cameră. În magazia din spatele clădirii găsi o fereastră întredeschisă. Nu fusese forțată. Cineva lăsase forăibărul tras – din neatenție sau anume –, astfel încît intrusul se putuse strecura înăuntru.

În rest, toate păreau la locul lor.

Atunci, cine fusese acolo, și cu ce gînd?

Căută din nou, mai atentă, și descoperi că ceva lipsea –

o mapă cu textele lui Chloë pentru ultimele numere din *Journal*.

În minte îi străfulgeră un nume – *Waldo Bowman*. Își amintea cum, nu cu multe ore în urmă, Bowman o întrebuse cine-i dădea informațiile pentru rubrica de scandal din ultima pagină, și o amenințase cu darea în judecată.

Waldo Bowman! Începu să se enerveze. Acum nu mai avea nevoie de vătrai. Nu-i era frică de Waldo Bowman. Bineînțeles că nu venise el să spargă redacția. Un tip ca el ar fi tocmit pe alții să-i facă treburile murdare. Ca să nu mai vorbim că nu și-l putea închipui pe Waldo Bowman fugind pe furiș, chiar dacă ar fi surprins asupra faptului.

Mai întâi vizita lui Bowman, apoi scrisoarea de la lady Langston, urmată de enigmaticul mesaj al lui Chloë, iar acum spargerea... Jo era răvășită.

Londra nu se afla prea departe. Dacă pleca în zori, putea ajunge acolo pînă la căderea nopții. Mac era un tip capabil. Avea să se ocupe de treburile redacției în lipsa ei.

Cînd plecă, Jo se asigură de două ori că toate ușile și ferestrele sînt zăvorâte bine.

4

Cu atîtea treburi pe cap, nu porniră spre Londra decît a doua zi, aproape de amiază. Pur și simplu aveau prea multe lucruri de făcut, prea multe amănunte de pus la punct. Unul dintre aceste detalii era un pachet cu haine pentru tînărul Foley, pe care trebuia să-l ia de la soția vicarului, care-l uitase în dimineața cînd plecase la drum cu băiatul. Întrucît orașul Barnet nu era departe, Jo acceptă cu plăcere să-l ducă.

Toate aceste amînări aveau s-o împiedice să ajungă la

Londra în seara aceea, doar dacă nu cumva se încumeta să treacă prin Finchley Common la asfințit, riscînd să întîlnească tîlhari la drumul mare. Nici Jo și nici mătușa ei nu aveau chef de așa ceva. Călătoriile pe drumurile regelui erau periculoase chiar și în cele mai favorabile împrejurări, așa că doamna Daventry, spre marele amuzament al lui Jo, nu pornea niciodată la drum lung fără pistolul răposatului ei soț. Și asta nu pentru că ar fi știut cum să-l folosească, ci pentru că o făcea să se simtă mai în siguranță. Însă reputația lui Finchley Common era atît de cunoscută, încît numai soldații sau spadasinii cu experiență îndrăzneau să treacă pe acolo după căderea întunericului. Nu le mai rămînea decît să înnopteze la Barnet, preferabil la Red Lion, dacă găseau o cameră liberă. Ajunse la Londra, aveau să locuiască în casa mătușii ei.

În timp ce trăsura își vedea de drum, Jo nu acorda prea multă atenție satelor și cătunelor pe care le lăsa în urmă, deoarece recitea scrisorile pe care le primise de la Chloë în ultimele două luni, căutînd vreun indiciu despre ceea ce-ar fi putut-o îndemna pe prietena ei să-i scrie răvașul acela criptic. Nu găsi nimic ciudat sau ieșit din comun. Lui Chloë îi plăcea să facă tîrguieli, să primească musafiri și să participe la petreceri. În nici o scrisoare nu făcea aluzie la nimic suspect sau periculos.

Jo avea senzația că se legăna într-un balansoar. Ba se simțea convinsă că Chloë urma să apară, veselă și nevătămată, șocată de faptul că-și alarmase toți prietenii, ba o încerca teama de tot ceea ce putea fi mai rău.

Waldo Bowman.

Dacă citise însemnările lui Chloë, știa că ea era autoarea paginii „Viața londoneză“. Asta dacă el fusese făptașul spargerii...

– De ce oftezi?

Tresărind, Jo ridică privirea. Mătușa ei o privea curioasă.

Îi spusese tot ce știa, dar nu-i destăinuise și bănuielile ei.

– Waldo Bowman, răspunse ea simplu. Sînt aproape sigură că el este răspunzător de spargerea de aseară.

Doamna Daventry o privi descumpănită.

– Nu se poate!

– Era hotărît să afle cine-mi dă informații pentru „Viața londoneză“.

– Totuși, nu-mi vine să cred. Din cîte îl cunosc nu s-ar coborî pînă acolo, încît să facă o spargere.

Jo își privi mirată mătușa.

– Îl cunoști?

– L-am întîlnit o dată, anul trecut, cînd eram în vizită la Roger și Liza.

– La Roger, fiul tău? Vărul meu?

– Da, dragă. De ce te miri așa?

– Nu mi-ai spus niciodată!

– A, ba ți-am spus! El era acel gentleman care m-a invitat la cină, mai știi, cînd Roger mi-a promis, dar a uitat cu totul de mine.

Jo își amintea incidentul, dar uitase numele gentlemanului. Se întîmplase înainte ca Bowman să înceapă să figureze într-o poziție atît de proeminentă în reportajele lui Chloë. *Gentlemanul cel drăguț și schiop*, așa i-l descrisese mătușa ei, iar Jo crezuse că era vorba de un gentleman bătrîn și amabil, care se complăcuse într-un flirt cu o doamnă vîrstnică și singură.

Își privi mătușa.

– *Acela* era Waldo Bowman?

Doamna Daventry chicoti.

– Toate femeile de-acolo m-au invidiat. A, știi că e un nebunatic, dar ticălos nu-i. Nu e vina lui că toate femeile-i cad la picioare. Și, din cîte știi, ăsta e singurul lui viciu.

Urmă un oftat prelung, languros.

– Pot spune cinstit că ora pe care am petrecut-o în

compania domnului Bowman a fost partea cea mai interesantă a vizitei. De-aș fi fost cu zece ani mai tânără... mă rog, poate cu douăzeci...

Cu sprîncenele îmbinate, Jo își privi lung mătușa. Doamna Daventry ar fi trebuit să fie la fel ca ea – rațională, întregă la mine și cu o judecată limpede. De-asta se înțelegeau atît de bine. De cînd își cunoștea mătușa, niciodată n-o văzuse chicotind sau fandosindu-se. Și nu știa dacă ar fi putut să suporte una ca asta.

– Doamne, copilă, n-ai de ce să te încrunți așa. A încîntat și el o femeie bătrînă, pentru o oră, două. Ce-i rău în asta?

– Nimic, răspunse Jo pe un ton care sugera exact contrariul.

– Hmm...

Doamna Daventry privi absentă peisajul de afară. Într-un tîrziu, rosti:

– Totuși, am să-ți spun un lucru: e un mister la mijloc. Domnul Bowman lucrează în nu știu ce calitate la Ministerul de Interne, dar nu vorbește niciodată despre asta. Nimeni nu știe cu ce se ocupă.

– Mătușă, pe-asta ai aflat-o din rubrica lui Chloë, iar pe Chloë o știi cum e. Exagerează pentru ca reportajele să sune mai interesant.

– Serios? Cred că ai dreptate. Totuși, sînt unele lucruri pe care le *știi* despre el. E singurul băiat, dintr-o familie cu cinci copii. Poate că de-asta atrage femeile. Le înțelege.

Jo rîse.

– Are patru surori. Pariez c-a fost incredibil de răsfățat. Biata doamnă Bowman, cu patru fete de măritat...

– N-o cheamă doamna Bowman, o cheamă lady Fredericka. E fiica unui conte. Cît despre tată, domnul Bowman senior are relații foarte sus-puse, deși nu posedă nici un titlu. Doar fata cea mai mică, Cecy, e nemăritată. Își va face intrarea în societate anul acesta.

Jo nu era numai amuzată, ci și uimită.

– Mătușă, de unde știi atât de multe despre el?

– De la domnul Bowman însuși, cu ocazia acelei cine.

Și, înainte să spui ceva denigrator despre el, află că nu, nu e unul dintre acei oameni care vorbesc numai despre ei înșiși. N-a făcut decît să-mi răspundă la întrebări.

Jo ridică mâinile.

– N-am scos o vorbă.

– Știu și eu să-ți ghicesc gândurile, replică mătușa ei.

Apoi conversația trecu la alte subiecte, dar Jo nu reușea să-și ia gândul de la Chloë. Oare descoperise vreun secret cumplit despre Waldo Bowman? Ar fi avut sens. Așa s-ar fi explicat criptica scrisoare a lui Chloë, precum și spargerea de la *Journal*.

Avea sens, dar... Dar Jo nu voia să aibă sens. Din cine știe ce motiv, dorea să-i acorde lui Waldo Bowman prezumția de nevinovăție, iar asta o nemulțumea.

Cînd intrară în curtea hanului Red Lion din Barnet, începuse să se întunece. Hangiul le spuse că mai avea o singură cameră liberă. Mereu se întîmplă așa, pe înserat, adăugă el. Puțini călători aveau curaj să înfrunte Finchley Common noaptea, așa că în toate hanurile camerele erau ocupate.

Nu se simțiră deloc norocoase cînd slujnica le conduse într-o cămăruță sărăcăcioasă și întunecată din spatele hanului. După ce se sfătuiră cîteva minute, hotărîră s-o accepte. Nu exista nici un salon privat liber și nici o masă neocupată din sala publică pentru a lua cina. Servitoarea le spuse că dacă n-aveau nimic împotriva să aștepte vreo oră, două, le putea aduce în cameră supă, friptură rece și pîine.

După ce se spălară și se aranjară, hotărîră să iasă la o plimbare, ca să se mai dezmorțescă. Luară cu ele pachetul

pentru Eric și avură surpriza plăcută să afle de la hangiu că școala era foarte aproape.

– Dacă nu ți-e cu supărare, mătușă, spuse Jo, în timp ce porneau pe High Street, n-o să-l vizităm pe Eric, îi lăsăm doar pachetul. Oricum, la ora asta cred că e în pat.

– Cred că ai dreptate. De altfel nici eu nu țin cu tot dinadinsul să-l văd. La urma urmei, nici n-a avut timp să se obișnuiască. Știai că a mai fost aici și a fugit? Mi-a spus soția vicarului. De-asta l-a luat bunica lui la ea. Acum, că nu mai poate avea grijă de el, a trebuit să se întoarcă la școală.

Jo o privi atentă pe doamna Daventry. Își cunoștea bine mătușa. Avea o inimă bună. Oamenii profitau încontinuu de ea.

– Băiatul are nevoie de disciplină. Așa a spus vicarul, deci să nu ne amestecăm în ceea ce nu ne privește.

Nu aflară nimic despre școală. Portarul le întâmpină la intrare și refuză să le lase să intre în clădire.

– Numai pe bază de programare, spuse el, adăugînd că dacă binevoiau să revină a doua zi, își puteau programa o vizită la director.

Cum urmau să plece în zori, acceptară să predea pachetul. La poartă era și o servitoare care-i adusese portarului mîncarea. Aceasta luă pachetul și le promise că i-l va da lui Eric.

Pe drumul de întoarcere la han, vorbiră foarte puțin, fiecare fiind adîncită în gîndurile ei. Cînd slujnica le aduse cina, li se mai ridică moralul. Nu era numai o supă excelentă, ci și o budincă de rinichi cu friptură, cartofi noi și legume.

Doamna Daventry se culcă imediat, însă Jo era prea agitată ca să doarmă, așa că se așeză la masă și reciti scrisorile lui Chloë, făcînd o serie de însemnări, care nu-i serviră la nimic. Chloë părea să nu aibă nici o grijă, pînă la acel ultim mesaj enigmatic.

Bătu cu degetele în masă, neliniștită, apoi se ridică și făcu cîțiva pași prin cameră. Avea impresia că era închisă

într-un țarc, dar nu avea unde să se ducă. Dacă ar fi fost bărbat, altfel ar fi stat lucrurile. Ar fi putut să plece și să vină când poftea.

Încetini pasul, și se opri. Chloë i-ar fi spus că era patroana și editoarea unui ziar de mare succes. Făcuse lucruri la care alte femei abia dacă puteau să viseze. Atunci, de ce se codea? Dacă voia să iasă la o plimbare ca să-și limpezească mintea, cine putea s-o oprească?

Se duse la dulap și, după ce-și luă pelerina, mănușile și boneta, ieși repede din cameră.

Orășelul Barnet, aflat la o răscruce de drumuri, forfotea de călători, majoritatea în drum spre Londra. Toate hanurile și pensiunile erau pline, însă nimeni n-o băga în seamă. Nu intenționa să se ducă departe, ci numai pînă-n capătul High Street.

Plimbarea o ajută. În loc să fiarbă în suc propriu cu gîndul la Chloë și spargerea de la *Journal*, începu să studieze cu interes diversele hanuri și pensiuni pe care le întîlnea în drum. La toate ferestrele ardeau lumini. Călătorii coborau din vehicule de tot felul care apoi intrau prin porțile boltite spre curțile grajdurilor. Roțile huruiau pe caldarîm, caii nechezau, ștafetele și birjarii strigau unii la alții. Orașul părea să nu doarmă niciodată.

La un moment dat, Jo fu prinsă într-un pîlc de oameni, dintre care unii încercau să intre la Green Man, iar alții să iasă. Ca o bărcuță pe valuri, fu împinsă înapoi și-ncolo pînă cînd unul dintre clienții hanului o luă pe după umeri. Rîzînd, cu răsufierea tăiată, ridică privirea spre salvatorul ei. În clipa următoare, zîmbetul îi pieri de pe buze, și se smulse din brațele lui.

– Dumneata! exclamă ea, rostind cuvîntul ca și cum ar fi fost o sudalmă.

Waldo Bowman își scoase pălăria. Privirea lui Jo trecu

dincolo de el. Două femei tinere pudrate și boite, stăteau agățate de brațele unui gentleman înalt și roșcovan; toți trei o priveau cu atenție.

Femeile erau îmbrăcate după ultima modă, cu genul de veșminte pe care le-ar fi putut purta și Chloë – cape luxoase de catifea, bonete înalte și țuguiate, cu panglici de satin. Jo era conștientă de ținuta ei de drum – pelerina gri, searbădă și veche. În schimb era practică, asta fiind tot ce putea spune de bine despre ea.

De ce trebuia să arate ca o sărăntoacă întotdeauna când se pomenea față-n față cu Waldo Bowman?

– Doamnă Chesney, exclamă Waldo. Prin urmare, ați luat-o pe drumul spre Barnet. Când mi s-a spus că nu v-ați cazat la Red Lion, am presupus că ați luat-o spre Oxford. Nu mă așteptam, totuși, să vă găsesc hoinărind la ora asta, fără escortă.

Ochii lui Jo se îngustară, iar buzele i se strînseră. Iar îi găsea cusururi! Abia apoi își dădu seama ce spusese.

– M-ați căutat la Red Lion?

– Acum câțva timp. Pesemne am ajuns înaintea sosirii dumneavoastră.

– De ce?

Waldo zîmbi ușor.

– Amîndoi mergem la Londra. M-am gândit că poate v-ar face plăcere compania mea, ca să nu mai pomenesc de confortul caleștii mele. Apropo, unde e doamna Daventry?

Pe un ton bănuitor, Jo îl întrebă:

– De unde știți că eu și mătușa mea mergem la Londra?

– Servitoarea dumneavoastră mi-a spus, azi-dimineață când am trecut să vă caut, după ce l-am lăsat pe Henry în Stratford. Se pare că am ajuns imediat după plecarea dumneavoastră. După felul în care mă priviți îmi dau seama că tare ați mai dori să-mi spuneți câteva cuvinte de soi. Perfect. Dar nu aici. Permiteți-mi să vă conduc pînă la han.

Le spuse ceva însoțitorilor lui, care se întoarseră și intrară la Green Man, apoi îi indică o caleașcă oprită lângă trotuar, și o invită să urce. Ca la comandă, unul dintre lacheii coborî de pe capră și-i deschise ușa. Se părea că domnul Bowman și prietenii lui erau pe cale să-și continue drumul, cînd dăduse peste ei.

Jo se întoarse spre el, dar cuvintele îi amuțiră pe buze. Pe chipul lui se citea ceva care o avertiza să fie cu băgare de seamă.

– Mergem? întrebă el.

Jo ezită, doar o clipă. Nu voia să facă o scenă în fața ațitor oameni, iar instinctul îi spunea că lui Waldo Bowman puțin îi păsa dacă o făcea sau nu. Era hotărît să cîștige acea luptă.

Străduindu-se să pășească cu demnitate, se lăsă condusă spre trăsură.

Waldo abia se așezase pe banchetă, cînd Jo se și stropși la el:

– Sînteți îngrozitor de nesuferit! Și arogant! Și, fără îndoială, unul dintre cei mai prost crescuți oameni pe care i-am întîlnit vreodată!

Waldo răspunse pe un ton blînd:

– Trebuie să vă corectez într-o anumită privință. Sînt oricum, numai prost crescut nu. De fapt, genealogia mea ajunge pînă la regele Harold – îl știți, cel care a pierdut Bătălia de la Hastings.

– Din cîte înțeleg, spuse arțăgoasă Jo, nu negați faptul că sînteți nesuferit și arogant.

Waldo își stăpîni un zîmbet.

– Mi s-a spus și de o manieră mai dură.

Frustrată, Jo scoase un oftat zgomotos.

Waldo era fascinat de felul în care Jo reacționa – atacurile, retragerile, privirile sfredelitoare pe sub sprîncene...

de obicei femeile nu-l tratau așa. Dacă nu-i cădeau la picioare, măcar flirtau. Dar cele mai multe nu-l considerau un adversar. Era o experiență nouă pentru el, un duel al voințelor și al spiritelor, cu replici tăioase. Îi venea s-o sărute ca s-o facă să tacă. Sau, și mai bine, să-i dea câteva peste funduleț. Dacă ar fi avut vreun cuvânt de spus în viața ei, ar fi ținut-o din scurt. Nu se cădea să umble noaptea prin Barnet fără escortă. Orașul colcăia de țapi tineri puși pe năzbîtii.

Apoi, îi veni în minte un alt gând. Dacă ar fi avut vreun cuvânt de spus în viața ei, ar fi insistat să-și lepede hainele mohorâte de doliu și să se îmbrace după ultima modă. Acel devotament față de răposatul ei soț era, după părerea lui, nesănătos și nu tocmai credibil.

Îl făcea să se întrebe în legătură cu John Chesney...

Jo îl privea, dornică să audă de ce venise după ea. Waldo ar fi vrut să-și poată explica sieși de ce o făcuse. Rămășagul nu avea nici o importanță. I-ar fi putut plăti ușor suma datorată lui Ruggles, când ajunseseră la ușa ei și aflaseră de la servitoare că stăpîna ei și însoțitoarea acesteia plecaseră spre Londra. Dar el pornise după ea, anticipînd probabil plăcerea de a încrucișa spadele cu acea amazoană focoasă. Era doar un joc, un leac contra plictiselii pe drumul obositor de la Stratford la Londra. Iar Jo nu-l dezamăgise.

– Ei? întrebă ea nerăbdătoare, rupînd în sfîrșit tăcerea. Aștept, domnule Bowman. De ce m-ați urmărit pînă la Barnet? Și de data asta vreau să aud adevărul, dacă n-aveți nimic împotriva.

Fără să pomenească nimic despre pariu, care oricum nu conta, Waldo răspunse:

– V-am spus, am trecut pe la dumneavoastră, în drum prin Stratford, sperînd să mă achit pentru, să zicem, manierele mele de data trecută. Servitoarea dumneavoastră mi-a spus că sînteți în drum spre Londra, și că urma să înnoptați la Red

Lion, în Barnet. Nu v-am găsit acolo, așa că am presupus că o luaserăți pe drumul ce trece prin Oxford.

– Asta nu-i un răspuns. De ce v-ați dat atîta osteneală?

– Ca să vă ofer protecția mea pînă la Londra. Finchley Common nu e pentru cei slabi de inimă, iar două doamne singure pot fi o pradă ușoară pentru tîlhari.

Ochii i se îngustară, privindu-i fața.

Vocea lui Jo deveni mai scăzută, cînd îl întrebă:

– Unde-ați fost aseară, domnule Bowman?

– Știți bine unde. În Warwick, la nunta unui prieten.

– Poate cineva să confirme asta?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Waldo o studie cu băgare de seamă.

– Zeci de oameni, răspunse el simplu. De ce?

– Cineva a spart biroul meu aseară și a furat niște hîrtii pe care mi le trimisese corespondenta noastră din Londra – știți despre cine vorbesc, cea al cărei nume erați atît de dornic să-l aflați.

– Și credeți că s-ar putea ca eu să am vreun amestec?

Pe un ton sec, Jo răspunse:

– Tot ce pot să spun e că nu cred în coincidențe.

– Vă închipuiți că aș merge atît de departe doar ca să aflu numele unei femei care răspîndește bîrfe pe seama mea?

– Și dacă sînt mai mult decît simple bîrfe? Dacă a aflat ceva compromițător pe care vrea să-l publice în ziar? Atunci cît de departe ați merge ca s-o opriți?

Totul se întîmplă atît de repede, încît Jo nu avu timp să protesteze. Cu o mișcare fulgerătoare, Waldo o prinse de brațe și o trase pînă pe marginea banchetei.

Glasul îi era încordat de furie.

– Ascultă-mă bine, Jo Chesney. Asemenea vorbe ar putea să te coste viața, și nu numai pe dumneata, ci și pe corespondenta dumitale. Dacă eu aș fi într-adevăr hoțul? Dacă aș avea ceva de ascuns? Mă ameninți cu demascarea. Dacă

țineam cu atîta disperare să-mi păstrez secretul, ar fi trebuit să mă debarasez de amîndouă. Înțelegi ce vreau să spun?

Jo dădu din cap, incapabilă să vorbească.

– Ești sigură că ai dovezi incriminatoare împotriva cuiva?

– Nu, răspunse ea repede. E doar o teorie la care mă gîndesc ca să-mi explic furtul.

Waldo oftă, și îi dădu drumul.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar ai mers prea departe. Nu poți acuza pe cineva fără să te aștepti să te ia în seamă. Există destui oameni răi pe lumea asta și nu-i poți cunoaște doar privindu-i. Fii atentă pe unde calci și, mai ales, ia seama ce vorbești.

Jo începea să înțeleagă că sfatul lui Waldo nu era lipsit de înțelepciune. Gura ei neferecată o pusese în pericol. Acum ar fi putut să zacă fără suflare.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea, n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa. Cum spuneam, e doar o teorie, și nici măcar bine întemeiată.

Cuvintele ei nu-l impresionară. Era adevărat că voia să știe numele corespondentei ei din Londra, și asta din simplul motiv că acea femeie îl deranja. Jo Chesney avusese îndrăzneala să-i pună la îndoială integritatea. Un hoț! Asta credea despre el? Dacă nu era femeie, pînă acum ar fi strîns-o de gît.

În privirea lui desluși ceva care o îndemna la prudență. Trăsura înceti. Înainte de a se opri, Jo coborî. Waldo o surprinse și de data asta. Deși era șchiop, se mișca rapid. Mîna lui o prinse de cot, silind-o să încetinească pasul.

– Acum ce mai e? îl întrebă, dezolată că vocea îi tremura.

– Oferta mea rămîne în picioare. Mi-ar face plăcere să vă invit în trăsura mea, pe dumneata și doamna Daventry, și să vă duc pînă la Londra.

Gîndul de a sta ore întregi închisă cu el în aceeași trăsură o îngrozea.

– Mulțumesc, nu. Ne-am instalat aici pentru noapte.

– N-am nimic împotriva să aștept pînă mîine dimineată.

Cînd ajunseră la ușa din spate a hanului, Jo se întoarse spre el.

– S-ar putea ca tovarășii dumitale să aibă ceva de spus în legătură cu asta.

– Tovarășii...? A... Waldo zîmbi. Vrei să spui, prietenul meu Ruggles și fermecătoarele domnișoare cu care l-am lăsat la Green Man. Am luat cina cu ele, atît și nimic mai mult.

– Nu e nevoie să-mi dai explicații.

Ca și cum nici n-ar fi auzit-o, Waldo continuă:

– Miss Hill și Miss Evans nu vor veni cu noi. Sînt actrițe, înțelegi, și se află în drum spre Stratford, unde joacă în *Furtuna*.

Jo n-avea nici un chef să intre într-o discuție despre teatru și actrițe, nu voia decît ca Waldo Bowman s-o lase în pace.

– Una dintre piesele mele favorite, declară ea veselă, adăugînd apoi apăsător: *Noapte bună*, domnule Bowman.

Waldo își ridică bastonul, tăindu-i calea spre ușa hanului.

– Nu mi-ai spus totul. Aș dori să te ajut. Știu că ai un necaz. De ce nu-mi spui despre ce e vorba?

O clipă, Jo șovăi, apoi buzele i se arcuiră într-un zîmbet cinic.

– Farmece, amenințări, iar acum generozitate. Nu ține, domnule Bowman. *Nu* am de gînd să-ți spun cine scrie rubrica de scandal din ziarul meu.

– Acela a fost un joc. Spargerea, însă, e treabă serioasă. Nu-mi dai voie să te ajut, Jo?

Era prea nerăbdătoare să scape de el ca să-l mustre pentru că i se adresase pe numele mic. Clătină din cap.

– Ai năluciri.

Waldo știa că nu avea năluciri, iar refuzul ei de a i se confesa, în chip surprinzător, îl dezamăgea. Oftă.

– Ascultă, dacă ai nevoie vreodată de un prieten, mă găsești la Albany, pe Piccadilly. Am niște camere acolo.

– Îți mulțumesc. Vrei să mă lași să trec?

Waldo coborî bastonul.

– Noapte bună, domnule Bowman, zise Jo și dispăru în han.

Waldo porni spre trăsură, bodogănind. Era una dintre cele mai exasperante femei pe care le întâlnise vreodată. Îi oferise protecția lui, iar ea refuzase de parcă i-ar fi înmînat un tăciune aprins. Femeia asta era prea independentă, în detrimentul binelui ei. Independentă, încăpățînată, năzuroasă și focoasă – aceste cuvinte îi veneau în minte cînd se gîndea la Jo Chesney. Și mai era și galantă – sau, cel puțin, așa spusese Henry. Și nechibzuită. O combinație mortală, după părerea lui. Orice nățîng și-ar fi putut da seama că avea un necaz. Nu putea s-o lase de izbeliște.

Nu-i mărturisise motivul neașteptatei sale călătorii la Londra. Waldo încercase s-o descoasă pe servitoare, dar fie aceasta nu știa, fie i se ordonase să tacă. Acum se întreba dacă era ceva în legătură cu lady Tellall. Cineva, un hoț, îi descoperise identitatea. Poate că Jo se ducea s-o avertizeze. Dar de ce nu-i trimisese o scrisoare? De ce se deplasa personal?

La mijloc trebuia să fie mai mult decît atît.

În ciuda faptului că-i refuzase ajutorul, principiile lui nu-i îngăduiau să-i considere refuzul ca pe ceva definitiv. Nu-i mai rămînea altceva de făcut, decît să-i ignore obiecțiile, să le viziteze, pe ea și mătușa ei, dimineață la prima oră, și să insiste să le însoțească pînă la Londra. Cu Ruggles și doamna Daventry în trăsură, conversînd civilizată, poate reușea să afle ce anume o tulbura.

Și dacă nici asta nu mergea, dacă Jo avea să-i refuze din nou ajutorul, va pleca fără să privească înapoi.

Jo urcă în fugă scara, intră în camera pe care o împărțea cu mătușa ei și închise repede ușa. Respira sacadat și tremura.

Waldo Bowman. Încerca s-o zăpăcească? Păruse atît de sincer cînd spusese că voia s-o ajute, încît Jo fusese cît pe ce

să-i înșire toată povestea în legătură cu Chloë. Ar trebui să aibă mai multă minte. Era omul care dăduse buzna în biroul ei, amenințînd-o că o va da în judecată. Voia să afle numele lui Chloë. O urmărise pînă la Barnet. Nu putea, nu trebuia să aibă încredere în el.

Și totuși, păruse sincer șocat și furios cînd îl acuzase de spargerea redacției.

Dacă ai nevoie vreodată de un prieten, mă găsești la Albany...

N-avea de unde să știe cît de mult o impresionaseră aceste cuvinte. Doar dacă...

Jo clătină din cap. Nu știa ce să creadă. Oricum, pînă afla mai mult despre dispariția lui Chloë, era mai înțelept să nu aibă încredere în nimeni.

Intră în cameră și privi în jur nedumerită. Încăperea era goală și hainele mătușii sale dispăruseră. Rămăsese doar manșonul. Jo îl luă în mînă și simți greutatea pistolului.

Mătușa ei nu s-ar fi dus prea departe fără manșon. Nu-și termină gîndul, cînd se auzi o bătaie în ușă. Era servitoarea, cu un bilet de la doamna Daventry.

Jo citi:

Eric Foley are nevoie disperată de ajutor, așa că m-am dus la școală să-l salvez. Grăbește-te, Jo. E grav. Te aștept acolo.

Jo îndesă pistolul în propriul ei manșon și ieși repede din cameră.

5

Cînd Jo ajunse la școală, în aripa de vest a clădirii ardeau luminile. Avusese noroc și găsisese un cupeu liber. În

timp ce unul dintre vizitii vedea de cai, celălalt o însoți pînă la ghereta portarului. Spre marea ei surprindere și ușurare, portarul nu se afla acolo, iar poarta era descuiată.

Jo se opri o clipă, adunîndu-și curajul și reamintindu-și că era o femeie obișnuită să fie luată în serios. Nu știa ce anume o aștepta dar, indiferent ce-ar fi fost, era hotărîtă să facă față. Încă mai spera că temerile ei sînt neîntemeiate și că totul este doar o neînțelegere îngrozitoare.

Îi deschise ușa o servitoare cu șorț alb și bonetă, o fată de vreo paisprezece ani; ochii i se umplură de lacrimi la vederea lui Jo. Părea că știa cine este și o aștepta.

– Trebuie s-o ajutați! se tîngui ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. L-au trimis pe portar să cheme comisarul. Înțelegeți, n-a vrut să plece de bunăvoie, fără băiat. Și totul a fost numai din vina mea. N-ar fi trebuit să vorbesc, dar nu știam cui altcuiva să-i spun, înțelegeți?

– Ai vorbit cu mătușa mea?

Fata suspină.

– E așa de cumsecade! Eram aici cînd ați venit cu pachetul. V-am auzit spunînd că vă duceți înapoi la Red Lion ca să luați cina. M-am furișat afară și am chemat-o.

Jo își amintea de servitoare. Era cea care luase pachetul ca să i-l dea lui Eric.

– Ce s-a întîmplat cu Eric? întrebă ea cu blîndețe.

Tonul ei binevoitor provocă un nou acces de plîns.

– Domnul Harding l-a bătut îngrozitor, și apoi l-a închis în debara. Bietul băiețaș plîngea și gema și... și... și nu știam ce să fac...

Jo clătină din cap, nevenindu-i să creadă că astfel de lucruri se puteau întîmpla într-o asemenea școală. Nu era una pentru săraci. Era o clădire bine îngrijită și pe dinăuntru, și pe dinafară. Pînă și lumînările erau de cea mai bună calitate. Nu fumegau și nu miroseau ca spermanțetul. Numai părinții înstăriți își puteau permite să-și trimită fiii la o asemenea școală.

Își aminti spusele mătușii ei, potrivit cărora domnul Harding era un maniac al disciplinei și se întrebă dacă nu cumva servitoarea exagerase cele întîmplate.

– De ce s-a supărat domnul Harding așa de rău pe Eric? întrebă ea.

– Fiindcă a fugit de la școală.

– Și unde e Eric acum?

Fata arătă spre etaj.

– În debara, prima ușă după infirmerie.

– Și doamna Daventry?

Fata arătă o ușă din stînga lui Jo.

– Acolo.

Din spatele ușii închise nu se auzea nici un sunet.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, servitoarea spuse:

– I-au pus căluș și au legat-o de un scaun, pînă la sosirea comisarului Harding.

Jo rămase cu gura căscată.

– Au legat-o și i-au pus căluș? repetă ea stupefiată.

Apoi îi trecu prin minte ceva.

– Comisarul *Harding*, ai spus?

Fata dădu din cap.

– E fratele domnului Harding.

Șocată, Jo se uită mai întîi la vizitiu, apoi la servitoare.

Era un adevărat coșmar. Contase pe ajutorul autorităților, dacă situația scăpa de sub control, iar autoritățile aveau să intervină, probabil, pentru a o aresta pe mătușa ei, iar pe Eric îl vor lăsa în seama directorului.

Vizitiul o avertiză:

– N-ar fi bine să vă confrunțați cu domnul Harding, domnișoară. E un adevărat diavol cînd se înfurie. Și are legea-n buzunar, dacă-nțelegeți ce vreau să zic.

Acest mic discurs avu efectul unei flăcări pe-o bucată de iască. Pe obrajii lui Jo apărură două pete roșii.

– O să mai vedem noi, declară ea. Dar, toate la timpul lor.

Aruncă o privire către scară, apoi spre ușa ce ducea spre sălile de clasă.

– Întîi Eric și apoi mătușa mea. Haideți. Am nevoie de ajutorul amîndurora.

În timp ce urcau, le află și numele. Vizitiul, un băiat scund și vînos, de douăzeci de ani, se numea Roy, iar pe servitoare o chema Phoebe. Phoebe era nerăbdătoare să-i conducă, dar Roy părea dornic să fie oriunde, numai acolo nu. Jo mai află și de ce nu se vedeau nicăieri elevi. Dormitoarele se aflau în cealaltă parte a clădirii, și numai băieții de la infirmerie aveau voie în această aripă.

Nimeni nu-i opri din drum și, cît ai bate din palme, Jo răsuci cheia în broască și deschise ușa debaralei.

– Acum poți să ieși, Eric, spuse ea.

Singurul răspuns fu o tuse seacă și un scîncet.

În debara era întuneric, așa că Jo îl trimise pe Roy să aducă o lumîinare. Apoi, se aplecă și se uită înăuntru. Nu văzu decît o grămadă de zdrențe.

– Eric, spuse ea încet. Am venit să te iau de-aici.

Zdrențele se mișcară și apăru un obraz mic și alb, cu ochi enormi.

– O vreau pe mama mea! țipă băiatul. Pleacă!

O, Doamne, ce-ar putea să-i răspundă? Întinse mîna spre el, dar copilul se feri speriat.

– Grăbiți-vă, doamnă, insistă Phoebe neliniștită. Comisarul poate ajunge aici din clipă-n clipă.

Jo se simțea complet neputincioasă. Eric nu voia să iasă, căci o considera dușmancă. Încercă din nou adresîndu-i-se pe un ton blînd și liniștitor:

– Îți place de Phoebe, nu-i așa, Eric? Ei bine, ea o să te scoată din locul ăsta îngrozitor, iar Roy o s-o ajute.

În cele din urmă, Roy fu cel care-l scoase pe băiat din debara. Eric abia se mai ținea pe picioare și, cînd vizitiul îl

săltă în brațe, scînci jalnic. Jo îi atinse mîna. Era rece ca gheața.

– În curînd o să te ducem la căldură, spuse ea, zîmbind ca să-și ascundă furia.

Ochii lui Eric o urmăreau cu teamă în timp ce ea își scotea pelerina și-l învelea.

– Și acum, hai, să-l luăm de-aici, spuse Jo.

Înainte de a apuca să facă un pas, auziră pe cineva urcînd scara.

– Supraveghetoarea, șopti Phoebe, cînd o femeie scundă și negricioasă, cu ochi pătrunzători, apărură de după colț. Acum chiar că am pățit-o!

– Dumneata cine ești? întrebă supraveghetoarea, privind-o pe Jo cu asprime.

– Mulțumesc, răspuse Jo, luînd paharul cu apă din mîna supraveghetoarei. Presupun că ăsta e pentru Eric, nu? Îi dădu paharul lui Phoebe și continuă: Eu sînt mătușa lui Eric, zise ea pe un ton politicos. Mătușa Jo. Bună seara.

Supraveghetoarea îi privi pe toți patru, apoi se uită spre ușa deschisă a debaralei.

– Mă duc să-l chem pe domnul Harding, spuse ea. O să rezolve el totul.

Se întoarse să plece, dar Jo fu mai rapidă. O înhăță de talie, o îmbrînci în debara, apoi trînti ușa și o încuie. Imediat, supraveghetoarea începu să bată cu pumnii în ușă, strigînd după ajutor.

Trei perechi de ochi o priviră pe Jo cu uimire.

– Chiar ești mătușa mea? întrebă Eric.

– Desigur, răspuse Jo.

Nu avea timp pentru explicații. Apoi luă paharul cu apă de la Phoebe și-l apropiă de buzele lui Eric.

– Bea, îl îndemnă.

De astă dată, băiatul nu se mai feri. Fără s-o scape din

ochi, luă două înghițituri zdravene, după care clătină din cap, semn că-i era de ajuns.

Nimeni nu-i mai acostă în timp ce coborau, iar dacă ar fi încercat cineva, Jo nu s-ar fi codit să-l țină la distanță cu pistolul mătușii sale. Într-adevăr, după ce văzuse în ce hal era Eric, se înfuriase suficient de mult ca să-l folosească. Deși nu avea urme vizibile de violență și nici vreo fractură, băiatul scîncea la fiecare pas al vizitiului care-l ducea în brațe.

Ajunși la baza scării, Jo îi spuse lui Roy să-l ducă pe Eric la trăsură și s-o aștepte, apoi i se adresă lui Phoebe:

– Nu mai poți rămîne aici. Știi asta, nu-i așa? Supraveghetoarea a văzut că m-ai ajutat. Ai rude în Barnet, pe cineva la care să te duci?

Phoebe zîmbi.

– Nu vă faceți griji pentru mine, domnișoară. Am să le spun că m-ați *forțat* să vă arăt unde era Eric și, ținînd cont de ce i-ați făcut supraveghetoarei, sînt convinsă că mă vor crede.

Ochii lui Jo sclipiră.

– A, da, și eu mă aștept să te creadă, dar ca să ne asigurăm că nu te paște nici un pericol, spune-le că te-am amenințat cu pistolul.

Phoebe făcu ochii mari.

– Doar nu vorbiți serios...!?

– A, ba da, cît se poate de serios. Uite-aici.

Jo scoase pistolul din manșon și i-l arătă lui Phoebe.

– Nu mai face mutra asta speriată. Nu cred că e încărcat. Și acum, ascultă-mă. Te duci să mă anunți, apoi o dezlegi pe mătușa mea și mă ajuți s-o scot de-aici. În regulă?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Jo își zise că s-ar putea ca lucrurile să nu fie chiar atît de simple.

Phoebe dădu din cap, fără prea multă convingere.

Jo spera ca teama ei să nu fie la fel de vizibilă ca a servitoarei. Încercînd s-o încurajeze, continuă:

– Domnul Harding e un om căruia îi place să se ia de cei

slabi și neajutorați. Ei bine, dacă va încerca și cu mine, o să aibă șocul vieții lui. Gîndește-te la ce-a pățit supraveghe-toarea, dacă nu mă crezi.

Cuvintele ei își făcură efectul.

– Mare scorie mai e! exclamă Phoebe. Nici nu știu cum ați reușit!

– Uită-te bine la mine! răspuse Jo, pe un ton mult prea convingător pentru o femeie careia începeau să-i tremure genunchii.

Ascunse pistolul între faldurile rochiei.

– Ia-o înainte, Phoebe, o îndemna pe fată. Vin în urma ta.

După ce Phoebe o anunță, Jo cercetă camera dintr-o privire. Era o clasă tipică, plină de bănci și pupitre. Mătușa ei era legată pe scaunul de la catedră și gema prin căluș. Legăturile, nu prea rezistente, erau din cîrpe, nu din frînghii sau curele de piele. Cînd o văzu pe Jo, ochii femeii se luminară.

La apariția lui Jo, doi domni se întoarseră spre ușă. Nu-i fu greu să-și dea seama care era domnul Harding. Mai vîrstnic, cu un obraz rotund, avea chipul întunecat de o expresie cruntă.

Glasul îi era pe măsura privirii.

– N-am dat permisiunea să intre nimeni. Cine ești dumneata și ce dorești?

– Sînt doamna Chesney, răspuse Jo, și am venit să văd de ce întîrzie mătușa mea. Se prefăcu surprinsă, de parcă abia atunci o văzuse: Mătușico! Ce ți-au făcut?

Apoi, se întoarse spre Phoebe:

– Dezleag-o imediat!

Cînd Phoebe se grăbi să se conformeze, Harding îi tăie calea.

– A, nici gînd! Femeia asta e dementă! Am trimis după comisar, și...

Cuvintele i se opriră pe buze, când Jo ridică pistolul, îndreptându-l spre pieptul lui.

Mîna îi tremura, ceea ce nu era rău. O femeie nervoasă putea fi și mai periculoasă.

– Nu vreau să avem necazuri, spuse ea, surprinsă să audă cît de calmă-i era vocea. Putem conveni că a avut loc o neînțelegere. Nu doresc să împușc pe nimeni. Vreau doar s-o scot de-aici pe mătușa mea.

Bărbatul cel tînăr părea destul de speriat.

– Domnule Harding, spuse el, poate-ar fi mai bine să facem cum zice. N-aș...

Harding făcu un gest tăios cu mîna, retezîndu-i cuvintele.

– Ți-ai pierdut mințile, femeie? Pesemne ești nebună, dacă năvălești aici, amenințîndu-mă cu pistolul. Te sfătuiesc să-l lași jos pînă nu ți-l iau.

Jo vorbi cu cea mai tăioasă voce de care era în stare:

– Încearcă și ai să vezi ce se întîmplă.

Doamna Daventry se ridicase în picioare și-și scosese călușul.

– Eu nu plec de-aici fără Eric, declară ea.

Mintea lui Jo funcționa cu repeziciune, căutînd un șiretlic pentru a cîștiga timp și a scăpa. Nu credea că-l va putea închide cu forța pe domnul Harding într-o debara și, oricum, nu voia să se apropie prea mult de el, ca să nu-i ia pistolul.

– Tu de-acolo! îi strigă ea lui Phoebe. Arată-i mătușii mele unde-i băiatul. Imediat!

Doamna Daventry păru gata s-o mustre că-i vorbise pe un ton atît de dur lui Phoebe, pe care o considera aliată, dar ceva din expresia nepoatei sale o preveni să-și țină gura, așa că o porni după fată.

Harding rămase pe loc, încleștîndu-și și descleștîndu-și furios palmele. Jo număra secunde, încercînd să calculeze de cît timp avea nevoie mătușa ei ca să ajungă la cupeu.

Acum regreta că nu le spusese să plece fără ea, la primul semn de pericol.

După o tăcere lungă, ridică ușor din umeri.

– N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? Vă sfătuiesc să nu veniți după mine.

În timp ce vorbea, se retrase din fața lor. Tînărul părea foarte ușurat s-o vadă plecînd. Domnul Harding, pe de altă parte, o urmă. Brațul o durea din cauza pistolului greu, dar nu îndrăznea să-l coboare.

În hol, răsunau strigătele și bătăile în ușă ale supraveghetorei, închisă în debaraua de sus. Privirea lui Harding se îndreptă într-acolo, iar Jo profită de ocazie și țîșni pe ușă afară înainte ca directorul s-o poată prinde.

Aproape imediat auzi un strigăt, care o soma să se oprească. În loc să se conformeze alergă și mai repede. Aproape ajunsese la trăsură, cînd o mîină o apucă de braț, smucind-o înapoi. Acționînd din instinct, lovi cu pumnul strîns.

Harding scoase un urlet de durere și-și acoperi nasul cu mîinile făcute căuș. Sîngele i se prelinse printre degete.

– Mi-ai spart nasul, țipă el gutural.

– Ai s-o pățești și mai rău dacă încerci să mă oprești.

Jo tremura atât de tare încît fu nevoită să țină pistolul cu ambele mîini ca să nu-l scape.

– Ridică mîinile și îndepărtează-te! ordonă ea. Și tu la fel, Phoebe.

Tremurînd de furie, Harding se conformă.

– N-o să scapi așa ușor. Răpirea de copii e o crimă capitală! O să pun să te spînzure pentru asta!

– Atunci, n-am nimic de pierdut dacă te împușc, nu-i așa?

Convins în sfîrșit că avea de-a face cu o nebună, Harding se retrase cu un pas.

Jo se urcă în cupeu.

– Repede, înapoi la han! le strigă ea birjarilor, avînd grijă să nu rostească numele hanului.

Trăsura porni cu o smucitură și se îndepărtă cu roțile huruind pe caldarîm. Jo se înghesui într-un colț, pentru a-i face lui Eric mai mult loc. Nu exista decît o banchetă, iar el o ocupa aproape pe toată. Deși în interiorul întunecos al trăsorii nu se vedea bine, îi simțea privirea ațintită asupra ei. Ar fi vrut să-l liniștească, dar amintindu-și cum reacționase față de ea la școală, se hotărî să-l lase în seama mătușii ei.

Doamna Daventry îi vorbea pe un ton tandru lui Eric, în timp ce se agita în jurul lui. Convinsă că totul era în regulă cu el, îi spuse lui Jo:

– Slavă Domnului că ai avut prezența de spirit să aduci cu tine pistolul meu. Cînd am plecat eram atît de panicată, încît nici nu m-am mai gîndit la el.

– Da, a avut efect. Nu știi ce-aș fi făcut fără el.

Urmă o tăcere încordată, apoi doamna Daventry întrebă:

– Crezî c-o să ne reclame la poliție?

– A, n-am nici cea mai mică îndoială.

– Și-atunci, ce ne facem?

Jo încercă să se concentreze, dar nu reuși să se gîndească decît la următoarele două ore.

– Vom achita camera de la Red-Lion, spuse ea încet, și vom pleca spre Londra înainte ca Harding să-și asmută fratele pe urmele noastre. Apropo, el e comisarul.

– Da, știu. Mi-a spus Phoebe. E o nedreptate. Dar, draga mea, sper că nu vrei să trecem prin Finchley Common noaptea, nu-i așa? Aruncînd o privire spre Eric, întrebă mai încet: Cum rămîne cu tîlharii?

Jo era prea obosită ca să mai comenteze.

– N-avem încotro. Și-n plus, am un pistol. Dacă văd un tîlhar, am să-l împușc.

Eric, care urmărise cu interes conversația, spuse cu glasul lui subțire:

– Mătușa Jo nu se teme de nimic.

Doamna Daventry rîse, iar Jo izbuti să zîmbească fără vlagă.

Trecură pe lîngă Green Man. Domnul Bowman și trăsura lui nu se vedeau nicăieri. Probabil o crezuse pe cuvînt și se hotărîse să-și continue drumul spre oraș. Jo își zise că ar fi trebuit să-i accepte oferta. Avea atîtea pe cap – Chloë, Eric, iar acum și autoritățile. Avea impresia că Waldo Bowman era genul de bărbat capabil să le rezolve pe toate. Oboseala își spunea cuvîntul. De fapt nu avea nevoie de un bărbat care să se ocupe de problemele ei. Era absolut capabilă să și le rezolve singură. De altfel l-ar fi impresionat pe domnul Bowman. Conform lui Chloë, lui îi plăceau frumusețile ademenitoare și sofisticate, care cultivau adevărată artă pentru a-i încînta pe bărbați. Femei ca mama ei. Ei, dar ideea asta de unde-i mai venise? În nici un caz de la Chloë.

Cupeul trecu printr-o groapă, zgîlțîindu-i pe toți trei. Eric scoase un țipăt și se cuibări în brațele lui Jo. Cu un gest nesigur, ea îl cuprinse de umeri ca să-l sprijine. Băiatul nu mai tresări, nici nu încercă să se retragă, iar Jo se întrebă dacă știa cine-l luase în brațe.

– Eric? întrebă ea încet.

Băiatul ridică ochii ca s-o privească.

– Mmm?

Poate că n-o vedea bine, în întuneric.

– Eu sînt, mătușa Jo.

– Da, ce e?

O cuprinse o senzație stranie.

– Nimic, răspunse ea, înghițind un nod.

Cînd trăsura coti în curtea grajdurilor de la Red Lion, doamna Daventry preluă inițiativa.

– Nu, Jo, tu rămîi pe loc, ca să ai grijă de Eric. Am să plătesc și am să aduc bagajele.

Porni urmată de unul dintre birjari. Eric tăcea, dar

respirația lui era rapidă și sacadată, iar Jo începea să se neliniștească, zicîndu-și că trebuie să-l ducă la un doctor, însă nu înainte de a scăpa din Barnet. Dacă îi prindeau autoritățile, nu încăpea nici o îndoială că aveau să i-l ia pe Eric, iar Jo n-avea de gînd să permită așa ceva.

Cu toată blîndețea de care era în stare, se retrase de lîngă el, luă pistolul, îl rezemă de antebraț și rămase cu privirea ațintită spre intrarea în curte. Pînă acum, toate bune.

Doamna Daventry reveni, bagajele fură puse în coșul trăsurii și imediat după aceea porniră la drum. Abia după ce lăsară în urmă luminile orașului Barnet, doamna Daventry îi dădu vestea cea proastă.

– Portarul de la școală era la han, Jo. Nu, nu m-a văzut, dar cred că nu peste mult vor fi pe urmele noastre.

Cu glas tremurător, Eric întrebă:

– Ce-o să facem, mătușă Jo? De data asta, domnul Harding o să mă omoare pentru c-am fugit din nou. Chiar el mi-a spus-o.

Constatînd spaima lui Eric, propriile ei temeri deveniră fără importanță. Jo îi răspunse băiatului cît se poate de hotărîtă:

– Atunci, nu-mi va mai rămîne decît să-l împușc.

Doamna Daventry rîse, Eric zîmbi, iar Jo le strigă vizitiilor să mîne mai repede.

6

Viconteles Morden ridică din umerii săi lați, în timp ce valetul îi peria redingota de seară, simplă, dar elegantă. Deși viconteles era abia trecut de treizeci de ani, începutul de chelie îl făcea să pară mai vîrstnic. Nu era un bărbat chipeș, dar

arăta impresionant. Ca unic fiu și moștenitor al contelui Brinsley, fusese crescut încă din leagăn spre a deveni capul unei case mari și nobile, și stăpînul unei averi considerabile. Era conștient de valoarea lui și asta se vedea.

Acum se afla în casa lui din Piccadilly, magnifica locuință de oraș a familiei Brinsley, și se îmbrăca pentru o recepție dată de părinții săi în cinstea logodnicei lui.

– E bine așa, Bates, spuse el, cu obișnuitul său zîmbet pe jumătate. Mă gîndeam la ce mi-ai spus și sînt unele puncte pe care aș vrea să le revedem. Ce-ar fi să stăm jos?

Bates se așeză pe scaunul indicat de viconte, lîngă foc, dar refuză paharul de brandy. Deși îi plăcea gestul, știa prea bine în ce consta legătura dintre un stăpîn și servitorul său. Oricît respect și încredere reciprocă îi unea, nu aspira să fie tratat ca un egal.

Bates lucra în slujba familiei de peste patruzeci de ani. Începuse ca lustragiu, la vîrsta de unsprezece ani, după care urcase treptat pînă la poziția de acum. Era mai mult decît un valet, mai mult decît un lacheu. Era servitorul personal al vicontelui și nu răspundea decît în fața acestuia. Cu timpul, devenise confidentul stăpînului. Lordul Morden îl numea adesea mîna lui dreaptă, iar Bates încerca să se ridice la înălțimea acestei aprecieri. Nu i-ar fi refuzat nimic stăpînului său.

Acum era vorba de afacerea lady Chloë Webberley. Bates nu cunoștea toate amănuntele și nici nu voia să le știe. Cînd făceau aluzie la ea, vorbeau în termeni vagi, deși în mintea lui Bates nu încăpea nici o îndoială că lady Webberley își pecetluisese soarta cînd amenințase că avea să-l ruineze pe viconte. În orice caz, femeia nu mai punea probleme. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să păstreze bine secretul stăpînului său și să distrugă jurnalul lui lady Webberley, precum și orice eventuală corespondență incriminatoare. În acest scop, angajase personal un detectiv,

dar acesta se întorsese cu mâinile goale, lucru care nu părea să-l tulbure prea mult pe viconte. Acesta era convins că dacă știa cineva unde se afla jurnalul, aceasta nu putea fi decît cea mai bună prietenă a lui lady Webberley, doamna Chesney. Trebuia doar să aștepte ca doamna Chesney să facă prima mișcare.

Viconte duse scaunul în cealaltă parte a șemineului, trase din țigara subțire de foi pe care și-o aprinsese de la o lumînare și suflă un fuior de fum.

– Detectivul ăsta, Taggart, este un om de încredere?

– Absolut, Domnia voastră. L-am mai folosit și înainte. Nu-l interesează să afle cine-l plătește, e mulțumit să-și primească bani.

Viconte dădu din cap.

– Atunci poți începe prin a-mi spune încă o dată, în amănunt, tot ce s-a întîmplat aseară în Barnet. Cum de i-a pierdut urma? Și ce amestec are Waldo Bowman în toată povestea asta?

– A fost un ghinion. Se pare că doamnele se retrăseseră pentru noapte, așa că Taggart s-a hotărît să stea cu ochii pe domnul Bowman. I s-a părut suspect că Bowman a apărut tocmai cînd doamna Chesney a făcut mișcarea pe care o așteptam noi.

– Dar întîlnirea lor nu are nimic suspect?

– Se pare că nu. Din cîte spune Taggart, s-au întîlnit întîmplător. Au schimbat doar cîteva cuvinte. N-a fost tocmai o ceartă, dar pe-aproape. Domnul Bowman a insistat s-o conducă pe doamna Chesney înapoi la han. Taggart nu i-a putut urmări pentru că era pe jos, așa că a așteptat ca domnul Bowman să se întoarcă la prietenii lui. La un moment dat, l-a auzit pe domnul Bowman spunîndu-i însoțitorului său, domnul Ruggles, că dimineța vor trece din nou pe la doamna Chesney ca s-o escorteze pînă în oraș.

Pe un ton sec, viconte spuse:

– Prin urmare, Taggart s-a dus să se culce și, în timp ce el dormea, prada i-a scăpat printre degete.

– Mă tem că da. Nici Bowman n-a avut mai mult noroc. Azi-dimineață, când s-a înfățișat la Red Lion, a fost surprins să afle că doamna Chesney și însoțitoarea ei hotărâseră să pornească spre oraș în timpul nopții. Oricum, e doar o chestiune de timp s-o găsească, asta dacă nu cumva s-a ascuns.

Viconte se încruntă.

– L-a zărit pe Taggart? Știe că a fost urmărită?

– Nu. Taggart bănuiește că pe domnul Bowman încearcă doamna Chesney să-l evite.

– Înțeleg... După un moment de gândire, viconte continuă: Ei bine, sper că avem pe cineva care nu scapă din ochi casa lui lady Webberley. Doamna Chesney va apărea acolo, mai devreme sau mai târziu.

Bates își îngădui un zîmbet.

– M-am ocupat deja de asta. Unul dintre grădinari e omul lui Taggart.

– Ar fi mai bine să fie unul dintre servitorii din casă.

– Nu există lachei în slujba lui lady Webberley, se bazează pe grădinari pentru a ajuta servitoarele la treburile mai grele.

– Ai grijă ca omul nostru să afle ce urmărește doamna Chesney.

Viconte sorbi din brandy și trase din țigară, reflectînd în tăcere la felul în care acționase pentru a-și proteja poziția în societate. Îi spusese lui Bates că lady Webberley amenințase că-l ruinează. De fapt, nu ajunsese atît de departe, însă nu se îndoia că ar fi făcut-o, dacă n-o va opri la timp. Aflase că era lady Tellall și scria pentru *Journal*. Și că n-ar fi ezitat să publice în rubrica ei ceea ce știa. Chiar dacă nu putea dovedi nimic, viconte nu-și putea permite scandalul care ar fi urmat, mai ales că era pe punctul de a se căsători cu

fiica marchizei de Kintyre. Chloë nu mai era o problemă, dar pînă nu punea mîna pe jurnalul ei și nu-l distrugea n-avea să se simtă în siguranță.

Ca să fie cinstit, Taggart fusese meticolos. Nu aflaseră unde era jurnalul lui Chloë, dar știau unde nu era – nu se găsea în casa ei, nici în casa doamnei Chesney și nici la redacția gazetei *Journal*. Jo Chesney era ultima lui șansă de a-l găsi. Dacă nici ea nu-l putea conduce la jurnal, nimeni altcineva n-ar putea-o face. Se îndoia că Jo știa ce amenințare reprezenta jurnalul la adresa lui. Nici chiar Chloë nu înțelesese, pînă în acea ultimă noapte de la petrecere.

Dacă ar fi judecat limpede, nu s-ar fi încurcat niciodată cu ea. Era mai mare decît el și mai sofisticată. Îl amețise. Dar, amețit sau nu, nici o clipă nu se gîndise la însurătoare. Știa ce datora familiei lui. Reputația miresei sale trebuia să fie nepătată, ori Chloë era o femeie de lume. Păcat că nu se putuse abține să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala.

Își turnă încă un brandy. Sorbind încet, începu să se gîndească la raportul lui Taggart. Apoi întrebă:

– Băiatul ăsta, Eric Foley, cine e? S-a abătut din drum ca să-l viziteze la școală. De ce? Și ce conținea pachetul?

– Taggart cercetează legăturile ei cu băiatul. Probabil e ceva inofensiv. La fel și în legătură cu pachetul. În fond, soția vicarului i l-a dat.

– Știu asta. Ceea ce vreau să spun e că Taggart are nevoie de ajutor. E o treabă prea grea pentru un singur om. Nu-mi pot permite să aștept pînă le verifică pe toate. Eu am nevoie de răspunsuri *acum*.

La asta, Bates nu răspunse, deși găsea nedrept un asemenea comentariu. Domnia sa nu voise mai mult decît un om, cel mult doi, care să rezolve treaba. *Cu cît află mai puțini despre afurisitul acela de jurnal, cu atît mai bine* – așa spusese.

– N-ai de ce să te încrunți, Bates. Nu sînt alarmat. E prea

devreme. Cu puțin noroc, doamna Chesney ne va duce direct acolo unde dorim.

Farmecul vicontelui își făcu efectul. Înseninându-se la chip, Bates dădu ușor din cap.

– Acum, vorbește-mi despre vizita domnului Bowman la *Journal*. S-a certat cu doamna Chesney?

Bates își stăpîni un oftat. Discutaseră totul și înainte. Cu toate acestea, spuse pe un ton binevoitor:

– Domnul Bowman era furios. Se pare că nu i-a plăcut ceea ce a apărut în *Journal* despre el și a amenințat că o dă în judecată pe doamna Chesney.

– Și au continuat să se certe și când s-au întâlnit la Barnet?

– Cred că mai mult doamna s-a certat.

Viconteles tăcu. Calcula posibilitățile, întrebîndu-se dacă cearta lui Bowman cu doamna Chesney putea fi în avantajul lui, în caz că femeii i se întîmpla ceva. Nu stăruia prea mult asupra acestui gînd. Dacă toate mergeau conform planului avea să pună mîna pe jurnal, să-l distrugă și să termine întreaga poveste.

– Sir?

Își fărîmițase țigara. Cu un mormăit disprețuitor, o aruncă în foc.

– Bowman, spuse el, ca și cum acest cuvînt ar fi explicat sacrificarea țigării. N-aș fi crezut, dar a luptat alături de Wellington, în Spania. Și acum, uită-te la el! E un libertin în toată regula. Și îi pasă cuiva de asta? Nici pomeneală! A ajuns cel mai popular om din Londra! Cucoanele oftează după el, gentlemanii vor să-l numească „prieteni“, iar mămicile dragăstoase își împing înainte fetele nemăritate ori de cîte ori apare.

Rîse fără chef.

– Vasăzică, e adevărat ce se spume. Aventurierii cuceresc pe toată lumea.

Bates îl înțelegea și îl compătimea. Viconteles fusese

crescut pentru a ajunge un om așa cum își dorea tatăl lui. Simțul datoriei și loialitatea față de familie era mai presus de orice. I se aranjase o căsătorie cu o tânără potrivită, nu-și alesese singur mireasa. Tatăl lui o făcuse. Poate că-l invidia pe Bowman pentru libertatea de care se bucura.

– Nu tuturor le sînt dragi aventurierii, spuse Bates. Doamna Chesney, de pildă... Un birjar a auzit-o spunînd niște lucruri foarte urîte despre domnul Bowman. Lichea, cred că așa l-a numit.

– Lichea?

De astă dată, zîmbetul vicontelui fu sincer.

– Și pe urmă, mai este și tatăl lui. Potrivit bîrfelor, nu se face risipă de afecțiune. Nimeni nu știe de unde a pornit conflictul, dar se vorbește că domnului Bowman i-a părut rău cînd s-a terminat războiul, fiindcă nu mai avea nici o scuză să mai stea departe de casă.

– Dar e moștenitor. Într-o bună zi, toate îi vor aparține lui.

– Adevărat. Însă nu se străduiește să treacă prăpastia care-i desparte, nici să cîștige favorurile tatălui său.

Vicontelesse clătină din cap. Viața lui era dedicată scopului de a-și face tatăl să fie mîndru de el. Se uită la ceas, își goli paharul și se ridică.

– E timpul să mergem, spuse el.

Ajuns la ușă, adăugă:

– Spune-i lui Taggart să angajeze oamenii de care are nevoie. Vreau să știu ce rol joacă Bowman și băiatul acela în toată tărășenia. Iar doamna Chesney să fie ținută sub supraveghere zi și noapte.

– Am înțeles, Domnia voastră.

Bates așteptă ca stăpînul lui să coboare scara, apoi închise ușa.

Dacă vicontelesse Morden ar fi dorit să știe cum avea să arate peste patruzeci de ani, nu trebuia decît să se uite la

tatăl lui. Puținul păr care mai rămăsese pe capul contelui era alb ca zăpada, dar în rest tatăl și fiul semănau leit. Lordul Brinsley era lat în umeri și se ținea bine pentru vârsta lui. Avea o privire pătrunzătoare, care-i sfredelea pe cei ce îi ațîțau furia. Viconteles fusese de multe ori „beneficiarul” aceluia temperament vulcanic. În seara aceea, însă, tatăl lui era mulțumit de el.

Se aflau în bibliotecă, bînd brandy și împărtășind un moment care ar fi trebuit să fie amical, după ce invitații la cină plecaseră, iar lady Brinsley se retrăsese în dormitor. Viconteles, însă, nu reușea niciodată să fie relaxat în preajma tatălui său. Mereu se străduia să-l mulțumească. Începînd din copilărie, nu reușise să se ridice la înălțimea dorințelor contelui. Logodna cu lady Margaret, fiica unei marchize, titlu superior celui de conte, îi ridicase considerabil creditul.

Contele spuse:

– Ține minte fiule, nu trebuie să circule nici o bîrfă, înainte de nuntă, altfel s-ar putea să nu mai *fie* nici o nuntă. Viitorul tău socru e topit după fiica lui. Crede că vă luați din dragoste și vreau să creadă asta, pînă după ce tu și lady Margaret veți depune jurămintele.

Viconteles nu răspunse. În sinea sa, reflecta la căsnicia părinților lui. Nici ei nu se căsătoriseră din dragoste, însă păreau resemnați cu soarta lor. Greu ar fi putut fi smulsă mama lui de pe moșia lor de la țară, din apropiere de Henley. Tatăl lui prefera să locuiască în oraș. Evident, avea o amantă. Care bărbat nu avea? Însă contele era discret. Iar dacă mama lui știa, era prea bine crescută ca să arate.

Parcă citindu-i gîndurile, contele spuse:

– N-o fi lady Margaret cea mai frumoasă femeie din lume, dar e o fată bine crescută. Pe lîngă asta, mai e și moștenitoare. Nici că se putea s-o nimerești mai bine.

Viconteles își asigură tatăl că era absolut mulțumit de fata pe care i-o alesese.

După o vreme contele rupse tăcerea:

– Nu putem spera decât că fata e și puioasă, zise el trăgînd o dușcă zdravănă. Apoi continuă: Fără fii care să ne ducă neamul mai departe, toată afacerea devine un exercițiu zadarnic. Înțelegeți ce vreau să spun.

Viconteles rîse și se ridică în picioare.

– Nici o grijă, tată. Îmi cunosc datoria. Dă-mi paharul, să ți-l umplu din nou.

Se duse la biroul masiv de mahon, umplu ambele pahare și își reluă locul pe scaun.

– Vei avea un cîrd întreg de nepoți.

– Ha! făcu contele, în timp ce lua paharul din mîna fiului său. Nu-i chiar atît de simplu. Uită-te la maică-ta și la mine. Nu că n-ar fi putut concepe, dar nu putea ține sarcinile pînă la termen.

– Pînă am apărut eu.

– Cînd ajunsesem aproape la bătrînețe și eram cît pe ce să-mi pierd orice speranță. O bătrînețe viguroasă, înțelegeți... Cei doi schimbară un zîmbet complice.

– Trebuia să insistăm. Oamenii în poziția noastră...

Viconteles mai auzise asta. Fără un fiu care să le moștenească, moșiile și titlul ar fi revenit unei rude îndepărtate, dintr-o ramură a familiei pe care tatăl lui o detesta și pentru care datoria față de familie nu era cel mai important lucru. De aceea trebuia să pună mîna pe jurnalul lui Chloë și să-l distrugă. Nu putea permite ca familia să fie făcută de ocară.

Gîndurile îi zburară din nou la Waldo Bowman. Se întreba ce principii îi călăuzeau acțiunile... și ce se ascundea, de fapt, dincolo de relația lui cu doamna Chesney.

Nu departe de Piccadilly House, în St. James's Square, avea loc o petrecere. Gazda, Caroline Walters, se simțea foarte mulțumită de sine însăși. Contrar așteptărilor, Waldo își scurtase vizita la Warwick și se întorsese pentru a fi prezent la recepția ei. O lua ca pe un compliment față de ea și un semn clar că Waldo dorea să reînnoiască legătura.

Nu trebuia să pară prea încrezătoare, așa cum fusese, în mod fatal, Dulcie Congram: ea făcuse o gafă de neiertat când încercase să provoace gelozia lui Waldo, încurajând atențiile lordului Hornsby. Urmase un duel. Lordul Hornsby pierduse, dar triumful lui Dulcie fusese de scurtă durată. Nu-i mai rămăsese decît un pandantiv cu smarald, ca amintire a legăturii ei cu Waldo. Trecuse mai mult de-o lună de-atunci. Acum, se făceau speculații, lumea așteptînd să vadă ce cucoană avea să atragă privirea lui Waldo.

Cina luă sfîrșit și oaspeții se adunară în salon s-o asculte pe Maria Fellini, celebra soprană de la Milano. Cei cărora nu le plăcea muzica aveau la dispoziție camera de jocuri. Caroline știa că Waldo se afla acolo, dar nu putea să lase totul baltă pentru a fi cu el. Ca gazdă, avea anumite îndatoriri, de care se achita cu grație și dezinvoltură. Îi plăcea să creadă că este o femeie rafinată și cu gust. Totul, în casa ei, fusese ales pentru a da această impresie – porțelanurile fine, cristalurile de Waterford, covoarele de Aubusson și argintăria cu incrustații ornamentale. Culorile ei preferate erau argintiul și lavanda, pentru că-i scoteau în evidență nuanța violet a ochilor și tenul palid ca petalele de magnolii.

În timp ce trecea din salon în camera de jocuri, se opri

un moment să-și privească imaginea reflectată în oglindă. În seara aceea îmbrăcase o rochie de mătase violet, care foșnea când mergea și-i reliefa gâtul grațios și umerii albi. Foarte mulțumită de sine însăși, intră în camera de jocuri.

Waldo nu se afla la nici una din mesele de joc. Caroline scrută încăperea și-l descoperi lângă glasvand, pe terasă, fumînd o țigară subțire alături de prietenul lui, Ruggles. Mai erau acolo și alți domni, care fumau. Știind că prezența unei lady nu era bine venită cînd gentlemanii se adunau să fumeze, Caroline se întoarse și schimbă cîteva cuvinte cu alți oaspeți, fără a-l scăpa din ochi pe Waldo. Acesta era îmbrăcat neglijent, spre deosebire de răposatul ei soț, dar asta nu făcea decît să-i sporească farmecul. Era genul care s-ar fi comportat la fel de firesc în budoarul unei doamne, ca și într-o încăierare prin mahalalele Londrei. Avea o fire activă, evidențiată de constituția lui suplă și musculoasă. Schiopătatul atesta, dacă cineva s-ar mai fi îndoit, că era un om care ducea o viață periculoasă.

Caroline privi fascinată cum buzele lui senzuale suflau un nor de fum. Avea părul negru, trăsăturile accentuate și aspre, iar ochii strălucitori puteau fi calzi și atrăgători sau îngrozitor de reci.

Caroline fu readusă la realitate de vocea răgușită a contesei de Allenvale.

– Pari lihnită, Caro. Ei bine, n-ai să găsești nimic de mîncare pe terasă. Îți propun să încerci în sufragerie.

Remarca răutăcioasă stîrni cîteva chicoteli din partea domnișoarelor de la masa lui lady Allenvale. Caro se prefăcu că nu înțelege, răspunse cu un comentariu evaziv și ieși din camera de jocuri.

– Cioară bătrînă, mormăi ea cînd ajunse destul de departe ca să nu mai fie auzită.

Privirea admirativă a lui Ruggles o urmări pe Caroline Walters în timp ce ieșea din camera de jocuri.

– Diavol norocos, zise el, privind-și prietenul. Ți-a căzut la picioare. De fapt, majoritatea femeilor fără obligații de aici sînt la cheremul tău. N-ai vrea să-mi spui și mie ce ai tu și mie-mi lipsește?

Waldo zîmbi ironic.

– Un picior schilod. Își închipuie că m-am ales cu el dintr-o încăierare sau un duel. Din cine știe ce motiv, mă face să arăt ca un erou în ochii femeilor.

– Glumești.

– Ia-mi cu împrumut bastonul, dacă nu mă crezi.

Ruggles rîse.

– Ai putea încerca să le spui adevărul.

Waldo trase cu poftă din țigară, apoi aruncă mucle în grădină.

– Că e o rană din război? Le-am spus. Lady Tellall a denaturat adevărul, în rubrica ei. M-a făcut să par un alt Lord Byron – înțelegi, nebun, rău și cu un avantaj periculos. Tare-aș vrea să-i succesc gîtul femeii ăleia.

– Lui lady Tellall?

– Lui Jo Chesney.

Ruggles întoarse capul pentru a-și ascunde zîmbetul. Rămăseseră peste noapte în Barnet cu unicul scop de a le escorta pe doamna Chesney și prietena ei la Londra, însă dimineața, cînd se duseseră la Red Lion, descoperiseră că doamna Chesney se răzgîndise și plecase în seara trecută. Waldo vorbise foarte puțin în timp ce se îndreptau spre casă. Afirmase doar că doamna Chesney era cea mai exasperantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Proasta dispoziție îi mai trecuse cînd Ruggles propusese să meargă la petrecerea doamnei Walters, însă de cînd sosiseră nu făcuseră altceva decît să joace cărți, să fumeze și să bea șampanie.

Waldo continuă gînditor:

– Fuge de mine, sau are vreo problemă? Asta mă tot întreb.

Ruggles ridică din umeri. Auzise despre spargerea de la *Journal* și despre faptul că doamna Chesney îl acuzase pe Waldo de cele petrecute.

– Dacă ții neapărat să știi, de ce nu-i dai de urmă ca s-o întrebi?

– N-am nici un chef să alerg după ea.

Ruggles își privi curios prietenul.

– Perfect. Atunci, las-o în pace. Ascultă, Waldo, nu te poți aștepta ca *toate* femeile să-ți cadă la picioare.

Waldo făcu o mutră dezgustată.

– Nu mă aștept la așa ceva. De fapt, nici o femeie nu mi-a căzut la picioare, iar dacă ar fi să se întâmple una ca asta, aş chema un doctor.

– Prea le iei pe toate la propriu! Voiam să spun că...

– Știu ce voiai să spui și te asigur că nu sînt bosumflat pentru că doamna Chesney m-a tratat cu antipatie.

– „Antipatie“? izbucni Ruggles în rîs. Recunoaște adevărul, Waldo. Te *detestă*. N-are încredere în tine. Nu că ai merita-o, desigur. De vină e lady Gură-de-Petice, sau cum o cheamă. Pariez că doamna Chesney își închipuie că i-ai luat în cătare virtutea.

Waldo pufni cu dispreț, refuză tabacul de prizat pe care i-l oferi prietenul său și privi gînditor spre ocupanții camerei de jocuri. Doamnele în voaluri diafane și mătăsuri irizate îi atraseră atenția. Știa că pielea lor era fină și parfumată. Jo Chesney ar fi fost eclipsată total de acele femei atrăgătoare și nu înțelegea de ce nu și-o putea alunga din minte.

– Nu merge, spuse el absent, exprimîndu-și cu glas tare gîndurile. N-ar fi trebuit să vin aici.

– Poftim? se încruntă Ruggles.

– Hai să mergem la Bell, propuse Waldo. Am chef de societate masculină. Toți prietenii noștri sînt acolo.

Ruggles îl privi uimit.

– Vrei să spui că ai renunța la Caro Walters pentru o noapte de dezmăț cu prietenii?

– Mă plictisesc, răspuse Waldo.

Prietenul său stătu un moment pe gânduri.

– Care prieteni? Începu să-i numere pe degetele de la o mână: Case e însurat, Richard e însurat, iar Freddie și Robert sînt încă în Warwick. Mai rămînem doar noi doi.

– Perfect. Atunci să mergem în apartamentul meu din Albany și să punem de-o petrecere în doi.

Lămurit, Ruggles zîmbi.

– Înțeleg că doamna Chesney ți-a făcut o impresie puternică. Sfatul meu este s-o uiți. Conform lui Henry, o să rămîină măritată cu răposatul ei soț pînă-n ceasul morții. Îi aruncă lui Waldo o privire piezișă. Păcat, nu-i așa? Atîta frumusețe și pasiune n-ar trebui să se irosească. Trebuie să sperăm că într-o bună zi va apărea bărbatul potrivit. El și doamna Chesney vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți. Și nu mai face mutra asta cinică. Se mai întîmplă.

– Ești un romantic, Ruggles.

– Într-adevăr.

Waldo plecă de la petrecere fără Ruggles, după ce-i prezentă gazdei scuzele sale. Nu era singurul care pleca. În timpul Sezonului aveau loc atît de multe petreceri și întruniri, încît oamenii își făcuseră un obicei din a participa la cît mai multe posibil. Nu-i spuse lui Caro că se duce acasă să petreacă de unul singur. Și cu toate acestea, femeia îl privi de parcă ar fi vrut să-l strîngă de gît. Dacă l-ar fi muștruluit așa cum merita, poate că Waldo s-ar fi răzgîndit, dar își coborî genele și cînd îl privi din nou frumoșii ei ochi erau limpezi.

Lui Waldo îi veni să caște.

O dată ajuns acasă, își turnă un pahar mare de brandy și se așeză lîngă foc să-l savureze. *Se plictisea*. Căzu pe gânduri și ajunsese la concluzia că nu se înșela. După doi ani de

indolență și de distracții necontrolate, îl ajunsese plictiseala.

Nu Jo Chesney îl făcuse să se gîndească la asta. O mai făcuse, numai că nu voia să recunoască. Nu se simțea vinovat pentru felul cum trăia; și nu voia să se schimbe. Ceea ce-i lipsea erau scopul și direcția clară pe care le avusese cît timp servise sub ordinele lui Wellington.

Fusese militar mai bine de șapte ani, timp în care dusesese o viață ordonată. Fuseseră încrezători în ei înșiși, el și prietenii lui, tineri aleși pe sprînceană de Wellington pentru misiuni speciale sau ca aghiotanți. Pe Ruggles îl *cunoscuse* cînd fuseseră selecționați pentru însărcinări deosebite. Pînă atunci nu-l apreciasse just pe scoțianul calm și interiorizat. Nu-i trebuise mult ca să descopere că, atunci cînd situația era gravă, nu exista altul mai bun care să-i acopere spatele.

Apoi, războiul se sfîrșise, iar cei doi își pierduseră toate țelurile care-i animaseră. Reveniți în Anglia, nu mai știuseră încotro s-o apuce. Încercaseră să-și reia viețile dinainte, dar nu mai exista cale de întoarcere. Lumea se descurcase foarte bine și fără ei.

O vreme, amîndoi continuaseră să lucreze în Serviciul Secret, dar Waldo descoperise că nu-l mai interesa. Sentimentul de urgență și precizia scopului se pierduseră. Pe timp de pace, spionajul nu mai avea aceeași claritate ca atunci cînd trebuia cîștigat un război, așa că-și dăduse demisia. Ruggles primise o funcție în Branșa Specială, o secție nouă care se înființase în urmă cu vreo doi ani, o poliție în cadrul forțelor de poliție, care depista elementele subversive și ajuta autoritățile locale în cazurile dificile. I se solicitase și lui Waldo să se înroleze, dar el ceruse timp de gîndire. Acum trebuia să se decidă ce va face mai departe. Sorbi încet din pahar, în timp ce analiza posibilitățile.

Se trezi brusc, complet lucid, simțind prezența cuiva, și mîna i se duse automat la teacă, după pistol. Numai că nu

avea nici un pistol și nu exista nici un inamic care să se apropie pe furiș. Era în Anglia, în biblioteca lui, moțând în fotoliul său favorit, iar Mellowes, valetul, intrase în cameră, probabil pentru a vedea dacă stăpînul său avea nevoie de ceva înainte de a se duce și el la culcare.

Waldo își destinsese mușchii amorțiți, își frecă piciorul bolnav, apoi se încruntă cînd observă expresia valetului său.

– Ce e, Mellowes?

– A venit un curier din Bow Street. Vrea să vă vorbească.

– La ora asta?

Waldo se ridică. Nu era alarmat. Înainte de a-și fi dat demisia din serviciul secret, mai avusese de-a face din cînd în cînd cu cei din Bow Street Office și-i cunoștea pe cei mai mulți dintre magistrații și ofițerii care lucrau acolo, însă pentru prima dată unul dintre ei îl căuta acasă.

– Ei, condu-l pe ofițer înăuntru, Mellowes.

Bărbatul care intră arăta mai mult a fierar decît a ofițer. Mîinile mari și cărnose erau pe măsura restului făpturii.

– Ofițer Stoppes, nu-i așa?

Curierul dădu din cap.

– Ce te aduce aici?

– E vorba de sora dumneavoastră. Magistratul Vine s-a gîndit că poate vreți să știți. Am închis-o pentru că a opus rezistență la arestare.

Waldo îl privi uimit.

– Trebuie să fie o greșeală sau un prieten mi-a făcut o farsă.

– Nu e nici o farsă, domnule. I s-au adus acuzații serioase – răpirea unui minor și tulburarea liniștii publice.

Lui Waldo îi căzu fața.

– Cum? *Maude*?

– Nu, domnule. Cealaltă soră a dumneavoastră, doamna Chesney.

– Doamna...

Waldo înjură printre dinți.

– *Este o farsă*, spuse el. *Îmi pare rău că ai fost pus să vii pînă aici. Mă tem că prietenul meu Ruggles... adică, domnul McNab... mi-a copt-o.*

– Nu știu nimic despre așa ceva, domnule, dar vă pot asigura că nu e nici o glumă. A făcut ditamai tărăboiul în Bow Street Office, iar magistratul Vine pare nebun de legat.

Treptat, Waldo începu să înțeleagă.

– *Și a menționat numele meu? întrebă el.*

Fruntea ofițerului Stoppes se încreți.

– *Păi, da, domnule. Și i-a spus domnului Vine unde puteți fi găsit.*

– *Și altceva, ce-a mai spus?*

– *Doar că o veți scoate pe cauțiune.*

Waldo se amuză în sinea lui.

– *Ei, pe-asta trebuie s-o văd*, spuse el. *Mellowes, pălăria și bastonul, dacă ești bun.*

Deși Waldo îl bombardă cu întrebări pe ofițerul Stoppes în timpul scurtului drum cu trăsura pînă pe Bow Street, nu află nimic în plus cu privire la împrejurările arestării lui Jo. Magistratul Vine, spuse Stoppes, era cel care-l trimisese să-l aducă pe Waldo. Cît despre doamna Chesney, ea aștepta închisă într-o celulă pînă cînd domnul Vine hotăra ce era de făcut cu ea.

Lui Waldo nu-i venea să creadă că Jo se afla într-o situație care nu putea fi rezolvată. Nu era o criminală, însă știa, din experiență, că dacă cineva i se punea de-a curmezișul, putea să scuipe flăcări. După părerea lui, nu era nevoie decît de tact și diplomație ca să pună lucrurile în ordine. Iar domnul Vine era un om înțelegător. Îl cunoștea bine.

Cînd intră în clădire, încetini pașii. Era sîmbătă seara și constată că elementele criminale din Londra ieșiseră la treabă. Pungașii, tîlharii, bețivii, prostituatele și peștii lor erau mult

mai numeroși decît ofițerii care-i păzeau. Duhnea a sudoare, fum de lumînări și gin. Nici o doamnă adevărată n-ar fi trebuit să îndure aceste mizerii.

Ofițerul Stoppes îl conduse pe Waldo la cabinetul magistratului.

– Vă așteaptă, îi spuse el.

Omul care se ridică în picioare la apariția lui Waldo era îndesat, aproape corpulent, iar părul alb ca zăpada și expresia zîmbitoare îl făceau să pară un unchi cumsecade. Nu era o impresie falsă, dar nici completă. Magistratul Vine putea fi dur ca granitul, cînd situația i-o cerea.

Cu o voce egală, Waldo spuse:

– A fost neapărată nevoie s-o încuiați într-una din celulele voastre?

Vine se așeză la birou, și-i zîmbi lui Waldo.

– Ia loc, Waldo. Dacă n-ar fi încălcat legea, sfidîndu-mă și pe mine în continuare, aș fi de-a dreptul cucerit de această doamnă Chesney. Apropo, cînd ți-a devenit soră?

Waldo se așeză pe scaunul din fața biroului.

– Cred c-ai speriat-o îngrozitor, Archie, înainte să-ți spună asta.

– S-o sperii pe doamna Chesney? Nu mă face să rîd. Cînd o apucă, nimic n-o mai poate potoli. Tot ce-ți cer, Waldo, e să mi-o iei de pe cap cît mai repede, și să ai grijă să nu mai dea de vreun necaz.

Era prea ușor. După o scurtă tăcere, Waldo spuse:

– Să vedem dacă am înțeles bine: o lași să plece, cu condiția ca eu să... ce?

Rîzînd, Vine clătină din cap.

– Fără șmecherii, Waldo. Doar o cauțiune de-o mie de lire sterline...

– O mie de lire sterline!

– ... ca să asiguri buna purtare a doamnei.

– O mie de lire!

– Și ia băiatul ca să i-l dai în primire directorului...

– Care băiat?

– ... iar eu voi renunța la toate acuzațiile împotriva doamnei Chesney.

Waldo oftă prelung.

– Cinci sute de lire sterline, nici un penny mai mult.

– S-a făcut, răspuse Vine radios, asta pentru că ești un coleg pe care-l stimez.

Deși se îndoia de spusele lui Vine, Waldo se hotărî să nu insiste. Pentru moment.

– Și acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Vine avu nevoie doar de câteva minute ca să-i schițeze povestea. Băiatul era Eric Foley, și se părea că Jo și o doamnă mai în vîrstă îl răpiseră de la școală, sub amenințarea armei, numai pentru că directorul îl bătuse pe băiat cu nuiua deoarece acesta fugise de la școală. Evident, fuseseră informate autoritățile, și cînd o ajunseseră din urmă pe doamna Chesney, ea făcuse iar uz de armă, dîndu-le posibilitatea doamnei mai vîrstnice și băiatului să scape. Unde erau acum nu știa decît doamna Chesney, care refuza să spună.

Waldo era copleșit. Situația părea mai gravă decît se așteptase.

– Trebuie să fie mai mult decît atît, spuse el.

Magistratul se ridică.

– Astea sînt faptele. Nu contează în ce a constat provocarea. A opus rezistență la arestare. Sper că poți să-i bagi mințile-n cap. Băiatul trebuie să se întoarcă la școală cît mai curînd posibil. Ofițerul Stoppes te va duce la ea. Trebuie s-o convingi că dacă mai apare în fața acestei magistraturi, tu îți vei pierde cauțiunea, iar ea se va întoarce în pușcărie.

La ușă, Waldo se opri.

– Care-i adevăratul motiv pentru care o lași pe doamna Chesney să plece?

Buzele lui Vine se subțiară o clipă, apoi îi scăpă un oftat greu.

– A avut temeritatea să mă amenințe cu demascarea în ziarul ei, și nu numai pe mine. Ne va numi niște brute, pentru că am atacat o biată femeie fără apărare și un copil. Ei bine, parcă văd ce impresie va face asta la Ministerul de Interne. M-aș trezi cu ai voștri suflându-mi în ceafă înainte să fac un pas.

Waldo clătină din cap.

– Și totul numai de hatîrul unui băiețel.

Glasul lui Vine se înăspri.

– E încăpățîntă ca un catîr. Sper să o faci să-și bage mințile în cap. Și încă ceva, spuse el, cu o lucire veselă în ochi. Sper că o să mă inviți la nuntă. Și, cu un hohot de rîs, închise ușa.

– Foarte comic, mormăi Waldo spre ușa închisă.

Waldo îi plăti unui conștopist cauțiunea, îl găsi pe ofițerul Stoppes și-l urmă pînă la celula lui Jo.

Ușa avea o ferestruică, iar Waldo stătu un moment s-o studieze pe Jo printre zăbrele. Nu arăta ca scorpia pe care o descrisese magistratul Vine. Părea un copil adunat de pe stradă. Stătea pe un taburet, cu capul plecat, strîngîndu-și umerii cu brațele ca să se încălzească.

Cînd ușa se deschise scîrțîind și Waldo intră în celulă, Jo înălță capul. Singura lumină provenea de la o lumînare pusă în mijlocul unei mese. Jo părea atît de fragilă – ca un bibelou care risca să se spargă la cea mai mică atingere.

În mintea lui Waldo apăru imaginea lui Jo la prima lor întîlnire – mîndră, sfidătoare, provocatoare și se simți indignat că fusese atît de înjosită.

Privirile li se întîlniră. O auzi inspirînd profund și expirînd ușurată. Jo își îndreptă șira spinării.

- Mult ți-a mai luat pînă să ajungi aici, spuse ea.
- Am venit imediat ce am aflat.

Jo se ridică.

– Mi s-a părut un veac. Așa se întîmplă cînd ești în închisoare. Pierzi noțiunea timpului. Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata. Îți mulțumesc că ai venit. Nu știam dacă o vei face sau nu.

Privind mai atent celula și simțind temperatura scăzută, Waldo fu și mai revoltat. Singurele obiecte de mobilier erau taburetul, o masă șubredă, o rogojină de paie pe dușumea și o oală de noapte.

În minte îi reveni petrecerea de la care plecase, casa elegantă și doamnele elegante și parfumate. Acolo era locul lui Jo Chesney, nu într-o celulă ca asta.

Jo privi pe lîngă el, spre ușa deschisă.

– Sînt liberă să plec?

– Ai fost lăsată în custodia mea.

Waldo nu vorbea pe un ton aspru, dar nici prea blînd. Trebuia s-o facă să înțeleagă cum stăteau lucrurile între ei.

Fruntea lui Jo se înnegură.

– În... ce?

– În custodia mea, am spus.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că am depus o cauțiune de cinci sute de lire sterline drept garanție pentru buna ta purtare și, dacă nu respecti legea, am să-mi pierd banii. Asta n-o să se întîmple, pentru că n-am să te scap din ochi pînă...

– Pînă cînd ce?

Fusese gata să spună: *pînă cînd băiatul va ajunge acolo unde-i e locul*, dar știa că ar fi provocat o scenă și Jo risca să rămînă închisă.

– Pînă lămuresc eu lucrurile.

Îi opri protestul, punîndu-i un deget pe buze.

– Vorbim mai tîrziu. Acum, hai să ieșim de-aici pînă nu

se hotărăsc să ne închidă pe amîndoi. Unde ți-e pelerina?

O convinsese, pentru că era sleită de oboseală sau se afla încă sub efectul șocului.

Jo trase aer în piept, ezită, apoi spuse:

– Mi-au luat-o.

– Atunci, hai s-o recuperăm.

8

Waldo opri o birjă.

– Încotro, șefu'? întrebă vizitiul.

O privi pe Jo.

– Unde-i băiatul?

Jo ezită o clipă.

– Cu mătușa mea, doamna Daventry.

– Jo?

În sfîrșit, Jo pufni.

– Pe Greek Street. Lîngă Soho Square.

– În Greek Street, îi porunci Waldo birjarului.

După ce o ajută pe Jo să se suie, se urcă și el în birjă.

– Acum, îi ceru el, spune-mi ce anume s-a întîmplat în Barnet după ce ne-am despărțit.

În ochii ei apăru un fulger de mînie. Waldo nu-și putu da seama dacă era la adresa lui sau a celor întîmplate în Barnet.

– O servitoare de la școală a venit la Red Lion, în timp ce eu eram plecată să mă plimb. A găsit-o pe mătușa mea singură. Era acolo, înțelegi – servitoarea, vreau să zic – la școală, cînd noi am dus un pachet cu haine pentru Eric.

– Pachetul pe care ți-l dăduse soția vicarului?

– De unde știi?

– Mi-a spus servitoarea ta, înainte să plec din Stratford. De-asta ați ocolit prin Barnet, nu-i așa?

– Într-adevăr. Dar atunci nu l-am văzut pe Eric. De fapt, nu l-am văzut decât pe portar, care n-a vrut să ne lase să intrăm.

– Servitoarea v-a văzut?

– Da. A luat pachetul de la noi. Apoi a venit la han și i-a spus mătușii mele că Eric fusese bătut cu sălbăticie pentru că fugise de la școală. Phoebe – așa o cheamă – era foarte speriată. Ea îl ajutase pe Eric să fugă prima dată. Fata zice că domnul Harding se tot lua de Eric, dându-l ca exemplu negativ, însă de data asta a mers prea departe. Făcu o pauză, adunându-și gândurile, apoi continuă: Mătușa mea mi-a lăsat un bilet, spunându-mi să vin imediat la școală, ceea ce am și făcut.

Strânse pumnii.

– A avut loc un mic conflict, dar am reușit să-l salvăm pe Eric. Era închis într-o debara. Nu l-am putut lăsa cu brutele alea. Știam că aveau să se ia după noi, așa că am pornit la drum imediat.

Îl privi cu o expresie provocatoare. Waldo întrebă cu falsă indiferență:

– Un mic conflict? Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun, răspunse hotărâtă Jo, că i-am amenințat că voi trage cu pistolul în prima persoană care va încerca să mă oprească.

– Aveai un pistol?

– Era al mătușii mele. L-am luat cu împrumut.

Aceași privire provocatoare. Waldo n-o luă nici de data asta în seamă.

– Magistratul Vine a spus că ai opus rezistență la arestare. Cum s-a întâmplat?

– Oricine se poate da drept om al legii. Nici nu purtau

uniforme. Au dat buzna peste noi azi-dimineață, în timp ce ne luam micul dejun.

– Unde s-a întâmplat asta?

– La Clarendon Hotel, pe Bond Street. Azi-noapte, când am ajuns la Londra, era prea târziu ca să-i mai trezim din somn pe servitorii doamnei Daventry și să ne instalăm în casă, așa că ne-am hotărât să rămînem peste noapte la un hotel.

Waldo stătu cîteva clipe pe gînduri, după care spuse:

– Vorbește-mi despre agentul care a încercat să te aresteze. Erați la micul dejun. Pe urmă ce s-a întâmplat?

– A încercat să-l ia pe Eric cu forța, ca să-l trimită înapoi la școala aceea îngrozitoare. Am făcut ceea ce-ar fi făcut orice persoană civilizată. L-am oprit, pînă cînd mătușa Daventry și Eric au scăpat.

– Tot cu pistolul?

Jo dădu afirmativ din cap.

– Parcă spuneai că băiatul era într-un hal fără de hal.

– Și-a mai revenit, după ce l-am scos din... *închisoarea* aia.

Waldo clătină din cap.

– Se vede că nu te prea pricepi la școlile de băieți. Disciplina poate părea aspră, însă dacă n-ar fi așa, profesorii i-ar scăpa de sub control. Și, apoi, bătaia cu nuiaua vatămă mai mult demnitatea unui băiat, decît dosul.

– Așa ai de gînd să-ți crești și *dumneata* copiii, bătîndu-i cu nuiaua?

– Nu, probabil am să...

– Ce?

Waldo zîmbi.

– Cine-a spus că o să am copii?

– Ești singur la părinți, nu-i așa, iar proprietățile tatălui dumitale au nevoie de un moștenitor.

– De unde-ai auzit asta?

Jo rîse provocator.

– Am citit în *Journal*. Ești dator să asiguri următoarea generație în familia Bowman, pentru ca averea și moșiile tatălui tău să rămîină intacte.

– Nici o lege nu mă obligă să-mi fac datoria.

Înclinînd capul, Jo îl privi atentă.

– Asta-i problema cu dumneata, domnule Bowman. Niciodată nu e clar dacă vorbești serios sau îți arde de glumă.

Waldo își încrucișă brațele la piept.

– În problema lui Eric Foley, vorbesc cît se poate de serios. Dacă nu se rezolvă așa cum vrea magistratul Vine, voi putea pierde o sumă considerabilă, iar tu vei fi acuzată de o ofensă gravă. Acum, începe cu începutul și spune-mi ce anume ai făcut și cum a ajuns o doamnă respectabilă să fie închisă într-o celulă din Bow Street.

Casa doamnei Daventry era o clădire modestă, cu trei etaje și un bovindou aspectuos la parter. Servitoarea care le deschise ușa abia își stăpîni lacrimile la vederea lui Jo.

– O, domnișoară, cît mă bucur că vă văd! izbucni ea cu vocea înecată de plîns.

– Nu mai puțin decît mă bucur și eu că te văd, Rose. Unde-i doamna Daventry?

Tonul calm al lui Jo păru s-o liniștească pe servitoare.

– Sus, cu băiatul.

Doamna Daventry le ieși în întîmpinare în capul scării. Cînd îl văzu pe Waldo, rămase cu gura căscată.

– Domnul Bowman... murmură ea cu voce slabă.

– E-n regulă, mătușă. Jo o cuprinse cu un braț pe după umeri. Domnul Bowman e aici ca să ne ajute. Am să-ți explic mai tîrziu. Acum, du-ne la Eric. Ce face?

– Doarme.

Waldo interveni:

– Așa e, doamnă Daventry. Am venit să vă ajut.

Doamna Daventry continua să se holbeze la el. Treptat, trăsăturile i se destinseseră și pe buze îi apărură un zîmbet.

– Cine spune că Dumnezeu nu răspunde la rugăciuni? Veniți pe-aici. E neliniștit. Acum că ai venit, Jo, o să se mai calmeze.

Ea rămase în urmă, în timp ce Jo și Waldo se apropiară de pat. Jo privi copilul adormit. După câteva clipe, îi puse mîna pe frunte.

– Are febră, spuse ea, iar cămașa îi e udă de transpirație.

– A trimis cineva după medic? întrebă Waldo.

– Da, răspunse doamna Daventry. Nu știu de ce întîrzie. Își mușcă buza.

– N-am știut ce era mai bine să fac. Nu-mi dădusem seama că Eric are febră.

Waldo spuse pe un ton liniștitor:

– Probabil nu e nimic grav. Copiii sînt predispuși la accese ciudate de febră. Totuși, să mai chemăm un medic. Încercați la Mercer, pe Baker Street, și spuneți-i că-l chem eu.

– Trimit imediat pe cineva, spuse doamna Daventry.

În timp ce doamna Daventry se ducea să trimită un servitor după doctorul Mercer, Jo căută într-un sertar și reveni la pat cu o cămașă de noapte curată.

– E a nepotului mătușii mele, spuse ea.

Cînd îl strigă încet pe Eric, acesta începu să geamă.

– Mami? întrebă el. Mami?

Jo răspunse:

– Sînt eu, Jo, Eric. Am să-ți schimb cămașa de noapte, ca să te simți mai bine. Vrei?

Băiatul deschise ochii și o privi clipind.

– I-ai rupt nasul domnului Harding, spuse el.

– Nu i l-am rupt. Așa spune, în realitate i l-am sucit puțin.

– Era plin de sînge, replică Eric, vizibil încîntat.

– Da, chiar așa? Dacă se mai apropie de tine o s-o pătească din nou.

Waldo își acoperi ochii cu o mână, clătinînd din cap.

– Jo, spuse el pe un ton prevenitor.

La auzul glasului lui Waldo, Eric scoase un țipăt și încercă să se ridice din pat. Jo îl cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Uite cine-i aici, spuse ea. Domnul Bowman. E prietenul nostru. A venit să ne ajute. Dacă n-ar fi fost el, mai eram și acum închisă în Bow Street. Nu va permite să ți se întîmple nimic rău, nu-i așa, domnule Bowman?

Waldo i se adresă băiatului :

– Vom vorbi cînd te simți mai bine, îl liniști el cu blîndețe, însă privirea pe care i-o aruncă lui Jo nu avea nimic blînd, ci făgăduia o pedeapsă promptă pentru că făcea promisiuni în numele lui, promisiuni pe care el poate nu va reuși să și le țină.

Doamna Daventry se întoarse cu un pahar de ciocolată caldă.

– Pentru durerea de gît, spuse ea.

– Să-l schimbăm mai întîi, propuse Waldo. Ești gata, Jo?

Cînd îi scoaseră cămașa de noapte, Eric miorlăi ca un pisoi bătut.

– Știu, spuse Waldo, imitînd tonul firesc al lui Jo, ți-e cald și ești obosit și vrei să te lăsăm în pace, dar înțelegi tu, Eric...

Cînd băiatul rămase gol, Waldo amuți.

– Aduceți lumînarea, îi ceru el doamnei Daventry, și țineți-o cît mai sus.

Lumina îl făcu pe Eric să se ferească, și să încerce să se ascundă sub pătură, dar Waldo îl apucă de braț.

– Ce-avem noi aici? întrebă el.

Pe umerii și spinarea băiatului se vedeau niște dîre vinete

și urîte, dar nu acelea atrăseseră atenția lui Waldo. O vînătaie uriașă și aproape neagră cobora din mijlocul pieptului pînă între picioare.

– De unde ai asta, Eric?

Glasul îi era la fel de binevoitor ca înainte, și nu trăda prin nimic furia care-l copleșise.

– Domnul Harding m-a îmbrîncit pe scări.

Jo era șocată.

– Acum aud prima oară de asta! Eric, trebuia să ne spui!

Izbucnirea ei păru să-l alarmeze pe băiat, care strigă cu glas ascuțit:

– N-am să mai fac!

– Ce n-ai să mai faci, Eric? întrebă blînd Waldo.

– N-am să mai fug de la școală!

Chipul lui Waldo se crispă de furie.

– Așa e, n-ai să mai fugi, pentru că nu te vei întoarce acolo. Iar dacă domnul Harding își arată mutra pe aici, îl voi face să-i pară rău că a auzit vreodată de numele Eric Foley.

Eric o privi pe Jo. Aceasta își trase nasul și spuse:

– Vrea să spună că îl va bate pe domnul Harding mult mai rău decît l-am bătut eu. Și acum, hai să te îmbrăcăm. Pe urmă poți să-ți bei ciocolata.

În timp ce așteptau să sosească medicul, Waldo le puse lui Jo și mătușii ei mai multe întrebări pentru a-și forma o idee mai clară despre posibilele rezolvări ale problemei lui Eric Foley. În curînd deveni clar că știau foarte puțin despre viața băiatului, cu excepția faptului că era orfan și fusese dat în grija bisericii.

– Sînteți sigure de asta?

Jo și doamna Daventry schimbară o privire scurtă.

– Păi, nu, nu știm sigur, spuse Jo. De-asta am refuzat să-l dăm pe mîna autorităților. Voiau să-l ducă înapoi la școala aceea îngrozitoare, pînă se lămurea totul. Oricum nu poate

fi vorba ca Eric să se întoarcă acolo, fie și numai pentru o oră.

Waldo era de acord. Avusese și el parte de bătaie pe când era elev, dar nu se comparau cu ceea ce suferise Eric.

Vorbeau în șoaptă, într-un capăt al camerei, ca să nu-l trezească pe băiat. Când acesta se întoarse pe cealaltă parte, tresări vizibil și scînci în somn.

Cu vocea tremurînd de furie, Jo spuse:

– Acum înțelegi ce vreau să zic? Îl voi face pe Harding să plătească pentru felul în care s-a purtat cu Eric.

– Dar ce poți face tu, o biată femeie, draga mea? întrebă mătușa ei.

Deși se străduia să vorbească încet, Jo nu încercă să-și ascundă mînia :

– Voi folosi puterea ziarului meu ca să-l fac de rușine, da, și-am să-l aduc în fața justiției, dacă magistrații nu acționează!

Waldo replică tăios:

– N-ai să faci nimic fără consimțămîntul meu! Am motive serioase ca să mă asigur de buna ta purtare, Jo, să nu uiți!

– Banii! Numai la asta ești în stare să te gîndești?

– Nu. Dar nu vreau să stîrnim necazuri fără rost, în faza asta. Gîndește-te, Jo. Dacă autoritățile descoperă unde se ascunde Eric, îl vor lua cu forța și-l vor duce înapoi, la școală. Ne vom ocupa de Harding mai tîrziu, după ce Eric va fi într-un loc sigur.

Waldo avea dreptate, dar era împotriva firii lui Jo să nu facă nimic. Nu voia ca și alți băieți să pățească ceea ce pățise Eric.

Cu tact, doamna Daventry schimbă subiectul:

– Nu mi-ai spus ce s-a întîmplat în Bow Street. Cum ați ajuns să vă implicați, domnule Bowman?

– Jo a trimis după mine, răspunse el, și avu plăcerea să vadă obraji acesteia îmbujorîndu-se.

Cu o voce șovăitoare, Jo spuse:

– M-am gîndit... mi s-a părut... ei bine, știam că domnul Bowman are influență, și cînd magistratul a început să mă amenințe...

– După ce l-ai amenințat tu pe el, interveni Waldo.

– ... mi-am amintit că domnul Bowman...

– Te rog, o întrerupse el din nou. După toate prin cîte-am trecut împreună, n-ai să tușești dacă-mi spui pe numele de botez, nu?

Jo fu cît pe ce să tușească, dar continuă:

– Mi-am amintit că *Waldo* mi-a spus să apelez la el dacă am vreodată nevoie de un prieten.

– Așa că, iată-mă aici! încheie Waldo vesel.

Jo adăugă:

– Am fost uimită să văd cum s-a schimbat atitudinea magistratului după ce am menționat numele domnului Bowman. Mi s-au deschis toate ușile și am fost liberă să plec.

– Nu tocmai liberă. Îți reamintesc că există anumite condiții.

Doamna Daventry se uita de la unul la altul, cu o expresie ciudat de inocentă. În clipa următoare, glasul plîngăreț al lui Eric le atrase din nou atenția.

– Pot să mai primesc puțină ciocolată?

În sfîrșit, sosi medicul și confirmă bănuielile lui Waldo: băiatul avea leziuni ale coastelor, deși nici una nu părea fracturată. Doctorul Mercer îi arătă lui Jo cum să bandajeze toracele dureros de slab al lui Eric, îi recomandă odihnă și liniște și plecă.

După ce Eric fu culcat la loc, Waldo îi ceru lui Jo să-l însoțească pînă afară. Voia să discute cu ea între patru ochi. Dorea s-o avertizeze să nu-și facă prea mai speranțe, deoarece

dacă Eric avea un tutore, nu vor putea face mare lucru. Mai presus de orice, dorea să sublinieze cât de important era să nu mai aibă probleme. Cu magistrații și agenții nu era de joacă, și cu atât mai puțin când îi ameninți cu pistolul.

Waldo luă o lumânare și intră în încăperea destinată micului dejun și puse lumânarea pe consolă. Jo îl privi, așteptînd ca el să înceapă. Avea obrazii palizi și ochii adînciți în orbite.

– M-am răzgîndit, spuse Waldo. Asta poate să mai aștepte. Culcă-te acum și te odihnește, putem vorbi și mâine.

Jo miji ochii.

– N-ai să ne trădezi, nu-i așa? Vreau să zic, nu vei spune autorităților că sîntem aici, da?

Abia rostise acele cuvinte, că le și regretă. Expresia lui Waldo nu se schimbase, dar îi simțea furia și observa încrîncenarea cu care-i răspunse:

– Am să-ți scuz vorbele astea, fiindcă știu cât de obosită ești. Dar aș dori să știu de ce nu ai încredere în mine.

– Am încredere în tine. Nu m-am gîndit. Nu ne putem mulțumi cu atât?

– Încă mă mai bănuiești că am intrat în biroul tău noaptea?

– Nu!

În răspunsul ei nu se mai simțea nici o ezitare. Jo se grăbi să adauge:

– Un om ca tine ar folosi alte mijloace pentru a obține informațiile pe care le dorește.

– Un om ca mine? repetă el, cu glas blînd.

Exercita presiuni asupra ei, iar asta o făcea să fie imprudent de sinceră.

– Ești un... vreau să zic, te pricepi la femei... Of, înțelegi ce vreau să spun!

– Că sînt un aventurier, nu-i așa?

– Păi... da...

Îl privi cu oarecare teamă cum își puna deoparte bastonul.

– Ce faci? întrebă ea precaut.

– Vreau să-ți dovedesc ceva.

Cînd mîinile lui calde îi cuprinseseră umerii, Jo deveni rigidă și încercă să-l respingă. Waldo nu se clinti. Sub vâlul des al genelor se putea citi nervozitate și o ironie curioasă. Cînd buzele lui le acoperiră pe ale ei, Jo fu prea surprinsă ca să se mai zbată. Îl privi doar, cu ochi mari.

Waldo nu săruta o femeie, ci făcea dragoste cu gura ei, deschizîndu-i buzele printr-o apăsare ușoară, mușcînd încet, folosindu-și limba pentru a le despărți și sonda blînd. Era de un erotism dulce. Apoi sărutul deveni mai fierbinte, mai poruncitor. Jo se rezemă de el, doar ca să-și țină echilibrul. Capul i se învîrtea.

Buzele lui Waldo le părăsiră pe ale ei, începînd să-i exploreze adîncitura decolteului, obrazii, ochii. Rațiunea încerca să intervină, dar mintea lui Jo era amorțită de oboseală. Se întîmpla acolo ceva mai presus de cunoștințele ei, ceva ce nu putea – sau nu voia – să controleze...

Brusc se simți abandonată. Șocată, amețită de oboseală și excitație, ridică privirea spre Waldo.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă masîndu-și gîtul, într-un efort zadarnic de a-și controla respirația.

Waldo răspunse calm:

– Mă comport pe măsura reputației mele proaste. Dar, după cum ai observat, știu cînd să mă opresc.

Cînd își luă bastonul și porni spre ușă, Jo îl urmă.

– Ascultă aici, Waldo Bowman... Abia reușea să-și stăpînească frustrarea. Ți-ai format o idee greșită despre mine și nu pot permite asta. Nu-s una din muieruștile tale zburdalnice.

Waldo ripostă nepăsător:

– Într-adevăr, dar cred că ți-ar plăcea să fii.

Rămase descumpănită un moment, apoi păli.

– Sînt o văduvă respectabilă! Crezi că m-aș înhăita cu un destrăbălat? Am mai mult respect pentru mine însămi, da, și pentru răposatul meu soț.

– A, cucernicul John. Mă întrebam cînd ai să mi-l arunci în față.

Se răsuci pe călcîie atît de repede, încît se ciocni de el, după care se retrase un pas.

În ochii lui Waldo se citea amuzamentul.

– S-a repezit vreodată la tine să te sărute pînă simțeau că-ți plesnea inima în piept?

– Da, dar el se gîdea la căsătorie. Dumneata ce-oi fi avînd în minte, domnule Bowman?

Sprîncenele lui Waldo se înălțară.

– Din motive de prudență, nu cred că e bine să răspund la întrebarea asta.

Waldo se întoarse și o porni spre ușa din față.

Fierbînd de furie, Jo se luă după el.

– Nu te apropia de mine, înțelegi? Să nu te mai apropii de mine.

Pălăria și mănușile lui erau pe masa din antreu. Waldo și le luă și se întoarse spre ea. Era destulă lumină ca să-i vadă expresia. Privirea dură contrazicea tonul catifelat.

– Te înțeleg perfect. Nu asta e important. Dar, tu mă înțelegi pe *mine*? Ai fost lăsată în custodia mea și am depus o cauțiune pentru buna ta purtare. Consideră-mă paznicul tău, iar pe tine însăși, protejata mea. Evident, ne vom vedea foarte des, cel puțin în viitorul foarte apropiat.

Ochii verzi și scînteietori ai lui Jo îi întîlniră pe ai lui, cenușii și reci, într-o bătălie fără cuvinte a voințelor.

– Nu eu am stabilit termenii aștia, continuă blajin Waldo. Magistratul i-a hotărît. Dacă nu-ți convin, îți propun să discuți cu el.

– Nu va fi necesar.

– Așa cred și eu. Și încă ceva. S-ar putea să lipsesc o zi sau două, ca să mă interesez în legătură cu Eric. Sper că în acest scurt răstimp nu vei face nimic care să atragă asupra noastră furia magistratului Vine.

Jo expiră șuierînd printre dinți.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zîmbet.

– Cîtă stăpînire de sine! Dar pe mine nu mă păcălești, Jo Chesney. Ți-am gustat pasiunea.

Jo îi deschise ușa. Pe treapta din fața casei, Waldo se mai întoarse o dată spre ea.

– Dar săruți ca o novice. De ce?

Jo îi trînti ușa în nas.

Waldo porni pe Greek Street spre Soho Square, unde găsi o birjă care să-l ducă acasă. Nu aveau mult de mers, dar drumul era aglomerat de vehicule care veneau și plecau de la diverse case. Sezonul londonez era în plină desfășurare, și toți cei ce aspirau la statutul de persoane mondene sau chiar celebre erau obligați să participe la tot felul de baluri, recepții, serate muzicale și alte genuri de petreceri, ca să fie văzuți și luați în seamă. Nu aveai scăpare. Erai dator față de părinți și față de propriile surori nemăritate. Mai ales față de surorile nemăritate. Săptămîna următoare, la aceeași oră, Waldo trebuia să-și însoțească mama și surorile de la o recepție la alta. Se întreba ce părere ar fi avut familia lui despre Jo Chesney. Întrebarea nu-și avea rostul, pentru că familia lui n-avea s-o cunoască niciodată. Problema cu Eric urma să se rezolve nu peste mult timp, apoi el și Jo Chesney aveau să se despartă pentru totdeauna.

Sărutarea fusese o greșeală. Jo îi aruncase una dintre irezistibilele ei provocări, iar el, evident, mușcase momeala. Trăseseră cu săgeți unul în altul de cînd se întîlniseră. Lui Waldo îi plăcuse jocul. Îl privea de sus pentru că era un

aventurier, sau cel puțin așa presupunea ea, iar el o ridiculiza considerînd-o puritană.

Nu voise decît să-i dea o lecție și totul se terminase într-un veritabil sărut pasional. Va trece mult pînă va uita sărutul acela.

Nu se va alege cu nimic. Nimeni nu putea să se ridice la înălțimea cuviosului ei soț. Și-n plus, o femeie ca Jo Chesney nu s-ar fi mulțumit cu o legătură, ci doar cu o căsătorie. Dacă i-ar fi spus ce-și pusese în minte, probabil că i-ar fi rupt nasul – sau chiar mai rău.

Zîmbetul care îi destinsese buzele pieri cînd își aminti cum arăta Jo în celula din Bow Street. Nu trebuia să îngăduie să se mai întîmple așa ceva. Trebuia să plece din oraș pentru o zi, poate două. Oare putea avea încredere că va evita orice neazuri pînă la întoarcerea lui?

Și mai era ceva – problema spargerii de la redacția gazetei *Journal*. Încă nu avea încredere în el, încă nu-i dezvăluise motivul acelei călătorii neașteptate la Londra.

Următorul lui gînd se îndreptă spre sergentul Harper, un veteran al Campaniei din Spania, aflat acum în permisie de la Brigada Specială din cauza rănilor suferite în ultima misiune. Sergentul Harper se pierdea în peisaj. Ca urmare, cînd trebuia supravegheat sau protejat cineva, numele lui îi venea întotdeauna în minte.

Sergentul Harper. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea cel mai potrivit om.

Jo fusese sigură că avea să se prăbușească pe pat și să doarmă o sută de ani. Dar nu, se sucea, se învîrtea și, din timp în timp, cel puțin așa i se părea – se trezea cu inima bătîndu-i și respirația întretăiată, ca și cum tocmai i-ar fi trecut un fulger prin creier.

La un moment dat se ridică, își îmbracă halatul și se duse să vadă ce face Eric. Camerele lor erau alăturate, și

lăsase ușa deschisă pentru cazul în care băiatul avea nevoie de ajutor sau plîngea noaptea. Pe consolă ardea o lumînare, astfel ca, dacă se trezea, să știe unde se află. Jo se apropie de pat și privi copilul adormit.

Șuvițele de păr îi cădeau pe frunte. Își stăpîni imboldul de a i le da la o parte cu vîrfurile degetelor. Părea atît de mic și de inocent... Cuvîntul *angelic* n-ar fi fost exagerat. Nu-i venea să creadă că cineva putea să-i facă rău unui copil nevinovat.

Dacă n-ar fi fost mătușa ei, Eric ar mai fi stat și acum închis în debaraua din școala domnului Harding. Lui Jo îi plăcea să se considere generoasă și bună, dar în Eric văzuse doar un băiat care o necăjea, nu un copil care striga după ajutor.

Cum putuse fi atît de oarbă?

Acum lucrurile stăteau altfel. Curînd, Eric urma să afle că vorbise serios. Orice s-ar fi întîmplat, n-avea să-l părăsească.

După ce-i acoperi cu plapuma umerii slabi, se întoarse tiptil în camera ei. Somnul, însă, continua s-o ocolească. O frămîntau atîtea gînduri, și toate îngrozitor de apăsătoare. Ce-avea să facă în legătură cu Eric? Dar cu Chloë? Și ce putea face cu Waldo Bowman?

În noaptea aceea, făcuse o descoperire foarte neliniștitoare despre sine înseși. Un bărbat îi putea trezi simțurile chiar dacă dragostea nu intra în combinație. Știa că asemenea lucruri se întîmplat – propriii ei părinți erau dovada vie –, dar niciodată n-ar fi crezut că o va păți și ea. I se părea că, cedînd sărutării unui aventurier, pîngărise memoria lui John.

Cucernicul John, cum îl numise Waldo. Nu știa de unde-i venise ideea asta, dar în nici un caz de la ea. La fel ca orice om, John avusese slăbiciunile lui. Era neprișt în gestionarea banilor, așa că în curînd îi dăduse ei această

corvoadă. Uita zilele de naștere și aniversările căsătoriei, dar se aehita întotdeauna mai târziu. Niciodată nu era punctual, și manifesta nepăsare față de el însuși. Cu toate acestea, în problemele cu adevărat importante era neclintit.

Un lucru era sigur. Femeile nu se număraseră niciodată printre slăbiciunile lui John – spre deosebire de alți bărbați al căror nume îi scăpa.

Îi era dor de el, îi lipseau calmul și judecata lui pe care se putea conta în momentele de criză. Îi lipsea umorul acela calm și plimbările lungi. Îi lipseau discuțiile despre cărțile și autorii lor favoriți. Dar cel mai mult îi lipsea iubirea...

Cu ochii închiși, încercă să-i revadă chipul, însă nu John i se înfățișă, ci Waldo.

Trase brusc plapuma pînă sub nas și-și impuse să adoarmă.

9

N*u semăn cu mama mea.* Aceste cuvinte îi veniră în gînd lui Jo în clipa cînd se trezi. Nu le putea pune în legătură cu nimic anume și, de îndată ce-și dădu plapuma la o parte, alte gînduri o năpădiră – Chloë, Eric și umilitoarea perspectivă de a trebui să respecte toate dorințele lui Waldo Bowman, ca și cum ar fi fost tutorele ei.

Se spală repede și, peste cîteva minute, intra în camera lui Eric. Mătușa ei era acolo, cu coșul ei de cusut. Eric dormea încă.

Doamna Daventry îi spuse încet:

- S-a trezit mai devreme și a băut două cești de ciocolată.
- Îi face bine?

– Rău n-are de ce să-i faci. Sper că-l vei putea face să mănânce *cu adevărat*, când o să se trezească.

– Eu? Jo își privi mirată mătușa. Ce pot eu să fac?

– O cucerire ai și făcut, chicoti doamna Daventry. Nici nu mai vorbește despre altceva decât despre cum l-ai înfruntat pe domnul Harding. Trebuie să spun că și eu am fost impresionată. Eric este în stare să facă orice i-ai cere ca să te mulțumească.

Jo privi băiatul adormit și simți că i se strîngea inima. Arăta atît de mic, în patul acela uriaș – mic și plătînd.

– Nu voi permite să i se întîmple nimic rău, adăugă ea încet, vorbind mai mult pentru sine.

Doamna Daventry înclină capul, studiind-o un moment. În cele din urmă, spuse:

– Cu sprijinul tău și al domnului Bowman sînt sigură că Eric o s-o ducă foarte bine. Ceea ce-mi amintește că a trecut pe-aici mai devreme – domnul Bowman, vreau să zic.

– A fost aici? De ce nu m-ai trezit?

– Fiindcă mi-a cerut să te las să dormi.

– Ce voia?

– Ți-aș spune, dacă m-ai lăsa să-mi trag răsufierea.

Doamna Daventry făcu o pauză, iar cînd Jo tăcu, continuă:

– A zis că pleacă la Stratford s-o viziteze pe bunica lui Eric și să se consulte cu vicarul. Dacă totul merge bine, ar trebui să fie înapoi mîine, cînd va trece iar pe la noi ca să ne spună ce-a aflat. Lui Eric i-a spus că acum e în siguranță și n-are de ce să se mai teamă de domnul Harding. O să aibă el grijă.

– Frumos din partea lui, zise Jo cu conștiinciozitate.

– Sînt de aceeași părere.

– Da, dar... Jo oftă. Oare îl putem crede?

– De ce n-am face-o?

– Nu neg că are intenții bune, dar un om cu poziția lui...

Ei, înțelegi ce vreau să spun. E faimos. Lumea îl caută. Un băiețel și problemele lui n-au să-i rețină gândurile multă vreme.

Doamna Daventry stătu un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

– Nu, draga mea. Sînt sigură că te înșeli. Domnul Bowman nu mi-a făcut impresia unui frivol. Cînd spune că face ceva, face.

Pe buzele lui Jo se ivi umbra unui zîmbet.

– Înțeleg. Ți-ai format o opinie favorabilă despre caracterul lui numai fiindcă te-a invitat o dată la cină?

– Ai memorie scurtă, replică mătușa ei. Ai uitat că noaptea trecută te-a salvat din Bow Street? Nu mai ții minte ce șocat a fost cînd a văzut vîntățile sărmanului Eric? Nu înțeleg de ce privești cu suspiciune tot ce face.

Obrajii lui Jo se înroșiră.

– Nu privesc cu suspiciune. Doar că... abia dacă-l cunoaștem. Vreau numai să spun că n-ar trebui să ne așteptăm la prea multe din partea lui.

– Ca să nu fii dezamăgită?

Jo zîmbi.

– Oare *ce* vrei să insinuezi cu remarcă asta?

Doamna Daventry se concentrează asupra lucrului de mîină. Făcu cîteva împunsături mărunte, înainte de a răspunde:

– Știi ce vreau să spun, Jo. Pe fiecare bărbat care-ți iese-n cale îl compari cu John și, desigur, nici unul nu se poate ridica la înălțimea lui. O privi pe nepoata ei cu atenție. Dacă-i dai domnului Bowman o șansă, s-ar putea să fii surprinsă.

– Să-i dau o șansă! pufni Jo cu dispreț. Mătușă, e un fante. Se bate în dueluri. Își schimbă curtezanele la fel de des ca lavaliererele.

Pe același ton placid, mătușa ei continuă:

– Nu-l confunda pe domnul Bowman cu tatăl tău. Față de noi s-a comportat întotdeauna ca un gentleman desăvîrșit.

Înclină capul într-o parte, studiind roșeața ușoară din obrajii lui Jo. Deci, așa stau lucrurile! declară ea.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu? A, uite că se trezește Eric. Ia uite, Eric, cine-i aici! Mătușa Jo. Puse deoparte lucrul de mână și se ridică. Am pregătit un rasol de vită și o cremă de ouă Jo. Vezi dacă-l poți convinge să mănînce.

O vreme, Jo rămase cu privirea ațintită la ușa pe care ieșise mătușa Daventry. Ofînd profund își îndreptă atenția spre Eric. Ochii lui mari și căprui exprimau o încredere totală. Jo își dădu seama că o considera o combinație între îngerul lui păzitor și regina războinică Boadicea. Cum se va putea ridica la înălțimea unor asemenea așteptări?

– Eric... începu ea cu un zîmbet forțat. Apoi tăcu. Se simțea ca o femeie gata să-și folosească șiretlicurile pentru a convinge un bărbat să-și calce principiile numai ca să facă ce voia ea.

– Ce?

Băiatul o privea încruntat, ca și cum ar fi știut ce urma și ar fi fost dezamăgit de ea.

Jo își dresе vocea:

– Ți-ar plăcea să cîștigi o monedă de șase pence?

Ar fi fost multe de spus despre mită și corupție, reflecta Jo. Eric mîncase pînă la ultima îmbucătură și toată lumea era mulțumită.

– Nu se poate spune că nu-i place carnea de vită fiartă și crema de ouă, îi spuse Jo mătușii sale, însă n-a mai gustat niciodată așa ceva.

Stătuse o jumătate de oră cu el înainte ca Eric să adoarmă din nou, încercînd să afle care erau mîncărurile lui favorite, astfel încît să nu fie nevoită să-l mituiască ca să mănînce de fiecare dată. Din păcate, lista de bucate era jalnic de scurtă.

– Pîine, cartofi, supă de varză și păsat de ovăz – asta le

dădeau la școală. Vocea îi devenise tăioasă. Cîrnați doar o dată pe săptămîină și, din cînd în cînd, pește sau plăcintă cu carne. Nici nu-i de mirare că e slab și palid și nu vrea să încerce nimic nou. Știi, mătușă, că cel care nu mîncă tot ce,i se pune în față e îndopat cu forța? Monitorii le bagă mîncarea pe gît. Scriși din dinți, înainte de a continua: Acum chiar aș vrea să-i fi rupt nasul lui Harding. Nu pot înțelege de ce legea nu ia nici o măsură. N-ar trebui să lase să existe asemenea școli!

– Nu cred că mîncarea de la Harrow sau de la Eton e mult mai bună, replică doamna Daventry. De-asta le trimit părinții pachete copiilor.

– La fel ai făcut și tu cu Roger cînd era la școală?

– Desigur. Și de-asta am și propus să pregătim un pachet pentru Eric. El nu are părinți care să-i poarte de grijă.

Vocea lui Jo tremura de indignare.

– Mă întreb ce părinți pot fi atît de lipsiți de inimă încît să-și trimită fiii în asemenea locuri.

– Dar băieții vor să se ducă, protestă mătușa ei. Și tații lor insistă.

– Ei bine, Eric nu vrea să se mai ducă la școală, iar tată n-are.

– Nu, Jo. Eric nu vrea să se ducă la școala domnului Harding din cauza bătailor. Hai să așteptăm pînă vom afla ce are de spus domnul Bowman. Nu va lăsa să i se întîmple nici un rău lui Eric.

Jo rămase cu Eric, cît timp mătușa ei se duse la biserică, dar după masă îl lăsă în grija doamnei Daventry și luă o birjă pînă acasă la Chloë. Locuia pe celălalt mal al râului, aproape de Lambeth Palace, și avea o casă mult mai mare decît cea de pe Greek Street. Răposatul soț al lui Chloë, Sir Ralph, moștenise o avere. Nu avea nici o altă obligație, astfel că la moartea lui totul îi revenise lui Chloë.

Casa, construită pe un lot de teren propriu, era conac în stil georgian cu trei caturi și o seră mare în spate. Majoritatea camerelor erau închise, iar mobila fusese acoperită cu huse de olandă. Casa era prea mare pentru o singură persoană, dar Chloë nu voia să se despartă de ea. Spunea că o leagă prea multe amintiri fericite. Dacă închidea ochii, simțea prezența lui Ralph. Nu putea să vîndă casa și să lase memoria lui Ralph pe mîna unor străini.

Suna morbid, însă Chloë era oricum, numai morbidă nu. Dimpotrivă, compania ei era o adevărată plăcere. Avea o energie și o dragoste de viață molipsitoare, dar și un mare cusur. Cînd îi veneau toanele, se apuca de tot felul de năzbîtii fără să spună nimănui ce avea de gînd.

Jo intenționase să facă acea vizită imediat ce sosea în oraș, dar se încurcase cu necazurile lui Eric. De fapt, cînd venea la Londra, obișnuia să locuiască la Chloë, nu la mătușa ei.

Opri birja la poarta casei Webberley, îl plăti pe vizitiu și porni pe aleea cu pietriș spre ușa din față. Îi deschise o servitoare. Chloë nu avea valeți, ci doar un grădinar bătrîn pe nume Sykes și ajutoarele lui. O femeie singură, spunea ea, trebuia să aibă de două ori mai multă grijă să nu dea naștere la bîrfe. Ar fi fost acceptabil ca numele ei să fie asociat cu al unui bărbat cu sînge albastru, dar nu și cu al unui slujitor.

Nu asta era realitatea. Lui Chloë îi plăcea să șocheze oamenii și să-i smulgă din amorțeală.

– Vreo veste de la lady Webberley? întrebă Jo, în timp ce servitoarea o ajuta să-și scoată pelerina.

– Nu, coniță. Speram să aveți dumneavoastră știri pentru noi. Doamna Paige e foarte îngrijorată, deși încearcă să nu arate. O să se bucure că ați venit.

La fel ca menajera, Jo încercă să-și ascundă îngrijorarea.

– Atunci, ar fi bine să vorbesc cu ea imediat. Spune-i c-am să fiu în camera de mic dejun, Libby.

– Da, coniță.

Cînd o văzu că ezita, Jo întrebă:

– Ce este, Libby?

– Nu vă văd cuferele.

– Cuferele... a, valiza mea, vrei să spui? Păi, de data asta, stau la mătușa mea.

Pe fața lui Libby se ivi o expresie de dezamăgire, și Jo se grăbi să adauge:

– Pînă la începutul săptămîinii viitoare. Apoi, mai vedem.

Slujnica făcu o reverență și plecă grăbită. Ofînd prelung, Jo rămase locului și privi în jur. Lumina se revărsa prin fereastra venețiană, făcînd să strălucească interiorul elegant. Pereții și covorul de pe scară erau de un cenușiu pal, un fundal perfect pentru petele vii de culoare ale mobilei tapițate cu piele carmin și ale florilor de seră puse într-o vază de cristal pe mescioara rotundă Boule. Chloë avea un ireproșabil simț al culorilor. Ar fi putut să se facă pictoriță sau să-și cîștige existența din amenajarea grădinilor decorative.

Florile se numărau printre pasiunile lui Chloë. Primise sera ca dar de nuntă de la soțul ei și, după cum bănuia Jo, acesta era unul dintre principalele motive pentru care nu voia să se despartă de Webberley House. Prietena ei știa mai multe decît grădinarul despre cultivarea și îngrijirea florilor, ceea ce nici nu era de mirare, deoarece erau specimene exotice, aduse de pe meleaguri străine – mai bine zis, din toate locurile unde lucrase Sir Ralph, ca diplomat britanic.

Și în camera de mic dejun erau flori – plante înflorite în jardiniere de teracotă, cu boboci albicioși pe tulpini lungi, lemnoase. *Orhidee*, sau cam așa ceva. S-ar fi zis că erau neprețuite, pentru că puțini oameni din Anglia le aveau. Plantele rare erau pentru Chloë mai valoroase decît rubinele sau diamantele.

Camera era ca o osie a casei. Servea ca odaie pentru micul dejun, birou și salonaș comod. Glasvandul dădea pe o terasă, dincolo de care se întindea o peluză superbă, punctată

cu plante înflorite. În capătul proprietății, se găsea magnifica seră gotică.

Jo se duse la glasvand și-l deschise. Era o zi minunată de primăvară. Păsările ciripeau, iar aerul călduț mirosea a narcise, iacinte și alte flori, cărora nu le știa numele. Era atât de cald, încât în casă nu fuseseră aprinse focurile, rămânând ca acest lucru să se facă la apusul soarelui.

În minte îi apărură o amintire: Chloë, cu foarfecele în mână, tăind florile uscate și chemând-o cu un gest ca să-i arate ceva.

Închise brusc glasvandul și se întoarse să se uite prin cameră. Dacă ar fi fost acolo Chloë, camera ar fi dat pe din afară de cărți, reviste și, desigur, ultimul număr din *Journal*. Pe tăblia secreterului din lemn de trandafir ar fi fost împrăștiate scrisori și invitații la diverse recepții. Se vedea clar că servitoarele puseseră totul în ordine.

N-avea încotro. Trebuia să caute printre lucrurile lui Chloë, dar se codea să înceapă. Cele mai negre temeri ale ei păreau mai aproape ca oricând de realitate.

Calendarul întâlnirilor lui Chloë se afla în sertarul de sus. Jo întoarse cu nerăbdare paginile, pînă ajunse la datele pe care le căuta. Nu figurau decît două nume: lady Brinsley, Oxfordshire, și Jo, Stratford. Dacă ar fi urmat acest itinerar, Chloë ar fi ajuns la Stratford cu mai bine de două săptămîni în urmă.

Jo se rezemă de spătar, îngîndurată. Ce intervenise, după ce Chloë o vizitase pe lady Brinsley, în Oxfordshire? O invitație pe care nu putuse s-o refuze? Un bărbat nou în viața ei? În pofida iubirii veșnice pe care și-o exprima pentru răposatul ei soț, Chloë atrăgea bărbății și se simțea atrasă de ei. Jo nu putea fi sigură, dar după lucrurile pe care le lăsase Chloë să-i scape, se întreba dacă nu cumva avusese din cînd în cînd cîte un amant după ce rămăsese văduvă. Înainte de a apuca să se controleze, în minte îi apărură chipul lui Waldo. Chloë i-ar fi acceptat sărutul din mers, fiindcă și pentru ea ar

fi însemnat la fel de puțin ca pentru el. De fapt, din unele puncte de vedere, ea și Waldo semănau foarte mult, deși de Chloë era mai mult gura, în vreme ce Waldo își onora reputația.

Cu coatele rezemate de secreter, Jo își propti bărbia pe degetele înlănțuite, gîndindu-se la Chloë și la felul în care ajunseseră prietene atît de apropiate. N-ar fi trebuit să se întîmple așa. Erau diferite ca ziua și noaptea.

Journal fusese cel care le apropiase. Crescută în Stratford, Chloë devenise o abonată fidelă și, ori de cîte ori o solicita pentru o cauză nobilă, răspundea cu o generozitate fără margini. Scrisorile ei nu erau niciodată simple. Punea întrebări și comenta articolele din ziar care cereau un răspuns, iar John îi dăduse lui Jo sarcina de a-i răspunde. Astfel începuse o corespondență încîntătoare care acoperea toată gama, de la mărunțișuri (cum se scoate o pată de muștar de pe mătasea albă) pînă la subiecte serioase (de ce era Anglia în război cu Franța).

John fusese surprins de prietenia lor, mai ales cînd o cunoscuse pe Chloë, deoarece se așteptase să semene cu mama lui Jo. Într-adevăr, se îmbrăca elegant, flirta și era o frumusețe, dar asemănările se opreau aici. Mintea lui Chloë era tăioasă ca un brici. O interesau toți și toate, în vreme ce principala ocupație a mamei lui Jo era aceea de a-și menține înfățișarea.

La o lună după moartea lui John, Chloë bătuse la ușa lui Jo. Rămăsese la ea o săptămînă, îmbiind-o și amenințînd-o, silind-o să mănînce, scoțînd-o cu forța la cîte o plimbare. Cînd Chloë se întorsese la Londra, Jo căzuse din nou în letargie. Următoarea vizită a lui Chloë fusese făcută la cererea lui Jo, cînd *Journal* era la un pas de faliment. Datorită lui Chloë, Jo găsisese forța necesară pentru a prelua ziarul lui John și a face din el un periodic de mare succes.

Îi datora mult lui Chloë.

– Chloë, unde ești? șopti ea.

Chiar dacă se ivise ceva interesant, Chloë n-ar fi contramandat nici un angajament ca să accepte. Doar dacă ar fi fost în Stratford. Dacă nu, Jo nu-și făcea nici o grijă. Ea și Chloë nu-și pierduseră niciodată vremea cu chestii formale.

Jo bănuia că Chloë își respectase întâlnirea cu lady Brinsley, la proprietatea acesteia de la țară. Poate că și lady Langston fusese acolo. Toate trei erau pasionate de grădinărit. Oare asta să fi fost legătura? Avusese loc o petrecere în casa de la țară?

Și-atunci, unde se dusesese Chloë după aceea?

Mai erau și alte puncte notate în calendar, petreceri și chefuri pe care Chloë le ratase, și unele care tocmai urmau. Era punctul culminant al Sezonului londonez. Chloë nu l-ar fi ratat pentru nimic în lume.

Atunci, unde era?

Jo scotoci sertarele secreterului. Găsi câteva note de plată, mai multe invitații la baluri și serate muzicale, dar nu și ceea ce căuta – ceva care să semene cu un jurnal. În bibliotecă găsi exact ceea ce se așteptase să găsească: un raft dedicat operelor literare, iar în rest, un talmeș-balmeș de cărți și broșuri, toate despre grădinărit și cultivarea plantelor de seră. Apoi se duse la debara, unde nu-și putu stăpîni un zîmbet la vederea dezordinii care domnea. Pe rafturile de jos zăceau teancuri de ziare și reviste vechi, fără nici o rînduială. Deasupra lor erau niște cutii de lemn. Jo își aduse un scaun și se urcă pe el ca să vadă mai bine. Nu găsi decît rețete și un vraf de articole de îmbrăcăminte și gospodărie de parcă Chloë le-ar fi adunat pentru săracii din parohie.

Pe gheridon era un platou de argint cu mai multe cărți de vizită, ale doamnelor care vizitaseră casa în lipsa lui Chloë. Vizitatoarele lui Chloë aveau un lucru în comun: toate locuiau în Mayfair, cel mai apreciat cartier rezidențial din Londra. Jo nu recunoscuse decît un singur nume, pe cel al lui lady

Langston. Se întrebă dacă lady Brinsley venise în oraș după petrecerea din casa ei de la țară. Sau, poate, nu avusese loc nici o petrecere în acea casă. Știa că lady Brinsley și Chloë erau prietene. Poate că...

Aceste speculații interminabile o scoteau din minți. Trebuia să găsească niște răspunsuri. Trebuia să ia urma deplasărilor lui Chloë înainte ca aceasta să dispară. Dar de unde să înceapă?

Auzi o bătaie în ușă și în încăpere intră menajera. Doamna Paige – o femeie trecută de cincizeci de ani – era înaltă, frumoasă și, cum spunea mereu Chloë, făcea cinste meseriei pe care o avea. Casa mergea ca un ceasornic bine uns, chiar și în lipsa stăpînei. Multe doamne încercaseră s-o convingă pe doamna Paige să dezerteze de la Chloë, dar fără nici un rezultat. Secretul de a păstra servitorii buni, îi spusese odată Chloë lui Jo, este să-i plătești bine. Nu avea decît parțial dreptate, gîndi Jo. Servitorii lui Chloë o adorau.

– Intră, doamnă Paige, spuse ea, și haide să vedem ce putem lămuri din toată încurcătura asta.

Jo o chestionă nu numai pe menajeră, ci și pe servitoare. Mai erau și grădinarii, dar cum aceștia nu locuiau pe proprietate, îi lăsă în pace pentru moment.

Ceea ce auzi îi confirmă propriile păreri. Trecuseră două săptămîni și mai bine de cînd Chloë pornise spre Oxfordshire, în compania unor prieteni, ca să participe la petrecerea din casa lordului și a lui lady Brinsley. Atunci fusese văzută pentru ultima oară. Cînd menajera începuse să se neliniștească – deși nu recunoștea că era alarmată –, îi ceruse lui lady Langston să-i scrie lui Jo și să-i explice toată situația. Prin urmare, lui Jo îi revenea sarcina de a hotărî ce era de făcut.

Jo ascultă, dînd din cap, apoi le întrebă pe rînd dacă nu știau unde-și ține lady Webberley jurnalul. Nu știa nimeni.

Servitoarele nu-și dădeau seama ce rost aveau întrebările lui Jo, iar ea nu le explică.

Apoi Jo pomi din cameră în cameră, pentru a căuta într-un mod sistematic jurnalul. Începu cu sufrageria, apoi trecu în salon și, la sfârșit, în dormitoare. Servitoarele păstrasera o ordine desăvârșită. Nimic nu-i atrase atenția; nimic nu părea mutat din loc.

În dormitorul lui Chloë, se opri la fereastră, privind în jos spre sanctuarul prietenei sale – frumoasa, fermecătoarea grădină împrejmuțată cu ziduri. Totul părea armonios – totul, cu excepția lui Jo și a vagilor ei incertitudini. Oare Chloë și-ar fi lăsat grădina neîngrijită atîta vreme?

Era timpul să anunțe autoritățile. Trebuia să se ducă în Bow Street și să discute cu magistratul. Nu, nu mergea. N-ar fi luat-o în serios, după cît le dăduse de furcă.

Ar trebui să aibă ceva concludent ca să le arate... Avea scrisoarea lui Chloë, dar nu credea că asta i-ar fi determinat să treacă la acțiune, din moment ce provenea de la ea.

Și atunci, ce să facă?

Hotărî să înceapă cu o vizită la lady Langston, apoi să treacă pe la cît mai multe dintre prietenele lui Chloë. Numele acestora erau pe cărțile de vizită adunate în lipsa ei. Și, întrucît toate locuiau în Mayfair, sau la periferia cartierului, ca mătușa Daventry, n-ar fi fost o treabă prea dificilă.

Deși ardea de nerăbdare să înceapă, trebuia să aștepte pînă a doua zi. Nimeni nu făcea vizite duminica, dacă nu era invitat. Acum că hotărîse cum să procedeze, simțea că i se mai ridicase moralul. Reveni în camera de mic dejun, găsi un plic mare și puse înăuntru toate cărțile de vizită, invitațiile și scrisorile care se aflau în secreterul lui Chloë. Calendarul de birou nu încăpea, așa că-l luă sub braț.

Într-un fel sau altul, avea să dea de urma prietenei sale. Cu acest gînd părăsi încăperea.

Imediat ce o văzu pe doamna Chesney plecînd cu o birjă, Jacob Fry – pe care de fapt nu-l chema așa – ieși din seră și se prezentă la ușa din spate. Fusese angajat ca om la toate cu jumătate de normă, cînd titularul suferise un accident, pe care Fry îl pusese la cale doar cu o săptămînă în urmă. Era doar o fractură de braț, dar îl împiedica pe domnul Cable să-și facă datoria. În afară de muncile mai grele din grădină, omul la toate trebuia să alimenteze cuptorul din seră, să aducă lemne și cărbuni pentru numeroasele sobe, să curețe și să umple lămpile cu ulei și, în general, să se facă de folos. Era un paravan perfect pentru cineva care voia să țină sub supraveghere atît casa, cît și împrejurimile, fără a trezi bănuielile nimănui.

Desigur, trebuia să scape de ochii vigilenți ai bătrînului Sykes și ai doamnei Paige, dar Jacob se pricepea să treacă neobservat. De asta era atît de solicitat acest agent din Bow Street care trecuse de partea fărădelegii. Dacă prețul era bun, accepta orice.

În ziua aceea, fiind duminică, avea mîna liberă. Sykes trebuia să vină luni, iar doamna Paige citea din Biblie. Nimeni nu stătea cu ochii pe el.

De data asta, nu mai trebuia să caute prin camerele casei. O făcuse deja, căutînd orice caiet asemănător cu un jurnal, dar nu găsisese nimic. Ceea ce căuta acum erau informații. Nu putea să se gîndească la faptul că persoana care găsea jurnalul avea să cîștige o avere, vînzîndu-l cui oferea mai mult.

Libby îi deschise ușa. Știa cum s-o joace pe degete. Era doar o slujnică, dar o trata ca pe o ducesă.

– Mai bine curăț și pun ulei acum în lămpile alea, spuse el, asta dacă nu cumva ai să-mi dai de făcut alte treburi.

Rîzînd, Libby îl primi în casă.

– Nu contenești niciodată, nu-i așa, dom'le Fry?

– Pentru asta sînt plătit, duduie Libby. O zi de muncă cinstită pentru leafa cinstită pe-o zi, asta-i vorba mea.

– Vorbești taman ca tatăl meu. Pe fața lui Libby se ivi o expresie nostalgică. De cinci ani s-a prăpădit, și tot mai mi-e dor de el.

Fry știa foarte bine asta.

– Un om pe placu' inimii mele, spuse el și fu răsplătit cu un zîmbet recunoscător.

– Merg să pun ibricu', spuse Libby, și după ce vezi de lămpi, o să bem un ceai bun, înainte să pleci.

Exact asta voia Jacob Fry să audă.

O oră mai tîrziu, ieși din casă abătut. Nu părea să aibă șansa de a vinde nici un jurnal. Doamna Chesney îi întrebuse pe toți servitorii dacă știau ceva despre jurnalul stăpînei lor, dar nimeni nu auzise de așa ceva.

Acum nu-i mai rămînea decît să dea raportul. Doamna Chesney nu știa unde era jurnalul. Nu știa nici unde dispăruse lady Webberley – sau, cel puțin, așa spunea. Fry era sigur c-ar fi putut smulge informațiile de la ea, dacă ar reuși s-o prindă singură. Pentru asta, trebuia ca ea să se afle mai departe de casă. Îi veni în minte sera.

Era o temă de gîndire. Între timp, avea de dat un raport.

10

doua zi dimineața, Jo se îmbracă cu mare grijă. Londra era în plin Sezon. Urma să viziteze doamne din înalta societate și nu voia s-o creadă o țoapă de la țară.

Garderoba ei era lipsită de panaș. Așa-i spunea Chloë, *panaș*. Prin asta se înțelegea „stil“ și „fler“. După moartea

lui John se implicase în activitatea ziarului și considerase că n-avea rost să se îmbrace elegant, deoarece nu voia să cucerească pe nimeni. Nu era o bătărană, dar nici nu ținea pasul cu ultima modă. Acum, în timp ce-și studia imaginea reflectată în oglindă, își dorea s-o fi ascultat pe Chloë. Arăta ca o mică guvernantă insipidă.

Afară era plăcut, când Jo coborî din birjă în Berkeley Square, în fața casei lui lady Langston. Îi plăti birjarului cursa, urcă treptele și fu întâmpinată de o servitoare veselă care-i spuse să aștepte pînă se ducea ea să vadă dacă stăpîna ei este acasă. Acesta era un mod politicos de a spune că avea s-o întrebe dacă dorea s-o primească pe acea vizitatoare sau nu. Jo era sigură că urma să fie bine venită. În fond, lady Langston era cea care o chemase.

Tocmai începea să se simtă prost, la gîndul că poate va fi refuzată, cînd un foșnet de jupoane pe scară o înștiință că gazda cobora.

– Draga mea doamnă Chesney, o salută lady Langston, apropiindu-se cu mîna întinsă. Sînt încîntată să vă cunosc în sfîrșit. Chloë mi-a povestit atît de multe despre dumnea-voastră! Am un salonaș comod, mult mai confortabil decît salonul ăsta unde este curent. Ceva îmi spune că putem fi prietene și nu e nevoie de ceremonie.

De aceeași manieră caldă, plin de efuziune, o conduse la etaj.

Salonașul se dovedi a fi o cameră de toaletă spațioasă, care-i amintea lui Jo de odaia de mic dejun a lui Chloë. Secreterul era plin de corespondență; pe etajeră și gheridon zăceau de-a valma o mulțime de cărți, iar cîteva vase cu aceleași flori numite orhidee tronau pe o masă de lîngă fereastră.

– Avem nevoie de o tratație, spuse lady Langston, trăgînd de cordonul clopoțelului de lîngă șemineu.

Jo o privi cu atenție. Părea să aibă între cincizeci și cinci

și șaiszeci de ani. Obrajii ei bucălați erau luminați de un zîmbet, iar în ochi i se citea un interes prietenos. Purta o rochie de tafta de culoarea prunei, care nu-i avantaja cu nimic silueta plinuță. Lui Jo îi trecu prin minte imaginea canapelei cafenii umflate din salonul mamei sale. Era foarte confortabilă.

După ce se așezară amîndouă, lady Langston o întrebă:

– Ce vești ai de la Chloë?

Jo clătină din cap.

– Cred că dumneavoastră trebuie să știți mai mult decît mine. Abia ieri am aflat că a vizitat-o pe lady Brinsley în casa ei din Oxfordshire.

– Brinsley Hall, confirmă lady Langston dînd din cap. N-am menționat asta în scrisoarea mea?

– Nu, nici o vorbă.

– Vai de mine!

Fața lui lady Langston se întunecă.

– Eram sigură că știi. A fost o petrecere de cîteva zile, un grup puțin numeros, toți membri ai Societății Horticole. Elinor ne invitase să ne arate îmbunătățirile pe care le adusese serei. Era acolo și contele, dar n-a stat mult, și ne-am simțit minunat vorbind despre grădini și plimbîndu-ne pe proprietate. Știi, are o istorie deosebită.

– Elinor, ați spus? Adică lady Brinsley?

– Da. Și era acolo și fiul ei, viconte Morden, un tînăr foarte drăguț.

Jo știa multe despre Societatea Horticolă. Era una dintre pasiunile lui Chloë. Acolo o cunoscuse pe lady Brinsley. Chloë spunea că era o modalitate de a-i deschide multe uși lui lady Tellall. Avea astfel ocazia să facă însemnări interesante pentru rubrica ei despre „Viața londoneză“.

– Viconte e și el un membru al societății dumneavoastră?

Lady Langston rîse.

– Nu-l văd pe Morden mînjindu-și mînușile și cizmele cu pămînt. E prea spilcuit pentru noi, iar noi prea bătrîne pentru el. Nu, Elinor i-a cerut să ne fie ghid. Ți-am spus că proprietatea are o istorie deosebită. Primii au venit acolo romanii, deși n-au mai lăsat decît vreo cîteva statui și alte relicve. Au urmat călugării, care au construit o mănăstire peste ruinele vilei romane. Morden le știe pe toate, și se pricepe foarte bine să conducă vizitatorii. E extrem de educativ.

– Și cu mănăstirea ce s-a întîmplat?

– Acea a devenit Brinsley Hall – renovată, desigur, ca să fie mai confortabilă.

Jo nu-și putea exprima cu voce tare gîndul care-i trecuse prin minte. Își spunea că, la fel ca Morden, Chloë era prea tînără pentru grupul grădinăreselor.

Știa cîte ceva despre Morden din rubrica lui Chloë, dar nu-și amintea decît că provenea dintr-o familie mîndră și ilustră și se pregătea să se însoare cu descendenta unei alte familii la fel de ilustre. Cei de sînge albastru, spunea Chloë, țineau morțiș la asemenea lucruri.

– Cînd ați văzut-o ultima dată pe Chloë? întrebă ea.

– În ultima seară, înainte de a ne duce cu toții la culcare. Cum știam că voia să plece a doua zi dimineață devreme, nevăzînd-o la micul dejun nu mi s-a părut nimic suspect. De-atunci, am mai vorbit cu Elinor și cu cîteva prietene comune, și nici ele nu mai știu nimic despre ea.

– Ați vorbit cu lady Brinsley?

– Da.

– Aici, în oraș?

– Da. Dar acum nu e aici. Elinor găsește viața la oraș mult prea obositoare. Preferă viața la țară. Totuși, există unele întruniri la care trebuie să faci efortul de a participa. A venit aici doar pentru o zi sau două, ca să prezideze o recepție cu ocazia logodnei fiului ei. Mai sînt planificate și alte petreceri

la care trebuie să fie prezentă, deci cred că nu va trece mult pînă am s-o văd iar în oraș.

– Înțeleg.

Cu toate acestea, Jo nu părea să aibă vreo șansă de a vorbi cu lady Brinsley în viitorul apropiat.

Lady Langston își privi mîinile împreunate. Cînd ridică ochii, avea o expresie gravă.

– Gîndești la fel ca mine, nu-i așa? întrebă ea. Te temi că lui Chloë trebuie să i se fi întîmplat ceva cumplit, cine știe ce accident îngrozitor?

– Nici nu știu ce să mai cred, răspuse Jo.

Se întrebă dacă să-i spună sau nu lui lady Langston despre îngrijorătorul mesaj al lui Chloë, dar preferă să tacă. Chloë o prevenise să fie prudentă, avertizînd-o că putea fi în pericol, iar ea îi lua avertismentul în serios.

Însă biletul îi amintea de ceva, drept care spuse cu grijă:

– Mă mir că Chloë nu mi-a scris de la Brinsley Hall, măcar ca să mă anunțe cînd s-o aștept. Știa că mi-ar fi plăcut să am o mostră din hîrțiile de scris ale lui lady Brinsley.

Lady Langston o privi un moment deconcertată, apoi înțelese.

– A, vrei să spui, cu blazonul contelui gravat pe antet?

– Un cap de leopard, completă Jo.

– Într-adevăr. Cred că ai dreptate. Poate a vrut să ia o coală cu ea cînd a plecat.

O piesă de puzzle își găsisese locul. Chloë scrisese acel mesaj cînd era la Brinsley Hall, probabil în ultima noapte. În acest caz, scrisoarea ar fi trebuit să sosească în urmă cu mai bine de două săptămîni, nu doar cu patru zile. De ce întîrziase?

Începu să-și piardă speranța. Rezolva o problemă, doar ca să apară alta în locul ei.

– Lady Langston, spuse Jo, cred că ați fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Chloë. Vreau să știu ce

s-a întîmplat la petrecerea aceea. Mă interesează numele tuturor celor prezenți, ce anume s-a spus, și dacă s-a întîmplat vreun lucru ieșit din comun. Cineva trebuie s-o fi văzut pe Chloë plecînd. Nu se poate să fi dispărut pur și simplu. Gîndiți-vă pe îndelete și spuneți-mi tot ce vă mai aduceți aminte.

Un moment, lady Langston o privi pe Jo cu tristețe, ca și cum ar fi înțeles că ezita să se gîndească la ce putea fi mai rău, apoi începu să vorbească:

– Chloë și cu mine am avut norocul de a fi fost invitate de lordul și de lady Skene să călătorim împreună cu ei. Am ajuns seara, într-o dispoziție excelentă, și după ce ne-am despachetat bagajele ne-am îmbrăcat pentru un supeu tîrziu, care a fost pregătit în sufragerie. Se întrerupse, clătînînd din cap, după care continuă: Seara jucam cărți sau cîntam la pian. Petreceam o parte din zi în sera lui Elinor sau admirînd terenurile și grădinile. Altceva nu știu ce să-ți spun.

Jo îi înțelegea frustrarea. Nici ea nu știa de unde să înceapă. După ce stătu un moment pe gînduri, întrebă:

– Ce s-a întîmplat în ultimă seară? Cine era acolo? Ce s-a discutat? Poate că cineva a invitat-o pe Chloë la altă petrecere sau i-a dat ideea de a se duce cine știe unde... Nu încercați să alegeți numai ceea ce vi se pare important. Recapitulați doar ultima seară așa cum v-o amintiți.

Lady Langston încerca să-și amintească, dar se vedea clar că începea să se simtă hărțuită. Totuși, două fapte ieșiseră la lumină. Primul era acela că Chloë închiriasse un cupeu ca s-o ducă la Stratford, întrucît nu se înapoia cu ceilalți invitați la Londra. Al doilea fapt era că bagajele sale nu se mai aflau la Hall.

– Bagajele? repetă Jo.

– Pentru haine. Cutiile fuseseră aduse jos încă de seara pentru cei care voiau să plece la drum cu noaptea-n cap. Ale

lui Chloë nu erau acolo. Când am întrebat despre ea, mi s-a spus că plecase cu mult înainte de micul dejun.

– Cine v-a spus asta?

– A... unul dintre servitori, cred.

Conversația se întrerupsese când un valet și o cameristă intrară cu serviciul de ceai. Jo se lămuri de ce gazda ei avea probleme cu silueta. Ceaiul și biscuiții erau un adevărat festin. Pe tavă se aflau chifle cu frișcă, cornuri unse cu unt, prăjituri și o gamă variată de biscuiți, toate puse pe un suport cu trei etaje, într-un aranjament care făcea să-ți lase gura apă.

În timp ce demolau etaj după etaj dulciurile, conversația deveni generală. Apoi Jo reveni la ceea ce o interesa – petrecerea din casa Brinsley. Nu fuseseră decît doisprezece musafiri, majoritatea nume cunoscute. Cele care ieșeau în evidență erau numele despre care citise în rubrica lui Chloë sau aparțineau doamnelor care-și lăsaseră la ea acasă cărțile de vizită.

– Cum îți spuneam, zise lady Langston, nici ele nu știu mai mult decît mine, cel puțin cele cu care am vorbit. Nimeni nu pare să se preocupe din cale-afară. Toți vor să creadă că Chloë o să apară când va găsi ea de cuviință. Apoi îi veni o idee. Ar trebui să vorbești cu Elinor. În curînd va veni în oraș ca să facă pregătirile pentru balul pe care-l va da săptămîna viitoare, ca să sărbătorească logodna fiului ei cu lady Margaret Kintyre – o știi, fiica mrchizei.

La scurt timp după acest schimb de replici, Jo se ridică să plece. Lady Langston o conduse pînă la ușa din față. Se despărțiră nu înainte de a-și promite că se vor ține la curent una pe alta, dacă apărea ceva nou.

O dată ajunsă pe trotuar, Jo își consultă ceasornicul și hotărî că mai avea timp destul să le facă o vizită doamnelor ale căror cărți de vizită le luase din casa lui Chloë – sau cel puțin aceluia care fuseseră la Brinsley Hall. Cel mai mult dorea s-o chestioneze pe lady Brinsley, dar trebuia să aștepte pînă cînd aceasta sosea în oraș.

11

Se înapoie la Greek Street după mai puțin de-o oră, ajunsă la capătul răbdării, fără nici un chef și obosită. „Zdrobită“ ar fi fost un cuvânt mai potrivit, dar nu voia să-nceapă să-și plîngă singură de milă, așa că se concentrează asupra mîniei.

Nici una dintre doamnele pe care le vizitase nu fusese „acasă“, deși presupunea că toate mințiseră. Din nefericire, ea nu avea nici o carte de vizită să le înmîneze servitoarelor înfumurate și nici nu era îmbrăcată după ultima modă. Putea ghici ce le spusese servitoarele stăpînelor lor, pentru că, în foarte scurt timp, îi fusese arătată ușa.

Jo disprețuia înalta societate londoneză și aerele acesteia.

Totuși, încă nu terminase. Era ziaristă și n-avea de gînd să se dea bătută atît de ușor. Acum nu era vorba de un simplu articol, ci de soarta lui Chloë.

Rose o ajută să-și scoată capa și îi șopti de parcă i-ar fi dezvăluit un secret de stat:

– E aici, doamnă. Domnul Bowman, vreau să zic. Un gentleman așa de fin și de politicoș... E cu domnișorul Eric.

Un hohot de rîs copilăresc le făcu pe amîndouă să ridice privirea spre tavan.

– Și, adăugă Rose, se pricepe foarte bine la copii. Domnișorul Eric și-a mîncat tot prînzul, pînă la ultima bucățică, de parcă n-ar mai fi văzut mîncare de-un an.

Jo pufni, apoi conchise că se purta țopîrlănește și zîmbi forțat.

– Domnul Bowman știe să se poarte cu toată lumea, Rose.

– Nu-i așa? A, și doamna Daventry a zis să vă spun că s-a

dus să cumpere haine pentru domnișorul Eric. Domnul Bowman s-a oferit să stea cu băiatul pînă vă întoarceți. E un gentleman așa de finuț...

– Plin de considerație, fu Jo de acord.

Se duse mai întîi în camera ei, iar după ce-și aranjă părul porni pe coridor către odaia lui Eric. Spre marea ei surprindere, acesta nu era în pat. Se sculase, se îmbrăcase și stătea la o măsuță din fața focului, jucînd cărți cu Waldo.

Jo traversă camera, într-un foșnet de fuste, și se trînti pe marginea patului înainte ca Waldo să aibă timp să se ridice în picioare. Se gîndea la piciorul lui olog și-și spunea că n-ar trebui să se ridice doar pentru că în încăpere intrase o femeie. Constată că-și făcuse griji degeaba. Nimeni nu păru s-o ia în seamă. Cei doi erau concentrați asupra jocului.

Jo expiră scurt, șuierător.

– Bună ziua, domnule Bowman, salută ea. Eric... Dădu din cap spre băiat. Nu vă deranjați din cauza mea.

Cu excepția unui murmur de salut, cei doi se conformară.

Fierbînd de-a binelea, Jo continuă:

– Ei, cum a mers treaba în Stratford? Ce-a avut de spus vicarul?

Waldo ridică privirea, zîmbind.

– Am aranjat totul spre deplina noastră satisfacție. Domnul Sutherland nici n-ar fi putut să fie mai mulțumit. Am să-ți povestesc imediat ce terminăm partida.

Eric îi ținu isonul:

– Nu trebuie să mă mai întorc la școala domnului Harding, mătușă Jo. Nu sînt obligat să fac nimic ce nu aprobă unchiul Waldo să fac.

– Și mătușă Jo, completă Waldo cu un zîmbet dezarmant. Și părerea ei contează. Nu, Eric, nu poți să joci cartea asta. Stai, lasă-mă să-ți arăt...

Jo privi în tăcere continuarea partidei. Era clar că în ziua aceea nimeni n-o lua în seamă – mai întîi doamnele din *lumea*

bună, iar acum, Eric și Waldo. Se uita la ei cum jucau cărți. *Întăritată* ar fi fost un cuvânt prea tare pentru felul cum se simțea. *Dezamăgită* era mai aproape de adevăr. Nu i se întâmpla prea des să aibă senzația că este invizibilă.

Într-un fel preocuparea lui Waldo pentru joc rezolva problema. Se purta ca și cum sărutul acela nu s-ar fi întâmplat niciodată. Jo se bucura, deoarece astfel erau amândoi scutiți de a face față unei situații penibile.

În sfârșit, își pierdu răbdarea și întrebă, întristată:

– Asta-i tot ce ai să-mi spui? Ai aranjat totul? Vicarul e mulțumit? Eric nu mai trebuie să se ducă la școala domnului Harding? Ce-ai stabilit? De ce se bucură domnul Sutherland? Ce se întâmplă?

Waldo zîmbi.

– Răbdare, Jo, răbdare. Lupt aici pe viață și pe moarte. Eric s-a hotărât să mă anihileze. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Când terminăm partida, vom sta de vorbă.

Îi aruncă o privire grăitoare. Între patru ochi.

Cuvintele lui o potoliră. Greșise, desigur. Era clar că Waldo nu voia ca Eric să afle ce descoperise.

Se lăsă din nou tăcerea și jocul continuă. Jo începea să se neliniștească. N-o mulțumea deloc ideea că Eric își pierdea timpul jucând cărți, când ar fi trebuit să-și facă lecțiile.

Își exprimă gândul prin viu grai.

– N-ar fi mai bine ca Eric să-și petreacă timpul citind sau făcând exerciții la aritmetică?

– *Citește și face și aritmetică.* Uită-te la el.

Așa era. În fața lui Eric se aflau un creion și o hîrtie cu cuvinte și numere. În plus, își socotea și cărțile.

Waldo continuă:

– Rostul învățaturii e să-ți dea cunoștințele. Asta facem noi. Dacă Eric nu știe să citească și să socotească, nu poate nici să joace cărți – cel puțin cu mine.

Această camaraderie nou-formată între Eric și Waldo o

făcea pe Jo să se simtă marginalizată. Se părea că ea și Waldo aveau păreri total diferite despre modul în care trebuie crescut un băiat.

Nu-și putu ascunde tonul tăios.

– Trebuie să se găsească aplicații mai bune pentru învățatură decât jocul de cărți!

– Toți băieții de la școală știu să joace cărți, spuse Eric.

– Asta nu-i un motiv să le urmați exemplul.

Waldo o privi ușor încruntat.

– Aici te înșeli, Jo. Un băiat trebuie să se integreze între cei de-o seamă cu el. Trebuie să poată face față singur.

– Atu! răcni dintr-o dată Eric, făcînd-o pe Jo să tresară. Am câștigat! Am câștigat!

– Ce-i drept, e drept, consimți Waldo.

– Ei, reluă Jo, cedînd puțin, cred că e destul de inofensiv, dacă nu se joacă pe bani. De vreme ce te-ai vindecat ca prin miracol, tinere, mîine treci la lecții.

Zîmbetul fericit de pe chipul lui Eric pieri.

– Dar...

Îl privi pe Waldo.

Nepăsător, acesta răspunse:

– I-am promis să-l învăț cum să se bată. Hai, nu face mutra asta de parcă ai fi înghițit o prună nemestecată. E un sport. Orice gentleman care se respectă știe să se apere.

– Vreau să învăț cum să mă lupt, mătușă Jo, ciripi Eric, ca să mă lase în pace băieții.

– Și au să te lase, confirmă Waldo cu convingere.

Expresia lui era cît se poate de elocventă. Jo înțelese. Fără îndoială, Eric avusese de-a face cu destui bătăuși în școala lui Harding. Totuși, o deranja faptul că Waldo luase inițiativa fără s-o consulte și pe ea.

Waldo și Eric o priveau atenți, așteptîndu-i răspunsul.

– Detest violența sub orice formă, spuse Jo.

Sprîncenele lui Waldo se înălțară, apoi izbucni în hohote.

– Asta spune-i-o magistratului Vine și domnului Harding.

– Păi...

Jo pufni, neputincioasă:

– Ce era să fac? Doar nu-i puteam lăsa să-l ia pe Eric, nu?

– Nu! strigă băiatul.

– În nici un caz, răspunse Waldo. Ai făcut ce trebuia. Uneori, o demonstrație de forță e singura soluție onorabilă. Indiferent dacă pierdem sau învingem, trebuie să luptăm. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Am să-l învăț pe Eric doar cum să se apere.

Ochii lui vedeau prea multe. Era conștient că pe Jo o nemulțumea influența lui.

Jo clătină din cap.

– Abia aștept să văd. Grozavă pereche mai faceți: tu, Eric, cu coastele învinețite, și tu, cu...

Se întrerupse și roși ușor.

– Piciorul schilod, completă calm Waldo. Nu te jena. Găsesc că e mai stînjenitor cînd oamenii se codesc să-l pomenească.

Ochii lui Eric străluceau de emoție.

– Unchiul Waldo nu s-a lăsat oprit de asta în timpul războiului. La asediul Bada... Bada... cum îi zice, el și maiorul Somerset și-au scos spadele și au luptat cu toți oamenii răi care încercau să le bată pe fiicele guvernatorului.

– Asediul Badajoz-ului, murmură Jo, cu un surîs afectat.

Chloë scrisese despre acel incident în rubrica ei, dar lui Jo îi scăpase. Acum își amintea totul, cum căpitanul Bowman și maiorul Somerset împiedicaseră soldații armatei britanice victorioase să le răpească și să le violeze pe fiicele guvernatorului. Badajoz avea să rămînă întotdeauna una dintre cele mai negre zile din anele armatei britanice, deși Wellington îi spînzurase pe infractori.

Ea îi aruncă lui Waldo o privire ușor amuzată.

– Nu trebuie să crezi tot ce citești în ziare.

– Incidentul a fost menționat în depeșe, protestă el. Oricum, încercam să-l conving pe Eric că un om de onoare îi apără întotdeauna pe cei slabi, indiferent de consecințe.

– La fel am să fac și eu când voi crește mare, spuse Eric. Am să fiu un om de onoare, la fel ca voi, mătușă Jo și unchiule Waldo.

Jo începu să rîdă apoi, dîndu-și seama că vorbea serios, îi făcu o reverență elegantă.

– Ei, Eric, acesta e cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut vreodată un gentleman.

Eric zîmbi radios.

Waldo se ridică.

– Am să sun să vină Rose, i se adresă lui Eric, și-i poți spune că meriți o jumătate de ceașcă de ciocolată. Nu una întregă, ci o jumătate. Ai înțeles?

Băiatul dădu din cap.

– Deci așa l-ai convins pe Eric să-și mănînce prînzul. Țsta-i șantaj.

– Nu înțeleg de ce te hlizești. N-am făcut decît să aplic o tactică de-a ta. Da, Eric mi-a spus. Numai că șase pence înseamnă cam puțin pentru mine.

Jo pufni.

– Iar pe tine ciocolata n-o să te coste nici un penny.

– Deșteaptă fată.

– Pleci, unchiule Waldo? întrebă Eric.

– Da, dar ne vedem mîine. Între timp, poți exersa scamatoriile alea cu cărți pe care le-ai învățat de la mine. Și, ține mine, să nu dezvălui nimănui cum le faci. E secretul nostru.

– Pe cuvîntul meu de onoare, zise Eric cu convingere.

Jo îl conduse pe Waldo pînă într-un salonaș aflat la cîteva uși distanță.

– Lui Eric îi place să ne știe apropiați, spuse ea. De fapt,

ne-a urmărit tot timpul. Nu vrei să bei ceva – un ceai, o cafea sau poate o tărie?

– Mulțumesc, nu. Doamna Daventry m-a îndopat deja cu ceai și cornulețe.

– Aha...

Începea să se simtă nervoasă și nu știa de ce. În camera de culcare a lui Eric, Waldo fusese relaxat, aproape jucăuș. Acum părea încordat.

După ce se așeză într-unul dintre fotoliile care încadrau șemineul și Waldo îl ocupă pe celălalt, expresia de încordare îi dispăru de pe chip. El spuse în stilul lui dezinvolt:

– Ți-am simțit lipsa la masă.

Intuind că-i întindea o cursă, Jo răspunse cu prudență:

– Am mâncat cu lady Langston. O cunoști?

– Numai după nume. Ea e condeiera ta secretă, Jo?

– Condeiera... Nu! Și asta-i tot ce-am să-ți spun.

Waldo o privi îngândurat, apoi continuă:

– Ai plecat singură, neînsoțită nici măcar de o cameristă. Jo rîse.

– Am trecut de vîrsta cînd aveam nevoie de însoțitori!

– La țară, poate, dar nu și la Londra.

Cînd Jo dădu să răspundă, Waldo îi puse un deget pe buze.

– O doamnă cu reputația ta nu-și poate permite să facă nici un pas greșit.

Această reamintire lipsită de subtilitate a încarcerării ei din Bow Street făcu să i se strepezească dinții.

– Dacă te referi la... la conflictul mea cu legea, dă-mi voie să-ți reamintesc că nu mai demult decît acum cîteva minute ai aplaudat ceea ce-am făcut.

În colțurile gurii lui Waldo apăru un zîmbet.

– Mă refer, spuse el, la faptul că risc să pierd o sumă de bani considerabilă dacă mai ai probleme cu legea.

– Asta n-o să se întîmple.

– Mă bucur să aud, dar deocamdată mă vei asculta pe mine. Când ieși din casă, ai să iei și o servitoare cu tine.

Ochii lui Jo se îngustară amenințător. Se întrebase dacă n-ar fi trebuit să-i acorde încrederea ei, dar atitudinea lui autoritară o făcu să se răzgândească. I-ar fi putut interzice să continue investigațiile, și n-avea de gând să îngăduie asta.

Waldo continuă:

– Dacă nu-ți convin termenii mei, poți oricând să te întorci acasă, la Stratford. De fapt, asta dorește și magistratul Vine.

Și, după cum dădea de înțeles, la fel gîndea și el. Ca și ea de altfel, dar nu înainte de a descoperi ce se întîmplase cu Chloë.

– Am venit în oraș ca să vizitez cîteva prietene și să fac niște cumpărături. Și o voi face. Așadar, ce-ai aranjat pentru Eric?

Jo comise greșeala de a se uita direct în ochii lui și fu prinsă de privirea lui iscoditoare, care părea să-i ghicească gîndurile. Nu-și dădu seama că nu mai respira decît atunci cînd Waldo o eliberă din vraja privirii lui, clipind scurt.

– Dă-mi voie să te liniștesc, spuse el. Vicarul e mandatarul lui Eric. Tatăl lui Eric a lăsat o mică sumă de bani pentru studiile băiatului, iar domnul Sutherland nu-i va cheltui pe instituția domnului Harding, după cele ce a auzit de la mine. Așadar, cu consimțămîntul lui, am depus cerere la Chancery pentru custodia temporară a lui Eric. Nu e nici o grabă, desigur, dar primul lucru pe care am să-l fac va fi să-i găsec o școală potrivită.

Asta n-o liniștea prea mult pe Jo.

– Băiatul are nevoie de o familie, nu de altă școală. Nu de disciplină duce lipsă, ci de iubire. Dacă eu aș fi ocrotitoarea lui legală și ar locui cu mine, și-ar putea vedea bunica oricît de des dorește. De altfel, așa e și firesc. Un bărbat cu situația ta n-are timp să se ocupe de un băiețel. În schimb eu am. Iar cînd bunica lui va...

– Jo, o întrerupse Waldo, bunica lui e grav bolnavă. S-ar putea să nu se mai vindece niciodată.

Aceste cuvinte o reduseră la tăcere. Apoi oftă și spuse:

– Bietul Eric. Nu va mai avea pe nimeni. Nu e drept. E un băiat atât de bun... Mătușa mea și cu mine sîntem uimite să vedem cît de bine s-a adaptat. Nu pare timorat sau speriat. Părinții lui ar fi mîndri de el, dacă ar vedea cît de mult a evoluat.

– Sînt sigur că ar fi mîndri.

– Nu vorbește niciodată despre ei, și preferăm să nu ne băgăm nasul. E ca și cum ar fi tras un vâl peste acea parte a vieții lui. Trebuie să fi aflat ceva despre trecutul lui, de la vicar. Ție ce ți-a spus?

Waldo nu răspunse imediat și își aranjă haina. Lui Jo îi trecu prin minte că, dacă ar fi însoțit-o în acea dimineată, ar fi intrat pe fiecare ușă care ei îi fusese trîntită în nas. Fără să fie după ultima modă, croiala redingotei lui albastre și a pantalonilor bej era impecabilă. Și nu numai atât. Avea un aer care impunea respect – nu tocmai arogant, dar sigur pe sine și deloc ostentativ.

Jo se gîndea foarte rar la felul în care arăta, dar în prezența lui Waldo se simțea nevoită s-o facă. Acum, după ce fusese refuzată la toate ușile la care bătuse, își dorea să fi avut o îmbrăcăminte mai elegantă decît cea simplă și modestă pe care o purta.

– Eric e un copil nelegitim, spuse Waldo.

– Cum? exclamă ea, șocată.

– N-ai înțeles? Numele bunicii lui e Foley. Și al mamei lui la fel.

Jo clătină din cap.

– Credeam că doamna Foley e bunica lui Eric după tată.

– Nu.

Waldo nu părea dispus să continue, însă Jo era prea curioasă ca să se mulțumească doar cu atât.

– Și tatăl lui? Stai, nu-mi spune – presupun că era deja căsătorit!

– Cam așa ceva, însă întotdeauna a trimis bani pentru Eric și mama lui. Era un om de treabă, Jo. A lăsat bani pentru studiile băiatului și pentru întreținerea mamei acestuia.

– Cam puțin, dacă vrei să știi părerea mea.

Jo rămase tăcută. După un timp, îl privi cu o expresie rugătoare în ochi.

– Nu-ți dai seama că ar fi mai bine dacă eu i-aș fi tutore lui Eric? În Stratford e o școală excelentă, la care a învățat cândva și Shakespeare. Eric ar putea merge acolo ziua și s-ar întoarce acasă în fiecare seară. De ce tot clatini din cap?

– Fiindcă nu gîndești. Ești o femeie singură, văduvă. Nici un tribunal din țară nu ți-ar îngădui să-i devii tutore, decît dacă tatăl lui ar fi stipulat asta în testament, ceea ce nu s-a întîmplat.

– Bineînțeles că nu s-a întîmplat! Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl lui Eric!

– Nu te înfuria pe mine! Nu eu am făcut legile.

Privirea ei era ostilă. A lui, voalată.

Jo rupse prima tăcerea. Pe un ton mai împăciuitor, spuse:

– Mă gîndeam la un aranjament neoficial. Dacă tu și domnul Sutherland sînteți de acord, legea n-o să se pună de-a curmezișul.

– Dar eu nu sînt de acord.

Pumnii lui Jo se strînseseră.

– Poate vrei să-mi spui și mie de ce?

– Bineînțeles! Îl cunoști pe Eric doar de foarte puțin timp. Dacă vei descoperi, cu vremea, că nu e așa cum ți-ai dorit?

– N-am să-l abandonez, dacă la asta te gîndești. Cînd îmi iau un angajament, mi-l țin!

– Da, știu. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

– Atunci, de ce ești atît de ostil?

Waldo zîmbi.

– Te-aș putea întreba și eu de ce ești atât de nerezonabilă. Nu, Jo, ascultă-mă. Tot ce încercăm să facem, vicarul și cu mine, e să respectăm dorințele tatălui lui Eric.

Jo se aplecă spre el, cu o expresie rugătoare în privire.

– N-ar fi putut să prevadă situația asta, când Eric a rămas singur pe lume, fără nici o rudă care să-l ajute...

– Cred că a prevăzut-o, dar nu merge. O femeie necăsătorită, cu un copil, ar da naștere bîrfelor de cea mai joasă speță.

– De parcă-mi pasă mie de asta! replică ea.

– Poate că nu-ți pasă, dar poți să pariezi cu ultimul gologan din pungă că vicarului îi pasă. Și nici pentru Eric n-ar fi bine.

Mai existau și alte argumente pe care le-ar fi putut folosi, dar îi era clar că nimic din ce-ar fi spus nu-i putea schimba hotărîrea. În consecință, făcînd apel la demnitate îl întrebă despre școlile pe care le considera potrivite pentru Eric. Nici una dintre ele nu se afla în apropiere de Stratford. Jo avu impresia că anume le alesese așa.

Cînd se produse o pauză în conversație, ea îl întrebă:

– Cînd te aștepti să plece Eric la școală?

– Nu e nici o grabă. Mai întîi trebuie să i se vindece coastele. Aș prefera să rămînă la Londra, unde pot sta cu ochii pe el, așa că dacă plănuiеști să te întorci la Stratford, anunță-mă, ca să fac alte aranjamente pentru Eric.

O clipă, Jo rămase mută, apoi se grăbi să protesteze:

– Dar e intolerabil! Dacă n-ar fi fost mătușa mea și cu mine, Eric s-ar fi aflat și acum în școala aceea îngrozitoare, la cheremul monstrului ăluia! Noi l-am salvat! Acum intervii tu, devenit dintr-o dată tutorele lui și vrei să ni-l iei?

– Am intervenit fiindcă m-ai invitat tu, replică tăios Waldo. Și nu-mi amintesc să fi spus că vreau să vi-l iau pe Eric. Se va duce la școală, în cele din urmă, ca orice băiat. Pînă atunci, în calitate de tutore al lui, am dreptul să spun și

eu cîte ceva despre cum e bine să i se rînduiască viața. În următorul interval de timp voi rămîne la Londra. Dacă-l duci la Stratford, îmi va fi foarte greu să-l văd.

Se priviră în ochi.

Waldo rupse primul tăcerea:

– Cum preferi, Jo? întrebă el calm. Te întorci la Stratford sau rămîi în oraș?

Cu o voce rece ca gheața, Jo răspunse:

– Nu mă grăbesc să mă întorc la Stratford.

– Și *Journal*?

– Am un coleg excelent care se poate descurca singur cîteva săptămîni.

– Aha...

– Ce vrei să spui cu asta?

Waldo își desfăcu mîinile.

– Că sînt impresionat. Nu mi se întîmplă-n fiecare zi să întîlnesc o femeie care are o firmă de succes și o conduce atît de bine.

Jo căută un semn de ironie în expresia lui, dar nu se zărea nici unul.

– Îți mulțumesc.

Urmă o nouă tăcere, mai lungă de astă dată. Nu știa de ce mai zăboveau. Cu siguranță că își dădea seama că ea abia aștepta să-l vadă plecînd.

Se învinovăți pentru asta. În fond, fără ajutorul lui, nu știa ce s-ar fi ales de Eric, și chiar de ea însăși. Nu-i putea pretinde să gîndească la fel ca ea în toate situațiile. Asta era problema. Oare de ce se aștepta ca Waldo să aibă exact aceleași păreri ca ale ei, cel puțin în legătură cu Eric, iar cînd n-o făcea, se simțea iritată?

Căuta în minte un subiect neutru de conversație, cînd Waldo spuse pe un ton binevoitor :

– Prietenul nostru comun, Henry Gardiner, mi-a spus că *Journal* era pe ducă, înainte de a-l lua tu în primire.

Acesta era adevărul, dar i se părea o trădare față de John dacă ar recunoaște.

– Am avut noroc, spuse ea. Am recrutat câțiva autori care scriau ceea ce voia publicul să citească. Nimic mai simplu.

– Autori ca prietena ta, lady Tellall?

Îl privi din nou cu ostilitate. Nu putea să uite că se referise cîndva la *Journal*, numind-o hîrțoagă. Insulta încă o mai ustura.

– Nu toată lumea e avidă de texte literare, și nici de politică. Unora le face plăcere să citească articole despre oameni adevărați. Nu mi-am ales ziarul *Times* ca model. Dacă o făceam, majoritatea cititorilor mei și-ar fi anulat abonamentele. Prefer *Courier*. Știrile serioase și reportajele din parlament sînt încă prezente, dar nu pe prima pagină.

Waldo spuse cu blîndețe:

– Jo, nu-ți căutam cusururi. Îți aplaud succesul. Făcu o pauză. Dar lady Tellall asta...! Scrie despre oameni reali, însă îi caracterizează greșit.

Jo își înclină capul și-l privi întrebător.

– Îi poți scrie oricînd redactorului-șef o scrisoare cu toate nemulțumirile tale și voi avea grijă să fie publicată.

Waldo zîmbi.

– Nici prin gînd nu-mi trece să mă cobor la nivelul ăsta.

– Hmm... Păcat. S-ar vinde mai bine ziarul. Dar ai putea încerca să mă dai în judecată. Ai pierde, desigur, dar și asta ar ajuta vânzările.

Waldo o privi o clipă, după care izbucni în rîs. Cînd se ridică, Jo procedă la fel și îl urmă pînă la ușă.

– Ziceai că ai face alte aranjamente pentru Eric dacă m-aș întoarce la Stratford. La ce fel de aranjamente te refereai?

Cînd se întoarse cu fața spre ea, Waldo rîdea.

– Nu te dai bătută niciodată?

– Niciodată!

– Eric ar putea să stea la sora și la cumnatul meu. Au și ei copii. Cred că lui Eric i-ar plăcea acolo.

– Înțeleg, răspuse ea, cu o voce acră. Existența unui soț schimbă totul!

– Mă tem că da. Desigur, dacă te-ai mărita... Se întrerupse, așteptându-i răspunsul.

Jo se întrebă unde dorea Waldo să ajungă. Putea fi caustic când voia, iar ea nu dorea ca limba lui ascuțită să-i ia în rîs căsnicia.

– Mă îndoiesc că am să mă mai mărit vreodată, răspuse ea cu prudență. John și cu mine am fost foarte fericiți. Ne înțelegeam foarte bine. Nu mă aștept să întîlnesc alt bărbat cu care să mă potrivesc măcar pe jumătate la fel de bine. De asta n-am să mă recăsătoresc.

– Pare să fi fost un om excepțional.

Jo distinse ceva în voce, nu amuzament, ci o schimbare de intonație.

– Dacă a fi bun și decent e totuna cu excepțional, atunci cred că așa era. Nu semăna cu tine. Nu era un om de lume. Nici deosebit de chipeș sau fermecător. Apoi, zîmbi ca pentru sine. Putea să fie foarte morocănos, când voia, însă era blînd, generos și de o cinste desăvîrșită. Țsta era John. Îl privi cu curiozitate. De ce voiai să știi?

Pe chipul lui Waldo se produsese o schimbare. Ochii cenușii deveniseră adumbriți, dar numai pentru un moment. În clipa următoare, redeveni același Waldo pe care-l cunoștea – cinic și sarcastic.

– Din nici un motiv anume, răspuse el. Aveam impresia că între voi a fost o mare pasiune și se pare că m-am înșelat. Așa e?

Remarca lui ironică era mai degrabă jignitoare decît iritantă, dar Jo refuză să reacționeze și încercă să zîmbească la fel de dezinvolt ca el.

– Pasiunile sînt trecătoare, domnule Bowman. Încă n-ai

descoperit asta? John și cu mine am fost atît prieteni, cît și amanți. Căsnicia noastră se baza pe prietenie și respect reciproc.

– Asta înseamnă da sau, dimpotrivă, nu?

Mersese prea departe.

– Nu-ți bate joc de ceea ce nu cunoști! replică ea, crispată.

Waldo, în schimb, părea că se amuză.

– Acum știu, Jo, *pasiune*. Dacă n-ai cunoscut-o, ai fost înșelată.

Jo făcu un efort ca să-l înfrunte.

– Acum știu de ce săruți ca o novice, șopti el și ieși chicotind.

Jo stătu pe loc cîteva clipe, încercînd să-și revină, înainte de a se întoarce la Eric. Jucară cărți, dar gîndurile îi zburau aiurea. Căută niște riposte zdrobitoare care să șteargă zîmbetul acela afectat de pe buzele lui Waldo Bowman. Cînd se mai calmă, îi trecu prin minte că nu-i răspunsese la întrebare. De ce-l interesa atît de mult John?

Cînd Waldo depăși colțul dintre Greek Street și Soho Square, sergentul Harper i se alătură. Avea în jur de patruzeci de ani și chipul său ars de soare era încontinuu încruntat. Hainele elegante, deși croite pe măsura trupului său îndesat păreau să nu-i fie comode. Cînd era în uniformă, însă, arăta impozant și autoritar.

Parcurseră distanța scurtă pînă la una dintre cafenelele care apăruseră recent în zonă. Waldo era preocupat. Se gîndea la Jo Chesney și la felul în care îl înălțase pe răposatul ei soț pe un pedestal. Nici un bărbat nu s-ar fi putut ridica la înălțimea așteptărilor pe care le avea Jo față de un partener de viață. Se purtase aspru cu ea pentru binele ei. Nu se îndoia că John Chesney fusese un om civilizată și cumsecade, dar zăcea în mormînt de trei ani. Era timpul ca Jo să taie legăturile cu trecutul și să privească în viitor.

Mai era și altceva care-l irita, ceva ce-i spusese Eric, cînd jucau cărți, în timp ce Jo și mătușa ei erau plecate. Se părea că băiatul auzise frînturi de conversație care nu erau în nici un caz destinate urechilor lui. Mătușa Jo se temea pentru o prietenă a ei. Nimeni nu știa unde dispăruse. De aceea venise mătușa Jo în oraș, ca să-și găsească prietena.

Waldo nu-i pomenise despre asta, pentru că nu voise să-l trădeze pe băiat. Încă mai spera că Jo îi va spune ce-o frămîntă. Faptul că pînă acum n-o făcuse îl irita.

Harper îl conduse la o masă de lîngă fereastră. Deși de-acolo nu se vedea casa doamnei Daventry, aveau o bună vedere spre scuar și puteau vedea pe oricine venea și pleca din Greek Street.

Waldo comandă cafea. Harper, care nu mîncase, ceru plăcintă cu carne și cartofi noi.

Harper cunoștea motivul călătoriei lui Waldo la Stratford, așa că în următoarele cîteva minute acesta din urmă îi relată ce făcuse. Încheie cu cuvintele:

– Nu pleacă nicăieri, cel puțin pentru o vreme de-acum încolo. Nu-l va lăsa pe băiat cu servitorii. O să aștepte pînă se întoarce acasă mătușa ei.

– Încă mai crezi că s-ar putea să fugă cu băiatul?

– Nu. Are altele pe cap. Dar, dacă mă înșel, se va duce la Stratford, fie și numai ca să se ocupe de *Journal*. Ziarul ăla înseamnă enorm pentru ea. Nu va fi dificil să-l găsim pe Eric acolo.

– Vrei s-o ținem în continuare sub supraveghere?

Waldo căzu un moment pe gînduri, apoi clătină din cap.

– Voi sta eu cu ochii pe ea de-acum încolo.

Lui Harper îi plăcuse întotdeauna să aibă relații familiare cu ofițerii sub comanda cărora lucrase. Căpitanul Bowman era altfel. Nu prea știa ce să creadă despre el. Omul care-și folosisese farmecul pentru a-și croi drum prin cele mai exclusiviste saloane ale Londrei nu mai era același pe care-l

cunoscuse în Spania, cînd amîndoi lucraseră pentru Serviciul britanic de informații. Căpitanul Bowman era cunoscut ca avînd nervi de oțel. Nu tolera incompetența din partea oamenilor aflați sub comanda lui. Cei care colaborau îndeaproape cu el îl venerau. Ceilalți, asemenea lui Harper, care nu făceau parte din acel grup de elită, își sugeau burțile și-și trăgeau umerii înapoi ori de cîte ori căpitanul apărea în cîmpul lor vizual.

Waldo, care urmărise succesiunea emoțiilor pe fața lui Harper, spuse glumind:

– Harper, mă dezamăgești. Mi se dăduse de înțeles că ești îngrozitor de guraliv. Nu te abține numai din respect față de mine. Arzi de curiozitate să pui o întrebare. Despre ce e vorba?

– Am două întrebări, replică Harper, a cărui privire pătrunzătoare deveni aproape ostilă.

– Ei?

– De ce nu poate pleca băiatul cu doamna Chesney la Stratford? Par să țină unul la altul, cel puțin așa reiese din cîte mi-ați spus. După părerea mea, ar fi cea mai bună soluție pentru toată lumea.

Waldo îi dădu același răspuns pe care i-l dăduse și lui Jo: că ar fi dat naștere la speculații și bîrfe, iar vicarul n-ar fi îngăduit niciodată așa ceva.

– Dacă sînteți tutorele băiatului, continuă cu încăpăținare Harper, nu mai contează ce vrea vicarul.

Waldo zîmbi.

– Următoarea întrebare, spuse el.

Sprîncenele stufoase ale lui Harper se înălțară.

– Tocmai ați răspuns, domnule. Voiam să vă întreb ce s-a întîmplat cu acel căpitan Bowman pe care l-am cunoscut în Spania, dar văd că e viu și nevătămat. Nici atunci nu vă confesați nimănui.

– Harper, îl dojeni cu blîndețe Waldo, eram agent secret. Nu avem voie să ne confesăm oamenilor.

– Nu mă refer la secrete de genul acela. Știți ceva ce țineți numai pentru dumneavoastră.

– *Dezastuos de guraliv* e puțin spus. Dar destul cu jocul ăsta de-a șoarecele și pisica. Ai de dat un raport, sergent, și aș dori să-l aud. Deci, cu ce s-a ocupat doamna Chesney în lipsa mea?

Harper își supse burta, își trase umerii înapoi și dădu raportul.

Waldo se afla în casa lui din Albany, îmbrăcat pentru cină, sorbind un vin de Xeres în timp ce aștepta să apară prietenul său Ruggles. Se gîndea la comentariile indiscrete ale lui Eric și la raportul sergentului Harper. Dacă aduna unu și cu unu, își putea face o idee destul de clară despre ceea ce se întîmpla.

Chloë dispăruse. Ea era prietena pentru care-și făcea griji Jo și motivul acelei călătorii precipitate în oraș. Conform celor aflate de Harper, lady Webberley își luase rămas-bun de la servitorii ei cu două săptămîni în urmă, și de-atunci nimeni nu mai auzise nimic despre ea.

Chloë și Jo. Nu și le putea imagina prietene. Acea Chloë pe care o cunoștea el – și cine n-o cunoștea pe Chloë? – era viața și sufletul oricărei petreceri. Pe Jo nu putea s-o vadă în chip de petrecăreață. Cu toate acestea, întrezărea o legătură între Chloë și *Journal*. Cine se pricepea să povestească despre prieteni și cunoștințe mai bine decît omniprezenta și mult dorita văduvă din lumea bună?

Ea trebuia să fie lady Tellall. Așa, totul începea să aibă sens.

Gîndurile i se abătură spre Eric și spre schimbul de cuvinte aprins pe care-l avusese cu Jo. Aceasta nu cunoștea toate circumstanțele, iar Waldo nu putea să i le explice. În

consecință, Jo credea că-i găsea cusururi, și nimic nu era mai departe de adevăr. Waldo se simțea sincer atașat de băiat. Și tocmai asta era problema.

Se ridică în picioare când îl auzi pe Mellowes deschizându-i ușa lui Ruggles. Lua cina cu prietenii, la Bell, în Covent Garden. Era chiar după colț, în Soho Square. Putea trece pe la Jo în drum spre casă. Venise vremea să aibă cu ea o discuție fără ascunzișuri despre Chloë Webberley.

12

Se întunecase deja când Jo ajunsese acasă la Chloë însoțită de o servitoare – Maggie, o novice de doisprezece ani. Respecta astfel cererea lui Waldo de a nu mai ieși în lume neînsoțită. Nu încerca să nesocotească regulile pe care i le impusese Waldo. Pur și simplu, doamna Daventry nu avea servitori de prisos, iar Maggie fusese singura pe care putuse s-o ia cu sine.

După ce se sfătui cu doamna Paige și-i explică motivul vizitei, Jo urcă pînă în camera lui Chloë, urmată de Maggie. Nimeni nu putea să aibă vreo obiecție față de ceea ce voia să facă. Chloë le spusese întotdeauna limpede servitorilor că Jo îi era ca o soră și trebuia să fie tratată ca atare.

Între timp concepuse un plan pentru a fi acceptată de prietenele lui Chloë ca una de-a lor. Primul pas consta în a se îmbrăca pe măsura rolului unei doamne moderne din lumea bună. Toate veșmintele de care avea nevoie le putea lua cu împrumut din imensa garderobă a lui Chloë. N-ar fi fost prima oară când împrumuta o rochie de la Chloë. O cusătură ici, un pliu colo, și nimeni nu și-ar fi dat seama că rochiile nu erau croite anume pentru ea. Dacă le-ar fi purtat la Stratford,

oamenii și-ar fi dat seama deoarece hainele lui Chloë făceau capetele să se întoarcă.

Ceea ce dorea cu adevărat era să se instaleze în casa lui Chloë astfel încât să fie prezentă când soseau vizitatori. Pentru asta avea nevoie de permisiunea lui Waldo, ceea ce presupunea să-i acorde încredere deplină. Se simțea tentată, dar nu putea ignora avertismentul din mesajul lui Chloë, nici coincidența apariției lui Waldo în scenă chiar atunci când Chloë dispăruse. Iar dacă el refuza să-i dea permisiunea de a continua investigațiile asupra dispariției Chloë, Jo nu știa ce-ar mai putea face, Waldo și-ar fi pierdut cauțiunea, iar ea s-ar fi întors în Bow Street.

Deși își spusese întotdeauna că rochiile lui Chloë erau puțin cam prea țipătoare pentru gusturile ei, se pomeni oftând de plăcere în timp ce le studia una câte una. Culorile erau bogate, iar materialele plăcute la atingere. Nu avu nevoie de mult timp pentru a alege ceea ce-și dorea. Cuvintele lui Maggie îi confirmară alegerea.

– În viața mea n-am mai văzut asemenea minunății... șopti micuța slujnică.

Jo încuviință dînd din cap. Pe pat erau întinse accesorii de catifea chihlimbarie, rochii de tafta verde ca smaraldul, tul argintiu și o răpitoare toaletă de seară din mătase roșie cu jachetă asortată, care se încheia sub sîni.

Deși știa că roșul nu se potrivea cu părul ei roșcat – nu-i spusese întotdeauna așa mama ei? – începu să-i lase gura apă. Ținînd rochia în fața ei, trecu în fața oglinzii de toaletă, luînd diferite poziții în timp ce-și privea imaginea reflectată. Nu era decît o iluzie datorată luminii, își spuse ea, constatînd că arăta într-adevăr elegant.

– O, conia, dar rochia asta pare făcută anume pentru dumneavoastră, șopti impresionată Maggie. Arătați minunat.

Jo oftă. Cu regret, puse rochia deoparte. Văzînd privirea nedumerită a lui Maggie, spuse:

– E nouă. N-am mai văzut-o pînă acum. Sînt sigură că lady Webberley m-ar ucide dacă aş lua-o cu împrumut. Pune-o la loc, Maggie.

Fata oftă dezamăgită și strînse rochia în brațe.

– Stai! strigă Jo.

Atinse cu degetul mătasea, admirîndu-i lucirile în lumina lumînărilor.

– N-ar strica s-o încerc.

Maggie zîmbi radios.

Jo își scoase rochia și îmbrăcă minunea roșie a lui Chloë. *Elegantă* nu era cuvîntul cel mai potrivit. Mătasea se mula pe trupul ei ca ceara topită. Decolteul adînc al corsajului nu lăsa nimic în seama imaginației. Acum știa de ce mama ei o avertizase să nu se îmbrace în roșu. Nu arăta elegantă, nici măcar ca o lady, ci provocatoare ca una dintre ușuraticile cu care umbla Waldo.

Maggie îi întinse jacheta scurtă.

– Asta ar trebui să vă facă să arătați mai cuviincios, coniță.

Jo ignoră aprecierea. Numai la cuviință nu-i stătea mintea. Își desfăcu panglica care-i ținea părul și-și trecu degetele printre șuvițele învăpăiate. Nerușinat de cochetă, i se adresă ea imaginii din oglindă. Făcu o reverență, apoi o mică piruetă. Cînd văzu fața lui Maggie, reveni încet, încet cu picioarele pe pămînt.

– Dacă m-ar vedea acum, spuse ea, ar leșina.

– Cine, coniță?

– Ei, prințul meu, desigur. Nu mai face mutra asta șocată. E doar un joc, Maggie. Nu te-ai jucat niciodată așa?

Maggie dădu din cap.

– Ba da, cînd eram mititică. Să împachetez rochia?

Lui Jo nu-i venea să renunțe la rochie.

– Lasă-mă să mă gîndesc.

În încăpere intră Libby cu pernita de ace și ată. O măsură pe Jo cu privirea.

– Nu rochia roșie, spuse ea.

Hotărîrea cameristei de a o lăsa fără rochia roșie o provoca pe Jo s-o păstreze.

– Mai ales rochia roșie, spuse ea cu convingere. Dintotdeauna mi-am dorit o rochie roșie, dar niciodată nu mi s-a îngăduit să am una.

În clipa aceea, îi era silă de rochia sărăcăcioasă și anostă care o făcea să arate, după părerea ei, ca o țarancă necioplită. Îmbracă unul din capoatele diafane ale lui Chloë, și, cu lumînarea în mână, ieși din cameră parcă plutind.

Nu se duse departe, doar pînă alături, în dormitorul pe care-l ocupa cînd venea în vizită. Husele de pe mobilă fuseseră scoase și camera arăta de parcă ar fi așteptat-o gata pregătită. Simțea mirosul de ceară de albine cu care fusese lustruit mobilierul, cel de lavandă din așternut și parfumul florilor din buchetul pe care Chloë însăși îl aranjase în vaza de cristal pusă pe masa din dreptul ferestrei.

Pe consolă era un policandru pe care-l aprinse cu lumînarea adusă din camera lui Chloë. Lumînările pîlpîiră, apoi se aprinseră, răspîndind o lumină aurie. Era o odaie decorată în verde și galben-auriu, dar nu peste măsură de feminină. Nu conținea volane sau alte nimicuri. Totul era foarte simplu, reținut.

Reținut. Așa cum fusese și viața ei. Doar o dată, măcar, i-ar fi plăcut să iasă din tipare și să fie genul de femeie care-i plăcea lui Waldo, o femeie ca aceea pe care o vedea reflectată în oglinda mesei de toaletă. Nu arăta și nici nu se simțea ca Jo Chesney. Se simțea eliberată, totalmente feminină și gata de orice.

Așa ar arăta o femeie de lume înainte ca amantul ei s-o ducă la culcare. Ar săruta-o cu pasiune, ar atinge-o intim, iar ea i-ar răspunde cu aceleași mîngîieri.

Zîmbi și închise ochii, savurînd fantezia. Cînd își dădu

seama că, în visul ei, erau buzele și mâinile lui Waldo, scoase un ușor țipăt și fugi din fața oglinzii.

Bătaia în ușă o făcu să tresară.

– Intră, răspunse ea, cu sufletul la gură.

Doamna Paige intră cu o tavă de ceai în mâini.

– N-ați vrea să aprind focul? întrebă ea, punînd tava pe masă.

Jo își dresе vocea:

– Nu va fi necesar. Se simțea stînjenită, ca și cum menajera i-ar fi putut citi gîndurile. N-am să stau mult.

Doamna Paige nu păru să observe schimbarea lui Jo. Nici măcar nu clipi, iar Jo se simți cam dezamăgită.

– Ceai și cornulețe, anunță doamna Page. Știu că sînt favoritele dumneavoastră.

Jo strecură puțină căldură în voce.

– Ce drăguță ești. Îți mulțumesc, doamnă Paige.

După ce menajera plecă, Jo se duse la masă. Ceai și cornulețe – ei, da, asta era mai în stilul ei. Ora împopoțonărilor se terminase. Își turnă o ceașcă, dar nu se atinse de cornulețe. În timp ce sorbea din ceaiul fierbinte, îi veni în minte Chloë.

Brusc, se simți copleșită. O încerca sentimentul ciudat că, dacă revenea pe urmele propriilor pași, avea s-o găsească pe Chloë așezată la masa de toaletă, pieptănîndu-se.

Trase adînc aer în piept, luă o înghițitură de ceai, apoi încă una, și puse ceașca pe masă, în dreptul ferestrei. Camera aceea se afla în partea din spate a casei, cu vedere spre grădină. Îndepărtă perdelele de tul și se uită afară. La ora aceea nu era mare lucru de văzut.

Grădina era mîndria și bucuria lui Chloë. Sykes făcea toate muncile grele, dar Chloë se ocupa de planificare și de o bună parte din plantări. Nu avea răbdare cu grădinile formale din Franța, cu bordurile și gardurile lor vii tunse cu grijă. Prefera stilul decorativ englezesc, îmbrățișat de Capability Brown și de alți grădinari englezi celebri. Dacă

cineva voia să se ia la ceartă cu Chloë, era suficient să se manifeste disprețuitor la adresa lui Capability Brown.

Grădina nu era cufundată în întuneric. Lui Chloë îi plăcea să se plimbe seara și instalase felinare în poziții bine alese, care luminau punctele de interes – heleșteul cu nuferi, grota, chioșcul, fântâna de marmură și, desigur, sera. Când Chloë era plecată de-acasă, ca acum, erau aprinse doar câteva felinare.

Pe Jo o cuprinsese teama. Când n-o putea găsi pe Chloë în casă, o găsea invariabil în seră. Clătină din cap. Chloë nu era nici în casă, nici în seră. Nimeni nu știa unde era, nici ce i se întâmplase. Vorbise cu servitorii, dar nu și cu grădinarii. Poate că ei știau ceva ce slugile din casă nu aflaseră. Cel puțin unul dintre ei trebuia să fie prin apropiere, altfel felinarele n-ar fi fost aprinse.

Văzu o umbră mișcându-se. Umbra dobîndi conturul unui bărbat și intra în seră. Trebuia să fie Sykes sau unul dintre ajutoarele lui.

Jo își ridică poalele rochiei și ieși în fugă din cameră. Cameristele încă mai lucrau. Pe pat se afla rochia ei ponosită. Nu-i putea vorbi lui Sykes îmbrăcată doar în capot, așa că și-l scoase, îmbracă rochia și ieși fără să schimbe o vorbă cu servitoarele surprinse.

Jo se opri în dreptul ușii din spate. Începuse să plouă – nu prea tare, dar suficient s-o facă să ezite. Între casă și seră se întindea o pajiște mare. Dacă ploaia se întetea, avea s-o ude pînă la piele.

– Sykes! strigă ea. Sykes!

Nu primi nici un răspuns, dar văzu o lumină aprinzîndu-se în seră. Luă un felinar de lîngă ușă și porni. Când ajunse la jumătatea curții, burnița ușoară se transformă în aversă și, în câteva momente, Jo fu udă learcă. Ar fi trebuit s-o ducă mintea să nu iasă în ploaie fără haină sau umbrelă. Nemulțumirea dispăru, alungată de îngrijorare, când ceva o lovi pe obraz. Se calmă constatînd că nu era decît o insectă care căzuse dintr-un copac. Cu toate acestea, intră în alertă.

Cele cîteva felinare aprinse ici și colo abia dacă risipeau bezna neagră ca smoala. Afară putea fi o armată întregă, ascunsă în tufișuri, fără ca ea să-și dea seama.

Dacă nu s-ar fi simțit ca un șobolan pe jumătate înecat, s-ar fi întors în loc și ar fi pornit înapoi spre casă. În fond, putea foarte ușor să-i chestioneze pe grădinari a doua zi. Dar nu, nu putea ceda. Încetini pașii cînd ajunse la intrarea în seră și se strecură înăuntru, fără zgomot.

Avea impresia că a intrat într-o pădure tropicală – nu că Jo ar fi fost vreodată într-o asemenea pădure tropicală, dar așa descria Chloë atmosfera din seră. Era îmbălsămată, umedă și, presupunea Jo, perfectă pentru șerpi și șopîrle. Lui Jo nu-i plăcuse niciodată mirosul, o combinație de covor mucegăit și pămînt de fermă ud. Cînd vremea se încălzea, cuptorul era lăsat să se stingă, și țevile se răceau. Acum își dădea seama, după temperatură, că focul din cuptor duduia din plin.

La picioarele ei se forma o băltoacă. Dacă mai stătea, avea să se îmbolnăvească de pneumonie. Nu mai putea rămîne acolo. Trebuia să se întoarcă în casă sau să meargă înainte.

Ploaia răpăia pe acoperișul de sticlă. Începuse să bată și vîntul. Cineva se mișca undeva în față. Avea un felinar. Trebuia să fie Sykes sau unul dintre grădinari. Jo nu-și putea permite să se lase pradă imaginației. Încurajată de acest gînd, ridică felinarul și porni după omul din față ei.

13

Deși felinarul ei nu răspîndea prea multă lumină, în seră nu era beznă. Lumina felinarelor de afară pătrundea

înăuntru, argintînd frunzele și trunchiurile palmierilor care se înălțau pînă la acoperiș. Cărări porneau în mai multe direcții, dar Jo o urmă pe cea pe care se afla, îndreptîndu-se chiar spre centrul clădirii, unde se auzea murmurul cascadei miniaturale. Acela era locul favorit al lui Chloë.

– Domnule Sykes!

Trase aer în piept și încercă din nou:

– Domnule Sykes!

Nu primi nici un răspuns, însă lumina din fața ei se stinse brusc. Tăcerea care se lăsase se prelungea, părăind să absoarbă totul – sunetul cascadei, propria ei respirație, ploaia care cădea pe acoperișul de sticlă. Auzi niște pași venind ușor spre ea, încet și pe furiș. Simți că i se usucă gura; și inima i se stinse. Umbrele pîlpîitoare, marile arcade gotice și atmosfera apăsătoare îi treziră instinctele. Individul o pîndea ca o fiară de pradă gata să-și atace vînatul. Dacă o lua la fugă, avea să se repeadă asupra ei.

Suflă în felinar și păși într-o parte de pe cărarea pietruită, pe pardoseala lată care ocolea rondurile de flori. Dacă o ataca, îi va da cu felinarul în cap. Numai de nu i-ar mai tremura mîna...

O umbră se mișcă, luă forma unui bărbat și trecu pe lîngă ea. Jo așteptă să-și recapete respirația, apoi porni în direcție opusă, spre cascadă.

Petrecuse multe ore în seră împreună cu Chloë, așa că știa fiecare ungher, fiecare cotlon. Ca să ajungă la cea mai apropiată ieșire trebuia să părăsească pardoseala înconjurătoare și să treacă prin fața cascadei. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Trebuia să ajungă înapoi în casă înainte ca necunoscutul să-i taie retragerea. Fără un sunet, porni înainte, cu felinarul pregătit. Apoi țipă cînd în fața ei se înălță umbra unui bărbat. Acum era momentul să-l lovească cu felinarul și să-i spargă capul, dar nu putu s-o facă. Scăpă felinarul din mîini, îl îmbrînci pe necunoscut și

trecu pe lângă el. În clipa următoare, individul o prinse de la spate și o răsuci în loc. Jo se împiedică de ceva și căzu, lovindu-se la cap.

– Jo, spuse Waldo Bowman, ce dracu' se întâmplă?
Îi recunosc glasul.

– Tu... gîfii ea. Tu erai intrusul...

Waldo îngenunche alături și o apucă de umeri.

– Ai pățit ceva?

– Nu! Da! Ar fi trebuit să-ți sparg capul cu felinarul pentru că m-ai speriat așa!

Waldo părea la fel de furios ca ea.

– Ai noroc că nu ți-am spart *eu* capul. Ce te-a apucat, să te furișezi așa pe întuneric?

– Mi s-a părut că l-am văzut pe Sykes!

Waldo o ajută să se ridice. Jo își trase nasul și se uită la el. Nu-i mai era frică.

Waldo își scoase haina și o puse pe umeri.

– Ești udă learcă.

Brațele lui o cuprinseseră într-o îmbrățișare caldă, încurajatoare.

– Ai nevoie de un brandy.

– Nu...

Tremura, dar nu numai din cauza spaimei. În minte îi mai stăruia imaginea femeii pe care o văzuse în oglindă, iar trupul viguros și suplu, lipit de al ei completa imaginea. Era Waldo, bărbatul pe care-l dorea cum nu mai dorise vreodată un alt bărbat.

Mîinile lui strîngeau reverele hainei. Avu nevoie de un efort foarte mic pentru a o trage mai aproape. Respirația lui îi încălzea buzele. Glasul îi era răgușit, senzual.

– Atunci, ce vrei?

– Asta, răspunse ea și îl sărută.

Sărutul ei agresiv îi luă pe amîndoi pe nepregătite. O clipă, Jo ar mai fi putut să se răzgîndească, dar brațele lui o

încercuiră strîns, și mintea i se goli de orice alte gînduri.

Era la fel ca atunci cînd Waldo o sărutase prima oară. Jo constată că ceda nu față de el, ci față de propriile-i porniri pe care acum și le descoperea. Nu se mai simțea ca o novice; era femeia în rochia roșie, seducătoare, dorită și dornică să-și îmbrățișeze amantul.

I se opri respirația cînd degetele lui îi desfăcură nasturii corsajului. Apoi cînd mîna lui îi cuprinse sînul și degetul mare îi mîngîie sfîrcul întărit, își reprimă un scîncet și se abandonează în brațele lui.

Waldo fu cel care puse capăt îmbrățișării. Chipul lui cu trăsături aspre se afla chiar deasupra feței ei și, cu toate că erau învăluiți în întuneric, avu impresia că se crisparse de durere.

– E o nebunie, spuse el, respirînd sacadat. De obicei nu-șașa de stîngaci. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Trebuie să vorbim.

Jo se înfioră. Nu voia să vorbească. Fiecare pîrticică din trupul ei jinduia după atingerea lui.

Waldo o îndepărtă la o lungime de braț.

– Dumnezeuule, murmură. Ce fac? Tremuri. Ești în stare de șoc. Aș merita să fiu bătut pentru că am profitat de tine.

Nu asta voia să audă Jo.

– Nu e vina ta, zise ea. Se simțea zdrobită. Un moment zburase, și în clipa următoare se prăbușise la pămînt.

– Jo, te simți bine?

– Mă simt... cam amețită...

Waldo o luă în brațe, după care, murmurînd printre dinți blesteme și fără să încetinească pasul, ca și cum piciorul infirm i s-ar fi vindecat printr-un miracol, o duse spre casă.

Nimic nu e mai eficient decît căldura unui șemineu, un pahar de grog fierbinte și un schimb de haine uscate, pentru a ajuta o femeie să-și vină în fire. Acestea erau gîndurile lui

Jo în timp ce-l privea pe furiș pe Waldo. Îi veni în minte rochia roșie. Dacă nu i-ar fi aparținut lui Chloë, ar fi făcut-o ghem și ar fi aruncat-o în foc. Auzise de femei seduse de bărbați, dar nimeni nu-i spusese că putea fi sedusă și de senzația mătășii pe piele. Nu se mai îmbrăcase în roșu, și nu avusese de unde ști că această culoare o va face să se simtă mai îndrăzneată, mai liberă. Acum, după cele întâmplate jură să nu mai îmbrace niciodată rochia aceea.

Și o mai tulbura și altceva – John, bărbatul care ar fi trebuit să fie iubirea vieții ei. Știa că John nu s-ar fi supărat dacă ea se recăsătorea cu un om cumsecade asemeni lui, dar era sigură că această jinduire nerușinată după îmbrățișarea unui bărbat de lume, cu experiență, l-ar fi șocat la fel de mult cum o șoca și pe ea.

Nu putea da vina pe Waldo. De fapt, el se comportase ca un gentleman desăvârșit. Păcat că ea nu-și amintise că era o lady!

Se aflau în casa lui Chloë. Jo zăcea întinsă pe canapea, în fața focului, acoperită cu unul din capoatele de catifea ale lui Chloë, iar Waldo stătea în picioare, cu spatele la ea, cu un pahar de brandy în mână și privea pe geam la Sykes și unul din ajutoarele lui care căutau prin curte și prin seră urmele unui eventual intrus.

Jo ezita între recunoștință și iritare față de neașteptata lui intrare în scenă. O spionase. Asta era concluzia. De când o salvase din Bow Street, pusese pe cineva s-o supravegheze ca să fie sigur, după cum spunea el, că nu fugea cu băiatul și nu va da *cu adevărat* de necaz, mai ales când el lipsea și nu putea rezolva lucrurile. Evident, câinele de pază o urmărise pînă acasă la Chloë, iar mintea pătrunzătoare a lui Waldo adunase doi și cu doi. Aflase că lady Tellall era Chloë, știa că dispăruse și mai știa că ea, Jo, venise în oraș ca s-o găsească. Sub impresia celor petrecute în seră, îi răspunsese la toate întrebările. Așadar, acum știa și despre mesajul criptic

al lui Chloë. De fapt, știa la fel de mult ca ea, dar asta nu-l împiedica să o bombardeze cu întrebări. Era ca un bulldog. O dată ce-și înfigea dinții în ceva, nu-i mai dădea drumul.

Cînd se întoarse de la fereastră, Jo avu impresia că avea să reînceapă cu întrebările și se grăbi să i-o ia înainte. Nu era singurul care dorea răspunsuri.

– De ce nu m-a salvat în seara asta dulăul tău? Nu așa trebuia să facă?

– Dulăul...

Waldo zîmbi. Se părea că erau sortiți să scoată scînteii la cel mai mic contact. Bănuia cînd s-ar fi potolit, dar considera că Jo mai avea mult pînă să recunoască de ce-și folosea limba tăioasă ca să-l țină la distanță.

Se așeză în fotoliul adînc de lîngă foc, și o privi întrebător.

– Nu ți-am spus? I-am dat la loc comanda. Dacă aș fi știut că ai primit mesajul acela alarmant de la Chloë, aș fi dublat paza. Nu înțeleg cum poate o fătuică să intre în asemenea încurcături.

Înțepată, Jo replică:

– Nu-i cinstit. Nu eu am căutat necazul – el m-a găsit pe mine.

– Te cred. Bine că am venit aici. După cină, am trecut prin Greek Street, iar mătușa ta mi-a spus că ai plecat în vizită la lady Webberley.

– Mătușa mea ți-a spus? Cred că numai cu forța i-ai putut smulge numele lui Chloë!

– De ce ești așa de indignată? Mi-a făcut impresia că te-ai bucurat văzîndu-mă.

– Mi-a părut bine, dar n-a lipsit mult să-ți sfărîm țeasta cu felinarul!

– Și cînd colo, m-ai sărutat. Ei, ce să înțeleg eu din asta?

Ar fi trebuit să știe că nu se putea abține să se umfle în pene.

– Nimic. În momentul ăla aș fi sărutat și un vrăjitor dacă-mi închipuiam că mă salvează.

Waldo clătină din cap, lăsînd să-i scape un oftat.

– Mincinoasă mică! Jo, sărutul ăla a fost lasciv. Nu te mai juca cu mine.

De fapt, sărutul îi mai potolise furia ce-l cuprinsese cînd aflase că nu avusese încredere în el și-l suspectase că ar fi amestecat în dispariția lui Chloë.

Dacă s-ar fi temut de el, ar fi fugit. În loc de asta, îl îmbrățișase, ceea ce-l luase pe nepregătite. În clipa aceea îi pierise totul din minte – motivele pentru care se afla acolo, rochia ei udă de ploaie, menajera care aștepta neliniștită o veste, grădinarul care căuta prin curte – și chiar dacă și-ar fi adus aminte, nu i-ar mai fi păsat. Era copleșit de pasiunea sărutului lui Jo.

Era o femeie periculoasă, Jo Chesney, și dacă el avea cît de cît minte, trebuia s-o ia la sănătoasa.

După ce sorbi o înghițitură de brandy ca să-și ascundă zîmbetul, spuse:

– Încă nu sînt convins că am priceput toate subtilitățile povestirii tale. Să începem cu momentul în care ai surprins un spărgător în redacția de la *Journal*.

Mai discutaseră despre toate astea, dar ori de cîte ori Jo se abătea de la povestea inițială, Waldo îi cerea amănunte. În consecință, reluă totul, minut cu minut – răvașul criptic al lui Chloë, fără dată sau ștampilă de la poștă, intrusul, dosarul dispărut și ceea ce aflase de la lady Langston despre petrecerea din casa Brinsley. În final Jo îi povesti despre planul de a se infiltra în rîndurile prietenelor lui Chloë.

Sprîncenele lui Waldo se înălțară.

– Vasăzică, ești gata să lezezi doliul?

Nu-l corectă. Greșeala lui o scutea de explicația rușinoasă a faptului că hainele de pe ea erau cele mai bune pe care le avea.

– Voi face tot ce e necesar ca s-o găsesc pe Chloë, răspunse ea.

Waldo dădu din cap.

– Totuși, nu-s sigur că vreau să te las să te muți în casa ei. Dă-mi voie să mă mai gândesc.

Jo își mușca limba ca să nu-i răspundă așa cum ar fi trebuit. Waldo era în avantaj, desigur, dar o dată ce Chancery stabilea custodia asupra lui Eric, amenințarea magistratului Vine și riscul ca ea să se întoarcă în Bow Street aveau să-și piardă valabilitatea.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zîmbet fugar.

Jo se încruntă.

– Am spus ceva amuzant?

– A, nu... Schimbînd tonul, Waldo continuă: Cît de mulți oameni știau că Chloë era lady Tellall?

Jo fu bucuroasă să schimbe subiectul:

– Doar trei: Mac Nevin, care e directorul meu administrativ, mătușa mea și cu mine. Chloë nu voia publicitate, pentru că oamenii s-ar fi temut să mai deschidă gura în prezența ei, ca nu cumva să-și vadă spusele tipărite în ziar.

– Ei bine, mai știa și altcineva că ea era lady Tellall – cineva care avea ceva de ascuns.

– Așa se pare. Jo întinse mîna după paharul cu grog fierbinte.

Waldo continuă pe un ton blînd:

– Să lăsăm asta pentru moment. Vorbește-mi din nou despre mesajul lui Chloë – nu despre conținut, ci despre data cînd a sosit.

– Ți-am spus. Scrisoarea a sosit la scurt timp după ce ai plecat tu din biroul meu, prima dată cînd ne-am întîlnit.

– Iar atunci petrecerea din casa Brinsley se terminase de mult și Chloë lipsea de cel puțin o săptămînă.

– Mai degrabă două săptămîni. Unde vrei să ajungi?

Pe buzele lui se ivi un zîmbet abia vizibil.

– Răbdare, Jo. Nu încerc decît să-mi imaginez ceea ce s-ar fi putut întîmpla pentru a întîrzia sosirea scrisorii.

– Poate i-a dat-o cuiva s-o pună la poștă, iar persoana respectivă a uitat.

– Poate.

Ceea ce o tulbura pe Jo era conținutul scrisorii. Waldo spunea că ar fi trebuit să rămână cu mintea deschisă în legătură cu posibilele intenții ale lui Chloë. Probabil că încerca să-i mențină speranțele vii. Așa se și simțise, pînă cînd stătuse de vorbă cu lady Langston. Acum, după cele discutate, era convinsă că pe Chloë o pîndea un mare pericol. Cineva de la petrecerea din casa Brinsley intenționa să-i facă ceva rău lui Chloë.

– Ce este, Jo?

Se simțea din nou copleșită de sarcina pe care și-o asumase.

– Mă gîndeam... Ridică din umeri, neajutorată. Poate e timpul să anunțăm autoritățile. Am sperat că nu va fi necesar, că este doar o neînțelegere și Chloë o să apară la un moment dat, însă acum încep să mă tem de tot ce poate fi mai rău.

Vorbind încet și blînd, Waldo spuse:

– Lasă asta în seama mea. Voi vorbi cu magistratul Vine și îl voi anunța că lady Webberley a dispărut. Să nu te aștepti că va lăsa totul baltă s-o caute pe Chloë. Jurisdicția lui nu se întinde pînă la Oxfordshire, și e foarte posibil ca acolo să fi dispărut.

Avea niște ochi atît de blînzi... Jo nu observase pînă atunci. Sau poate era doar un efect al luminii...

Stătu o clipă pe gînduri, apoi spuse:

– Dar Brigada Specială? Ei pot investiga oriunde, cel puțin așa am auzit.

– Într-adevăr, dar... iartă-mă că vorbesc atît de direct... fără un cadavru, nu prea au ce să facă. Desigur, dacă ar fi vorba de un spion, sau de o amenințare la adresa siguranței naționale, Brigada Specială ar acționa imediat.

– Chloë nu e o amenințare la adresa siguranței naționale.

– Nu, dar reprezintă o amenințare la adresa cuiva, altfel de ce i-ar fi luat dosarul cu însemnările? Ești sigură de asta, Jo? Ești sigură că dosarul a dispărut?

– Absolut sigură. Mă întreb de ce l-ar dori cineva – toate textele de-acolo au fost deja publicate în *Journal*, le-a citit toată lumea...

– Înțeleg...

Waldo tăcu privind țintă focul din cămin.

– Waldo, insistă Jo nerăbdătoare, la ce te gîndești?

Waldo își întinse membrele amorțite.

– Mă gîndeam la tine și la Chloë. Sînteți atît de diferite, încît nu pot să nu mă întreb ce anume v-a făcut să deveniți atît de bune prietene.

Jo nu desluși nici un pic de ironie în glasul lui.

– Dacă ne-am fi întîlnit în condiții obișnuite, la vreo adunare sau în salonul unei doamne, probabil că n-am fi avut ce să discutăm. Ei îi place iureșul societății, în vreme ce eu sînt mai legată de casă.

Chicotitul lui o făcu să se încrunte. Observîndu-i reacția, Waldo desfăcu larg mîinile:

– Iartă-mă. Tu și Chloë sînteți totuși prietene. Continuă. Sînt cu adevărat curios.

Părea sincer, așa că Jo continuă:

– S-ar putea spune că primul nostru contact a fost de fapt o întîlnire între două spirite. Chloë s-a abonat la *Journal* și a început să trimită la redacție scrisori lungi, cărora le răspundeam eu. Cu timpul, am ajuns să corespondăm cu regularitate. Nu exista aproape nici un subiect asupra căruia să nu cădem de acord – războiul cu Franța, Legile Corn, drepturile femeilor... Și, în sfîrșit, ne-am cunoscut, n-am fost dezamăgite, deși eram foarte diferite una de alta.

Expresia feței i se îndulci și clipi repede înainte de a continua:

– Dar n-a contat. Într-un fel sau altul, pe parcursul bogatei noastre corespondențe, ne-am împrietenit strâns. De fapt, am ajuns ca două surori.

Se rezemă de spătar, privindu-l pe Waldo.

– Chloë e cea care m-a convins să iau frâiele *ziarului*, după moartea lui John. Ea a fost cu ideea de a deveni lady Tellall. E cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Dacă s-ar inversa rolurile, ar face totul ca să mă găsească. La fel voi face și eu. Nu voi înceta s-o caut.

Zîmbetul lui Waldo o făcu să se încrunte.

– Acum la ce te gîndești? îl întrebă.

– Mare noroc pe Chloë, să aibă o prietenă ca tine.

– Cred că voi avea nevoie de mai mult decît de noroc ca s-o găsesc. Nici măcar nu știu de unde să încep.

– Ai început excelent! Hai să... cum spuneai tu... să ne infiltrăm în rîndurile prietenelor lui Chloë și să punem întrebări discrete. Sînt șanse mai mari să ne vorbească nouă, decît magistraților sau agenților din Bow Street. Dar să nu procedăm prea bătător la ochi. Nu e bine să speriem pe nimeni.

– Amîndoi? întrebă ea cu speranță în glas. Vrei să spui că o să mă ajuți?

– Cum aş putea să nu te ajut? Waldo o privi pe sub gene. Niciodată n-am putut rezista la vederea unei doamne la ananghie.

Jo avu senzația că i se luase o piatră de pe inimă. Nu mai era singură.

În clipa următoare intră în încăperea Libby.

– A venit domnul Sykes, îi spuse ea lui Waldo.

– Să intre, răspunse acesta, ridicîndu-se.

Jo observă imediat că Sykes se ferchezuisese pentru acea întrevedere. Părul rar îi era pieptănat cu grijă, haina îi era curată și cizmele lustruite. Lucra pentru Chloë încă dinainte

de căsătoria acesteia. Jo își reproșă faptul că nu vorbise cu el de la început. Sykes resimțea pierderea lui Chloë la fel de acut.

Cu chipul grav, grădinarul spuse:

– Avurăți dreptate, doamnă Chesney. Careva ce n-avea să cate-aci fu-n seră. Călcă-n picioare unele din ăle mai de preț plante-a lu' doamna. Nește huligani, nici n-ar fi de mirare. Se-nvîrte p-aci o seamă de băieți puși pe pozne la orce oră din zi și din noapte. Prea multe parale și prea mult timp pe capu' lor, zic io. Părinții lor ar trebui s-aibe mai multă minte.

Jo îl privi pe Waldo, care fusese convins că în seră pătrunsese un intrus.

– Ce ți-am spus eu?

Waldo îl privea fix pe Sykes.

– A mai fost și altceva deranjat sau distrus? A dispărut vreun obiect de valoare?

– Din cîte văzui io, nu. Da' ăle plante e de mare valoare. Lu' doamna n-o să-i placă deloc, cînd o să vază. Mai curînd i-ar lăsa să fugă cu argintăria, decît să-i facă vun rău la bobocii ei scumpi.

– Cum au intrat?

Sykes se foi, stînjinit.

– Ușile nu-i niciodată-ncuiate. Doamna zicea că nu-i nevoie. Niciodată pîn-acu' nu se mai întîmplă una ca asta.

– Cîți grădinari și lucrători mai sînt aici?

– Patru, cu mine cu tot.

– Caută-i și ne vedem în seră, să zicem, peste o jumătate de oră.

După ce Sykes plecă, Waldo o privi cu o expresie gravă.

– De-acum încolo nu vreau să te mai duci nicăieri singură.

Ai înțeles?

Încet, Jo întrebă:

– N-a fost mîna huliganilor, nu-i așa?

– N-aș crede. Huliganii nu acționează organizat. Aleargă ca nebunii și sparg ferestrele serelor, nu calcă-n picioare doar câteva plante. Intrusul ăsta a fost foarte atent. Probabil nici nu și-a dat seama că a strivit câteva dintre plantele valoroase ale lui Chloë. N-a vrut să se știe că a trecut pe-aici.

– Nu crezi că s-ar putea să fi căutat jurnalul lui Chloë?

– Sînt sigur de asta.

– În seră? De ce să-l ascundă în seră?

– N-am idee. Poate că nici nu l-a ascuns acolo sau dacă intrusul nostru știe mai multe decît noi, înseamnă că l-a găsit, și de-acum n-o să mai auzim de el.

– Ar face bine să se uite în urmă, fiindcă am să mă țin după el. N-am să mă opresc pînă nu-l găsesc pe el sau pe Chloë – jur!

Urmă o lungă pauză, apoi Waldo zîmbi.

– Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu în pielea lui. Iar acum, termină-ți grogul și hai acasă. Vom mai discuta în trăsură și vom hotărî încotro o apucăm.

Waldo își zise că nu era exclus ca intrusul s-o fi ademenit pe Jo în seră, cu intenția de a o speria, ca să afle de la ea unde era ascuns jurnalul lui Chloë. Nici nu voia să se gîndească ce i-ar fi putut face dacă descoperia că ea habar n-avea.

14

Eforturile pentru găsirea lui Chloë începură peste câteva zile, cînd Jo se mută în casa prietenei sale, împreună cu mătușa ei și cu Eric. Detesta să abuzeze de bunăvoința doamnei Daventry, dar nu-și putea permite să șocheze societatea pe care voia s-o impresioneze, locuind singură,

doar în compania servitoarelor. O doamnă de companie convenabilă reprezenta un accesoriu esențial. Altfel stăteau lucrurile cu Chloë. Ea era o originală și putea să încalce regulile înaltei societăți, pînă la un punct.

Pe Waldo ideea nu-l încînta, mai ales după cele petrecute în seră, dar Jo reuși să-l convingă. Dacă prietenele lui Chloë vor veni în vizită, voia să fie acolo pentru a le primi. Cît despre povestea cu intrusul, luase cu împrumut pistolul mătușii ei și nu se temea să-l folosească. Waldo cedase în cele din urmă, dar nu înainte de a face cîteva aranjamente ca să-i asigure protecția. Sergentul Harper se mută și el în casă, și fură angajați cîteva grădinari în plus, a căror principală sarcină era aceea de a patrula prin curte cînd Harper nu era prezent.

Înainte de a-și desface bagajele, află un fapt interesant. Unul dintre grădinari, Jacob Fry, își luase zborul, după cum spunea Harper.

– Crezi că el a fost în seră? întrebă Jo.

– Căpitanul Bowman așa bănuiește, o înștiință Harper.

– Poate că a găsit jurnalul și de-asta a fugit.

– N-a fugit decît cînd a aflat că era chemat în casă. Îi interogam pe toți grădinarii. Țsta are ceva de ascuns, ascultați-mă pe mine.

După această convorbire, Jo cercetă casa cameră cu cameră, scotoci în toate sertarele, dar nu găsi nimic. Din păcate nu știa precis ce anume caută – un caiet, un registru, niște scrisori, o cheie. Din cîte știa ea, în nici unul dintre scrinuri sau comode nu existau sertare secrete.

Trimise două scrisori la Stratford: una lui Mac Nevin, la *Journal*, informîndu-l despre situația ei și prevenindu-l că s-ar putea să treacă încă vreo cîteva săptămîni pînă să se întoarcă, iar cealaltă unei prietene și vecine, Maeve Halliday, însoțită de o listă de haine și alte accesorii de care avea nevoie pentru a-și completa garderoba. Diminețile și le petrecea cu

Eric, asigurându-se că-și făcea lecțiile sau jucându-se cu el în curte, iar după-amiezele și serile îi erau rezervate lui Waldo.

Jo ardea de nerăbdare să înceapă chestionarea tuturor prietenilor și cunoștințelor lui Chloë, nu numai a celor care fuseseră prezenți la petrecerea din casa Brinsley.

Waldo îi recomandă să aibă răbdare. Era mai bine să-și consolideze poziția, înainte de a încerca să fie primită în saloanele păzite cu atîta strășnicie. Waldo era sigur că mama lui o va ajuta după ce va afla povestea dispariției lui Chloë. Între timp, nici el nu stătea cu mîinile-n sîn. Își folosea relațiile ca să afle mișcările lui Chloë înaintea dispariției.

În zilele care urmară, însoțite de Waldo, Jo și doamna Daventry se duseră la operă, la teatru, la muzee și la galerii de artă, cu scopul ca Jo să-și lărgască cercul cunoștințelor. La început, asta o enerva. Nu era obișnuită să poarte haine fine sau să-și impună prezența într-o companie atît de aleasă. În ciuda acestui fapt încrederea în sine îi sporea de la o zi la alta și, spre propria ei surprindere, constată că se distra din ce în ce mai bine. Waldo își aducea din plin contribuția. Cînd Jo ezita, îi era alături, încurajînd-o cu prezența lui. Cînd conversația lîncezea, completa discret golurile. Cînd cineva îi punea întrebări delicate, o îndruma cum să răspundă – vag, dar și diplomatic. N-o putea ajuta însă în momentele acelea de nebunie cînd o privire de-a lui, sau un gest, îi provoca acele senzații neliniștitoare prin care trecuse cînd purtase rochia roșie.

Pentru prima oară Jo ieșea cu Waldo fără s-o mai însoțească și altcineva. Acesta venise cu cabrioleta lui, o trăsură în care puteau sta comod doar două persoane, și o luase cu el fără a-i lăsa timp de gîndire. Se duseră în Hyde Park, ca să vadă și să fie văzuți de toată lumea selectă care ieșise să ia aer. Jo știa că era elegantă în hainele ei de împrumut – o capă de catifea chihlimbarie, cu bonetă asortată.

Culoarea îi încălzea pielea și-i atenua nuanțele roșcate din păr. Arăta bine și constată asta cînd descoperi privirea admirativă a lui Waldo.

Abia acum Jo aprecia strategia lui Waldo. În timp ce făceau turul parcului, fu surprinsă să constate cît de multe fețe recunoștea. Din cînd în cînd, cabrioleta oprea, și Waldo o prezenta. Îi era greu să memoreze atîtea nume, însă unul îi părea familiar.

– Morden, murmură Waldo printre dinți. Moștenitorul lordului Brinsley; domnișoara care-l însoțește e logodnica lui, lady Margaret Kintyre.

Cuplul respectiv se desprinsese dintr-un mic grup de pietoni și pormi spre cabrioleta lui Waldo. Doamnele făceau reverențe, cu umbrelele săltînd în adierea caldă și lui Jo i se păru că vedea un cîmp cu flori în culori delicate. I se păru că iese în evidență cu pelerina ei chihlimbarie și se întrebă dacă cineva avea să o recunoască.

Viconte i se păru cu un an sau doi mai în vîrstă decît Waldo. De înălțime potrivită, era mai degrabă bine clădit decît athletic. Trăsăturile regulate erau dominate de ochii albaștri, pătrunzători. Putea fi considerat un bărbat atrăgător, dacă n-ar fi avut un aer delăsător care strica tot efectul.

Lady Margaret era perechea ideală pentru viconte, cel puțin la prima vedere. Înaltă, blondă cu ochi căprui, a căror expresie era lipsită de viață.

Waldo făcu prezentările, explicînd că Jo venise în oraș ca să-și viziteze prietena, pe lady Webberley, numai că aceasta era de negăsit.

Lady Margaret păru surprinsă, spre deosebire de Morden.

– Da, am auzit ceva în sensul ăsta, spuse el. Mama e destul de neliniștită deoarece, din cîte știm, nimeni n-a mai văzut-o pe lady Webberley de cînd a fost invitată la noi, în Oxfordshire.

– Aș dori foarte mult să vorbesc cu mama dumnea-

voastră, lord Morden. S-ar putea să știe ceva despre Chloë – despre lady Webberley, vreau să zic – sau să-și amintească vreun lucru care m-ar putea ajuta s-o găesc. E tot la Brinsley Hall?

Ochii lui Morden se dilatară ușor.

– Nu. A venit ieri în oraș, dar mă îndoiesc că știe ceva. Totuși, îi voi menționa dorința dumneavoastră. Păru să-și caute un moment cuvintele, apoi continuă: Din păcate, sănătatea ei e cam fragilă și n-aș dori s-o tulbur.

– Înțeleg, răspuse Waldo pe un ton neutru, că lady Brinsley va prezida balul anual?

Morden se întunecă la față și răspuse cam repezit:

– Chiar așa. Doamnelor le face plăcere să organizeze baluri. După cum am mai spus, mama mea e foarte alarmată din pricina lui lady Webberley și vorbesc și în numele tatălui meu când spun că nu vrem să-i sporim neliniștea.

De astă dată, Waldo spuse pe un ton la fel de repezit:

– Desigur. Totuși, dumneata și tatăl dumitale nu puteți avea nici o obiecție să ne răspundeți la câteva întrebări. Nu aici, cu siguranță. Vă voi vizita când găsiți de cuviință.

Cu ochii strălucind de curiozitate, lady Margaret întrebă:

– N-ar trebui să aduceți la cunoștința autorităților dispariția prietenei dumneavoastră, doamnă Chesney?

Pe fața ei se citea un interes sincer, iar Jo îi răspuse cu căldură:

– Am și făcut asta, dar mare lucru nu pot să facă. Înțelegeți, prietena mea vine și pleacă după cum poștește. S-ar putea ca eu să îmi fac griji prea devreme.

– Totuși...

O privire a vicontelui o făcu pe lady Margaret să tacă.

– Vino, Margaret, o chemă el, cu glasul tăios de nerăbdare. Însoțitoarea ta s-o fi întrebând ce s-a întâmplat cu noi. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Chesney. Bowman...

Își ridică pălăria și plecă țațoș, la braț cu lady Margaret.

– Ei, comentă Jo. Ce-a mai fost și asta?

– Probabil ți-ai dat seama că nu pot să-l sufăr pe individ.

– De ce?

Waldo smuci de hățuri și cabrioleta se puse în mișcare.

– Morden, spuse el, are o părere exagerat de bună despre sine, ca de altfel și iubitorii lui părinți, și profesorii de la Eton, cel puțin pe vremea când l-am cunoscut. Niciodată nu făcea pozne, ca băieții obișnuiți. Temele lui erau gata întotdeauna la timp și pupitrul în perfectă ordine. Nu se strecura la prăvălia de dulciuri când trebuia să fie în școală. De fapt, niciodată nu călca greșit. Îți poți imagina ce părere aveau colegii lui despre asta.

– Pare un monument al virtuții.

– Într-adevăr, dar cui îi plac monumentele?

Îl privi tăios, întrebându-se dacă nu cumva făcea aluzie la John, însă Waldo îi susținu privirea cu o expresie nevinovată.

– Am fost colegi de clasă, spuse el.

– Mă mir. Pare mai în vîrstă decît tine.

– De fapt, e cu cîteva luni mai tînăr. Ce părere ai despre el?

Jo se strîmbă făcîndu-l pe Waldo să izbucnească în rîs.

Apoi, cineva îl strigă și Waldo opri cabrioleta pentru a trece la următoarea rundă de prezentări.

Începuseră al doilea tur al parcului, cînd Jo remarcă faptul că Waldo avea un cerc foarte larg de prieteni.

Caii mergeau acum la pas, în urma unui șir de calești.

– Dacă n-ai sta lîngă mine, nimeni nu mi-ar acorda nici cea mai mică atenție. Tu ești cea care le-a trezit curiozitatea. Devii cu repeziciune subiectul de discuție al lumii bune.

Jo nu era sigură ce ar trebui să creadă despre asta.

– Ce spun?

– Te numesc „Doamna din umbră“.

– Cum?

– Cu sensul de „femeia misterioasă“.

– Nu înțeleg de ce mă consideră astfel. Abia am sosit în oraș. Ce așteaptă de la mine – vor să-mi afle povestea vieții?

Waldo rîse.

– Da! Chiar și familia mea e curioasă. În special familia mea.

– Ce le-ai spus?

– Nu le pot spune ce nu știu, iar din ce știu, le-am prezentat doar o versiune trunchiată a adevărului și anume că am făcut cunoștință prin intermediul unui prieten comun din Stratford, că ne-am întâlnit din nou pe drumul spre Londra și, cînd ai aflat că prietena ta, lady Webberley, dispăruse, necunoscînd pe nimeni în oraș, ai venit să-mi ceri ajutorul.

– Nu le-ai spus despre Bow Street!

Waldo zîmbi.

– Nu. Pe-asta o să le-o spun cînd te vor cunoaște mai bine. N-am scos o vorbă nici despre rolul tău în editarea unui ziar.

Jo știa că el o prevenea spre binele ei. Doamnele din înalta societate nu se coborau să facă afaceri. Își petreceau orele satisfăcîndu-și plăcerile sau se dedicau operelor de caritate.

De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, Waldo adăugă:

– Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei sînt însurați cu femei foarte asemănătoare ție. Una are un magazin de cărți rare, iar cealaltă scrie articole pentru diverse periodice.

Jo îl privi uimită.

– Și soții lor n-au nici o obiecție?

– Se pare că nu.

Jo îl privi zîmbind ironic.

– Pare-mi-se, Waldo, că nu ești sigur dacă-ți convine sau nu ideea.

– Să zicem că încep să mă obișnuiesc cu ea. Dar soțul tău, Jo? S-ar fi supărat?

– A, John nu mi-ar fi dat voie. La fel ca majoritatea bărbaților, credea că locul femeii e în casă. Situația s-a schimbat când am rămas văduvă. Trebuia să găsesc ceva cu care să-mi ocup timpul, iar *Journal* îmi stătea la dispoziție. Îl privi întrebător și continuă: Oricine simte nevoia să facă ceva util, Waldo, chiar și tu.

Waldo o învrednici cu unul dintre zîmbetele lui leneșe.

– Eu am și găsit ceva folositor de făcut, Jo.

– Zău? Ce anume?

– Te feresc pe tine de necazuri.

Un terrier alb le tăie dintr-o dată calea, speriiind caili, dar mâinile puternice ale lui Waldo îi struniră cu ușurință. Jo se relaxă observînd cu cîtă îndemînare își mîna Waldo atelajul de murgi.

Un gînd răzleț îi trecu prin minte și, înainte de a se putea stăpîni, neliniștea simțurilor îi tăie respirația. Își amintea cum se mișcaseră mâinile acelea puternice pe trupul ei, mîngîind-o și excitînd-o. Scrișni din dinți și începu să numere oi.

Tocmai începea să se relaxeze, cînd Waldo spuse:

– Te rog nu te panica, mama și surorile mele sînt dornice să te cunoască. Am acceptat să le însoțesc într-o după-amiază, săptămîna asta. N-ai nici un motiv să te temi. Sînt gata să te simpatizeze, fie și numai ca să mă mulțumească pe mine.

Jo simți aripi de fluturi palpitîndu-i în stomac. Se așteptase ca Waldo s-o prezinte mamei și surorilor lui, dar nu atît de curînd.

– Ai menționat mai multe surori, spuse ea. Care dintre ele?

– O soră măritată, Maude, care și-a lăsat soțul și copiii la țară și a venit în oraș s-o ajute pe mama cu Cecy. Cecy e cea mai mică, apropo, și te previn că, deși aparentele înșală, e o adevărată vulpe, așa că fii pregătită.

Jo zîmbi strîmb.

– Am auzit multe despre tine și surorile tale, de la mătușa mea.

– Așa? Și ce ți-a spus?

– A, numai vorbe bune. Mătușa Daventry e una din cele mai mari admiratoare ale tale.

– Ei, iată o femeie cu discernămînt.

Jo rîse.

După un moment, Waldo reluă:

– Ei bine, Doamnă din Umbră, ai de gînd să mă mai ții mult în suspans, sau te-ai hotărît să vorbești despre tine? De ce ești atît de secretoasă?

Jo expiră scurt, crispată și după o scurtă tăcere, spuse:

– Ce vrei să știi?

– Poți începe prin a-mi vorbi despre părinții tăi.

– Tatăl meu scrie piese de teatru. Sir Vivian Moore. Poate ai auzit de el. Acum s-a retras și locuiește împreună cu mama pe o proprietate mică și drăguță de lîngă Dublin.

– Sir Vivian e tatăl tău? Iar Gertrude Moore, mama ta?

– E chiar atît de uluitor?

– Sincer, da.

Jo bănuia la ce se gîndea Waldo. Toată lumea îi știa pe părinții ei și viața boemă pe care o duseseră. Nimeni n-ar fi crezut că era fiica lor.

Îl privi cu severitate.

– Credeai că tatăl meu e vicar?

Waldo izbucni în rîs.

– Cam greu. Ești prea întreprinzătoare pentru o fiică de vicar, deși uneori așa te îmbraci. Cred că ai voiajat mult cînd erai mică, nu?

Jo își privi mîinile înmănușate.

– Nu, părinții mei voiajau, însă mie mi-au asigurat o viață așezată. M-au îngrijit niște rude, bunica mea și mătușa Daventry. Am avut o copilărie absolut normală și fericită.

Waldo se întoarse, pentru a-i studia profilul.

– Observ cumva o ușoară bravadă?

Ochii aceia cenușii și pătrunzători vedeau prea multe ca ea să se poată simți bine. Ridică din umeri.

– Poate că în copilărie am avut impresia că părinții mei m-au abandonat, dar când am crescut mi-am dat seama că ceea ce făcuseră fusese spre binele meu.

Șirul trăsurilor din fața lor se micșora și, un timp, Waldo se concentrează asupra drumului. Nu trecu mult, și, un nou șir de calești le blocă drumul.

Privirea lui Jo fu atrasă de una care se oprise pe marginea aleii. Avea o singură pasageră – o frumusețe brunetă, cu un zîmbet atrăgător, îmbrăcată în violet, ca să se asorteze cu culoarea ochilor. Deși caleașca ei era înconjurată de mai mulți gentlemen, unii pe jos, alții călare, zîmbetul acela insolent îi era adresat lui Waldo, iar privirea cu care-l sfredelea părea arzătoare ca para focului. Waldo o salută ridicîndu-și pălăria, însă nu se opri ca să stea de vorbă.

Jo îi aruncă una dintre privirile ei ucigătoare.

– Cine mai e și aia? întrebă ea.

– Doamna Caroline Walters, răspunse nepăsător Waldo.

Nu dădu alte amănunte și nici nu era nevoie. Pînă și Stratford avea parte de cucoane a căror virtute era discutabilă, însă doamna în rochie violet era cea mai frumoasă.

Jo pufni și întoarse capul, prefăcîndu-se că admiră peisajul.

Cînd o lăsă pe Jo la ușa din față, Waldo reluă subiectul vizitei mamei și surorilor lui.

– Le-aș putea aduce mîine, propuse el.

Era prea curînd pentru liniștea lui Jo.

– Nu, mai bine poimîine.

Cum Waldo oftă, Jo continuă grăbită:

– Vreau să stau un timp cu Eric. Mă vede foarte puțin.

Azi am fost în Hyde Park. Mîine seară mergem la teatru. Nu-i pot pretinde mătușii mele să aibă grijă de el, în vreme ce eu mă distrez.

– Atunci, poimîine să fie, se învoi Waldo.

– Ce i-ai spus familiei tale despre Eric?

– Foarte puțin. N-am considerat că este necesar să intru în amănunte.

– Va trebui să le spui la un moment dat că ești tutorele lui – asta în cazul că nu dorești să-l lași cu mine.

Waldo o privi drept în ochi.

– Hai să aflăm mai întîi ce s-a întîmplat cu Chloë, apoi vom vorbi și despre Eric, bine?

Avînd încă proaspătă în minte imaginea frumuseții cu ochi violete, Jo răspunse cu răceală:

– Îmi dau seama de ce vrei să-l trimiți la școală. În viața ta dezordonată nu e loc și pentru un copil. S-ar simți mult mai bine la mine.

Waldo se încruntă și spuse pe un ton la fel de rece ca al ei:

– Iar citezi din cele scrise de Chloë pe seama mea. Ia seama, Jo. Într-o zi, ai să mergi prea departe și mă voi ridica la înălțimea proastei mele reputații. Îți doresc o zi bună, mai zise el și smuci din hățuri. Cabrioleta porni ca din pușcă pe alee.

Jo bătu din picior frustrată, apoi intră în casă. Îi vorbise cu răutate pentru că, oricît de elegantă se considera în hainele ei luxoase de împrumut, una dintre curtezanele lui o eclipsase. N-avea de ce să fie geloasă. Între ea și Waldo nu putea să fie niciodată nimic. Ceea ce voia, Waldo obținea de la femei ca doamna Walters, iar ceea ce dorea ea se găsea acasă, în Stratford.

După ce-și scoase pelerina și boneta, se duse direct în camera de dimineață, la debaraua unde Chloë își ținea tot felul de mărunțișuri, inclusiv numerele vechi din *Journal*.

Le găsi sub un teanc de periodice. Aproape tot ceea ce știa despre Waldo se afla în ziarele acelea.

Se întoarse la masă și, începînd cu cel mai recent număr, parcurse fiecare pagină. Deși căuta doar numele doamnei Walters, îi atraseră atenția numele multor persoane pe care le cunoscuse de cînd venise în oraș, precum și ale altora pe care spera să le cunoască. Lordul și lady Brinsley, scrisese Chloë, se retrăseseră pe moșia lor de la țară, dar plănuiau să se întoarcă în oraș pentru balul anual. Fiul și moștenitorul lor, viconte Morden, fusese văzut la teatru cu o foarte curtată moștenitoare. Toți se așteptau la apariția unui fericit anunț în *Gazette*, înainte ca Sezonul să ia sfîrșit. Chloë se menționa chiar și pe ea. Lady Webberley, scrisese ea pe un ton ironic, era răsfățata înaltei societăți, și nici o petrecere sau serată nu putea fi considerată un succes în lipsa ei.

Jo mai citise toate acestea, dar nu le reținuse, pentru că nu cunoștea persoanele implicate. Acum, că le cunoștea, se întrebă cîte erau adevărate și cîte simple invenții.

Își amintea că-i pusese aceeași întrebare lui Chloë, care răspunsese rîzînd că s-ar putea să exagereze puțin, dar niciodată nu recurgea la minciuni sfruntate. De multe ori cele scrise de ea fuseseră niște presupuneri.

Jo revăzu ochii întunecați ai lui Chloë licărind și buzele zîmbitoare. „Fără exagerare“, spusese Chloë, „pot declara că sînt o maestră a combinațiilor. Ai fi surprinsă, Jo, să vezi că uneori ceea ce scriu l-a convins pe cîte un pețitor sfios să ceară mîna alesei inimii lui.“

Cu Waldo nu mersese. Jo găsi curînd articolul pe care-l căuta, și altele despre care uitase. Nu era nici pe departe atît de chipeș și fanfaron pe cît îl descriesese Chloë. Așa cum era de așteptat, numele lui fusese asociat cu mai multe femei, nu toate potrivite pentru a le aduce acasă și a le prezenta mamei lui. Doamna Walters nu era menționată nominal, dar

existau multe referiri la „doamna în violet“, și Jo făcu imediat legătura.

Cu cât citea mai mult, cu atât era mai surprinsă că Waldo manifestase atîta reținere cînd o încolțise în redacția de la *Journal*. În locul lui, ar fi făcut un scandal de toată frumusețea. Nimeni n-ar fi acceptat ca asemenea amănunte din viața sa privată să fie date publicității. Totuși, reputația lui de bărbat desfrînat era susținută cu fapte concrete. Dacă măcar jumătate dintre acestea erau adevărate, tot un aventurier era.

Jo continuă lectura. Nu toate cele scrise erau picante. Activitatea lui din război era impecabilă. Avea o familie demnă de tot respectul. Mama lui era fiica unui conte și se măritase bine, deși soțul ei nu posedea titluri nobiliare. Superba lor locuință, Palliser Park, se afla în Kensington, la zece minute de mers cu trăsura, dincolo de marginea apuseană a Hyde Park. La vremea lor, familia Bowman crescuse cinci copii – patru fiice și un fiu – dintre care numai fata cea mai tînără nu se măritase încă. Evident, familia își pusese toate speranțele în Waldo; dacă el nu se însura ca să aibă moștenitori, casa și moșiile aveau să revină celei mai apropiate rude de sex masculin.

Bietul Waldo. Toată povara speranțelor familiei apăsa pe umerii lui. Jo se întreba ce părere va avea familia lui despre ea – Doamna din Umbră, care bîntuia prin tot orașul. Dacă ar fi fost prezentă, Chloë ar fi relatat cu satisfacție, în cele mai mici amănunte despre misterioasa femeie care captase interesul lui Waldo, iar cititorii s-ar fi repezit cu nesăț, ca pisica la oala cu smîntînă.

Gîndul acesta o readuse la realitate. Ediția din acea săptămîină a ziarului ei apăruse și, desigur, nu conținea rubrica lui lady Tellall. Ce-ar fi ca Jo s-o înlocuiască pe Chloë? Nu se gîndea atît să distreze cititorii, cît să folosească *Journal* pentru a afla ce se întîmplase cu prietena ei.

Fără să știe prea bine ce face, se așază la secreter, luă o coală de hîrtie și un toc și începu să scrie. După cîteva minute, se opri. Penița era tocită. Găsi într-un sertar o peniță nouă, și o luă de la început. Imită stilul lui Chloë cît putu de bine. Scrise despre Waldo și Doamna lui din Umbră; îi menționă pe vicontele Morden și lady Margaret Kintyre. Scrise despre petrecerea din casa Brinsley și ceea ce aflase despre ea de la lady Langston. Făcu o referire la Chloë și insinuă cu viclenie că o persoană care semăna cu ea fusese văzută pe feribotul de Calais, probabil cu destinația Paris.

O dată pornită, pareă nu mai putea să se oprească. Scrise despre oamenii pe care-i cunoscuse la teatru, la operă, în parc. Dacă nu știa nici un amănunt despre ei le descria îmbrăcămîntea și le atribuia replici – cît mai inofensive, ca să nu-i pună în situații delicate. După o oră, scrisese mai mult decît suficient pentru rubrica „Viața londoneză”. Din toată acea beție de cuvinte, contau doar cîteva: rîndurile pe care le scrisese despre Chloë. Spera să redeștepte memoria cuiva. Poate cineva își va aminti că o văzuse pe Chloë, nu pe feribotul de Calais, ci în altă parte. Și poate că acel cineva avea să-i scrie. În acest scop ea încheie cu următoarele rînduri:

„Lui lady Tellall îi place să primească scrisori de la cititorii ei. Scrieți-i pe adresa de la *Journal*”.

Nu-și făcea speranțe prea mari cu privire la rezultat. Pe de altă parte însă, nu avea nimic de pierdut. Hotărî ca după cină, să cizeleze textul, să facă toate adăugirile sau tăieturile necesare, și să-l trimită cu poșta expres lui Mac Nevin, în Stratford.

În apartamentul lui de la Albany, Waldo fuma ultima țigară înainte de a se duce la culcare. Încercase să citească dintr-un roman al lui Walter Scott, dar gîndurile îi zburau la Jo.

Era fiica lui sir Vivian Moore și a unei actrițe. Știa multe despre Sir Vivian. Omul, o legendă vie, fiul unui baronet,

renunțase la avere și privilegiile când fugise la Londra ca să se alăture unei trupe de actori. În cele din urmă, ajunsese să scrie piese de teatru, comedii inspirate care cuceriseră Londra. La vremea lor, el și soția lui la fel de faimoasă, se impuseseră în cele mai distinse saloane ale Europei.

Nu-i venea să creadă că Jo era fiica lor.

De un lucru era sigur – Jo nu voia să pășească pe urmele părinților ei. Conform propriilor declarații, era atașată de casă. Asta îi lipsise în copilărie – un cămin stabil, al ei și numai al ei. Un cămin stabil, un bărbat stabil și o viață stabilă – acestea erau lucrurile pe care le dorise Jo, și le găsisese alături de John Chesney.

Totul începea să devină limpede – hainele ponosite care-i ascundeau feminitatea, masca respectabilității convenționale, dezgustul ei față de oamenii de lume, față de bărbații asemenea lui. Îl tratase ca pe un duplicat al tatălui ei, sau atât de asemănător încât micile diferențe nu mai aveau nici o importanță. Într-un fel se simțea măgulit. Sir Vivian era un om de calitate, cu multe trăsături admirabile. Pe de altă parte, Sir Vivian avea și multe defecte deplorabile. Fusesse un fustangiu notoriu. Lady Moore nu păruse să aibă nimic împotriva. Își făcuse și ea de cap, cu un șir întreg de amanți.

Toate erau numai bîrfe, desigur, iar Waldo știa cît de puțin adevăr exista în bîrfe. Cu toate acestea, nu putea trece peste faptul că soții Moore duseseră o viață dezordonată și neconvențională.

Waldo trase din țigară și privi gînditor spirala de fum. Jo își alesese viața pe care o dorea alături de Chesney și se părea că o satisfăcuse. Totuși, afirmase că după moartea lui John lucrurile se schimbaseră.

După un moment de gîndire, buzele lui Waldo se strînseră. Nu glumise spunîndu-i că principalul lui scop era acela de a o feri de necazuri. Jo Chesney reprezenta o forță redutabilă; dacă n-ar fi fost așa, Waldo nu ar fi folosit toate mijloacele care-i stăteau la dispoziție ca să-i găsească

prietena, Eric ar fi rămas încarcerat în școala lui Harding, iar el n-ar fi cerut custodia asupra unui băiat pe care nu-l cunoștea. Faptul că toate acestea îi făceau plăcere avea mai puțină importanță.

Ce Dumnezeu îl apucase?

O fi ea o femeie puternică, dar avea un fel de a-l privi care-i trezea dorința de a-i lua toate poverile de pe umeri. Și-l mai făcea să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă ar rupe zăgazul izvorului de pasiune ce se ascundea sub aparențe.

15

Lady Fredericka Bowman se considera o mamă afectuoasă, chiar dacă nu prea indulgentă, care puna pe primul plan interesele familiei. Nu se amesteca în treburile copiilor ei maturi, sau cel puțin așa credea, decît atunci cînd situația o impunea. Iar acum se ivise una dintre acele situații. Waldo aranjase să i-o prezinte pe doamna Chesney în după-amiaza zilei următoare, ceea ce nu-i convenea. S-ar putea să fie prezenți și alți vizitatori, ceea ce i-ar lăsa prea puțin timp de petrecut cu doamna Chesney. În plus, dorea să-și formeze propria ei opinie despre femeia care primise porecla de Doamna din Umbră, fără ca Waldo să pîndească prin apropiere, și s-o intimideze cu privirea lui dură.

În consecință, în timp ce Waldo, fără să bănuiască nimic, se așeza să ia un mic dejun copios în apartamentul lui de la Albany, lady Fredericka și cele două fermecătoare fiice porniră cu trăsura spre oraș. Abia ieșiseră pe poarta de la Palliser Park, cînd Cecilia, fata cea mai tînără, își întrebă mama dacă doamna Chesney era cu adevărat o aventurieră.

– Cine ți-a spus asta? Întrebă pe un ton tăios lady Fredericka.

– Miriam Woolcot, ieri la serata muzicală a doamnei Towne. Spunea că a auzit de la sora ei, Ruth.

– Ruth Woolcot... începu lady Fredericka cu furie, apoi zise ridicînd din umeri, neputincioasă: tocmai de asta ne ducem, să aflăm.

Fiica ei mai mare, Maude, scoase un mic sunet de nerăbdătoare. Era mai tînără cu un an decît Waldo și-și lăsase soțul și copiii la țară – spre marea lor ușurare – pentru a-și ajuta mama s-o lanseze pe sora mai mică în societate. Asemănarea fizică a celor trei femei era vizibilă, dar în alte privințe se deosebeau total. Maude o considera pe Cecy o răutăcioasă, nici fată, nici femeie. Cecy găsea că sora ei era mult prea înțepată și ar fi preferat-o pe Liza, o altă soră măritată, ca însoțitoare în timpul primului ei Sezon, însă tatăl ei nu fusese de acord. Liza era o aiurită, spusese el, și nu și-ar fi putut ține sub control sora mai mică, la fel de aiurită. Cît despre lady Fredericka, aceasta era bunătatea întruchipată pînă nu o provoca cineva. Atunci, nimeni nu se mai îndoia că era fiica unui conte.

Lady Fredericka observă expresia fiicei sale mai mari și se încruntă.

– Ce e? Întrebă ea.

– Chiar crezi, mamă, că Waldo le-ar prezenta mamei și surorilor lui o aventurieră? Îți faci griji degeaba, iar vizita asta insuficient gîndită nu va face decît să-l irite pe Waldo, zise Maude.

Lady Fredericka vorbi cu toată demnitatea rangului ei, atît ca mamă cît și ca fiică de conte:

– Nu-mi fac decît datoria. Și, desigur, nu cred că Waldo o consideră pe doamna Chesney o aventurieră. Bărbații pot fi complet orbi, cînd țin cu tot dinadinsul.

Maude clătină din cap.

- Doar nu crezi că s-a îndrăgostit de ea.
- Ți s-ar părea chiar atât de absurd?
- Când e vorba de Waldo, da. Știi cât e de cusurgiu.
- Frumoasă părere mai ai despre fratele tău!

După această muștrare se lasă tăcerea. Cum liniștea se prelungește, i se pare că subiectul „doamna Chesney“ era închis, Cecy se grăbi să remarce:

- Ruth a mai spus că Waldo și-a părăsit toate curtezanele, inclusiv pe doamna Walters și toți cred că din cauza doamnei Chesney.

Lady Fredericka fu atât de surprinsă de această informație încât uită să-o dojenească pe Cecy pentru interesul ei necuviincios față de niște lucruri despre care o fată ca ea n-ar fi trebuit să știe nimic.

- A părăsit-o pe doamna Walters, vasăzică? Ei bine, mă bucur să aud asta. Niciodată nu mi-a plăcut. Pare extrem de rece. Nu cred că e capabilă să iubească.

După un moment, Maude spuse:

- Ce părere ai de povestea asta cu Chloë Webberley? Oare există vreun motiv de îngrijorare, ori s-ar putea ca totul să fie doar o neînțelegere? Trebuie să recunoști, Chloë e o zăpăcită, în cel mai bun caz.

- N-o cunosc chiar atât de bine, răspunse îngândurată lady Fredericka, deci nu pot spune nimic. Ceea ce știu e că Waldo e foarte preocupat de dispariția ei. A declarat-o dispărută în fața autorităților, dar acestea habar n-au unde să înceapă să o caute. De-asta s-a oferit să o ajute pe doamna Chesney să-și găsească prietena. Făcu o pauză, apoi adăugă cu subînțeles: Sau, cel puțin, așa susține. Oricum sînt hotărîtă să aflu adevărul.

Pe fața lui Maude se ivi o expresie alarmată.

- Mamă, spuse ea, ai grijă ce vorbești. Dacă o faci pe doamna Chesney să se simtă prost, Waldo o să se supere foc.

Un moment, lady Fredericka păru descumpănită.

– Eu s-o fac pe doamna Chesney să se simtă prost? Te asigur, Maude, că voi fi plină de tact.

Maude nu spuse nimic, dar în sinea ei își dorea ca Waldo să fi fost cu ele, pentru a o ține în frâu pe mama lor.

Jo se afla în grădină, unde-l învăța pe Eric să joace crichet, când trei doamne elegante apărură dintr-o dată pe terasă, împreună cu doamna Daventry.

– Jo dragă, avem musafiri, gănguri mătușa ei, afișînd un zîmbet timid.

Jo o privi surprinsă. Doamnele nu făceau vizite la asemenea ore, nici nu dădeau buzna neinvitate pe domeniul privat al unei lady. În salon, acolo se cuvenea să fie primite. Era convinsă că mătușa ei nu le-ar fi permis s-o vadă, decît dacă intraseră aproape cu forța. Nu era îmbrăcată pentru vizite. Se echipase astfel încît să poată aduce înapoi bilele de crichet pe care Eric le trimitea pe tot terenul. Avea obrajii îmbujorați de atîta alergătură, părul i se desprinsese din agrafe, iar tivul rochiei gri îi era murdar de noroi.

În timp ce femeile se apropiau, în mintea lui Jo se produse un declic și, cu toate că nu le mai văzuse niciodată, își dădu seama cine erau și de ce veniseră. Lady Fredericka – aflată în fruntea grupului – era de statură medie, brunetă, cu o osatură elegantă care o ducea pe Jo cu gîndul la un cal de curse pursînge. Fiicele erau două versiuni mai tinere ale mamei lor. Cea mai vîrstnică, doamna Daviot, părea vizibil încurcată, și Jo o simpatiză imediat. Fata mai tînără, la fel de sfioasă, arăta ca o ciobăniță de porțelan de Dresda, cu excepția groșițelor din obraji.

Doamna Daventry îi aruncă lui Jo o privire disperată, înainte de a face prezentările. După o rundă de reverențe, veni rîndul lui Eric.

– Băiatul aflat în grija mea, îl prezentă Jo, eludînd

adevărul, deoarece nu era sigură că Waldo îi povestise mamei lui despre băiat.

– Sper că ne veți ierta deranjul, doamnă Chesney. Vina îmi aparține. I-am dat vizitiului instrucțiuni greșite, așa că în loc să ne ducă la croitoreasa mea, al cărei atelier se află imediat după colț, aproape de Vauxhall Gardens, ne-a adus aici. Mi s-a părut că ar fi păcat să pierdem ocazia unui *tête-à-tête* plăcut cu dumneavoastră și doamna Daventry. Sper că nu am nimerit într-un moment nepotrivit, zise lady Fredericka.

Lui Jo nu-i mai rămînea decît să accepte explicațiile. În plus, nu-și putea permite să i se împotrivescă femeii care, spera ea, avea să-i faciliteze intrarea în înalta societate. În consecință, se resemnă, dădu un răspuns potrivit și le invită în salon.

– Foarte cuviincios, remarcă fără pic de subtilitate lady Fredericka.

Ochii ei albaștri trădau inteligență, dar și curiozitate. Deși pielea-i era netedă, la colțurile ochilor îi apăruseră riduri mărunte. Arăta ca o femeie care știa să guste glumele, asemeni lui Jo, dar nu cînd acestea se făceau pe seama lor.

Jo o luă înainte, ținîndu-l pe Eric de mîină. Băiatul nu scosese o vorbă. Ea îi vorbi încet, și-l laudă că învățase să joace atît de bine, încît abia mai putea ține pasul cu el.

Cum băiatul continua să tacă, oftă și îi spuse:

– Ce-ar fi să te duci la bucătărie și să ceri o ciocolată fierbinte?

Chipul lui Eric se luminează imediat.

– O ceașcă sau o jumătate?

– Cum vrei tu.

Eric o porni într-acolo, apoi își aminti de bunele maniere și se întoarse spre ea.

– Mulțumesc, mătușă Jo, spuse cu convingere, după care o luă la fugă.

Cele trei doamne îl priviră pe Eric care ieșea pe ușă.

Doamna Daviot se afla chiar lângă Jo. Amintindu-și că și sora lui Waldo avea băieți, Jo spuse:

– Nu-i va face nici un rău, nu-i așa? Ciocolata fierbinte, vreau să zic.

Maude zîmbi.

– Cu moderație, nu. Și chiar dacă exagerează cu ciocolata, îl va dura burta, și asta va fi o lecție pentru el. Știți, vorbesc din experiență.

După ce rîsetele încetară, Jo își conduse vizitatoarele pînă la ușa salonului, apoi se scuză ca să-și aducă șalul Paisley din camera ei. În clipa cînd ușa se închise, se răsuci în loc și o luă la fugă pe scară. Ajunsă sus, se privi în oglindă și scoase un sunet, ceva între mormăit și geamăt. Ce părere și-or fi făcut despre ea!? Prima impresie era întotdeauna importantă! Mama lui Waldo încercase s-o surprindă, și reușise.

Abia aștepta să-l vadă pe Waldo! Ar fi trebuit s-o avertizeze că putea să se întîmple așa ceva. Era cazul să-și cunoască mama și surorile. În seara aceea aveau bilete la teatru și Jo hotărî să-i țină o predică pe care să n-o uite o săptămîină încheiată.

Cinci minute mai tîrziu, era gata. Se spălase pe față și pe mîini, își schimbase rochia și pantofii și se pieptănase. Șalul îi era drapat pe umeri.

Trase adînc aer în piept în timp ce se apropia de ușa salonului. Știa ce urmăreau. Veniseră să vadă dacă putea fi o soție potrivită pentru fiul și moștenitorul familiei și Jo avea de gînd să le lămurească.

Jo se înșela amarnic crezînd că făcuse o primă impresie proastă. De fapt, lucrurile stăteau tocmai invers. Numai Cecy era dezamăgită. Sperase ca doamna Chesney să fie o gîsculiță. Asta ar fi pus-o într-un anume avantaj în fața prietenelor, dar Doamna din Umbră nu i se păru chiar atît de misterioasă.

În drum spre casă, lady Fredericka și Maude discutau despre impresia pe care le-o făcuse Jo.

– Mi-a pierit graiul când am văzut-o, declară lady Fredericka. Am crezut că era una dintre servitoare. Ai văzut ce noroi avea pe rochie și pe botine?

– Ceea ce-am văzut, răspunse doamna Daviot, cu o lucire în ochi, a fost o femeie care nu umblă cu nasul pe sus, ci poate să se joace cu un copil, deși sînt sigură că ar fi preferat să facă altceva.

Jo Chesney îi plăcuse de la prima vedere, iar părerea nu făcuse decît să i se îmbunătățească pe parcursul vizitei. Își dădea seama clar că doamna Chesney era o tutoare conștiincioasă, deși cam neliniștită, care nu se jena să ceară ajutorul pentru a îngriji copilul încredințat spre creștere și educare. Ca mamă, doamna Daviot nu putea decît s-o admira.

– Cred că e spre lauda ei faptul că și-a asumat sarcina de a crește un băiat. Eric e foarte norocos.

– Bineînțeles că este, replică nervoasă lady Fredericka. Am remarcat și eu. Mi-a fost teamă că e o femeie interesată doar de modă. M-am bucurat să constat că-i o tînăra rațională, bună, căreia-i stă mintea și la altele, nu numai la iureșul din înalta societate. Waldo putea s-o nimerească mult mai rău.

– Mamă, începu Maude, pronunțînd fiecare cuvînt cu grijă. Doamna Chesney și-a exprimat sentimentele cît se poate de clar. Nimic n-o va convinge să se recăsătorească. Nimeni nu poate lua locul soțului ei. N-a venit în oraș ca să stea cu Waldo, ci ca să-și găsească prietena, pe lady Webberley. Sînt convinsă că prietenia lor se reduce la asta.

– Din partea ei, poate, dar de Waldo nu-s tot atît de sigură.

– De ce? întrebă Cecy, curioasă.

După un moment de gîndire, lady Fredericka răspunse:

– Nu-mi dau seama de ce, însă Waldo îmi răspunde la toate întrebările privindu-mă cu niște ochi atît de mari și de nevinovați, încît am început să-l bănuiesc.

– Mamă, replică Maude, faci din țînțar armăsar. N-ai nici un motiv să fii bănuitoare.

Lady Fredericka expedie cu un gest al mîinii cuvintele fiicei sale.

– Acum, că am cunoscut-o, îmi dau seama ce îl atrage, faptul că e devotată mătușii, copilului, prietenei, și chiar răposatului ei soț. Întotdeauna am admirat loialitatea.

– Deci îți place, mamă? întrebă Cecy.

– Îmi place foarte mult. Și mi-a plăcut îndeosebi felul cum ne-a salutat cînd am luat-o prin surprindere. A demonstrat multă prezență de spirit. Dacă nu ți-e cu supărare, mi-aș dori să aibă cîțiva ani mai puțin, și să nu fi fost niciodată căsătorită și tatăl ei să fie altul decît Sir Vivian Moore. Însă atunci n-ar mai fi femeia pe care o admiră Waldo.

Cecy se repezi curioasă:

– Ce-i în neregulă cu Sir Vivian?

Lady Fredericka răspunse fără să clipească:

– Nimic, decît că el și lady Moore locuiesc atît de departe.

Maude își scoase mînușile din piele de ied, apoi își fixă mama cu o privire pătrunzătoare.

– Ți-o mai amintești pe domnișoara Beauchamp, mamă? Și despre ea îți făcuseși o părere greșită. Iar înaintea ei a fost miss Reade. E nevoie să mai continuu? Ori de cîte ori îi bagi lui Waldo o femeie pe gît, el rupe relația.

Lady Fredericka înghiți dojana cu un zîmbet îngăduitor.

– Asta am și sperat. Waldo căsătorit cu Sally Beauchamp? Sau cu Henrietta Reade? N-aș fi putut suporta!

Cîteva momente domni o tăcere adîncă, apoi toate cele trei femei izbucniră în rîs.

După micul dejun, Waldo se întîlni cu Harper și Ruggles într-o cafenea din St. James's, așa cum se înțeleuseră. Nu voise să-i întîlnească la Garda Călare, unde era sediul Brigăzii Speciale, pentru că aceasta încă nu se implicase. Ruggles îl

ajuta ca să-i facă o favoare, iar Harper era într-o permisiie prelungită. Putea să facă ce voia.

După ce comandară cafea și chifle de Bath, se așezară să facă schimb de impresii.

– Începe tu, Harper, îi ceru Waldo.

Harper privi chiorîș spre tabachera de prizat pe care i-o oferise Ruggles și clătină din cap. Considera prizatul de tabac o maimuțareală. Bărbații adevărați, după părerea lui, fumau pipă.

– Pînă acum, nimic, spuse el. Am fost în Bow Street și mi-am folosit relațiile de-acolo ca să întreb la fiecare comisariat, de-aici și din Oxfordshire. Nu duc lipsă de cadavre, dar nici unul dintre ele nu corespunde cu descrierea lui lady Webberley. Asta nu înseamnă prea mult. Ar fi putut să sufere un accident și acum să zacă prin cine știe ce spital. Nu avem cum să aflăm. Pur și simplu nu există suficienți ofițeri ca s-o caute prin tot orașul, și cu atît mai puțin prin comitatele din jurul Londrei. De-asta ar fi nevoie de o forță de poliție națională, cum există în Franța.

Waldo dădu din cap, fiind de aceeași părere cu Harper. Majoritatea activităților polițienești din Anglia erau desfășurate de miliție și de comisarii locali. Oficiul din Bow Street, cu agenții săi, reprezenta un pas în direcția dorită, dar aceștia erau încă puțini la număr. În ce privește Brigada Specială, aceasta se ocupa în principal de problemele de securitate națională.

– Să nu-i spuneți doamnei Chesney că investigăm toate decesele din perioada cînd a dispărut prietena ei, le ceru Waldo celorlalți doi. Cred că nu e gata să accepte ideea că s-ar putea ca lady Webberley să fi murit.

Harper dădu din cap.

– Înțeleg.

– Cred că nici tu nu te-ai descurcat mult mai bine, i se adresă Waldo lui Ruggles.

– Nu, răspunse acesta, deși am petrecut vreo două ceasuri interesante la Brinsley Hall, chestionînd servitorii. Există doi pădurari care-n noaptea respectivă ieșiseră să pîndească braconierii. N-au văzut și n-au auzit nimic neobișnuit. De fapt, nu era nici un braconier. Nu umbla nimeni pe moșie. Desigur, n-au stat cu ochii pe casă. Au patrulet prin păduri și pe malurile râului din spatele casei.

– Ce-ai aflat în legătură cu cupeul pe care-l comandase lady Webberley?

– Nici cu ăsta n-am avut noroc, zîmbi trist Ruggles. Parc-am căuta acul în carul cu fîn. Am trimis scrisori la toate hanurile și pensiunile, pe o rază de trei mile în jurul casei Brinsley. Doar cîteva mi-au scris, iar răspunsurile au fost negative.

Se întrerupse cînd la masa lor sosi un chelner cu trei cești de cafea și o farfurie cu chifle de Bath. Ca un adevărat veteran de război care îndurase foamea în campanii, Harper întinse automat mîna spre chifla cea mai mare. Apoi, amintindu-și de bunele maniere și dîndu-și seama că nu mai avea motive să se întrebe cînd și unde avea să ia următoarea masă, zîmbi vinovat și puse chifla la loc.

– După dumneavoastră, spuse el politicos, oferindu-le celorlalți doi meseni farfuria cu chifle.

Waldo și Ruggles își aleseră chiflele, lăsîndu-i-o pe cea mai mare lui Harper.

După ce luă o gură de cafea, Ruggles continuă:

– Din cîte-și amintesc servitorii, în timpul petrecerii nu s-a întîmplat nimic neobișnuit. Nimeni nu știe nimic despre vreo scrisoare pe care s-ar putea s-o fi scris lady Webberley. Pe scurt, am ajuns într-o fundătură.

– Și acum ce facem? întrebă Harper.

Waldo își șterse degetele cu șervetul de pe masă, înainte de a răspunde:

– Trebuie să-i chestionăm pe membrii familiei Brinsley

și pe toți cei care au participat la petrecere. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu cupeul care urma s-o ducă la Stratford. Unde-i sînt bagajele? A lăsat ceva în urmă, a dat cuiva un mesaj să-l pună la poștă și așa mai departe.

Ruggles rîse fără chef.

– Mai bine du-te tu. Una e să mergi la moșia Brinsley cînd știi că stăpîinii nu sînt acolo și să le iei servitorii la întrebări, și cu totul alta să te confrunți cu contele.

– Perfect. Ocupă-te tu de musafiri, și lasă casa Brinsley în seama mea.

Harper întrebă curios:

– Ce e atît de deosebit cu Brinsley?

– Relațiile lui, răspunse prompt Ruggles. E prieten cu ministrul de Interne. Din fericire pentru noi, Waldo are și el prieteni în poziții sus-puse. Brinsley îi va răspunde lui Waldo la întrebări la care nouă nu ne-ar răspunde.

– Mă îndoiesc că vor da rezultate metodele polițienești, preciză Waldo. În situația asta e nevoie să procedăm cu băgare de seamă – înțelegeți, cu tact și diplomație.

– Vrei să spui, replică Ruggles, zîmbind fără să vrea, că vom apela la aceleași metode pe care le-am folosit cînd eram în serviciul secret?

– Exact.

Harper știa prea bine la ce se refereau. În ultimul caz la care lucrase Ruggles jucase rolul unui valet, iar căpitanul, care tocmai se retrăsese din serviciul militar, cel al unui fustangiu. Fusese uimit cînd descoperise că nu se retrăseseră și încă mai lucrau la un caz. De-atunci învățase multe, iar acum îi considera drept unii dintre cei mai periculoși oameni din cîți cunoștea.

Nu-i dădea lui Brinsley șanse prea mari în fața căpitanului Bowman.

– Zi-ne și nouă gluma, să rîdem și noi, îi ceru Ruggles. Zîmbetul lui Harper se lărgi.

– Mă întrebam, doar, dacă vreunul dintre dumneavoastră, domnilor, ar dori ultima chiflă de Bath.

Cei doi refuzară, așa că Harper o luă și mușcă din ea cu poftă.

16

Seara, Waldo ajunse tocmai la timp pentru a le escorta pe doamne la teatru. Avea în oraș o trăsură închisă, anume pentru asemenea ocazii, și-și pusese vizitiul s-o lustruiască, astfel că acum strălucea ca una nouă. Își propusese ca nici o doamnă din înalta societate să n-o eclipseze pe Jo. Jo nu va ști cîtă osteneală își dăduse pentru ea, spre deosebire de prietenii lui care erau de părere că burlăcia lui Waldo se apropia de final.

În clipa cînd o văzu, știu că se anunțau belele. Era roșie la față și se uita oriunde, numai la el nu. Doamna Daventry fu cea care, cu inocență, îl puse la curent cu cele întîmplate. Fermecătoarea lui mamă și drăguțele lui surori le făcuseră o vizită în cursul dimineții și avuseseră o conversație plăcută.

Waldo reuși să se controleze și să nu-și trădeze furia. În fond, nu era vinovat că familia lui dăduse buzna nepoftită. Jo n-avea nici un motiv să fie supărată pe el.

Se ocupă mai întîi de doamna Daventry. Cînd îi veni rîndul lui Jo, încercă să spargă gheața spunîndu-i că arăta foarte bine. Și nu exagera. De fapt, arăta de-a dreptul senzațional, în rochia ei argintie cu corsajul decoltat și mîneci bufante. Complimentul îi fu răsplătit cu un „Mulțumesc“ protocolar. Încercă din nou, de astă dată întrebînd cum avea să se distreze Eric în lipsa lor.

– Harper îl învață să joace șah, răspunse Jo.

Apoi, se urcă în trăsură, se așează pe banchetă și începuseră imediat o conversație animată cu mătușa ei.

Waldo o urmă și închise brusc portiera.

Lui Jo nu-i luă mult pînă să-și vină în fire. Cîteva priviri elocvente ale mătușii sale îi potoliră mînia. După cum doamna Daventry subliniase deja, nu era cazul să-l acuze pe Waldo pentru faptele mamei lui. Și-n plus, de ce să facă atîta caz? Lady Fredericka și fermecătoarele ei fiice lăsaseră să se înțeleagă că vizita le făcuse multă plăcere.

Jo știa deja toate astea, dar nu accepta faptul că numai la măritiș nu-i stătea gîndul. Toți păreau convinși că pusese ochii pe Waldo pentru că acesta era o partidă. Chiar și lady Fredericka, fiicele ei și mătușa Daventry credeau asta.

Știa că Waldo nu era implicat. Știa că era nedreaptă, dar trebuia să-și exprime frustrarea, iar Waldo era la îndemîină.

Cînd ajunseră la teatru, își ținuse deja o predică în sinea ei și era pregătită să se revanșeze exprimîndu-și mulțumirea față de toate – trăsura cu suspensii bune, drumul prin oraș, reprezentația din acea seară și spectatorii pe care urma să-i întîlnească. Își propuse să fie atentă cum vorbea și să se poarte de o manieră desăvîrșită.

Cînd coborî din trăsură, însă, și privi în ochii reci ai lui Waldo, avu senzația că pierduse ceva neprețuit care nu putea fi recîștigat cu ajutorul pocăinței, ci numai cu cel al sincerității.

Cu vocea ușor răgușită, spuse:

– Îmi pare rău. M-am purtat ca un copil. Știu că nu tu le-ai trimis pe mama și surorile tale la mine azi-dimineață, ca să mă pună într-o situație neplăcută. N-am nici o scuză. Nici măcar nu-mi pot explica de ce m-am purtat așa cu tine.

Privirea lui se mai împlînză puțin. O privi lung preț de o clipă, apoi o răsplăti cu unul dintre zîmbetele lui cuceritoare.

– Nu? Eu știu. Hai, nu te aprinde iar. Am venit aici să ne distrăm. Măcar pentru un timp, să declarăm un armistițiu și

să încercăm să nu ne mai tot împungem unul pe altul. Bine?

Căuta intenționat s-o întărite, cu remarcele lui provocatoare. În interesul armoniei, Jo se hotărî să nu muște momeala.

– De acord, spuse ea.

Doamna Daventry, care stătuse prin apropiere prefăcîndu-se că nu-i auzea, exclamă dintr-o dată:

– Ei, slavă Domnului! Haideți, copii, să ne ocupăm locurile pînă nu începe piesa.

Se juca piesa *Rivalii*, de Sheridan. Deși Jo o văzuse de multe ori, încă mai rîdea de comicăriile Lydiei Languish, deși o preocupa în primul rînd lumea din sală. În timpul pauzelor, spectatorii se plimbau pe coridoare și se opreau să converseze cu prietenii și cunoștințele, la fel ca atunci cînd se întîlneau în Hyde Park.

Nu putea să nu fie impresionată de ambianța luxoasă și de spectatoarele în toalete elegante de satin și voal. La rîndul ei, impresiona prin prezență. Vedea asta în expresia admirativă care licărea scurt în ochii lui Waldo cînd o prezenta prietenilor săi. Avea ciudata impresie că hibernase și se trezise acum în mijlocul priveliștilor din jurul bîrlogului ei.

Începea să semene cu Lydia Languish, dar această constatare nu-i diminua plăcerea. Era o ocazie emoționantă, cu atît mai agreabilă cu cît era prezent și Waldo. Nu-i era greu să înțelegă de ce cîștigase el simpatia mătușii ei cînd o invitase la cină.

În timpul ultimei pauze, doamna Daventry se întîlni cu o prietenă din Greek Street și le făcu semn lui Jo și Waldo s-o ia înainte, pentru ca ea și doamna Nairn să mai stea puțin la bîrfă. Jo bănuia care erau adevăratele motive ale mătușii sale, dar nu avea ce face.

Tocmai se întorceau spre loja lor, cînd îl întîlniră pe

vicontele Morden, care era cu un grup de prieteni. La vederea lor, vicontele se posomorî. Lady Margaret însă, care era lângă el, îi salută cu căldură. Vicontelui nu-i rămase decît să-i prezinte însoțitorilor lui. Doi dintre ei prezentau interes pentru Jo: soții Brinsley.

Waldo îi cunoștea destul de bine, după cîte se părea. În timp ce conversau despre diverse nimicuri, Jo îi studie pe furiș.

Asemănarea dintre conte și fiul său era frapantă. Aveau trăsături colțuroase, dar nu neplăcute. Părul vicontelui era castaniu și rărit la tîmple, iar al contelui se rezuma la o coroană albă deasupra urechilor. Părea să se apropie de șaptezeci de ani, dar era încă în putere. Avea spatele drept și o ținută autoritară. Jo își zise că puține scăpau ochilor lui de vultur.

O privi apoi pe lady Brinsley. Era de statură medie și avea părul negru presărat cu multe fire argintii. Deși trebuia să aibă peste șaiszeci de ani, pe fața ei delicată încă se mai citeau urme ale frumuseții din tinerețe. Dacă soțul ei emana sănătate și încredere, ea părea destul de firavă.

Jo o studie apoi pe doamna care-i fusese prezentată ca fiind însoțitoarea lui lady Brinsley. Miss Dunn nu era mult mai tînără decît stăpîna ei și avea o față severă și o constituție solidă. Stătea foarte aproape de lady Brinsley, dîndu-i lui Jo impresia stranie că-i era fie soră medicală, fie gardiană.

Cînd îl auzi pe Waldo menționînd numele lui Chloë, redeveni atentă la conversație.

– Ciudată afacere, comentă contele, adresîndu-i-se lui Jo.

În ochii lui nu se zărea urmă de interes. Părea să vorbească strict formal.

– Victor mi-a spus că lady Webberley a dispărut. Aș dori să vă pot ajuta, dar nici eu și nici vreun alt membru al familiei mele nu avem nici cea mai vagă idee ce s-o fi putut întîmpla cu ea după ce a plecat de la Brinsley Hall.

– *Este într-adevăr o situație stranie, confirmă Jo. Dar cineva trebuie să știe ceva, indiferent dacă e conștient sau nu de acest lucru.*

Se uită la lady Brinsley, dar aceasta îi răspunse cu o privire inexpressivă.

Waldo interveni pe tonul lui dezinvolt:

– Problema aceasta este mult prea serioasă ca s-o discutăm aici. Ți-aș rămîne îndatorat, Brinsley, dacă ai fi acasă mâine după-amiază, ca să putem discuta în particular. Apoi îl privi pe viconte. Și cu dumneata aș vrea să vorbesc, Morden.

Contele ridică o mîină, împiedicîndu-și fiul să vorbească și i se adresă lui Waldo pe un ton tăios:

– Ți-am spus deja că nu știm nimic. N-ar avea nici un rost să discutăm chestiunea asta în particular.

– Perfect. Dacă-ți convine să vorbești cu magistratul, se poate aranja, spuse Waldo pe un ton neutru.

Brinsley păru pe punctul de a-l lovi, dar se stăpîni și făcu efortul de a se calma.

– Nu va fi necesar, spuse el. Am să fiu acasă mâine după-amiază.

Ca și cum n-ar fi sesizat ostilitatea din acest schimb de replici, lady Brinsley spuse:

– Lady Webberley este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Sper, doamnă Chesney, că totul se va sfîrși cum nu se poate mai bine.

Brinsley își reduse soția la tăcere cu o singură privire. Femeia își feri ochii, trăgîndu-se mai aproape de domnișoara ei de companie. Jo îl privi pe viconte, dar pe fața acestuia nu se putea citi nimic. Doar logodnica lui părea tulburată.

Ca niște oameni bine crescuți ce erau, zîmbiră, își înclinară capul și-și văzură de drum.

Cînd familia Brinsley ajunse destul de departe ca să nu-i mai audă, Jo spuse:

– Ce om antipatic! De altfel n-am o părere prea bună nici despre fiul lui. Cine se cred?

– Aristocrați, replică Waldo zîmbind. Își închipuie că au fost născuți ca să stăpînească, și nu suportă ca muritorii de rînd să le pună cuvîntul la îndoială.

– E valabil și pentru lady Brinsley? Brinsley a amuțit-o doar din priviri.

– Da, răspunse îngîndurat Waldo. Dar cred că a găsit o cale să scape de adunătura asta nesuferită.

Văzînd privirea întrebătoare a lui Jo, continuă:

– Opiu. I se citește în ochi. Are pupilele ca două vîrfuri de ace. Nu e ceva chiar așa de ieșit din comun pe cît ai putea crede, și se găsește destul de ușor.

– Laudanum, completă Jo.

În fiecare cufăraș cu medicamente se găsea cîte o sticlură de laudanum. O picătură sau două într-un pahar cu apă putea diminua puterea unui om sau aduce somnul. Trebuia folosit cu multă grijă și numai conform recomandărilor medicului, altfel putea produce dependență.

– Dar de ce i-ar permite asta lordul Brinsley? întrebă ea. Sau nu știe?

– N-are cum să nu știe. Prost nu e. Cred că-i îngăduie pentru că e singura cale ca lady Brinsley să funcționeze.

– Miss Dunn, murmură Jo gînditoare.

– Domnișoara de companie? Ce-i cu ea?

– Cred că e soră medicală.

Ajunseseră aproape de loja lor, cînd atenția lui Jo fu atrasă de femeia pe care o observase în Hyde Park, doamna Walters. Era îmbrăcată din nou în violet, și avea un decolteu care dezvăluia mai mult decît considera Jo că este decent. Părul negru îi era presărat cu diamante. O însoțea un gentleman scund și îndesat care privea cu o expresie afabilă lumea din jur. Cînd îl zări pe Waldo, zîmbi radios.

Nu era clar dacă Waldo îi observase sau nu pe cei doi.

Tocmai deschisese ușa lojei pentru ca Jo să intre înainte dar, în pofida gestului său de a o conduce, punându-i o mână pe spate, ceva o făcu să se opună.

– Waldo, spuse ea pe un ton dulce, nu mă prezinți prietenilor tăi?

Waldo o privi lung, printre pleoape.

– Dacă-mi promiți că nu faci nimic care să ne ducă pe amîndoi în Bow Street.

Jo îl privi uimită, după care, pricepînd aluzia, spuse cu voce joasă și crispată:

– Cred că ți s-au urcat la cap cuceririle. Nu intenționez să provoc o scenă. De fapt, nici nu mă interesează.

Waldo zîmbi.

– Mincinoaso, spuse el și, înainte ca Jo să poată răspunde, se întoarse pentru a saluta cuplul care se apropia de ei.

Waldo făcu prezentările cu o detașare îndelung exersată. Doamna Caroline Walters și domnul Bruno Walters, intonă el politicos. Jo fu surprinsă că o femeie atît de frumoasă era căsătorită cu un omuleț așa de caraghios.

Domnul Walters îi cîștigă imediat simpatia. Glumea, rîdea și zîmbea mult. Expresia doamnei Walters era cu totul diferită. O expedie pe Jo printr-o filfiire a genelor, ațintindu-și ochii de pasăre de pradă asupra lui Waldo, ca și cum ar fi fost următorul ei ospăț. Jo fu nevoită să facă un efort considerabil pentru a-și păstra zîmbetul pe buze. Îi trecu prin minte că dacă ar fi purtat rochia roșie a lui Chloë, doamna Walters ar fi luat-o puțin mai în serios.

Cînd intrară în lojă, Waldo spuse:

– Am dreptul la trecutul meu, Jo. Mai mult de-atît n-am să-ți spun în legătură cu doamna Walters.

Jo replică rece:

– Încearcă să-i spui asta soțului ei. S-ar putea să nu fie la fel de îngăduitor.

Un moment, Waldo păru nedumerit, apoi chicoti.

– Caro nu e măritată, e văduvă. Bruno este cumnatul ei.

– Aha...

Dacă stătea să se gîndească, avea sens.

– Prin urmare, după cum vezi, scurta noastră aventură n-a făcut nici un rău nimănui.

Jo era nedumerită. Dacă relația se sfîrșise, Caro Walters nu părea să știe. Sau, poate, brava. Nici o femeie nu se putea simți bine în postura de amantă alungată.

– Jo?

Ridică brusc privirea spre el.

– Nu aștepta compasiune de la mine. Sînt sigură că nu vei rămîne singur multă vreme. Bărbații asemeni ție nu sînt niciodată singuri.

În clipa aceea, doamna Daventry intră în lojă, simți imediat atmosfera încărcată și începu să debiteze fleacuri binevoitoare pînă la ridicarea cortinei.

Jo încă se mai gîdea la Waldo și la doamna Walters, în timp ce se pregătea pentru culcare. I se părea de neconceput că o femeie care atrăgea bărbații cum atrage o flacăra fluturii de noapte se putea mulțumi doar cu o aventură, liberă fiind. Doar dacă nu cumva prețuia libertatea mai presus de orice. Cînd o femeie se căsătorea, toți banii și proprietățile ei intrau sub còntrolul soțului. În acest caz, de ce nu îmbrățișase viața de celibat, așa cum făcuse ea?

Idioata! Nu toate femeile aveau sîngele ei rece. Unele tînjeau după pasiune, la fel cum tînjea ea după succesul ziarului. Fiecare cu ale ei.

Se gîndi la Waldo și oftă. Merita ceva mai de soi decît un șir de aventuri cu femei de teapa lui Caro Walters. Era mai mult decît un seducător chipeș, mai mult decît un aventurier fermecător. Avea numeroase calități pe care ea le admira cu adevărat.

Se așeză pe marginea patului, cu privirea pierdută în gol,

catalogînd tot ceea ce găsisese de admirat la caracterul lui Waldo. Înainte de a apuca s-o alunge, prin minte îi străfulgeră o amintire. Era în brațele lui, iar el o săruta cu pasiune. Buzele îi ardeau; își simțea sîinii îngreunați; sfîrcurile-i erau atît de sensibilizate, încît trebuia să și le apese cu palmele pentru a-și alunga durerea. Fierbințeala o cuprindea, făcînd-o să tremure. De pe buze îi scăpă un geamăt ușor.

Țipă de ciudă, sări în picioare, alergă la spălător și-și stropi fața și trupul cu apă rece.

În după-amiaza următoare, așa cum se înțeleseseră, Waldo se prezentă la somptuoasa reședință a lordului Brinsley aflată pe Piccadilly. Casa în sine, la fel ca multe altele din vecinătate, era complet ascunsă privirii de un zid înalt din cărămidă care-l duse pe Waldo cu gîndul la o închisoare. Fu nevoit să pătrundă mai întîi pe poarta de la intrare, înainte de a străbate o curte imensă care ar fi putut servi drept teren de paradă. Urcă apoi o scară lungă de marmură, ce ducea la ușa din față. Numără douăzeci de trepte și, cînd ajunse la ultima, piciorul infirm îl durea îngrozitor.

Ușa se deschise înainte să bată, și valetul care-l întîmpină îi ceru să aștepte o clipă ca s-o anunțe pe Excelența sa că sosise domnul Bowman. Waldo profită de ocazie pentru a privi atent în jur. Holul mare de la intrare, cu tavanul plin de decorațiuni complicate, era înalt cît două niveluri. Tablourile de pe pereți păreau de mare valoare. Sculpturile din firidele scării aparțineau faimosului Gibbons. Mobila era dintre cele mai elegante. Casa și mobilierul îi informau pe vizitatori că intraseră pe domeniul unei familii semețe și privilegiate. Și era doar casa din oraș a lordului Brinsley. Proprietatea din Oxfordshire o depășea cu mult ca valoare, din toate punctele de vedere.

Întreaga avere și privilegiile care o însoțeau aveau să-i revină într-o zi unei singure persoane: moștenitorului. Waldo

putea spune același lucru și despre sine, deși după standardele familiei Brinsley, averea lui era aproape egală cu zero.

Situația i se părea inechitabilă. Cei din clasa căruia îi aparținea lordul își considerau bogăția garantată, ca și cum ar fi fost orînduită de divinitate. Familia, bănuia, era probabil mai înstărită decît majoritatea. Mama și surorile lui lucrau neobosit pentru biserică și diverse acțiuni de caritate. Totuși, ar fi fost nevoie de mai mult decît atît ca să acopere uriașa prăpastie dintre bogați și săraci. Situația trebuia să se schimbe.

Valetul reveni și Waldo îl urmă pășind pe pardoseala de marmură rece, pînă în biblioteca mare cît o sală se bal. Conte se apropie și-i indică un fotoliu de piele. Era prezent și viconte, care de data asta zîmbea. Era o schimbare însemnată de atitudine, față de felul în care se comportase la teatru.

– Sper că treptele de la intrare nu ți-au dat prea mult de furcă. Ar fi trebuit să ne întîlnim la unul dintre cluburile mele.

Zîmbetul condescendent al contelui și cuvintele rostite de acesta îl făcură pe Waldo să strîngă din dinți. Procedase astfel pentru a sublinia beteșugul lui cu intenția de a-l pune la punct.

Întrucît nu venise să se certe, ci ca să obțină niște explicații, lăsă ofensa să treacă fără să răspundă.

– Nu te scuza, spuse el. Mișcarea îmi face bine.

După ce terminară cu amabilitățile, contele spuse:

– Aseară eram cam apăsător. Sănătatea lui lady Brinsley continuă să mă îngrijoreze. Dacă am vorbit cam repezit, te rog să mă scuzi. Victor și cu mine dorim să te ajutăm.

Își privi fiul, în așteptarea unei confirmări.

– Evident, răspunse viconte, ca la un semnal.

– Evident, repetă și Waldo, încercînd să nu pară cinic. Atunci, poți începe prin a-mi spune cum părea lady Webberley în timpul șederii la Brinsley Hall. Era sănătoasă?

Conversa cu ceilalți oaspeți? S-a spus ceva care a părut s-o tulbure? A avut vreun motiv de a pleca atît de repede?

Lordul Brinsley păru încurcat. Nu fusese foarte atent, spuse el în cel din urmă, pentru că nu era genul de petrecere pe care s-o agreeze, astfel că plecase devreme și se întorsese în oraș. Invitatile erau prietene de-ale soției lui, probabil membre ale Societății Horticole. Abia dacă schimbase cîteva cuvinte cu ele. Se simțea mai la largul lui cu bărbații, dar nu era sezon de vînătoare și nici de pescuit. Numai conversații, cărți și biliard. O reuniune întru totul plictisitoare.

– Atîta doar că mama a părut să se distreze bine, adăugă vicontele. Iar ăsta a și fost scopul petrecerii.

– Poate că, spuse Waldo, ar fi bine să-i pun cîteva întrebări și lui lady Brinsley.

Pe obrazii contelui apărură două pete roșii. Îl privi pe Waldo cu răceală.

– E clar că nu m-am explicat suficient de limpede, spuse el. Starea soției mele nu-i permite să răspundă la nici o întrebare, mai ales la una legată de regretabila dispariție a uneia dintre prietenele ei.

Contele ezită, părăind să-și caute cuvintele pentru a explica un lucru pe care ar fi preferat să-l țină pentru sine. Într-un tîrziu, spuse:

– Suferă de melancolie. M-am gîndit că societatea cîtorva prietene apropiate i-ar face bine. Și așa a și fost, pînă cînd a aflat că lady Webberley n-a mai fost văzută după petrecerea din casa noastră. Îți poți imagina cît a afectat-o asta pe soția mea. Așa că înțelegi, domnule Bowman, că nu-mi pot permite să-i tulbur liniștea sufletească.

Scuza contelui nu-l convinse pe Waldo. Păstrîndu-și tonul calm și inofensiv, spuse:

– Îmi pare rău. Trebuie să fi fost un motiv de mare îngrijorare. Sper că lady Brinsley se va simți destul de bine ca să participe la nunta dumitale, lord Morden.

În ochii vicontelui se putea citi amuzamentul și o expresie ușor provocatoare.

– Sînt sigur c-o să încerce, spuse el. E cea mai mare dorință a oricărei mame să-și vadă fiul căsătorit cu o fată acceptabilă. Și-n plus, nunta va avea loc abia peste o lună. Cred că mama mea se va înzdrăveni îndeajuns pînă atunci.

Deși cuvintele rămaseră nerostite, în mintea lui Waldo se contură vag imaginea unei femei ascunse în umbră, înainte de a se mistui. Nu era genul de fată pe care soții Brinsley s-o accepte pentru fiul și moștenitorul lor. Nu simți nevoia să riposteze. Îl privi pe viconte și simți un vag sentiment de milă. De la naștere, fusese crescut pentru a lua locul tatălui său, după moartea acestuia. Se îndoia că vicontele avusese voie să-și aleagă singur măcar micul dejun, nicidecum fata cu care urma să se căsătorească. Tatăl lui nu era chiar atît de rău, la urma urmei, își zise Waldo.

Vicontele continuă:

– În orice caz, mătușa mea va fi prezentă ca s-o asiste pe mama, așa că nunta va avea loc cum am planificat.

Waldo simți din nou un fior de milă – nu la fel de fugar, mai tulburător de astă dată. Își zise că ceea ce plănuseră contele și fiul lui avea să meargă înainte, cu sau fără prezența contesei. Poate că de-asta suferea de melancolie. Poziția ei în familie era neglijabilă. Dacă n-ar fi avut-o pe domnișoara de companie, ar fi trăit complet izolată.

Contele se aplecă înainte, atrăgînd atenția lui Waldo asupra lui.

– Mai ai și alte întrebări pe care dorești să ni le pui, domnule Bowman?

– Mai multe.

Waldo începu cu cupeul închiriat care ar fi trebuit s-o ducă pe Chloë la Stratford. După douăzeci de minute, dîndu-și seama că nu afla nimic, le mulțumi și plecă.

De la fereastra dormitorului ei de la etaj, lady Brinsley îl privea pe Waldo traversînd curtea. Cînd portarii închiseră poarta mare de fier în urma lui, se înfioră.

– Urăsc casa asta, îi spuse ea domnișoarei sale de companie. Parc-aș locui într-o închisoare. Îmi amintește de azil.

– Taci acum, Elinor. Și nu era azil, ci un sanatoriu. Trebuie să încerci să te gîndești la lucruri mai plăcute.

Miss Dunn, domnișoara de companie a lui lady Brinsley, stătea pe canapea, lîngă masă, și turna ceaiul în cești.

– Am *încercat*, protestă lady Brinsley, dar degeaba. Casa asta e de vină. Aș vrea să fiu în sera mea de la Hall.

Miss Dunn puse ceainicul pe tavă, se duse la fereastră și, cuprinzînd cu un braț umerii lui lady Brinsley, o conduse spre un fotoliu tapițat cu piele, din fața focului.

– Ai nevoie de un ceai bun. Totul arată altfel după o ceașcă de ceai.

Lady Brinsley se afundă în fotoliu. Acceptînd ceașca oferită, zîmbi vag.

– De cît timp ești la mine, Harriet?

– Știi bine. Dinainte de a te fi măritat.

Elinor Brinsley clătină din cap.

– Dinainte de a mă fi măritat. Nici nu-mi mai amintesc vremurile cînd nu eram măritată.

– Pentru că erai foarte tînără. Aveai doar optsprezece ani cînd te-ai căsătorit cu contele.

Atunci fusese invidiată de celelalte fete. Fete, asta erau. Nu știau nimic despre bărbați și despre ambițiile care-i împingeau înainte. Ghinionul ei fusese acela de a se fi născut moștenitoare. Nu avusese voie să se mărite cu omul pe care-l iubea. Se ocupase tatăl ei de asta. O vînduse contelui. Tatăl ei considerase mariajul un tîrg cinstit – banii lui pentru un

titlu. Fiica sa urma să fie contesă, iar nepotul, aristocrat din naștere.

Harriet avusese nenorocul de a se naște săracă. Nici un bărbat nu voia să-și ia o nevestă fără zestre. Ea și Harriet își încropiseră împreună un soi de viață. Dar se temea că iar pierdea controlul și nu trebuia să se întâmple. Trebuia să plece cât mai curînd din casa aceea.

– Un strop de laudanum, spuse ea. Doar de atîta am nevoie ca să-mi calmez nervii.

Însoțitoarea ei îi luă ceașca și farfurioara, le puse pe masă, apoi o prinse de mîini și îi vorbi încet, liniștitor:

– Încercăm să te dezvățăm de laudanum, Elinor, nu-ți mai aduci aminte?

Lady Brinsley clipi de cîteva ori, apoi trase aer în piept, adînc, încet, ca să se calmeze.

– Îmi amintesc. Încă nu s-a terminat, nu-i așa, Harriet?

– Nu, încă nu s-a terminat. Dar nu te tulbura. Știi bine că n-aș lăsa să ți se întâmple nimic rău, ție sau alor tăi.

Contesa oftă prelung. Ceața din minte i se risipi și, pentru cîteva momente, văzu totul cu o claritate deplină.

– Știu că trebuie să fiu puternică. De data asta nu voi mai da greș, nu-i așa, Harriet?

Miss Dunn zîmbi.

– Nu, de data asta nu, spuse ea.

17

Viconteles Morden păli. Nu-i venea să creadă ce citea. Rubrica lui Chloë apăruse din nou în ziar. Pe parcursul ultimelor săptămîni, ziarul publicase o notă de scuze pentru absența ei, informîndu-și cititorii că lady Tellall era indispusă.

Acum revenise cu înverșunare, iar numele lui era în capul listei.

Felicitări lordului Morden și lui lady Margaret Kintyre cu ocazia logodnei lor. Se pare că nunta va avea loc în luna iunie. Ce va purta mireasa? Mai multe despre acest mic secret, în numărul viitor.

Dar asta era o nimica toată în comparație cu articolul despre lady Webberley.

Îi venea să rupă ziarul în bucăți, dar procedînd astfel n-ar fi făcut decît să atragă atenția asupra lui. Era la club, iar ospătarul tocmai îi adusese ziarele la masă, împreună cu un pahar de porto. Disprețuia *Journal* și niciodată nu s-ar fi abonat la el, dacă n-ar fi descoperit că Chloë era lady Tellall. Pînă și pseudonimul ei îl dezgusta. Îl mai făcuse de rîs o dată în rubrica ei, și luase măsuri ca așa ceva să nu se mai întîmple. Nu putea permite ca ziarul să-i fie adus acasă. Nu voia ca tatăl lui să-l vadă și să-nceapă să pună întrebări delicate, așa că aranjase să-i fie predat la club.

Litelele păreau să-i joace înaintea ochilor. Simțea broboane de sudoare pe frunte. Dacă cineva s-ar fi oprit să-i vorbească, n-ar fi putut rosti un cuvînt. Totuși, atîta timp cît părea să citească ziarul, nimeni n-avea să-l deranjeze. Era una dintre regulile nescrise ale cluburilor de gentlemen.

Parcuse din nou ultima pagină. Articolul spunea că lady Webberley fusese văzută pe feribotul de Calais și că se ducea probabil să se întîlnească cu cineva la Paris.

Cum era cu puțință?

Nu, nu se putea. Chloë murise. O ucisese cu propriile lui mîini, după care îi ascunsese cadavrul și bagajele într-un loc unde n-avea să le găsească nimeni. După aceea, luase din camera ei toate obiectele personale, ca să lase impresia că plecase în călătorie.

Acum, că-și revenise din șoc, începu să gândească logic. Știa că Chloë era moartă. Asta însemna că altcineva îi scria rubrica și acel altcineva nu putea fi decât Jo Chesney.

Nu trebuia să-și piardă capul. Nimeni nu putea dovedi ceva. În schimb, Jo putea să-i creeze mari probleme. Era băgăcioasă și obositoare. Trebuia să ia măsuri în legătură cu ea.

Și acesta nu era singurul lucru care-l îngrijora. Dacă mai afla cineva că era abonat la *Journal*, se putea face legătura între el și Chloë. Nu putea permite să se întâmple asta. Își va anula imediat abonamentul.

Pe de altă parte, însă, voia să știe tot ce se publica sub semnătura lui lady Tellall. Trebuia să existe și altă cale de a obține ziarul. Bates știa ce era de făcut. Avea să-l întrebe pe el.

Viconte plecă fără să se atingă de paharul cu porto și fără să-i dea bacșiș ospătarului.

Jo stătea rezemată de spătarul scaunului și încerca să gândească pozitiv. Oricum ar fi privit lucrurile însă, nu reușea să progreseze în descoperirea adevărului în ce-o privea pe Chloë. Trecuse o săptămână de la apariția ziarului. Recitea scrisorile care fuseseră trimise ca răspuns la ultima rubrică a lui lady Tellall. Sosiseră în ajun de la Stratford, așa că le mai citi și ajunse la concluzia că existau puține lucruri care să-i trezească interesul. Câteva corespondente susțineau că ele erau Doamna din Umbră care „luase Londra cu asalt“, ca să folosească cuvintele lui lady Tellall. O altă corespondentă confirma că o văzuse pe lady Webberley pe feribot, în drum spre Calais, în timp ce alta declara că se dusesese să trăiască împreună cu călugărițele, pe Insula Iona. Exista însă și o scrisoare pe care Jo trebuia s-o ia în serios. Era de la lady Kintyre, a cărei fiică, lady Margaret, era logodită cu viconte Morden. Lady Kintyre scria că n-o amuzase deloc referirea

glumeață la fiica ei. Logodna ar fi trebuit să rămână secretă pînă în seara balului dat de familia Brinsley. Distrusese seara care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viața lui lady Margaret.

Jo nu se simțea vinovată. Toată lumea știa că cei doi erau logodiți. Dacă lady Kintyre voia să fie ofensată, n-avea decît să se uite la sine însăși. Lady Margaret ar fi trebuit să organizeze propriul ei bal ca să-și sărbătorească logodna. În fond, familia Kintyre era una dintre cele mai bogate din Anglia. Din păcate, erau niște zgîrie-brînză.

Ultima propoziție din scrisoarea lui lady Kintyre o uimi pe Jo. *Vă rog să-mi anulați abonamentul.* Jo știa că *Journal* avea mulți abonați la Londra, dar nu și de statura Excelenței sale. Acest amănunt o făcea să se întrebe cine mai era pe listă, și se hotărî să-l întrebe pe Mac, cînd îi va trimite următorul episod din viața lui lady Tellall.

Cu coatele rezemate pe masa de scris, Jo își acoperi ochii cu palmele. Era deja luna mai și nu apăruse încă nici un indiciu care s-o ajute s-o găsească pe Chloë. Începea să creadă că într-adevăr era moartă. Ceea ce nu putea accepta și nu-i dădea liniște era convingerea tot mai puternică cum că niciodată n-aveau să găsească trupul lui Chloë și nici pe ucigașul acesteia.

Inspiră adînc și-și îndreptă spatele. Încă nu era dispusă să se dea bătută. Poate că era nevoie de ceva mai mult decît de rubrica lui lady Tellall. Autoritățile nu-i erau de nici un ajutor. Se încăpățîneau să susțină că fără un cadavru nu puteau face mare lucru. Dacă ar fi scris un articol pentru *Journal*, un fel de anunț, în care să ceară ca oricine știe ceva despre lady Webberley să scrie la redacție? Ca stimulent, putea oferi o recompensă.

Cu acest gînd, strînse scrisorile, găsi cuțitul de birou și-și ascuți vîrfurile creionului. După un moment de gîndire, îl puse jos. Trebuia să mediteze la asta. Nu voia să fie inundată

de scrisori de la amatorii de curiozități – sau, mai rău, de la escroci și mitomani. Se va sfătui cu Waldo.

Jacob Fry știa că niciodată n-avea să i se ivească o ocazie mai prielnică de a-și îndeplini misiunea. Nu mai omorîse niciodată o femeie, dar nu-și făcea scrupule, cu gândul la onorariul care avea să-i căpușească frumos buzunarele pentru următoarele douăsprezece luni. Cu banii aceștia putea să se ducă în America și să înceapă o viață nouă. Era o perspectivă tentantă.

Supraveghea casa de mai multe zile și hotărîse că sosise momentul să acționeze. Era duminică, o după-amiază însorită și somnoroasă de duminică. Prin preajmă se aflau doar câțiva servitori și un singur grădinar, de care se ocupase deja. Mătușa și băiatul puteau crea oarecari probleme, însă nu peste puterile lui. Nu se vedea nici urmă de Bowman sau de cabrioleta lui. Nu că ar fi contat. Oricine l-ar fi luat drept unul dintre grădinari; n-avea de gând s-o ucidă pe femeie de față cu martori. Trebuia s-o omoare rapid, fără zgomot, astfel încît să se poată face nevăzut înainte de a da cineva alarma.

Putea s-o vadă stînd la măsuța ei de scris din camera cu vedere spre terasă – camera cu glasvand. Se întrebă ce făcuse ca să merite condamnarea la moarte. Nu stătu prea mult pe gânduri. Cu cît termina mai repede, cu atît avea să scape mai curînd de-acolo.

Jo tresări și ridică privirea. Pe terasă, dincolo de glasvand, era cineva. Bătăile inimii i se mai potoliră cînd își dădu seama că trebuia să fie unul dintre grădinari. Ridicîndu-se, se duse să deschidă ușa.

Omul ținea în mîini un ghiveci cu o floare, una dintre prețioasele orhidee ale lui Chloë, care părea cam bolnavă. Înainte ca omul să vorbească, Jo înțelese ce dorea. Voia s-o întrebe ce să facă pentru a înviora planta. Cînd venea vorba

de orhidee, nimeni nu știa nimic, nici ea, nici grădinarii, nici chiar Sykes. Se pricepeau să îngrijească plantele englezești, dar nu și speciemenle acelea delicate.

Grădinarul îi întinse ghiveciul, spunînd cu un zîmbet spăsit:

– Doamna Paige mi-a cerut să mă uit la ea. N-avea nevoie decît de puțină apă. Poate sînteți așa de bună să i-o dați înapoi? Cred că acum îi e mai bine.

Jo luă planta, privind-o cu capul înclinat. Floarea aceea nu putea să-i aparțină menajerei. Era una dintre cele mai valoroase plante ale lui Chloë. Le dăruia doar celor care știau cum să le îngrijească. Ea și doamna Paige nu erau grădinărese, așa că niciodată n-ar fi beneficiat de o asemenea onoare.

Ridică privirea, zîmbind, și spuse pe cel mai firesc ton de care era în stare:

– Irișilor nu prea le priește în casă, nu-i așa?

– Numai dacă știți cum să-i țineți, răspunse grădinarul.

Vasăzică, nu cunoștea diferența dintre un iris și o orhidee. Ce să însemne asta?

Cuprinsă de panică, Jo era gata s-o ia la fugă sau să țipe ca din gură de șarpe. Nu că i-ar fi folosit la ceva, deoarece în apropiere nu exista nimeni care s-o ajute. Era duminică. Jumătate din servitori plecaseră acasă la familiile lor, iar ceilalți își luau prînzul. Mătușa Daventry își făcea siesta, iar Eric, slavă Domnului, plecase cu Waldo să vîslească pe Tamisa, pînă la Westminster Bridge. Nu mai erau prin preajmă nici Harper, nici alți grădinari. O dată cu trecerea timpului, deveniseră delăsători.

Se adună brusc. Era absurd. De ce ar fi vrut cineva să-i facă vreun rău? Nu avea un răspuns, dar își aminti de avertismentul lui Chloë. S-ar putea afla în pericol de moarte.

Brusc panica îi trecu. Încă se mai temea, dar avea mintea limpede. Nu-și putea permite să-i acorde beneficiul îndoielii,

cînd era cu mult mai puternic decît ea. Trebuia să egalizeze șansele.

Pistolul era încărcat însă, delăsătoare, îl lăsase în dulapul de sub scară, unde țineau umbrelele.

Încet, pentru a nu-l provoca, se retrase cu un pas.

– Voi avea grijă să ajungă înapoi la doamna Paige.

Abia dacă-și recunoștea vocea.

Ochii grădinarului se micșorară.

– Așa să faceți, doamnă Chesney.

Trebuia să-i întoarcă spatele ca să ajungă la ușă, dar picioarele refuzau să i se miște. Ochii individului fixară sfeșnicul de alamă de pe gheridon și Jo știu, simți ce-i trecea prin minte: își alegea o armă.

– Dacă stau să mă gîndesc, spuse, mai bine du-i-l dumneata.

– Cum?

Instinctiv omul ridică mîinile ca să ia ghiveciul de lut pe care i-l întindea, dar Jo nu se mulțumi cu atît. Dîndu-i un brînci cu toată forța, îl împinse înapoi, pe terasă, prin ușile deschise ale glasvandului. În clipa următoare, se răsuci în loc, înhăță cuțitul de pe masa de scris și fugi în hol.

Cu un muget de furie, individul se luă după ea.

O ajunsese din urmă, cînd deschidea ușa dulapului de sub scară. Mîna lui o apucă de rochie, trăgînd-o înapoi. Instinctiv, Jo lovi în direcția lui cu cuțitul de birou. Îl nimeri sub ochi, și îi spintecă obrazul. Omul scoase un urlet, în parte de durere, în parte de furie, și o lovi cu pumnul. Jo căzu în genunchi. Cuțitul de birou îi zbură din mîna, rostogolindu-se cu zgomot pe parchet, pînă lîngă perete.

Jo nu stătu să judece. Nu mai avea nici suflu ca să țipe. Propulsată de spaimă, suspinînd, se rostogoli și se ridică. Chipul agresorului șiroia de sînge. Acesta își privi mîinile însîngerate, apoi ridică ochii spre ea. Cu o expresie animalică, începu să înainteze. Jo auzi o ușă deschizîndu-se, apoi

închizîndu-se, în altă parte a casei. Cînd zgomotul distrase un moment atenția atacatorului, profită de ocazie, se rezezi la dulap și-și luă manșonul.

Ținînd pistolul cu ambele mîini, se întoarse cu fața spre el. Arma îi tremura alarmant, la fel ca vocea.

– Dacă mai faci un pas, îți zbor creierii.

Și, ca să-i arate că vorbea serios, îndreptă pistolul spre el și trase cocoșul.

Fie n-o credea, fie era prea furios, dar bărbatul nu se lăsă intimidat. Degetul lui Jo se încordă pe trăgaci, dar nu avu curaj să tragă. Gîndul de a lua viața cuiva o făcea să simtă un gol în stomac. Încercă să țipe, să cheme servitorii, pe cineva, dar nu reuși să scoată decît un icnet gutural.

O ușă se deschise în apropiere și cineva o strigă pe nume. Eric! Îi era frică să-și ia ochii de la adversar.

– Nu veni aici! răcni ea. Stai pe loc, Eric!

Băiatul nu înțelese și Jo îi auzi pașii apropiindu-se.

– Ce e, mătușă Jo? Ce s-a întîmplat?

– Hai, mîrîi atacatorul. Apasă pe trăgaci. Nu poți, așa-i?

Unde, o, unde era Waldo? Îl lăsase pe Eric în fața ușii și plecase? Aruncă o privire spre băiat. Clipa de neatenție o costă scump. Fry o apucă de braț și-i smulse pistolul din mîină.

– Știam că nu poți, spuse el.

O voce venind dinspre ușă rosti pe un ton sec:

– Nu, dar eu pot. Lasă pistolul jos, sau te omor. Dă-te mai încolo, Eric.

Era Waldo, în sfîrșit.

Ochii lui Fry se îngustară ca două fante, înainte de a se răsuci în loc. Jo zbieră. Două împușcături explodară în același timp. Numai una își nimeri ținta. Chipul lui Fry exprima uimire. Își privi pieptul și atinse cu degetele pata roșie care se lățea. Făcu un pas spre Waldo, apoi se prăbuși pe podea.

– La naiba, spuse acesta, speram să-l capturăm viu.

Jo aruncă o privire îngrozită spre trupul de pe podea, în timp ce alerga să-l ia pe Eric în brațe. Waldo vîrî în buzunar pistolul descărcat, îl luă pe al lui Jo, îl puse pe masa din hol și apoi li se alătură.

Jo ridică ochii plini de lacrimi spre el.

– Slavă Domnului că ai venit!

Waldo îi atinse cu degetele obrazul, într-o mîngîiere gingașă.

În casă izbucniră zgomotele și agitația. Servitorii năvăliră pe ușa dinspre apartamentele lor și se opriră brusc. Doamna Daventry apăru în capul scării. Doamna Paige striga să cheme cineva comisarul. Una dintre cameristele de la etaj aruncă o singură privire spre trupul lui Fry și leșină.

Restul zilei trecu ca prin ceață pentru Jo. Ofițerii de pe Bow Street sosiră și luară declarații. Omul care o atacase, află ea, era grădinarul care dispăruse după prima spargere. Unul dintre ucenicii lui Sykes fusese găsit în latrina de afară, bătut măr, dar încă respirînd. În aparență, Jo se ținea tare. În realitate, era gata să se frîngă.

Se consola cu gîndul că Eric scăpase neatins. Acesta plecase cu doamna Daventry, turuind despre rolul pe care-l jucase la prinderea banditului. Nu-și dăduse seama că Fry era mort. Credea că ofițerii din Bow Street îl duseseră la închisoare.

Waldo dădu de înțeles că intenționa să rămînă în casă peste noapte, iar Jo se bucură. O scutea de orice altă responsabilitate. Pentru o vreme, își putea lăsa în seama lui toate poverile și neliniștile. După ce mîncă, se scuză și se retrase în camera ei. Nu peste mult, Libby îi aduse un pahar cu lapte cald și o picătură de laudanum. Jo îl bău, apoi se vîrî în pat.

În pofida laudanumului, Jo dormi pe apucate. În visul ei, Chloë nu era moartă, ci se ascunsese. Ea trebuia doar să identifice ușa dincolo de care urma s-o găsească pe Chloë.

Înainte de a se culca, Waldo curăță, încarcă și armă toate pistoalele pe care le găsi în casă. Erau doar patru – al lui, al lui Jo, și două pistoale de duel pe care le găsisese într-o cutie captușită cu catifea, în vechea bibliotecă a lui Sir Ralph. Putea să tragă doar patru focuri, câte unul cu fiecare pistol. Auzise despre un pastor din Scoția care inventase un pistol cu care se putea trage mai mult de un foc, înainte de a fi reîncărcat. Cu o asemenea armă, și-ar fi putut asuma riscuri, însă în situația dată fiecare foc era important. Reîncărcatul necesita timp.

Lăsă un pistol de duel în camera de dimineață, în sertarul de sus al gheridonului, printre tacîmurile de argint, iar pe al doilea în dulapul de sub scară. Celelalte două pistoale le vîrî în buzunare. Își turnă un pahar mare de brandy, luă bastonul și se duse la etaj.

Waldo nu era singurul care veghea. Sykes și grădinarii lui erau postați la ușile de la parter. La ambele niveluri ardeau lămpi.

Waldo se considera vinovat pentru cele întîmplate. N-ar fi trebuit să-l elibereze pe Harper din funcție, nici să lase să-i slăbească vigilența. A doua oară nu va mai face aceeași greșală.

La instrucțiunile lui, i se pregătise patul în camera lui Eric. Existau multe alte încăperi pe care le-ar fi putut folosi, dar voia să fie aproape de băiat și de Jo. Camerele erau alăturate, dar lui Waldo nu-i păsa de ce-ar zice lumea despre acel aranjament.

Pentru liniștea lui sufletească, dorea să audă dacă-i mai venea cuiva ideea s-o atace pe Jo.

Furia acumulată i se risipi cînd intră în camera lui Eric și o găsi pe Jo aplecată deasupra patului. Părul despletit i se revărsa pe umeri. Purta un șal Paisley peste cămașa de noapte și era în picioarele goale. Atracția pe care Jo o exercita asupra

lui deveni și mai puternică; nu era singura femeie după care poftise vreodată, dar constată cu uimire simțămintele ce-l copleșeau.

Obosită, Jo găsi totuși puterea să-i zîmbească dulce.

– Sînt sigură că doamna Paige ți-ar fi putut aranja ceva mai de soi, spuse ea în șoaptă, arătînd spre patul de campanie care ocupa un colț al camerei.

Vorbînd la fel de încet, ca să nu-l trezească pe Eric, Waldo îi răspunse:

– Doamna Paige m-a lăsat să-mi aleg camera. Am vrut să fiu aproape de tine și de Eric.

– Îți mulțumesc, spuse ea simplu.

În timp ce Jo îl privea pe Eric, Waldo o studie, gîndindu-se ce s-ar fi putut întîmpla dacă n-ar fi intrat în casă la timp. Mîna strînse nervos paharul de brandy.

– Waldo, spuse Jo, trebuie să-ți vorbesc. Să mergem în camera mea.

Waldo ezită.

– Servitorii au să se scandalizeze. Putem vorbi în camera de zi.

Ochii ei străluciră.

– Ce-mi pasă mie ce-au să creadă servitorii? După tot ce s-a întîmplat azi aici, asta-i ultima grijă pe care o am.

Și, fără să privească în urmă, intră în camera ei. Waldo își lăsă bastonul afară și o urmă supus, cu paharul de brandy în mînă. Lăsînd ușa întredeschisă, Jo îl invită să se așeze.

– Waldo...

– Stai jos, fi ceru el, altfel am să-mi sucesc gîtul uitîndu-mă la tine.

Jo se așeză pe marginea patului și trecu imediat la subiect:

– Vreau să-l duci pe Eric undeva unde să fie în siguranță. Ar putea sta la surorile tale, sau la mama ta. Cît e cu mine n-o să fie în siguranță.

– Și eu mă gîndeam la același lucru. Mama mea îl va primi cu bucurie.

Jo se rezemă de spătar, vizibil uimită că reușise să-l convingă atît de ușor.

– Ei, spuse ea, atunci ne-am înțeles.

– Încă nu.

Înainte de a continua, Waldo luă o înghițitură de brandy.

– Vreau să te duci și tu cu el. Îți dai seama, nu pot să te las să te descurci singură, cînd deja ai fost atacată de două ori. Nu e momentul să faci pe viteaza, Jo. Într-o situație ca asta, trebuie să fii prudentă.

– N-am făcut pe viteaza. Am fost o proastă. Îl aveam în cătarea pistolului – pe Fry, vreau să spun – și ce-am făcut? L-am lăsat să-mi ia arma. Dacă n-ai fi fost tu acolo...

– Dar am fost.

– Cred că, în adîncul sufletului, mă așteptam să renunțe. Dar n-a făcut-o. Ce fel de om își asumă asemenea riscuri?

– Unul care crede că femeile n-au curaj să tragă într-un om neînarmat.

– Femeile asemeni mie, preciză ea cu înverșunare.

– Majoritatea femeilor, o corectă el, și nu e nici un motiv de rușine în asta.

– Ha! Ușor ți-e ție să vorbești! Poți să-ți imaginezi ce-am simțit? Nu știam că veniseși. Credeam că e doar Eric. Nu vreau să mă mai simt vreodată atît de neputincioasă – nu vreau!

– Nu numai femeile se pot simți neputincioase.

Jo îl privi uimită.

– Dar păreai atît de încrezător, atît de... de stăpîn pe situație...!

Waldo îi arată mîinile, făcîndu-le să tremure demonstrativ.

– Acum îți par la fel de „încrezător“?

Sperase s-o facă să zîmbească, însă ochii ei se umplură

de lacrimi. Îi luă o mână într-ale ei și începu să-i urmărească liniile din palmă cu vîrfurile degetelor. Cînd îi întoarse mîna, găsi cicatricea unei răni de pumnal. O privi lung, mult timp, apoi îi ridică încet mîna la buze și o sărută.

Waldo, care niciodată nu se simțise încurcat în fața unei femei, încremeni. În alte situații, cu alte femei, n-ar fi ezitat să ducă lucrurile pînă la capăt, dar era vorba de Jo.

– Nu vreau să rămîn singură, spuse ea. N-ai vrea... n-ai vrea să mai stai puțin cu mine? M-aș simți mai bine știind că ești aici.

Se simți flatat. Ba nu – se simți umilit. Și amuzat. Se gîndise uneori cum ar fi să petreacă o noapte cu ea și se părea că fantezia era pe cale să se adeverească. Dar în condițiile stabilite de ea.

Jo voia să-i audă glasul, așa că Waldo îi citi din *Waverley*, unul dintre romanele lui Scott, pe care-l găsise pe noptieră. Cînd respirația ei deveni lentă și regulată, se opri din citit, dar ochii lui Jo se deschiseră și fu nevoit să continue.

După ce Jo adormi în sfîrșit, Waldo se duse să vadă ce face Eric. Apoi își scoase haina și lavaliera și se instalează comod într-unul dintre fotoliile tapițate cu piele, sorbind alene din brandy, ca să-i ajungă cît mai mult timp.

În minte i se învîlmășeau tot felul de gînduri. Jacob Fry. Atacul asupra lui Jo; cine îi poruncise și de ce. Dar gîndul care nu-i dădea pace, gîndul care-l zguduia cel mai mult era importanța pe care o dobîndise acea bucățică de fată pentru fericirea lui.

De-acum încolo, își făgădui el, va avea mai multă grijă de ea. Nu voia s-o mai lase să se expună punînd întrebări despre Chloë. Nu voia s-o lase în casa aceea, doar cu grădinarii. Voia s-o ducă la Palliser, unde jumătate dintre valeți erau foști soldați care știau să mînuiască armele. O dorea acolo unde putea s-o țină sub supraveghere.

A doua zi, hotărî el, avea să-i ducă pe Jo și Eric la mama

lui, iar dacă doamna Daventry dorea să-i însoțească, cu atât mai bine.

Înainte de a se culca mai aruncă o ultimă privire în camera lui Jo. Nu se vedea prea mult de sub plapumă, doar vârful nasului și coama strălucitoare de păr roșcat. Rămase o vreme locului, privind-o, cu un zîmbet prostesc pe buze.

18

doua zi dimineața porniră spre Palliser Park. Waldo trimisese un servitor cu un răvaș pentru mama lui, în care îi explica pe scurt de ce veneau. Jo era nervoasă. După cum îi spusese mătușii sale în trăsură, ideea care păruse foarte inspirată la micul dejun își pierdeva atracția cu cât se apropiau mai mult de Palliser Park. Îi cerea prea mult lui lady Fredericka, pretinzându-i să primească în casă trei străini. Eric însă nu găsea că aveau pretenții exagerate. Îi invitase unchiul Waldo, așa că trebuia să fie în regulă.

Unchiul Waldo nu putea să comenteze. Stătea pe capră lîngă vizitiu, ținînd în brațe o muschetă și cîte un pistol în fiecare buzunar.

Temerile lui Jo se dovediră neîntemeiate, așa cum prevăzuse doamna Daventry. Lady Fredericka îi aștepta în holul mare de marmură de la intrare, pentru a le ura bun venit. Nu făcu caz și nu-i bombardă cu întrebări. Era plină de sollicitudine, dar și dezinvoltă.

– Aici veți fi în cea mai mare siguranță, spuse ea, și trebuie să rămîneți pînă se rezolvă toată afacerea asta

îngrozitoare. Lăsați-o în seama lui Waldo. Are relații. O s-o lămurească el.

În timp ce Waldo se duse să discute cu tatăl lui, lady Fredericka îi conduse la etaj. Jo îl ținea pe Eric de mână.

Era o casă Palladian frumoasă, într-un parc fermecător, dar Jo nu-și putea alunga neliniștile în legătură cu Eric. Își amintea cum se simțise în copilărie, când era lăsată ba la o rudă, ba la alta. Nu conta cât de frumos se purtau cu ea, și cât de buni și generoși erau cu toții. Un copil avea nevoie de stabilitate.

– Prânzul se va servi într-o jumătate de oră, îi informă lady Fredericka. Nu vă formalizați, veniți îmbrăcați așa cum sînteți.

După ce lady Fredericka plecă, sosi un roi de cameriste să le ajute la despachetat. Camera lui Eric era chiar lângă a lui Jo și avea vedere spre lac.

– Poate că unchiul Waldo o să mă-nvețe să înot, spuse Eric, cu ochi scînteietori. Sau poate sînt bărci, și vom merge la pescuit.

Doamna Daventry și Jo schimbă o privire scurtă.

– Cred, spuse doamna Daventry, că Eric și cu mine gîndim la fel. Totul e o aventură nemaipomenită și sîntem hotărîți să profităm la maximum. În clipa următoare zîmbetul îi pieri. Vai de mine, n-am vrut să sune așa. Mă bucur doar că am venit aici și nu mai stăm în casa lui Chloë.

– Iar eu, răspunse Jo cu convingere, mă bucur că te-ai hotărît să vii cu mine, când ai fi putut să te întorci în Greek Street.

– Nici prin gînd nu-mi trece să te las singură când ai atîta nevoie de mine. Vorbesc serios, Jo. N-am să te părăsesc pînă nu se va termina toată povestea asta nesuferită.

Jo simți că i se pune un nod în gît, dar în clipa următoare, auzi bătînd gongul care anunța masa.

Waldo îi aștepta la baza scării, împreună cu sora lui,

Maude. În timp ce Maude le arăta doamnei Daventry și lui Eric drumul spre sufragerie, Waldo rămase puțin în urmă, ca să poată sta de vorbă cu Jo.

– Mi-am avertizat familia să nu te bată la cap cu întrebări, spuse el. Sînt convins că vor face tot posibilul pentru a te ajuta să te simți cît mai bine.

Mișcată de grija lui, Jo își puse mîna pe brațul lui, preț de o clipă.

– Nu-ți face griji pentru mine, Waldo. N-am nici o problemă, serios.

Exagera, dar considera că, după tot ce făcuse pentru ea, era datoare să pară, dacă nu neafectată, măcar pe cale de a-și reveni. Amintirea celor întîmplate în seara trecută nu-i dădea pace. Waldo îi citise dintr-un volum plicticos, pînă cînd adormise. Uitase de toate grijile, numai pentru că-l știa alături. Dimineța, cînd se trezise și nu-l mai văzuse lîngă ea, fusese dezamăgită.

Bănuia că nu era prima femeie care se trezea dimineța și era dezamăgită constatînd că Waldo nu mai era lîngă ea.

Stăpînindu-și un oftat, intră în sufragerie.

Tatăl lui Waldo stătea în picioare lîngă scaunul din capul mesei. Waldo făcu prezentările. Jo își dădea seama că era examinată cu mare atenție, însă domnul Bowman zîmbi, nu doar formal, ci cu căldură, iar Jo simți că se relaxează. Cam de aceeași vîrstă cu soția lui, domnul Bowman semăna vag cu Waldo, deși ochii îi erau albaștri, iar părul îi încărunțise vizibil. În ochii aceia strălucitori, Jo desluși o inteligență vie și mult umor.

– Ei, ei, spuse el, regretăm motivele care v-au adus pe toți trei la Palliser, dar nu și faptul că vă aflați aici. Sperăm să aveți o ședere plăcută și să vă simțiți la noi ca la dumneavoastră acasă. Vă rog, doamnă Chesney, luați loc lîngă mine, da, și dumneavoastră, doamnă Daventry.

Jo dădu un răspuns cuviincios, la fel ca și mătușa ei, în timp ce se îndreptau spre scaunele indicate de domnul Bowman. Încă nu se așezase nimeni. Toți stăteau în picioare. Jo se uită în jur după Eric, dar nu-l văzu.

Mai rămăsese de prezentat încă o persoană, un gentleman de vreo patruzeci de ani. Era blond și cu ochii la fel de albaștri ca ai domnului Bowman. Avea un farmec dezinvolt. Jo îl simpatiză instinctiv.

– Iar acesta, spuse Waldo, e vărul meu, Thomas Bowman. Pe fiicele lui, Jenny și Marion, le veți cunoaște puțin mai târziu. Eric s-a dus cu ele. Iau masa în seră, cred.

Privind-o pe Jo, Thomas adăugă:

– Atîta doar că ele cred că-i o junglă. După ce termină masa, se vor duce să vîneze șerpi și insecte veninoase. Prin urmare, se vor distra de minune.

Jo dădu din cap, zîmbind, și concluzionă că vărul lui Waldo e un bărbat plăcut. El îi dădea toate acele informații ca să nu-și facă griji în legătură cu Eric.

Domnul Bowman le făcu semn lacheilor să se apropie pentru a le ajuta pe doamne să se așeze. După ce toți mesenii luară loc, spuse:

– Thomas e membru al Parlamentului pentru comitatul Burnham. Cînd Camera e în sesiune, își petrece cea mai mare parte a timpului liber la Holland House, la o aruncătură de băț de-aici. Azi ne onorează cu prezența.

Thomas zîmbi.

– Nu e tocmai timp liber, unchiule. La Holland House se rezolvă multe dintre problemele Camerei.

– Lordul Holland e un whig, nu-i așa? întrebă doamna Daventry.

Domnul Bowman dădu din cap.

– Cei de la Holland House sînt membri ai partidului Whig de generații, cîtă vreme noi, cei din Palliser House, am fost tory – mai bine zis pînă la generația actuală.

Își privi cu subînțeles fiul și nepotul. E nevoie să spun mai mult?

– În nici un caz! interveni lady Fredericka. Cunoști regulile, Julian. Nu discutăm politică la masă. Face rău la digestie.

Domnul Bowman și soția lui schimbă o privire lungă, provocatoare, apoi Julian Bowman întrebă cu blîndețe:

– Atunci, am voie să vorbesc despre succesiune?

Se întoarse spre Jo:

– Îi vedeți aici, doamnă Chesney, pe moștenitorii mei: Waldo, care e burlac, și Thomas, care este văduv. În ritmul în care merg, nu va mai rămîne nici un Bowman de sex masculin care să ducă mai departe numele familiei.

– Țasta nu-i un motiv ca să mă însor, tată, spuse Waldo.

Thomas adăugă:

– Nu le-aș schimba pe fetele mele cu niște băieți, nici dacă mi-ai oferi funcția de prim-ministru.

– Nici o șansă să fac asta, dat fiind că ești whig. După cum știi foarte bine, vorbesc despre datorie, nu despre fermecătoarele tale fete, spuse domnul Bowman.

De la celălalt capăt al mesei, Cecy interveni:

– Ce nu-i în regulă cu fetele, tăticele? Noi nu contăm?

Tatăl ei lăsă să-i scape un oftat.

– Sigur că și voi contați, spuse el, dar cînd vă măritați, luați numele soțului. Numai la asta am vrut să mă refer.

Lady Fredericka pufni sonor:

– Nu văd ce are atît de deosebit numele *tău*, îi spuse ea soțului ei. Dacă era după mine, mi-aș fi păstrat propriul nume cînd m-am măritat. Familia Howard e la fel de veche ca familia Bowman, da, și n-a schimbat taberele cînd s-a urcat pe tron știi-tu-cine. Noi, cei din clanul Howard, știm ce-i aia loialitate.

– Mamă! rîse Waldo, clătînînd din cap. Ai grijă cum vorbești, altfel au să ne spînzure pe toți pentru trădare.

Jo nu știa la cine să se mai uite. Nimerise la mijloc și se întreba cine avea să intervină în continuare. Își dădea seama că mătușa ei era la fel de deconcertată. Totuși, nimeni de la masă nu părea să găsească ceva nepotrivit în acel schimb înfierbântat de replici. Îi studie pe toți, cu discreție. Când privirea ei o întâlni pe cea a lui Waldo, acesta îi zîmbi, ridicînd din umeri a neputință. Jo înțelese că așa obișnuia familia lui să se poarte și nimeni nu putea face nimic.

Discuțiile încetară cînd lacheii serviră masa – somon marinat, crochete de pui și salată de languste. Tăcerea nu dură decît atîta cît să ia fiecare cîteva îmbucături.

Maude, în felul ei liniștit, ridică mînușa aruncată de tatăl său.

– O dată ce noi, femeile, vom primi drept de vot, nimic nu ne va mai putea opri. Ne vom păstra propriile nume, vom avea diverse profesii, vom deveni membre ale Parlamentului și ne vom lăsa lucrurile moștenire cui vom vrea noi. Ce părere aveți, doamnă Chesney?

Jo se înecă. Luă paharul de vin și bău o gură. Cînd putu respira din nou o privi pe Maude ca și cum aceasta ar fi înjunghiat-o în spate. Apoi, își dădu seama că Maude n-o întrebuse din răutate, nici în glumă. Dorea cu adevărat să-i cunoască părerea.

La fel de curioși erau și ceilalți de la masă. Toți ochii se îndreptaseră spre ea.

Jo își dresе vocea, pentru a cîștiga timp de gîndire.

– Dacă stăm cu mîinile-n sîn așteptînd ca bărbații să ne acorde dreptul de vot, spuse ea încet, punîndu-și gîndurile în ordine, asta n-o să se întîmple niciodată. Ei sînt cei care dețin toată puterea. Numai ei pot schimba legile. Pare-mi-se că ar trebui să le îngreunăm atît de mult sarcinile, încît să fie bucuroși să cedeze cererilor noastre. Problema e că sîntem prea pasive. Ar trebui să fim mai active. Trebuie să începem prin a cere accesul la profesiuni. Apoi să ne înființăm propriile

firme. Să facem lobby pe lângă parlamentarii noștri ca să schimbe legile astfel încât să avem propria noastră proprietate sub control. Când bărbații vor vedea că nu vrem să ne dăm bătute și că sîntem la fel de inteligente și capabile ca ei, vor fi nevoiți să ne acorde dreptul de vot.

– Și dacă n-o vom face? întrebă domnul Bowman cu o expresie vizibil provocatoare în ochi.

– Atunci, replică Jo, prinsă în vîltoarea dezbaterii, propun ca toate femeile să ia imediat măsuri pentru a deveni la fel ca mine. Sînt văduvă, domnule Bowman. Noi, văduvele, ne bucurăm de privilegiu la care femeile măritate nu pot decît să viseze.

Cînd rîsetele se stinseră, domnul Bowman spuse:

– Văd că sînt depășit numeric de whigi și radicali, și tocmai în sfînta sufragerie a Palliser House! Mai văd și că nevastă-mea îmi face semn să trec la un subiect de conversație neutru. Declar discuțiile deschise. Cine dorește să înceapă?

Toți se uitară unul la altul. Doamna Daventry risipi diplomatic tăcerea:

– Cecy, sora ta mi-a spus că săptămîna viitoare va avea loc prezentarea ta în fața reginei. Ai permisiunea de a ne spune ce rochie ți-ai ales pentru această emoționantă ocazie?

Cecy nu avu nevoie de un al doilea îndemn și, pînă la sfîrșitul mesei, conversația se referi numai la bucuriile și necazurile vieții de la curte.

– Nu-mi vine să cred că am spus asta, zise Jo.

– Ce anume? o întrebă Waldo.

Masa luase sfîrșit și stăteau pe o bancă lângă lacul artificial, privind copiii care hrăneau lebedele cu bucățele de pîine. Thomas și Maude erau în apropiere, pe peluza din spatele lor, pregătind porțile pentru un joc de crochet.

– La masă, spuse Jo, cînd am recomandat ca toate femeile

să devină văduve, ca mine. N-am vorbit serios, desigur. Am spus-o numai ca să-i dau replica tatălui tău.

Waldo spuse pe un ton grav:

– Cu toții am fost foarte impresionați.

Ochii lui Jo se îngustară.

– Rîzi de mine!

– A, nu, răspunse el, atingîndu-și buzele cu un deget.

Asta-i o rană veche din război, o ciupitură cu vârful unei baionete. Întotdeauna mă face să arăt ca și cum mi-ar veni să rîd.

– Ipocritule! Ochii tăi nu mint. E clar că rîzi de mine.

Waldo chicoti.

– Ești o femeie periculoasă, Jo Chesney, va trebui să iau seama la ce gîndesc cînd sînt cu tine. Oricum, greșești dacă-ți închipui că te iau în rîs. Sînt amuzat fiindcă ai făcut un lucru pe care puțini oameni l-au făcut vreodată. L-ai înfruntat pe tatăl meu pînă cînd n-a mai avut replică.

Văzîndu-i privirea curioasă, ridică din umeri.

– Tatăl meu a fost unul dintre cei mai apropiați parteneri ai domnului Pitt, cînd era prim-ministru – amîndoi tory din naștere și prin educație. Îți dai seama, a învățat arta oratoriei de la un maestru.

– Tatăl tău a fost membru în Parlament?

– Ales, nu, dar a făcut parte din cercul pe care se baza Pitt ca să-și traseze strategiile politice. La moartea lui Pitt, tatăl meu s-a retras din viața publică.

În mintea lui Jo, lucrurile începeau să prindă contur.

– Dar tu și vărul tău, Thomas, sînteți membri ai partidului Whig.

– E consecința faptului de a-l avea pe lordul Holland ca vecin. Unchiul lui, Charles James Fox, venea adesea în vizită aici, împreună cu alți whigi de răsunset. Asta se întîmpla cu mult timp înainte ca eu să plec la război. Tocmai terminasem universitatea, cînd Thomas și cu mine am fost invitați la

cîteva petreceri în casa Holland. Jucînd biliard, i-am cunoscut pe unii dintre oamenii cu cele mai liberale vederi ale epocii – liberale și inteligente. Ne-au deschis mințile față de niște idei inedite pentru noi. Eram foarte tineri și foarte impresionabili. După cîteva ani, cînd au avut loc alegeri bicamerale în Burnham, Thomas a fost ales. Eu i-am făcut campania. Îți poți imagina ce părere a avut tata despre asta.

Mintea lui Jo funcționa cu înfrigurare, punînd toate informațiile noi la locul lor.

– Nu cumva asta o fi fost cearta care a cauzat atîtea resentimente între tine și tatăl tău? Motivul pentru care te-ai înrolat în armată și ai plecat în Spania?

– Și de ce n-ar fi?

– Păi... pentru că e numai politică. Oamenii nu încetează să-și mai vorbească și nu-și poartă ranchiună pentru simplul fapt că au opțiuni politice diferite. Ar fi o copilărie.

– *Numai politică!* repetă Waldo și începu să rîdă cu poftă.

În clipa aceea li se alătură Thomas.

– Ce vă amuză? întrebă el.

Cînd Waldo îi spuse, izbucni și Thomas în rîs.

– În familia asta, zise el, politica e totuna cu religia. Toți cei din familia Bowman au fost conservatori încă de pe timpul cavalerilor. Waldo și cu mine am întrerupt tradiția. Asta ne face să apărem ca niște eretici în ochii generației mai vîrstnice.

Jo remarcă:

– Nu e chiar atît de neobișnuit, nu-i așa? Generația mai veche găsește întotdeauna cusururi generației tinere.

– A cauzat o ruptură, replică Thomas.

– Pare să nu fi avut nici un rost, privind retrospectiv, spuse Waldo, dar pe-atunci totul era foarte serios.

– Resentimente din toate părțile, fu și Thomas de acord.

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care cei trei priviră cum hrăneau copiii lebedele.

După un timp, Waldo vorbi:

– Ce-a fost a trecut. În ultimii câțiva ani ne-am potolit cu toții.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse Thomas, ce te oprește să reiei totul de unde te-a întrerupt războiul– cu partidul, vreau să zic? Se apropie alegerile bicamerale. Ai putea să candidezi. Ne-ai fi de mare folos în cameră.

Cînd Waldo îl privi sceptic, Thomas zîmbi, adăugînd spăsit:

– Grenville m-a rugat să te iscodesc.

– Nu înțeleg de ce. Nu m-am mai implicat de... cît să fie... opt sau nouă ani? Știu cum se luptă pe front, la politică nu mă pricep.

– Îți înțeleg punctul de vedere, dar anii tăi de armată ți-au dat o experiență neprețuită. Măcar gîndește-te. *Serios.*

Waldo ezită doar o clipă.

– Am să mă gîndesc, zise el.

– Bine. Joacă cineva crochet? Le-am promis copiilor. Maude s-a dus să-i aducă și pe ceilalți.

– Mi-ar face plăcere, zise Jo.

În timp ce Thomas plecă să adune copiii, Jo și Waldo urcară panta spre terenul de joc.

– Nu ești singura care știe să citească în priviri. Știu la ce te gîndești, Jo.

Jo se opri, întorcîndu-se cu fața spre el.

– Atunci, continuă. Spune-mi la ce mă gîndesc, îl provocă ea.

– Ești impresionată. Te gîndești că dacă lordul Grenville vrea să intru în partidul lui, înseamnă că sînt un om de ispravă.

Exact la asta se gîndise, dar în tonul lui se simțea o nuanță dură care o puse în defensivă.

– Și ce-i în neregulă cu asta?

– Poate ai vrea să-mi vezi rapoartele de război? Și alea sînt impresionante.

Nu-i trecu prin minte nici o replică amuzantă, așa că nu spuse nimic, deși fierbea. Avea impresia că încercase s-o pună la punct, și nu înțelegea de ce.

După o cină lipsită de evenimente – slavă Domnului! – Jo ureă la etaj să vadă de Eric. Îl găsi în cămașă de noapte, proaspăt îmbăiat. O aștepta stînd în pat, în capul oaselor. Camerista făcea ordine. Jo îi spuse că avea să se ocupe ea de toate, așa că fata făcu o reverență și ieși.

Deși nu era tocmai stînjenită în prezența lui Eric, Jo nu se simțea chiar relaxată. Ținea mult la el, dar bănuia că-i lipsea instinctul matern deoarece nu-l dezmierda și nici nu-l săruta. Niciodată nu era mai conștientă de această lipsă ca atunci cînd venea ora de culcare.

Existau, totuși, și alte modalități de a-i arăta că ținea la el. De cîte ori putea, îi citea o poveste seara.

Se așeză pe marginea patului.

– Îți place aici? îl întrebă.

– Da, îi răspunse el cu convingere.

Era un copil fericit și bine crescut. Toată lumea spunea asta. Și, totuși era ceva în neregulă, dar Jo nu putea să spună ce anume. Maude îi stîrnise îndoielile. *Cum îl faci să fie așa de politicos?* întrebase ea. *Fiii mei sînt niște teroriști.* Thomas făcuse și el un comentariu similar, adresîndu-se fiicelor lui. *Uitați-vă la Eric! Nu face circ pentru că e vremea să se ducă la culcare.*

De fapt nu era întotdeauna la fel de bine crescut. Și el putea fi obraznic, ca atunci cînd intrase în redacția de la *Journal*, și mai tîrziu, cînd aruncase în Jo cu ceapă, în curtea bisericii Holy Trinity. Oare își schimbase atitudinea față de ea numai pentru că îl salvase de domnul Harding? Era cuminte fiindcă se temea că, dacă făcea vreo poznă, avea să-l trimită înapoi? Nici un copil n-ar fi trebuit să trăiască cu o asemenea spaimă în suflet.

Jo ar fi vrut să poată discuta lucrurile acestea cu Waldo, dar el se purta foarte ciudat. Devenise brusc capricios și îi vorbea numai dacă ea i se adresa. Avusese nevoie de două ore ca să-și dea seama, după care își reproșase că fusese atât de amabilă cu el.

Și-l alungă din minte pe Waldo și toanele lui și se concentrează asupra lui Eric.

– Asta-i casa unchiului Waldo, știi?

Băiatul dădu din cap.

– Zice că pot să stau aici oricât vreau.

Cuvintele o durură, dar continuă pe un ton vesel și nepăsător:

– Și tu ce vrei să faci, Eric?

Întrebarea păru să-l surprindă.

– Am să stau cu tine, mătușă Jo. Jenny zice că așa trebuie, fiindcă ești sora lui tăticu'.

Jenny era fiica mai mare a lui Thomas, în vîrstă de opt ani. Jo nu știa cum să descurce logica ei încîlcită de copil, drept care nici nu încercă. În schimb, spuse:

– Vreau doar să știi, Eric, că niciodată, *niciodată*, n-ai să te mai întorci la școala domnului Harding. Îți promit. Mă crezi?

Privind-o cu ochii lui rotunzi, băiatul dădu din cap.

Era o perversitate, dar ceva o făcea să creadă că, dacă ar fi făcut sau ar fi zis ceva răutăcios, s-ar fi simțit mai liniștită.

– E ora pentru povestea de la culcare, spuse Jo. Uite, am găsit cartea asta în biblioteca domnului Bowman.

– E despre războiul Troiei? întrebă curios Eric. Unchiul Waldo a spus c-o să-mi împrumute cartea lui despre eroii greci.

– Ei, nu mai spune!

Jo nu considera povestirile cu violență și sînge potrivite pentru un copil de vîrsta lui Eric. Îi arătă cartea pe care o ținea în mînă:

– Și astea sînt tot povestiri grecești: fabulele lui Esop. N-ai vrea să ascuți fabula cu iepurele și broasca țestoasă?

– O știu deja din cartea lui tata cu numele lui scris pe ea. Știu toate poveștile pe dinafară.

– Cartea tatălui tău?

Asta era o noutate. Pînă acum, Eric nu-l pomenise niciodată pe tatăl lui.

– Ți-l mai amintești pe tăticul tău, Eric?

– Nu, mama mi-a spus. Îmi aducea daruri de Crăciun și de ziua mea.

– Înțeleg... răspuse Jo, încercînd să vorbească pe un ton firesc. Și cine-ți citea poveștile, Eric?

– Mama. Fețișoara i se schimonosi de tristețe. Asta era înainte de a se fi îmbolnăvit. A zăcut mult timp, apoi au venit îngerii și au dus-o în cer.

Jo simți că i se frînge inima. Își imagina cum s-ar fi simțit ea în locul acelei mame tinere, știind că sfîrșitul era aproape, și că trebuia să-și lase fiul în grija altora.

Eric o privea.

Înghițindu-și nodul din gît, Jo spuse cu o veselie forțată:

– În cer e foarte frumos.

– La fel a spus și mama. Îmi citești o poveste?

În ochii lui deslușea ceva care o puse pe gînduri, ceva care-o atenționa că nu era momentul să insiste. Puse cartea jos.

– Dă-te mai încolo, îi ceru ea și se întinse lîngă el. Știi toate fabulele lui Esop pe de rost, nu-i așa?

Băiatul dădu din cap.

– Perfect. Atunci, spune-mi *tu mie* povestea cu iepurele și broasca țestoasă. E una dintre favoritele mele.

Peste o jumătate de oră, Waldo îi găsi ghemuiți unul lîngă altul, dormind adînc. Cartea căzuse pe podea. Primul

lui impuls fu acela de a o trezi pe Jo. Oscila între enervare și îngrijorare. Doamna Daventry, îi oferise ultimul număr din *Journal* și spre surprinderea lui văzu rubrica lui lady Tellall! Știa ce însemna asta. Jo luase locul lui Chloë. Îi venise să urle. Ea nu realiza situația periculoasă.

Acum înțelegea de ce fusese trimis Jacob Fry s-o omoare. Ucigașul lui Chloë – era sigur că femeia fusese asasinată – citise pesemne ziarul și ajunsese la concluzia că fie Jo găsisese însemnările lui Chloë din care își lua informațiile, fie știa ceva, fără a-și da seama cât de important era ceea ce putea să publice într-o zi.

Ținea în mână ziarul, făcut sul și se bătea cu el peste coapsă, privind absent femeia și copilul care dormeau. Treptat, începu să se îmblânzească. Arătau atît de inocenți, atît de neajutorați și aveau nevoie de un apărător. Constatarea aceasta nu-l făcea să se simtă mai fericit. Miza era prea mare – prea multe lucruri puteau să iasă prost.

Se apropie, fascinat de imaginea degetelor lui Eric încurcate în părul lui Jo. Cei doi deveneau de nedespărțit. Cum îngăduise ca lucrurile să ajungă atît de departe? Nu-i putea refuza lui Jo ceea ce-și dorea, acesta era răspunsul, îi făcea plăcere s-o bucure.

Pe de altă parte, ea nu se lăsa cucerită atît de ușor. Avea un singur etalon pentru a măsura un bărbat – soțul ei, inestimabilul, preacuviosul John Chesney. Nici un bărbat nu se putea ridica la nivelul lui.

Gîndurile i se îndreptară spre discuția de la masă. Își aminti cum îi luciseră ochii cînd contestase părerile liniștitoare referitoare la femei, pe care le prețuiau bărbații. Îi venise să rîdă în hohote. Lucrul cel mai ciudat era că Jo habar n-avea ce anume dezvăluise. Indiferent care era adevărul privitor la căsnicia ei cu John Chesney, ea se schimbase, iar cale de întoarcere nu mai exista.

Sau poate că asta voia el să creadă.

Mormăi ceva la adresa lui însuși și ieși din cameră.

19

Era ziua Salonului Reginei, data cînd Cecy urma să-i fie prezentată Maiestății sale în St. James's Palace, și toată casa se agita cu pregătirile pentru această ocazie. Cecy, mama și tatăl ei, Waldo, Maude – toți trebuia să fie gata. Servitorii alergau dintr-o cameră-n alta, unii cu diverse costume puse pe un braț, alții aducînd accesoriile esențiale pentru ținuta corectă la curte. Prezentarea trebuia să aibă loc după-amiază, după care urma un dineu festiv la Clarendon Hotel, unde fuseseră invitate și Jo și mătușa ei.

Jo observa totul, încercînd să rețină detaliile pentru următoarea rubrică a lui lady Tellall, pe care urma s-o supună aprobării lui Waldo. Cînd acesta descoperise că preluase rubrica lui Chloë, o făcuse cu ou și cu oțet. Jo îi acceptase dojenile deoarece Waldo părea convins că reapariția lui Lady Tellall în paginile ziarului era cea care provocase atacul împotriva ei. Cineva voia s-o reducă la tăcere și fusese cît pe ce să reușească! De-acum încolo, tot ce scria pentru *Journal* trebuia să-i fie prezentat mai întîi lui, spre aprobare. Speriată, Jo se grăbi să fie de acord.

Acum se afla în camera lui Cecy, ajutînd-o să se pregătească pentru prezentare. Lady Fredericka era și ea acolo, dar întrucît se îmbrăcase deja, nu făcea altceva decît să dea indicații.

Parcă ar fi intrat într-un tablou dintr-o epocă trecută, o pictură unde personajele se trezeau la viață. Jo își amintea că bunica ei purtase o rochie asemănătoare cu cea a lui lady Fredericka, și toți susținuseră că era îngrozitor de demodată. Rochia lui lady Fredericka avea corsajul decoltat, talia strîmtă, poalele înfoiate și o trenă de mătase brodată lungă prinsă în talie.

Toți erau cu nervii întinși la maximum, mai ales Cecy, care se plîngea că nu va reuși niciodată să pășească normal, îmbrăcată într-o rochie cu poale înfoiate și trenă. În sinea ei, Jo o compătimea.

– Prostii, spuse lady Fredericka, nu cu asprime, dar nici cu blîndețe. Dacă eu pot, poți și tu. Uită-te la mine.

Își drapă cu agilitate trena pe brațul stîng, ținînd în mîna dreaptă evantaiul – un alt accesoriu esențial al ținutei de curte, după cum descoperise Jo.

– Te uiți, Cecy? Fă pași mărunți și lenți.

Porni încet înainte, adoptînd o ținută grațioasă.

– O reverență pentru Maiestatea sa.

Făcu o plecăciune adîncă în fața cameristei, care-și duse mîna la gură, pentru a-și înăbuși un chicotit.

– Apoi, o reverență și pentru prințul regent...

Se înclină în fața stîlpului de la baldachinul patului.

De astă dată, cea care chicoti fu Cecy.

– Apoi faci un pas într-o parte, înainte de a pleca. Ține minte, Cecy, niciodată să nu te întorci cu spatele spre regină sau spre oricare membru al familiei regale. Doar te retragi cu multă grație.

– Ai uitat ceva, mamă.

– Serios?

– Ai uitat să săruți mîna reginei.

Lady Fredericka rîse.

– Într-adevăr. Întotdeauna ceva nu iese cum trebuie. Poți fi sigură de asta.

Alarmată, Cecy strigă:

– Ce poate să nu iasă cum trebuie?

– A, diverse mărunțișuri. Pot să ți se desfacă penele sau să se sfișie trena. Așa a pățit o nefericită de fată, în anul prezentării mele. Nimeni nu a observat pînă n-a ajuns pe podiumul unde așteptau regele și regina. Biata fată era atît de nervoasă, încît a izbucnit în plîns, și-a luat trena și a fugit. Nu era nevoie. Sînt acolo pajii, ca să te ajute.

– Și dacă strănut, mamă?

– Strănutatul nu e permis.

– Dar dacă n-am încotro?

Lady Fredericka oftă.

– Poartă-te ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Se apropie de fiica ei și o cuprinse cu brațele. Și eu m-am simțit la fel ca tine cînd am fost prezentată, și la fel se vor simți toate tinerele prezente azi în Salon. Deci, după cum vezi, ai o companie aleasă.

Cecy oftă.

Se auzi o bătaie în ușă, și intră domnul Bowman, îmbrăcat cu haine din altă epocă – pantaloni de satin negru pînă la genunchi, redingotă bleumarin din mătase brodată și jiletcă albă cu broderii. Pe Jo o surprinse săbiuța de la șold și peruca argintie. Întreaga ținută îi dădea un aer de aventurier. Asemănarea cu Waldo era de-a dreptul frapantă.

– Ca să celebrăm ocazia, îi spuse el lui Cecy și îi prinse la gît un colier cu diamante. Apoi o întoarse cu fața spre el și dădu din cap aprobator.

– O, tată, e minunat! Îți mulțumesc!

– Mama ta și cu mine sîntem foarte mîndri de tine, Cecy, nu fiindcă ești frumoasă și deșteaptă – cum e firesc să fii, de vreme ce ești fiica mamei tale –, ci pentru că ai crescut așa cum am dorit noi.

O sărută pe frunte.

– O, tăticule!

– Fără lacrimi! decretă lady Fredericka, în timp ce asistența își trăgea nasul și-și căuta batistele. Poftim, Julian, uite ce-ai făcut!

Zîmbind, soțul ei îi șterse lacrimile cu batista.

– Îți mulțumesc, spuse el simplu.

– Pentru ce?

Luîndu-i batista din mîină, lady Fredericka își suflă nasul.

– Pentru că ai crescut niște copii atît de reușiți.

– Am avut noroc, Julian.

– Mare noroc, într-adevăr.

Era un moment intim și Jo simți mesajele nerostite pe care și le transmiteau. Se întreba de ce-i invidia. Erau o familie cumplită. Iubeau și urau cu aceeași intensitate. Excelau în discuțiile contradictorii. Dacă unul spunea că ceva e negru, celălalt se repezea să afirme că e alb. Uneori, vorbeau prea tare. Se certau încontinuu și nu se grăbeau să ierte. Atunci, de ce-i găsea atît de atrăgători? Fuseseră buni cu ea, desigur, generoși mai presus de orice așteptare, dar la fel se purtaseră și rudele care o primiseră în casele lor, în copilărie. Familia Bowman avea însă ceva care nu se putea caracteriza prin cuvinte.

– E timpul să mergem, spuse domnul Bowman. Trăsura ne așteaptă. Cecy, ia-mă de braț.

Cei doi porniră în frunte. Jo și camerista îi urmau la o oarecare distanță. În holul de la intrare, un mic grup îi aștepta. Doamna Daventry și Thomas erau acolo cu copiii. Ei nu se duceau la curte, așa că nu se îmbrăcaseră special pentru acea ocazie. Maude arăta maiestuos, cu penele albe ale parurii filfiindu-i ca pînzele unei corăbii. Waldo strălucea și el dar, spre deosebire de tatăl său, nu părea să se simtă relaxat în ținuta de curte. Își tot potrivea peruca și săbiuța.

Cecy mai primi cîteva sărutări, apoi ieșiră în fața casei, unde-i aștepta trăsura.

Eric întrebă:

– Nu te duci și tu cu ei s-o vezi pe regină, mătușă Jo?

– Nu, răspuse ea. Regina a uitat să-mi trimită și mie o invitație. Dar nu face nimic. Mătușa Daventry și cu mine avem destule treburi pe-aici. Mai târziu vom merge să luăm cina la Clarendon.

– Eu unde-am să stau?

Îi răspuse la întrebare Jenny, fiica mai mare a lui Thomas:

– Cu noi, prostituțule. Nu mai ții minte? Grăjdarul unchiului Julian ne va arăta cum se îngrijesc mânjii.

Waldo reuși să schimbe câteva cuvinte în liniște cu Jo, înainte de a se urca în trăsură.

– Am trimis un om acasă la Chloë ca să ia numerele vechi din *Journal* despre care mi-ai spus. Citește-le cu atenție. Vezi dacă nu descoperi ceva suspect.

– Înțeleg. Îmi voi petrece după-amiaza citind numerele vechi ale ziarului, în timp ce tu-ți faci de cap la curte.

Waldo o privi lung, apoi chicoti.

– Crede-mă, dacă aș putea, aș face schimb cu tine. Saloanele sînt îngrozitor de plicticoase. Voi sta în picioare ore-n șir, vorbind, în cea mai mare parte, cu niște indivizi nesărați, despre subiecte la fel de nesărate și plictisitoare. Prezentarea lui Cecy se va termina în cinci minute, și oricum s-ar putea să n-o văd bine.

– Atunci de ce te mai duci?

Waldo își înclină capul într-o parte, studiind-o.

– Fiindcă e important pentru Cecy să fiu și eu acolo.

Lui Jo îi stătea pe limbă să spună „Ce drăguț!“, sau altă asemenea platitudine. Deși avea intenții sincere, se temea de o replică tăioasă, așa că nu făcu decît să zîmbească.

– Iar îți citesc gîndurile, Jo.

– Of, mai du-te dracului!

Waldo rîse.

– Atunci, ne vedem mai târziu, la Clarendon. Și nu uita

să citești numerele alea vechi din *Journal*. Notează orice ți se pare ciudat sau interesant. Și acum, întoarce-te pînă nu te calcă turma în picioare.

Probabil cineva îi făcuse semn majordomului, căci acesta deschise ușile și servitorii năvăliră pe trepte, rîzînd. În timp ce Waldo se urca grăbit în trăsură, tatăl lui aruncă un pumn de monede de argint în aer. Numai majordomul și menajera se ținură la distanță, cu distincție. Toți ceilalți se repeziră să prindă monedele, inclusiv copiii. Jo se alese cu un șiling.

În timp ce trăsura pornea, alte monede fură azvîrlite în aer.

Argint ca să poarte noroc, își spuse Jo. Sper să-mi poarte și mie.

La St. James's Palace, regina încă nu-și făcuse apariția, așa că invitații stăteau adunați în grupuri mici, conversînd cu voce joasă în timp ce așteptau. Waldo vorbea cu tatăl lui, cînd cineva îl atinse din treacăt. Era viconte Morden.

– Bowman, salută viconte, cu o plecăciune.

– Morden, răspuse Waldo, înclinînd capul. Ce te aduce în Salonul Reginei?

Nu-și putea imagina de ce ar fi venit cineva la un asemenea eveniment dacă nu trebuia să-și susțină o soră sau o soție în timp ce-și făcea reverența în fața reginei. Din cîte știa, lady Margaret fusese deja prezentată.

Viconte zîmbi.

– De ce vine cineva la curte, replică el, dacă nu din dorința de a vedea și a fi văzut?

Waldo își ascunse dezgustul după un zîmbet șters. Mai erau destui ca Morden care considerau că frecventarea familiei regale le sporea prestața.

– E greu să vezi pe cineva în aglomerația asta, remarcă el nepăsător.

Așteptă, simțind că mai urma ceva, și nu se înșelă.

Viconteles continuă:

– Întâmplător, am citit un articol extraordinar despre lady Webberley, într-un ziar de provincie. Scria că a fost văzută luînd feribotul spre Franța. Asta înseamnă că a apărut, și ne-am făcut griji fără nici un motiv? Prietenii ei ce spun?

În urma acestui mic discurs, Waldo își concentrează atenția asupra lui Morden, fără a se trăda. Un agent al serviciului secret pe al cărui chip i se puteau citi gândurile n-ar fi rezistat mult în slujba Maiestății sale.

Se încruntă intenționat.

– E prima oară cînd aud despre asta, spuse el. Unde-ai citit?

– Unde?

– Cum se numea ziarul?

– A, cred că era *Avon Journal*. Mama mi l-a arătat. I-l dăduse cineva, fiindcă era neliniștită din cauza dispariției lui lady Webberley. Am sperat s-o mai liniștesc, dar mă întreb dacă articolul spunea adevărul.

Grija vicontelui față de mama lui nu reprezenta ceva ieșit din comun, iar Waldo l-ar fi putut crede, numai că tonul era prea ostentativ de firesc, iar expresia ochilor prea intensă. În acel moment, îi trecu prin minte că nu lady Brinsley, ci însuși viconteles era cel pe care-l interesa problema.

Acum era nedumerit de-a binelea. Ce spera Morden, ca articolul să fie adevărat? Dacă el era ucigașul, afirmațiile din articol n-ar fi avut nici o importanță, o dată ce știa că Chloë era moartă.

Nu putea fi el asasinul. Era o ipoteză care nu se susținea. Atunci ce motive avea? Dar, pe de altă parte, fusese prezent la petrecerea aceea fatidică.

– Dacă aud ceva, spuse Waldo, am să te anunț.

Se despărțiră, și Waldo se alătură tatălui său. Domnul

Bowman îi studie expresia, apoi aruncă o privire spre viconte.

– Ce voia? întrebă el.

– Nu știu, răspunse îngândurat Waldo, dar sînt hotărît să aflu.

Valetul care fusese trimis acasă la Chloë să aducă numerele vechi din *Journal* reveni și cu scrisorile sosite de la Stratford, dar și cu o cutie de voiaj cu numele lui Eric scris pe ea. Menajera îl puse să le ducă pe toate în camera lui Jo, dar aceasta nu apucă să le examineze cu atenție, căci sosise momentul să se pregătească pentru dineul de la Clarendon.

Ea deschise mai întîi pachetul de la Mac Nevin. Conținea listele de abonamente pe care le ceruse și un mesaj în care-i spunea că la redacție totul mergea bine, deși nu mai sosiseră scrisori pentru lady Tellall în legătură cu lady Webberley. Punînd listele deoparte, Jo trecu la următoarea scrisoare, de la doamna Sutherland, soția vicarului. Aceasta îi scria de o manieră umoristică cum bunica lui Eric se vindecase ca prin minune, dar una nu atît de mare încît să-l vrea pe Eric înapoi. Era pur și simplu prea bătrînă ca să se îngrijească de băiat. Și-n plus, erau ca doi străini. Lui Eric îi era mult mai bine la internat.

Scrisoarea continua:

Sînt sigură că boala doamnei Foley a fost doar o scuză ca să scape de Eric și, în același timp, să salveze aparențele, astfel încît să n-o poată acuza nimeni că e lipsită de inimă. Vicarului nu-i place să vorbesc urît despre ea, dar știu că ăsta e adevărul. Doamna Foley nu vrea să mai păstreze nimic care să-i amintească de Eric, așa că v-am trimis cutia cu puținele lucruri care i-au mai rămas. Cred că ceea

ce faceți dumneavoastră, doamnă Chesney, este cu adevărat un gest altruist și admirabil. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

*Cu respect,
Adelaide Sutherland*

Jo își spuse că finalul scrisorii era cam exagerat, mai ales că ea nu făcuse mare lucru pentru Eric – sau cel puțin nimic despre care doamna Sutherland ar fi putut să știe. Era sigură că Waldo n-ar fi trîmbișat faptul că-l salvase pe Eric atacîndu-l pe directorul școlii, cînd această faptă se soldase cu trecerea ei prin Bow Street.

Fragmentul despre doamna Foley n-o surprinse. La moartea mamei lui, îl lăsase pe Eric să se ducă la școala aceea, fără să stea pe gînduri. „Lipsită de inimă“ suna prea blînd. Era o adevărată scorpie.

Mai erau și alte scrisori, dar nu prezentau interes, așa că puse cutia pe pat. Nu era foarte grea. Ar fi putut-o duce ușor în camera lui Eric, ca să-i lase plăcerea s-o deschidă el însuși. Ceea ce o făcea să ezite era neîncrederea în motivele doamnei Foley. N-o simpatizase niciodată, iar după ce citise scrisoarea cu atît mai puțin.

Cu acest gînd, Jo deznodă cureaua de piele cu care era legată cutia și dădu capacul la o parte. Înăuntru erau foarte puține lucruri: un schimb de haine, o pereche de cizme de piele uzate, niște cărți și o cutie cu soldăței de plumb. Una dintre cărți conținea fabulele lui Esop. Pe pagina de gardă găsi dedicația de care Eric era atît de mîndru: *Pentru Eric, La mulți ani, de la tata.*

Jo simți o strîngere de inimă. Scrisul îi părea cunoscut. Îi amintea de cel al lui John. Și el folosea *e*-ul grecesc. Ei, dar mulți oameni scriau așa. Nu însemna nimic.

Prin minte începură să i se învălmășească tot felul de gânduri, impresii despre Waldo. Îi vorbise foarte puțin despre părinții lui Eric, mai ales despre tatăl lui. Jo îi respectase reticenta. Nu făcea decît să protejeze viața personală a copilului încredințat lui, așa cum ar fi făcut orice tutore.

Jo își reproșa grăuntele de suspiciune care-i încolțise în minte.

Nu se putea ca John să fi fost tatăl lui Eric. Știa că Eric se născuse cu două luni înainte de nunta ei. Îl cunoștea pe John. Fusese un om prea decent, prea onorabil, ca să abandoneze o femeie care-i purta copilul.

Apoi își reaminti finalul scrisorii doamnei Sutherland: *Cred că ceea ce faceți dumneavoastră, doamnă Chesney, este cu adevărat un act altruist și admirabil.* Îi veni în minte antipatia pe care i-o purta doamna Foley.

Își zise că imaginația ei era pe punctul de a o lua razna și se rușină de propriile ei gânduri.

Apoi, găsi în buzunarul unei cămăși o coală de pergament împăturită – o scrisoare a unui avocat către Sarah Foley, în care erau stipulate prevederile clientului său pentru fiul lor, Eric. Numele clientului era John Saxon Chesney. Depusese o mie de lire sterline pe numele lui Sarah Foley, într-un cont de depozit pe viață, și aceeași sumă pentru fiul lui, Eric Foley. Semnătura îi era necunoscută.

Șocată, Jo se prăbuși într-un fotoliu, privind fără să vadă documentul pe care-l ținea în mînă. Trecură cîteva minute pînă să-și revină. Atîtea lucruri care o nedumeriseră începeau să aibă sens: ostilitatea doamnei Foley față de ea încă din prima zi cînd sosise în Stratford, ca mireasă; călătoriile frecvente ale lui John prin comitat, fără ea, „ca să adune date locale pentru *Journal*, cum spunea el; pătrunderea lui Eric în redacția ziarului și faptul că aruncase în ea cu zarzavaturi stricate.

Și asta nu era tot. Trebuia să fie implicat și Waldo. Când ceruse custodia lui Eric, probabil că aflase. Ar fi trebuit să-i spună. Nu era firesc ca ea să afle ultima.

Rămase nemișcată, cu capul plecat, încercînd să înțeleagă ceea ce era de neînțeles. Bărbatul pe care-l iubise din toată inima, omul pe care-l venerase, o mințise. El avusese și o viață separată, o viață secretă. O durea atît de tare, încît simți că amețește.

Apoi veni rîndul furiei, nu un rîu, nu un fluviu, ci un adevărat potop. Lacrimile care-i ardeau ochii nu erau determinate de autocompătimitate, ci de indignare și de mîndria rănită. De acum încolo avea să-și amintească de el cu dispreț.

Era greu de suportat. Amintirile pe care le prețuisese, amintirile cu John îi străpungeau inima ca niște spini înveninați.

Sări în picioare și fugi afară din cameră.

Seara aceea îi aparținea lui Cecy, așa că Waldo se strădui să glumească deși n-avea nici un chef. Jo nu era acolo, și în tot timpul cinei constată că gîndurile-i fugeau spre Palliser. Conform doamnei Daventry, Jo ieșise la o plimbare, o prinsese ploaia și se întorsese acasă plîngîndu-se de frisoane și dureri de cap. Îi ruga s-o scuze și spera să-i vadă pe toți a doua zi dimineață, la micul dejun.

Toți o compătimită, apoi o uitară – toți, cu excepția lui Waldo.

La un comentariu al lui, doamna Daventry mărturisise că era vorba de altceva, de ceva ce o tulburase pe Jo, care nu voise să i se destăinuiască.

Waldo se gîndea la conversația lui cu viconte Morden, și își aminti de atacul asupra lui Jo petrecut în urmă cu cîteva seri. Crezuse că la Palliser avea să fie în siguranță; acum nu mai era atît de sigur. Se întreba ce anume se întîmplase?

Imediat ce toasturile se sfîrșiră, Waldo se scuză și plecă. Nu putea să închirieze un cal și să se ducă la Palliser călare așa cum era îmbrăcat, astfel că luă trăsura cu care veniseră Thomas și doamna Daventry, ordonîndu-i vizitiului să se întoarcă imediat la Clarendon.

Se întuneca, și fuseseră aprinse lumînările. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să dezbrace costumul pe care bunicul lui îl purtase cu atîta mîndrie. Își scosese deja peruca și o îndesase în buzunar, cînd constată că uitase sabia în trăsură. Fără îndoială că Thomas o va găsi și i-o va înapoia.

Disprețuia regulile și eticheta de la curte. Erau suficiente ca să facă pe oricine să devină republican.

Apartamentul lui era la parter: un dormitor, o cameră de toaletă și un salon care fusese transformat în cabinet de lucru. Intră în încăperea întunecată, agil ca o pisică, un obicei pe care-l deprinsese în viața lui de spion. De data asta însă nu numai obișnuința îl făcuse să se oprească, ci și instinctul. Cineva îl aștepta. Simțea o aromă slabă de lămîie, auzea zgomotul unei respirații.

Cînd persoana se mișcă, Waldo se mișcă și el. Își dădu seama de greșeală cînd înșfăcă atacantul și-l puse jos. Atacantul era femeie – și nu orice femeie, era Jo.

– Jo! exclamă el furios. Ce naiba faci?

– Vreau să fac dragoste cu tine, spuse ea cu voce tremurătoare.

20

Waldo simți că inima i se oprește. Nu putea fi Jo cea care vorbea.

– Ce-ai spus?

– Am spus că vreau să faci dragoste cu mine.

Era Jo, și auzise bine ce-i cerea. Își frecă trupul de al ei într-o reacție pur masculină, incapabil să se stăpânească. Jo era îmbrăcată de culcare, și-i simțea sîinii lipiți de pieptul lui.

Își dresese glasul.

– Știi că n-ar trebui să fii aici, singură cu mine.

De altfel n-ar fi trebuit să zacă pe podea, cu membrele încolăcite, ca niște amanți care se zbenguiesc. Era cazul s-o ajute să se ridice și să o conducă în camera ei înainte de a se întoarce acasă ceilalți.

Cînd o ajută să se salte în șezut, Jo se strîmbă de durere.

– Cred că mi-am sucit glezna, spuse ea.

Îi dădu crezare, amintindu-și cum se aruncase asupra ei.

– Cuprinde-mă cu brațul pe după umeri și am să te-ajut să te duci în pat.

După ce o depuse pe pat, se întoarse să ia o lumînare.

– Unde te duci? strigă Jo.

– Să aprind lumînarea.

Îl prinse de mîină și își lipi obrazul de ea.

– Waldo, nu mă lăsa singură.

În semiîntunericul din cameră, Waldo abia îi putea distinge trăsăturile, și părul revărsat în jurul umerilor. Era atît de blîndă și feminină. Și, în sfîrșit, se părea că-l dorea la fel de mult cum o dorea și el.

– Jo, șopti el uimit și se așeză pe pat lîngă ea. Mîna-i tremura cînd îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi. Prin minte îi trecu o undă de îndoială. Se grăbise să vină acasă cu gîndul că se întîmplase ceva, după ce doamna Daventry îi spusese că Jo nu se simțea bine. Își lăsase gîndurile s-o ia razna sau fusese indus intenționat în eroare?

– Nu-ți văd ochii, spuse el, așa că va trebui să-mi spui la ce te gîndești.

Cînd vorbi, vocea îi era aproape o șoaptă.

– Aș vrea să facem dragoste. Ce altceva ar mai fi de spus?

Waldo îi luă mîna, i-o întoarse și o sărută în palmă. Zîmbi cînd îi auzi respirația accelerîndu-se.

– Îmi poți spune de ce te-ai răzgîndit? Doamna Daventry zicea că păreai tulburată cînd a plecat de-acasă. Ce s-a întîmplat, Jo?

– Pe toate amantele tale le interoghezi așa înainte să te culci cu ele?

Degetele lui se încleștară pe încheietura mîinii lui Jo atît de strîns, încît o făcură să se strîmbe.

– Spune-mi! îi porunci el.

Jo își smulse mîna din strînsoare și își masă încheietura.

– S-a întîmplat ceva, într-adevăr, răspunse ea. A, știi că eu sînt de vină. Nici măcar n-am păstrat relațiile cu propria mea familie. În ultimii ani am fost obsedată de administrarea ziarului. Mi s-a părut un motiv destul de întemeiat ca să mă îndepărtez de toată lumea. Să mă îndepărtez de viața reală, vreau să zic.

Își frecă obrazul cu mîneca halatului de voal, înainte de a continua:

– M-am dus la o plimbare ca să mă gîndesc pe îndelete și m-a prins ploaia. Am înghețat pînă-n măduva oaselor. Apoi am rămas acasă, fiindcă nu mă simțeam în stare să apar în fața tuturor, în halul în care eram. Așa că am stat să mă gîndesc la ceea ce vreau cu adevărat și am luat o hotărîre.

Tăcu o clipă și îl privi pe sub gene.

– Am hotărît că nu mai vreau să fiu singură. Vreau să încep să trăiesc din nou. Pe tine te vreau, Waldo.

Nu era tocmai ceea ce-ar fi vrut el să audă.

– Pe mine mă vrei, Jo, sau te-ar satisface orice bărbat? Jo chicoti printre lacrimi.

– Nu cunosc nici un alt bărbat, deci cred că va trebui să mă mulțumesc cu tine.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Waldo spuse sec:

– Nu ți-a spus nimeni că sinceritatea nu e întotdeauna o virtute?

Jo înțepeni. Nici respirația nu i se mai auzea. Când vorbi, încercă să folosească un ton tăios, dar nu reuși.

– N-am nevoie de sinceritate, Waldo. Nu vreau să devenim cei mai buni prieteni. Nu doresc decît o relație amoroasă. Ridică ușor din umeri. Credeam că asta vrei și tu.

Îi stătea la dispoziție. Așa cum își dorise întotdeauna.

Atunci, de ce ezita?

Pentru că venea la el din cele mai nepotrivite motive.

Își înclină capul, în timp ce-i cîntărea cuvintele. Era o schimbare totală.

Nu mai avea nevoie de cinste. Nu-și dorea un prieten. Voia doar o aventură.

În clipa următoare își dădu seama.

Se duse la consolă și aprinse o lumînare, apoi altele. Când se întoarse la ea, Jo se ridicase în picioare; prin neglijența de tul i se deslușeau formele trupului. Era clar că se îmbrăcase pentru rolul de seducătoare.

Glasul lui Waldo sună blînd:

– Cum ai aflat?

Ochii ei se deschiseră larg.

– Ce vrei să spui?

Întinzînd o mîină, Waldo îi ridică bărbia cu forța.

– Uită-te la mine!

Cînd îi văzu ochii, dădu din cap.

– Vasăzică, ai aflat despre scumpul tău soț și te-ai gîndit să-l pedepsești, seducîndu-mă pe mine.

Jo îl plesni peste mîină.

– Nici nu mi-a trecut prin minte să te seduc. Cum ar fi

posibil să seduc un aventurier? Credeam că și tu mă doreai. E clar că m-am înșelat.

– Nu te ține de jocuri de cuvinte cu mine și nu-mi adresa epitete, căci s-ar putea să-ți răspund cu aceeași monedă. A, da, și pentru tine există un cuvânt urât, Jo.

Jo trase aer în piept, scurt, apoi ridică mâna să-l lovească, dar Waldo i-o prinse.

– Dă-mi drumul! strigă ea. Mă doare!

– O să te doară mult mai rău dacă mai continui să mă provoc. Iar acum, stai jos și răspunde-mi la întrebare.

Era nevoit să-i admire curajul. Deși în ochi i se citea teama, și-o învinse și porni cu spatele drept spre scaunul pe care i-l indicase. Nu se mai prefăcea că-și sucise glezna. Cu bărbia ridicată, privind-l în ochi, Jo spuse:

– Nu văd ce rost are să discutăm problema asta.

– Nu vezi? Atunci nu ești atât de deșteaptă pe cât credeam. Vreau niște răspunsuri – asta e. Așa că începe cu începutul. Cum ai aflat?

– Bunica lui Eric a trimis o scrisoare despre care știa că va ajunge în mâinile mele, o scrisoare a unui avocat către mama lui Eric, conținând măsurile luate de John pentru ea și copilul ei. În voce i se deslușea o undă de înverșunare. Dar, desigur, trebuie să știi toate astea.

– Evident. Doar nu puteam cere custodia lui Eric fără să aflu tot ce se poate ști despre trecutul lui.

Jo ridică vocea, alarmant:

– Și nu te-ai gândit nici o clipă să-mi spui?

– Și să te deziluzionez în legătură cu un soț pe care-l adorai? Ce rost ar fi avut? Și-n plus, mesagerii care aduc vești proaste o sfirșesc de obicei rău. Uită-te doar la tine, acum. Arunci flăcări din ochi. Îți ții fălcile încleștate. Nu mai poți ajunge la John Chesney, așa că ai vrea să mă pedepsești pe mine în locul lui.

Pumnii lui Jo se strînseră.

Waldo dădu din cap.

– Despre asta e vorba, nu-i așa, Jo? O fi zăcînd el în mormînt, dar totuși vrei să-l pedepsești. Ei bine, prefer să nu mă amestec.

O așteptă să-l contrazică, dar Jo nu făcu decît să tacă, cu o expresie împietrită. Se întoarse și porni spre o masă pe care erau niște pahare și o carafă de brandy. După ce-și turnă o porție generoasă, trase o dușcă prelungă, apoi încă una. Dacă Jo era deziluzionată, și el era la fel. Avusese o părere mai bună despre ea. Nu voia decît să se folosească de el ca să-și pedepsească soțul pentru păcatele lui.

Cînd o auzi trăgîndu-și nasul, începu să se mai îmbuneze. Nu putea sta prea mult timp supărat pe ea. Evident, era furioasă pe John Chesney. Avea toate motivele să fie. Dar n-ar fi trebuit să-l amestece și pe el în toată povestea.

– Ascultă, Jo, spuse Waldo cu blîndețe, întorcîndu-i față spre el. Chesney nu era un om rău. A încercat să se poarte corect cu fata, nu? Și a încercat să fie corect și cu tine. În plus, totul s-a întîmplat înainte de a se fi căsătorit cu tine.

Cu o clipă înainte, Jo fusese întruchiparea nefericirii. Acum sări în picioare, cu toți mușchii încordați.

– Îi iei apărarea? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu. Încerc doar să fiu cinstit față de el.

– Ei bine, ai putea încerca să fii cinstit și față de mine. A fost cel mai bun prieten al meu. Am jurat să fim întotdeauna sinceri unul cu celălalt, dar a continuat s-o viziteze pe femeia aia cît am fost căsătoriți și niciodată n-a suflat o vorbă.

– Își vizita *fiul*.

Cuvintele lui nu avură nici un efect.

– M-a mințit! Spunea că era într-un loc, cînd de fapt se afla în altă parte. Avea un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! Eric s-a născut înainte de căsătoria noastră. Crezi că nu aveam dreptul să știu?

– Ba da, cred că-l aveai. Dar dacă știi, ce-ai fi făcut?
Jo inspiră profund.

– Nu vom mai afla, nu-i așa?

Waldo rîse scurt, neîncrezător.

– Haide, Jo. Nu te minți singură. Chesney știa ce-ai fi făcut. Le pretindeai perfecțiune celor care-ți erau apropiați și nimeni nu se poate ridica la un asemenea nivel. N-ai menținut relațiile cu familia. Prietenii s-au îndepărtat de tine. Cred că Chesney știa că l-ai fi alungat, așa că ți-a ascuns adevărul. Aproape că-mi pare rău pentru el. Cred că te-a iubit foarte mult. E greu să trăiești pe un pedestal. Eu, unul, n-aș putea. Și apoi, mie n-ai să mi-o ceri niciodată, nu-i așa, Jo? Arată cu o mîină spre pat. Rolul meu ar fi fost nesemnificativ. Orice alt bărbat ar fi corespuns la fel de bine scopurilor tale. Ridică ușor din umeri. Contrar convingerilor tale, chiar și eu am scrupule. Îți mulțumesc, dar mai bine nu.

Își simțea pulsul într-o vinișoară de la tîmplă. Mîinile îi tremurau. Dădu paharul cu băutură peste cap, apoi îl puse pe masă cu zgomot. În clipa aceea, nu avea o părere prea bună despre el. Intenționase s-o rănească, și se părea că reușise. Jo era pămîntie la față, avea ochii plini de lacrimi și respira sacadat.

Cuprins de remușcări, Waldo întinse mîna, cu un gest rugător.

– N-am vrut, Jo. Mi-ai rănit mîndria și...

Fără să-l mai asculte, Jo părăsi grăbită camera.

Cînd ajunse pe gazon, Waldo slăbi frîul, lăsîndu-și armăsarul în voia lui. Făcuse de multe ori drumul acela, însă rareori pe întuneric. Pericolul îi plăcu. Intensitatea vîntului se potrivea perfect cu dispoziția lui. Dîndu-i pinteni lui Mercury, îl îndemnă înainte. Mușchii puternici ai calului se încordară, apoi Mercury lungi pasul și în curînd galopa fără

efort pe iarbă. Nu-și dorea numai emoția. Călare, un om șchiop nu este supus nici unei restricții. Se simțea din nou întreg, și la fel de nepăsător și îndrăzneț cum era calul pe care-l călărea.

Emoția nu-i era de ajuns. Nu i-ar fi putut alunga din minte imaginea lui Jo, așa cum o văzuse, cu doar câteva ore în urmă, albă la față și zguduită. Nu avea nici o scuză. Ce dracu-l apucase? I se mai oferiseră și înainte femeii, și le refuzase cu delicatețe, dacă nu-l atrăgeau.

Tocmai asta era problema. Jo făcea mai mult decât să-l atragă. O dorea cu o intensitate de-a dreptul dureroasă. Și pentru că-l umilise, se răzbunase ca un școlar năzuros. Ba nu, nu tocmai... Un școlar nu avea rafinamentul lui. Un copil n-ar fi știut cum să răsucescă în rană cuțitul ca să provoace și mai multă durere. Jo i se confesase, iar el se folosise de acele confidențe împotriva ei.

Cît de jos putea să se coboare un om?

Poate că exista un dram de adevăr în ceea ce-i spusese, dar nu era tot adevărul. Lua prea multe asupra ei. Nu-și abandonase familia; familia o abandonase pe ea. Și nu era lipsită de prieteni. Își aminti de relația cu Chloë. Și apoi, mai era și Eric.

Nu-l invidia pe John Chesney. Probabil că pericolul demascării îl hărțuise tot timpul. Waldo putea să-l înțeleagă, dar nu să-l scuze. Totuși, Chesney fusese un om decent. Se purtase cum se cuvenea față de Eric și mama lui. Dacă ar fi avut curajul să-i spună adevărul lui Jo, acum n-ar mai fi trecut toți, inclusiv el însuși, printr-un asemenea infern.

În minutele următoare, Waldo se lăsă în voia furiei sălbatice dinlăuntrul lui. Alergau pe pajiști și săreau peste gardurile vii. Cerul era brăzdat de fulgere care luminau ca ziua, iar ploaia torențială nu-i oprea. Cei doi, cal și călăreț, parcurseră circuitul cu o viteză amețitoare.

În timp ce se apropia de casă, Waldo văzu lumină la o fereastră de la etaj. Știa că era camera lui Jo. Toți ceilalți se duseseră de mult la culcare. Oare de ce nu dormea Jo?

Îl aduse pe Mercury la pas, apoi îl struni, oprindu-l, cu ochii țintă la geamul lui Jo. Oare la ce se gîndea, ce simțea? Dacă și-ar fi ținut gura, acum ar fi fost împreună, în camera lui, în patul lui, și era al dracului de sigur că i-ar fi alungat din minte gîndul la John Chesney.

Sîngele îi pulsa puternic prin vene și respira sacadat. Dorința îl făcea să sufere. Nu exista decît un leac pentru boala care-l chinuia, iar leacul acela era Jo.

Niciodată nu fusese slab de înger cu femeile, dar față de Jo se abținuse deoarece mai era măritată cu amintirea soțului ei. Acum îi trecu prin minte că el și Chesney aveau foarte multe în comun. Amîndoi îi îngăduiau lui Jo să stabilească regulile.

Al dracului să fie dacă va permite ca această stare să continue. Își mîină calul înainte, înspre grajduri.

Jo nu putea să adoarmă, așa că se ridică din pat și încercă să citească, dar nu reuși. O durea tot trupul. Numai norocul făcuse ca Waldo să nu-i rupă vreun os, cînd se aruncase asupra ei și o trîntise la podea. Deși nu era scrîntită, glezna ei avea o julitură urîță, provocată de catarama de argint de la pantoful lui Waldo.

Se așeză la masa de toaletă, încercînd să descopere eventualele zgîrieturi și vîntăi provocate de căderea pe podea. Nici una nu era gravă, în afara juliturii de la gleznă.

Umerii îi căzură cînd își reaminti scena umilitoare din camera lui Waldo. O înțelesese greșit în mod intenționat. Nu nega că era tulburată de ceea ce aflase despre John, dar nu voia să se folosească de Waldo pentru a-l pedepsi pe fostul ei soț.

Oare...?

Îi spusese lui Waldo adevărul așa cum îl vedea ea, că voise să... să ce? Nu-și mai aducea aminte ce-i spusese, dar știa ce simțea. Dorise să facă un lucru necugetat, să iasă din pielea personajului Jo Chesney și să prindă viața din mers, câtă vreme mai avea timp.

Poate că Waldo o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși. Poate că într-adevăr *voise* să se răzbune pe John. Waldo fusese aspru, dar poate că ea meritase să fie așa.

Descoperi câteva vînătăi mici pe piept. Probabil i le făcuseră nasturii de argint ai hainei lui. Și parcă se spunea că argintul aduce noroc, nu? Se uită pe tăblia mesei de toaletă în căutarea șilingului pe care-l culesese în curte. Găsindu-l, îl aruncă cu forță în șemineul gol; banul ricoșă cu zgomot înainte de a dispărea în cenușă.

Atît despre noroc.

Își privi din nou imaginea reflectată în oglindă, cu o vînătaie pe obrazul stîng, și gemu copleșită. Dacă se înnegrea, nu știa cum va putea s-o explice. Era o vînătaie, sau doar o umbră? Nu putea să vadă bine, în lumina aceea slabă.

Înhăță oglinda de mîină – tot din argint – și se duse la consolă, unde ardea o lumînare. Lumina îi căzu pe față. Nu era o vînătaie. Întoarse oglinda ca să vadă mai bine, și îi apăru chipul lui Waldo.

Mîina începu să-i tremure. Simți un nod în gît. Preț de-o clipă, crezu că-l plăsmuise propria ei imaginație. Nu auzise ușa deschizîndu-se. Cum ajunsese acolo? Dar glasul care-i vorbi era cît se poate de real.

– N-am putut lăsa lucrurile așa. Am venit să-mi cer iertare.

Lacrimile o înecară din nou, și asta o irită – se simțea neputincioasă. Puse oglinda pe consolă și se întoarse cu fața spre el. Waldo stătea lîngă ușa care dădea pe scara de serviciu.

Nu purta haină, iar părul îi era umed și răvășit de vînt. Arăta la fel de vulnerabil ca ea.

În ce-l privea, Waldo nu se simțea atît vulnerabil, cît zguduit. Nu frumusețea ei îl frapase, nici faptul că purta o cămașă de noapte transparentă, descheiată pînă la mijloc, care-i dezvăluia mai mult decît voia să vadă acum, cînd avea în minte ceva ce trebuia să fie spus neîntîrziat. Ceea ce-l zguduia era înțelegerea faptului că era posibil, împotriva oricărei rațiuni, să fie obsedat de acea femeie.

– Nu-ți cere iertare, spuse ea. Am meritat.

Waldo făcu un gest cu mîna.

– Nici jumătate din ce-am spus n-a fost serios.

Aceste cuvinte îi aduseră lui Jo un zîmbet fugar pe buze.

– Și care jumătate *a fost* serioasă?

– Nu mai țin minte ce-am spus, dar dacă te-am rănit, să știi că n-am vrut.

Jo simți usturimea lacrimilor. N-ar fi trebuit să-i ceară iertare. Vina era a ei. Nu-l ajutase să înțeleagă. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. Cînd ajunse destul de aproape ca să-l poată atinge, se opri.

– Nici eu n-am vrut să te rănesc. Înghiți în sec. Dar ce-am spus e adevărat. Am stat prea mult timp singură. În viața mea nu mai există nici o bucurie. Credeam că m-ai putea învăța cum să găsesc bucuria din nou.

Degetele lui îi mîngîiară obrazul; emoția-i întuneca ochii.

– Mă gîndeam că și tu ai putea face același lucru pentru mine.

Brusc, ceva ce păruse atît de greu deveni nespus de ușor. Jo nu era o fată inocentă. Știa ce făcea și la ce să se aștepte. Cu un oftat prelung, îi cuprinse gîtul cu brațele și ridică fața spre el.

– Nu vorbi. Doar sărută-mă.

În timp ce buzele lor se atingeau, dorința o cuprinse,

făcînd-o să tînjească după mai mult. Trecuse atîta timp, atît de mult timp... dorea o clipă de plăcere, dar nu numai atît. Măcar pentru scurt răstimp, dorea să uite de toate necazurile care o hărțuiau. Își dorea uitarea pe care numai Waldo putea să i-o dăruiască. Îl trase mai aproape. Waldo îi cuprinse capul în palme și o sărută. Cînd trupul lui Jo cedă apăsării trupului lui, topindu-i-se în brațe, o duse în pat.

Privind-o în ochi, îi scoase cămașa și o aruncă pe jos, apoi se dezbracă și el. Mîinile-i tremurau în timp ce-i mîngîiau trupul. Avea pielea netedă și mătăsoasă. Nu exista nici urmă de seducție. Îi răspundea cu sărut pentru sărut, cu atingere pentru atingere. Era dornică, mai mult decît dornică, și asta-l făcu să zîmbească.

– Încet, spuse el. Încet. Avem toată noaptea la dispoziție.

Încercă s-o potolească murmurîndu-i cuvinte drăgăstoase și mîngîind-o cu blîndețe, dar gesturile lui avură efectul opus. Se aprindea ca focul în brațele lui, grăbindu-se spre final cînd abia începuseră.

Nu asta voia. Nu căuta ușurarea pe care i-o putea dărui un trup de femeie. Așa ceva putea găsi oricînd. O dorea pe Jo. Voia ceea ce exista în mintea și în inima ei. Voia să savureze și să fie intim cu ea în toate sensurile cuvîntului.

Jo îi simțea inima sub mîna ei, îl auzea murmurîndu-i că se grăbește. Waldo avea să se oprească, iar acesta era ultimul lucru pe care-l dorea. Nu putea înțelege. Abia dacă o atinsese, și ea ezita la marginea abisului. Încă o clipă, și avea să se spulbere în mii de bucăți.

Îi luă capul în mîini sărutîndu-l cu tot mai multă pasiune.

Waldo încerca să-și păstreze controlul cînd mîna ei se strecură între trupurile lor și-i cuprinse sexul. O mai ținu în loc o clipă doar, însă era prea tîrziu. Pasiunea ei își găsi răspunsul în propriul lui trup.

– Asta vrei, Jo? întrebă el cu glas răgușit.

Mîinile și gura lui căutau cu disperare să-i afle toate secretele trupului. Era sălbatică, dulce și umedă de dorință. Waldo nu-și mai amintea să fi dorit atît de mult o femeie. Se ridică deasupra ei și o privi o clipă. Ochii ei erau întunecoși și tulburi, iar părul îi strălucea ca o aureolă de foc în jurul umerilor.

Waldo o pătrunse unind astfel două trupuri într-unul singur.

Jo își ținu respirația, cînd o străbătu un junghi de durere. Treptat, scăzu la nivelul unei pulsații surde. Nu se așteptase. Trecuse atîta timp de cînd nici un bărbat nu mai făcuse dragoste cu ea...

Waldo rămase nemișcat, citind emoțiile care i se succedau pe față. Rîse încetișor și murmură:

– Să nu-mi spui că te-ai răzgîndit! Nu știi dacă mă mai pot opri.

Drept răspuns, Jo îl cuprinse cu brațele și picioarele.

– Dacă te oprești acum, te omor.

– N-am să mă opresc niciodată, spuse, așa că fă bine și hotărăște-te.

Abia dacă-i auzi cuvintele. Waldo se mișcă, ridicîndu-se în brațe pentru a o pătrunde cît mai adînc. Trupul ei se arcuia și tremura sub al lui. Apoi, orice gînd coerent se dezintegrează, în timp ce-și luau zborul spre o eliberare lipsită de rațiune.

Îi luă mult timp ca să-și recapete respirația. Acum, că nebunia trecuse, nu știa încotro să se uite, nici ce să spună. Niciodată nu mai avusese o asemenea trăire. Cu John, dragostea fusese plăcută. Cu Waldo sălbatică și liberă, și acum se simțea stînjenită.

Erau încă pe pat, acoperiți cu pătura. Waldo stătea rezemat într-un cot și o privea. Ce vedea? Ce căuta? Îndrăzni

să-i arunce o privire scurtă, apoi întoarse capul. Waldo o privea mușcându-și buza inferioară. Unul dintre ei trebuia să spună ceva înainte ca tăcerea să devină asurzitoare, și se părea că ea trebuia să fie aceea.

– Poți să nu mai faci mutra asta, Waldo, zise Jo cu falsă nepăsare. Nu mă aștept la o declarație de dragoste.

Ceva licări în adâncul ochilor lui, dar spuse în felul său nepăsător:

– Mă rog, înseamnă că nu va trebui să-mi fac griji.

Jo fu dezamăgită, dar se stăpîni. Trebuia să-și amintească de obiceiurile lui. Nu era decît una dintre multe alte femei și pe deasupra o novice. Oare toți bărbații jinduiau după diversitate?

Îl privi o clipă.

– Ce-i? întrebă Waldo.

Jo ridică din umeri.

– Jo.

Îi săltă bărbia cu degetul mijlociu.

– Spune-mi!

– Mă gîndeam la mama lui Eric – știi, Sarah Foley. Mă întrebam cum era. Cred că, întîmplător, n-ai aflat...

Lăsă fraza neterminată, cînd Waldo aruncă brusc pătura într-o parte și se ridică. După ce se îmbracă grăbit, cu mișcări repezi, se întoarse spre ea. Era palid și ochii îi străluceau de furie. Jo se îndesă în perne, cînd Waldo se aplecă asupra ei, cu o mînă rezemată de stîlpul baldachinului.

– Ca să-ți răspund la întrebare – da, am aflat despre Sarah Foley. A fost o fată simplă, bună și o mamă iubitoare. Dar știm amîndoi asta, nu-i așa, Jo, pentru că Eric e un băiețel normal și fericit. Iar ca să-ți răspund la întrebarea pe care n-ai pus-o – nu, întîmplător n-am aflat dacă soțul tău a păstrat relațiile cu ea și după ce s-a căsătorit cu tine. Ca să-ți spun adevărul, nici nu m-a interesat. A murit, Jo. Și Sarah Foley

la fel. Acceptă faptele. Și *niciodată* să nu mă mai faci părtaș la răzbunările tale.

Jo răspunse aproape în șoaptă:

– Ești nedrept. Răzbunarea n-a avut nici o legătură cu ce s-a întâmplat. Mi-a venit și mie un gând răzleț, e bine?

Dar nu era bine deloc. Waldo surîse amar și, cu un mormăit disprețuitor, ieși din cameră.

21

Era dimineața de după prezentarea lui Cecy, la o oră când de obicei toți erau treji și vioi, dar Jo fu singura care coborî la micul dejun. Se vedea clar că nimeni nu era așteptat la masă, căci pe gheridon nu era mai nimic. Se servi cu pîine prăjită și bău o cafea călîie.

Copiii se treziseră și ei. Le auzea glasurile prin fereastra deschisă. Cu ceașca în mînă, se duse la geam și privi afară. Încercau să joace crichet în trei, cu un singur bowler care avea și rolul de fielder și doi trăgători. Protestau fiindcă domnișoara Tanner, guvernanta fetelor, care arbitra partida, declarase că ambii trăgători erau eliminați!

Cînd auzi ușa deschizîndu-se, se întoarse. Waldo se opri un moment în prag. Jo remarcă schimbarea din atitudinea lui. Nu era rece sau arogant, dar nici familiar, așa cum se aștepta. Ochii-i erau inexpresivi, zîmbetul lipsit de căldură, salutul formal.

Și ea se schimbase. Se simțea stingherită, nu-și găsea cuvintele și asta nu numai din cauză că noaptea trecută se

purtase ca o pisică în călduri. Nu înțelegea cum de scăpase totul de sub control.

Waldo nu luă decît pîine prăjită, puțină marmeladă și o ceașcă de cafea. Cînd se așeză la masă, îi indică un scaun, invitînd-o să se așeze și ea.

– Vreau să-ți vorbesc, spuse el.

Jo își turnă din nou cafea în ceașcă, apoi se așeză pe scaunul indicat de el.

– Și eu vreau să-ți vorbesc.

– Văd că glezna scrîntită ți s-a vindecat.

Zîmbetul lui cinic aproape că o jigni, dar n-avea chef de ceartă, așa că nu făcu decît să dea din cap.

– Vrei să începi tu, sau încep eu?

Waldo oftă obosit.

– Dacă-i în legătură cu azi-noapte...

– Nu e vorba despre cele de azi-noapte. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ne-am închipui că azi-noapte nu s-a întîmplat nimic. Mi-am șters totul din memorie și sper că și tu vei face la fel.

– Consideră că am făcut-o.

Waldo sorbi din cafea, de parcă ceea ce se petrecuse între ei era un fapt banal.

Jo se simți rănită.

– Asta-i tot? întrebă el.

– Nu, spuse ea. Vreau să-ți vorbesc despre Eric. Făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele. E vorba de scrisoare, spuse ea în cele din urmă, cea de la avocat, pentru mama lui. De ce a așteptat doamna Foley atît de mult înainte de a mi-o trimite? De ce tocmai acum? De ce nu atunci cînd a găsit-o, adică la moartea mamei lui Eric.

– Din cîte înțeleg, a presupus că va avea sub control banii depuși pe numele fiicei sale. Cînd și-a dat seama de greșală, n-a mai vrut să țină băiatul.

Jo se înfurie.

– Numai asta a însemnat Eric pentru ea, bani?

– Așa se pare.

Waldo fărîmița între degete o bucată de pîine prăjită, în timp ce o privea țintă pe Jo.

– Însă nu de-asta ți-a trimis scrisoarea.

– Într-adevăr. Și eu m-am gândit. Cred că dă vina pe mine pentru că am intervenit între John și fiica ei.

Se opri, temîndu-se să mai continue, să abordeze din nou acel subiect de ceartă, dar erau prea multe întrebări cărora dorea să le afle răspunsurile.

Pe neașteptate, Waldo spuse:

– Ascultă, nu am căderea să divulg toate detaliile indiscrete din trecutul soțului tău. Dacă vrei să știi mai multe despre Sarah Foley, întreabă-l pe vicar. Tot ce știu, de la el am aflat.

– De la vicar! Există cineva în Stratford care să nu știe despre Sarah Foley, în afară de mine?

– N-am idee. Asta e tot?

I-ar fi făcut mare plăcere să-i alunge expresia indiferentă de pe față, dar nu-i veni nimic potrivit în minte, așa că spuse:

– Nu, mai avem de vorbit despre Eric.

– Înțeleg. Acum, că știi al cui fiu e, nu-l mai vrei. Ei bine, încă de la început am încercat să te conving. Știam că era o greșală să te atașezi prea tare de el. Dar totul este în regulă. Nimic nu s-a schimbat. Se va duce la o școală bună, iar în vacanțe, va merge la sora mea Maude, sau va veni aici.

– Nu s-a schimbat nimic? replică Jo, pe un ton la fel de disprețuitor ca al lui. *Totul* s-a schimbat. E fiul lui John. Am mai multe drepturi decît tine asupra lui.

– Îl vrei pe Eric? întreabă Waldo, surprins.

– Da.

– Jo... Clătină din cap. Nu cred că te-ai gândit bine. Crezi sincer că știind al cui este, nimic nu se va schimba? În sufletul tău clocotește atîta revoltă, încît va da și pe dinafară. Nu te

voi lăsa să faci din Eric o victimă în războiul dintre tine și o fantomă.

Jo strânse din dinți și-și stăpîni lacrimile de furie.

– N-am înțeles niciodată de ce ții cu tot dinadinsul să fii tutorele lui Eric. În viața ta nu e loc și pentru un băiețel. Nu-l vei vedea decît în vacanțe.

– Într-adevăr, cum mi-ai mai spus de nenumărate ori. Oricum, din cîte-mi amintesc, *tu* mi-ai vîrît pe gît rolul ăsta. Un lucru ar trebui să știi despre mine, cînd îmi asum ceva, merg pînă la capăt. Asta îmi amintește despre un alt lucru pe care am acceptat să ți-l iau de pe umeri – acela de a afla ce s-a întîmplat cu prietena ta Chloë.

Jo nu putea accepta situația creată. Trebuia să-i demonstreze cît de amarnic se înșela în toate supozițiile lui. Nu se războia cu o fantomă. Da, John o rănise, dar în sufletul ei nu clocotea revolta. În noaptea trecută își dăduse frîu liber sentimentelor, iar o parte din otravă se scursese afară. Cu timpul, avea să-i treacă de tot. Doar că îi trebuia puțin timp.

Ochii aceia duri care o priveau cu indiferență n-o încurajau să se explice.

– Perfect, spuse ea. Atunci, hai să vorbim despre Chloë.

Waldo pregătise toate lucrurile într-un colț al bibliotecii – o masă lungă plină într-o parte cu coli de hîrtie, iar în cealaltă cu listele de abonamente pe care le trimisese Mac Nevin. Ruggles, prezent și el, se ridică de la masă cînd o văzu pe Jo.

– Doamnă Chesney, salută el. E o plăcere să vă revăd.

Și ea se bucura să-l vadă, nu numai fiindcă era un gentleman agreabil și manierat, ci și pentru că ea și Waldo erau nevoiți să înceteze cu gîlcevile în prezența altcuiva.

Îl salută cu o reverență.

– Domnule McNab, spuse ea. Hîrtia pe care o aveți în mîină e lista abonaților la *Journal*?

– Într-adevăr, și am găsit ceva. Îl privi pe Waldo. Văd

aici numele lui Morden, dar nu și titlul: domnul Morden, Wattier's Club, Bolton Street.

– Vicontele Morden? întrebă Jo.

– Chiar el, răspuse Waldo. Ei, nu ți se pare interesant?

Văzându-i zîmbetul, Jo întrebă:

– Credeți... Făcu o pauză, căci în mintea ei prindea contur un gând. Credeți că Morden a comandat atacul împotriva mea, că a citit articolul pe care-l scrisesem despre Chloë și a ajuns la concluzia că reprezentam o amenințare la adresa lui?

– Exact asta cred, răspuse Waldo. Cred că știe că Chloë e lady Tellall și că tu ești editoarea și cea mai bună prietenă a ei. Probabil își închipuie că știi mai multe decît știi de fapt... Nu, ascultă-mă pînă la capăt. Ieri, la prezentarea lui Cecy, Morden a ținut să-mi vorbească. Citise articolul pe care l-ai publicat în *Journal* deși susținea că primise informația din alte surse.

– Ei, e firesc, remarcă Ruggles. Doar n-ar recunoaște că e abonat la un... Observă expresia lui Jo și se grăbi să se corecteze: ă, ă... la un... ziar de provincie.

– Nu e la același nivel cu *Times*, presupun? replică ea. Apoi i se adresă lui Waldo: Continuă, te rog?

– Ca să n-o mai lungim, a spus că spera că informația despre faptul că lady Webberley luase feribotul spre Franța era adevărată, dar am avut impresia clară că mințea. Cred că și-ar dori să fie falsă. Înțelegi, bănuiesc că știe unde se află Chloë.

Jo îl întrebă plină de speranțe:

– Știe unde se ascunde?

Cu blîndețe, Waldo răspuse:

– Nu, Jo. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun că știe unde e ascuns cadavrul lui Chloë, pentru că el l-a pus acolo.

Jo așteptă ca șocul produs de cuvintele lui să i se răspîndească în toată ființa, dar nu simți decît o durere surdă.

Începuse deja să accepte ideea că n-o vor mai găsi pe Chloë în viață.

– Ce vrei să spui, că speră ca reportajul să fie fals? întrebă ea. Trebuie să știe că e fals, dacă într-adevăr el a ucis-o pe Chloë.

– Cred că i-ai sădit în minte o sămînță de îndoială.

– Îndoială?

– Probabil începe să se întrebe dacă Chloë e într-adevăr moartă, la urma urmei.

– Și dacă așa stau lucrurile deși încă nu-s convinsă ce realizăm?

Waldo zîmbi.

– Îl vom face să intre în panică și să ne conducă la locul de odihnă veșnică al lui Chloë.

Cînd Jo clătină din cap, Ruggles adăugă:

– Șansele sînt destul de mici, dar n-avem nimic de pierdut.

Jo privi masa pe care toate obiectele așteptau puse în ordine.

– Spuneți-mi ce vreți să fac, le ceru ea.

Sarcina ei era aceea de a scrie următoarea rubrică a lui lady Tellall. Avea subiecte mai mult decît suficiente – prezentarea lui Cecy și crîmpeiele de bîrfă pe care i le transmisese lady Fredericka. Adevăratul rost al acestui exercițiu consta în a-l face pe ucigaș să intre în panică, închipuindu-și că Chloë era vie. Singura cale de a afla adevărul era să cerceteze locul unde-i ascunsese cadavrul. Aceasta, presupunînd că citea următorul număr din *Journal*.

Prin minte i se tot învîrteau cuvintele „tras de păr“, dar certitudinea că partenerii ei de conspirație erau oricum, numai amatori nu, o făcea să spere că știau ce făcea.

Îl privi pe Ruggles. Acesta trebuia să caute în *Journal*

orice referire la vicontele Morden ca și oricare amănunt suspect. Lucrau de câteva ore. Între timp, Waldo pornise cu Harper spre Brinsley Hall, în căutarea unui loc în care ar fi putut fi ascuns un cadavru. Trebuia să se întoarcă în seara următoare.

Gîndul la Chloë, îngropată fără a fi jelită de nimeni, îi făcea sîngele să clocotească.

Ruggles ridică ochii și-i surprinse privirea.

– Aproape am terminat.

– Și eu.

Pe masă se afla o cafetieră proaspăt umplută; Jo turnă cafea în cești.

– Asta, ca să-ți stimuleze mintea, spuse ea, așa că bea. Ruggles oftă.

– Am nevoie de ceva. Nu prea înțeleg despre ce e vorba aici.

– Ce anume e?

– O referire la ziua de naștere a vicontelui, de anul trecut. Chloë a greșit însă un detaliu. Spune că ziua lui e în decembrie. Apoi, peste câteva săptămîni, publică o erată. „Multe scuze vicontelui Morden și familiei lui“, etcetera, etcetera... Morden nu s-a născut în decembrie. S-a născut în iunie.

Îi dădu lui Jo paginile respective. Ea le citi, apoi ridică din umeri.

– Nu văd ce importanță are. E genul de greșeală pe care ar putea-o face oricine. Nu înseamnă c-a fost un copil din flori. Ceea ce, da, ar *însemna* ceva. Dar toată lumea știe că părinții lui erau căsătoriți de ani de zile cînd s-a născut el.

– Totuși, e ciudat și merită să ne uităm cu mai multă atenție.

Jo se răsuci ușor în scaun, pentru a-l vedea mai bine. Știa că el și Waldo aveau cam aceeași vîrstă, dar părul roșcat

și pistruii îl făceau pe Ruggles să arate mai tânăr. Totuși, era un soldat călit, după ce luptase alături de Waldo în toată campania din Spania. Se zvonea că fuseseră un fel de spioni. Pe Waldo îl credea în stare. Pe Ruggles, însă, nu-l vedea în rol de spion. Părea atât de amabil și demn de încredere...

Ruggles simți că-l privește.

– Ce e? o întrebă el.

Jo zîmbi spăsită, ca și cum ar fi fost prinsă cu mîța-n sac. După un moment de ezitare, își formulă întrebarea în cel mai nevinovat mod posibil:

– Cum a fost în Spania? Pentru dumneata și Waldo, vreau să zic. Știu că ați lucrat pentru Serviciul britanic de informații, sau cam așa ceva...

– Cam așa ceva, confirmă Ruggles zîmbind.

Așa nu ajungea nicăieri. Îl întrebă de-a dreptul:

– Cu ce anume vă ocupați?

Ruggles își înăbuși un căscat.

– Era destul de plictisitor, spuse el, nu așa cum își imaginează majoritatea oamenilor. Decodificam mesaje, chestionam martori și făceam cam același lucru ca aici. Un fel de „activitate de poliție“.

– Aha... Înțeleg...

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Nu sînt dezamăgită, pentru că nu cred o vorbă din tot ce spui, replică ea, zîmbind ca să atenueze efectul cuvintelor.

În ochii lui se aprinse o flacără.

– Ți-am spus adevărul.

– Poate, dar nu tot adevărul. Păstrează-ți secretele, domnule McNab. N-am nici un drept să te descos. Ar fi trebuit să-ți mulțumesc pentru că ne ajuți. Deci, îți mulțumesc, și o spun foarte sincer.

Obrajii lui Ruggles se înroșiră ușor.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă Chesney. N-ai de ce să-mi mulțumești. Nu e nevoie să... vreau să zic...

Îl scoase din încurcătură întrebându-l:

– Ne apucăm din nou de treabă?

După ce Ruggles dădu din cap în semn afirmativ, ea continuă:

– Am scris ceva ce cred că va corespunde scopurilor noastre; vreau să-ți aflu părerea.

Luă una dintre colile de hîrtie și începu să citească:

– „Năstrușnicele speculații despre lady Webberley au luat sfîrșit. Ne scrie de la Paris că nu are intenția să se înapoieze la Londra în viitorul apropiat, ci numai după ce își va publica memoriile. Da, dragă cititorule, lady Webberley și-a vîndut memoriile unei prestigioase edituri londoneze, care le va publica în august. Pregătiți-vă pentru scandaluri care vor zgudui atît cercurile justiției, cît și pe cele ale guvernării. Și nu uitați că ați aflat prima oară de la lady Tellall.“

Ridică privirea spre el.

– Cum ți se pare?

– Dacă nici asta nu-l va face pe Morden să intre în panică, nimic n-o să-l facă.

– Nu va bănuși că e o capcană?

– Posibil. Însă chiar și așa va dori s-o verifice și nu poate face asta decît ducîndu-se la locul crimei.

– Deci, ce facem în continuare?

– Trimitem textul dumitale la *Journal* cu poșta expres, pentru ca Morden să-l poată citi în numărul viitor.

– Nu va ajunge la Londra decît peste o săptămînă.

– Iar atunci, să sperăm că se va dezlănțui iadul pe Pămînt.

Waldo și Harper ajunseră la Henley cînd se însera. După ce le dădură un bacșiș gras birjarilor pentru că-i aduseseră acolo într-un timp record, închiriară camere la Swan și se duseră la cîrciumă, unde sperau să întîlnească oameni din

partea locului de la care să obțină informații. Din nefericire, era o seară liniștită, iar cei câțiva localnici prezenți îi priveau cu suspiciune. Cîrciumarul, însă, se dovedi de mare folos, după ce observă că Waldo era un om cu gusturi rafinate, dispus să dea bani ca să și le satisfacă. Waldo dorea cea mai bună cameră, cele mai bune mîncăruri și cel mai scump brandy care se găsea la han.

Drept paravan lansase o poveste conform căreia Waldo îl angajase pe Harper, un bine cunoscut grădinar peisagist, să-i amenajeze o grădină în stilul celor de la Brinsley Hall.

– Bineînțeles, adăugă Waldo, dacă lordul Brinsley ne va permite să vedem grădinile. Am auzit că nu e foarte primitor, dar ne-am gîndit că merită să facem o încercare. Mai beți un pahar? întrebă el, întinzîndu-i cîrciumarului sticla de coniac fin.

– Nu m-ar deranja, răspunse domnul Pike, vizibil încîntat de acest gest, dar unul mic.

Nici Harper nu refuză. Habar n-avea despre grădinarit și spera să se piardă în fundal, astfel încît să nu se dea de gol.

Domnul Pike deveni cooperant și le spuse ceea ce voiau să știe: n-avea să existe nici o obiecție de a vedea grădinile sau casa, dacă doreau, fiindcă familia Brinsley plecase la oraș.

– Mereu vin vizitatori la Hall, adugă el, dar cînd familia e în reședință, nu li se arată casa.

– Prin urmare, familia Brinsley e cunoscută bine în Henley, zise Waldo.

Aceste cuvinte îl făcură pe cîrciumar să-și dea drumul la gură și, în timp ce-și sorbea coniacul, îi contură lui Waldo un portret al celei mai prestigioase familii din zonă, începînd cu bătrînul conte, care murise cu un an înainte de nașterea nepotului său.

– Ei, contele *era* un personaj colorat, comientă hangiul, cu o nuanță de admirație în glas. Mai mare decît un tablou în

mărime naturală, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mda-da, și-i cam alergau ochii după cucoane, din câte mi-a zis taică-meu. Bietul nătărău a adus însă familia aproape în sapă de lemn, cu traiul lui nebunatic. Contele de-acuma, ei da, se poate zice c-a-nvățat din greșelile lui taică-său.

– Nu e la fel de „colorat“? întrebă Waldo.

– Și nici la fel de simpatic deși, la drept vorbind, e un tată mult mai bun. Fiul său e tot ce are mai scump pe lume.

– Presupun că și mama lui crede la fel, interveni Harper.

– Așa s-ar zice...

În expresia cârciumarului se observa o urmă de îndoială.

– Înțelegeți, n-a mai fost niciodată întregă la cap, după ce l-a născut. O tragedie, asta a fost. A suportat foarte greu nașterea. Nevastă-mea zice că se mai întîmplă și d-astea, uneori.

– Dacă bătrînul conte a adus moșia la faliment, cum de trăiesc așa de bine? Sînt bogați ca niște nababi.

Hangiul rîse.

– Excelența sa a luat de nevastă o adevărată comoară.

Contesa era moștenitoare.

În acel moment, Waldo făcu o aluzie la faimoasa petrecere, dar domnul Pike nu putu să le fie de nici un ajutor. Brinsley Hall se afla la numai două mile distanță, iar oaspeții nu s-ar fi oprit la han cînd mai aveau atît de puțîn pînă la destinație.

Cînd se ridicară să plece, cârciumarul le mai spuse:

– Pomeniți-i de numele meu lui Wallace. El e grădinarul-șef. Ziceți-i că Pike v-a trimis, și vă va primi cu brațele deschise.

În dimineața următoare, închiriară doi cai de la pensiunea locală și în curînd porniră la drum spre Hall. Ar fi luat o șaretă, dar Waldo se temea că așa ceva le-ar fi îngrădit

mişcările. Un cal putea să-i ducă și acolo unde cu șareta n-ar fi putut să încapă.

La casă se ajungea pe o alee lungă, mărginită cu stejari bătrâni.

– Arată ca o abație, remarcă Harper, destul de impresionat.

– Asta a și fost. I se spunea Holywell Abbey. Există un izvor despre care se credea că era sfânt, pentru că avea puteri miraculoase. Romanii au ajuns aici primii, apoi au venit călugării și au construit mănăstirea.

– Se pare că ai mai trecut pe-aici.

– Când eram la universitate, confirmă Waldo. Am avut un prieten pe care-l interesau antichitățile romane. Din păcate, a mai rămas doar foarte puțin din tot ce-au construit romanii.

Harper își miji ochii în lumina soarelui.

– Abația pare cam veche.

– E veche, într-adevăr. A fost clădită în secolul al paisprezecelea.

– Fir-aș al dracului! Fac prinsoare că-n casa asta-s destule unghere și cotloane unde s-ar putea ascunde de minune un cadavru.

– N-ar rămîne ascuns mult timp, Harper. Gîndește-te la miros.

Îl găsiră pe grădinarul-șef îndrumîndu-și oamenii în transplantarea unor lăstari din seră în rondurile din grădină. Wallace era un om trecut de patruzeci de ani, cu înfățișare plăcută, avea obraji rumeni ca toți cei care stau mult pe afară, indiferent cum e vremea. Înțelese imediat ce voiau. Nu avea timp să-i ducă la ruine, dar deținea o hartă a locurilor. Îi mulțumiră, luară harta și merseră la trap pînă la umbra unui sicomor, unde-și legară caii.

După ce studiară harta, cuvintele lui Wallace începură să aibă sens. Cîrdușii de vizitatori veneau să vadă nu grădinile, ci ruinele.

– Pare-se, spuse Harper, că sînt nenumărate locuri unde s-ar putea ascunde un cadavru, atît în casă cît și în afara ei. Uitați-vă aici vechiul capitoliu, cantina, casa pomenilor, vechea casă a fîntîinii, și așa mai departe. Dar nu cred că mai sînt toate în picioare.

– Mă îndoiesc și eu, dar fundațiile lor sînt ascunse în pămînt.

– Ia privește! Într-o vreme, a existat și o vilă romană, și alte lucruri despre care n-am auzit niciodată. Ce să însemne asta?

– Înseamnă, răspuse Waldo, că Brinsley Hall are o istorie care datează dinainte de venirea romanilor. Trebuie să fi existat aici așezări încă din timpuri imemorabile.

– Și-atunci, ce facem?

– Explorăm, Harper, explorăm, apoi vom cere să vedem și casa.

După ce văzură casa, se întoarseră la Swan, unde comandară cina devreme. Apoi închiriară un cupeu ca să se întoarcă la Palliser. Mîncară fără să-și dea seama ce aveau în farfurii. Waldo făcea însemnări cu un creion pe marginile hărții pe care le-o dăduse Wallace. Vorbeau vrute și nevrute, încercînd să reducă prin eliminare numărul posibilelor ascunzători, deoarece, așa cum spusese Harper, era un teritoriu imens.

În drum spre casă, rămaseră tăcuți, adînciți în gîndurile lor. Pe măsură ce se apropiau mai mult de Palliser, gîndurile lui Waldo se îndreptau spre Jo. Începea s-o considere o cauză pierdută. Trecuseră trei ani, și tot era marcată de moartea soțului ei. Se întreba dacă nu cumva va avea nevoie de alți trei ani ca să treacă și peste trădarea lui.

Era aproape recunoscător pentru acea inversare de roluri. Femeile nu jucaseră niciodată un rol important în viața lui. Îi plăceau. Le admira. Se simțea bine în compania lor, dar

niciodată nu-și dorise mai mult decît o relație trecătoare. Asta îi oferea și Jo, acum cînd pentru prima oară în viața lui își dorea mai mult.

Cu acest gînd sumbru, închise ochii și ațipi.

Se trezi cînd cupeul intră pe poarta de la Palliser House. Era întuneric, dar vedea lumini licărind printre copaci. Îl trezi și pe Harper.

– S-a-ntîmplat ceva, spuse el.

Harper se uită pe geam.

– Par să fie niște oameni cu felinare.

Privirea lui Waldo se îndreptă spre casă. La toate ferestrele ardeau lumini. Alarmat, îi strigă vizitiului să dea bice cailor. În clipa următoare, biciul pocni și porniră valvîrtej pe alee, spre casă.

22

Pe cînd Waldo urca treptele de la intrare, îi ieșiră în întîmpinare mama și surorile. Doamna Daventry le urma îndeaproape.

– Unde-i Jo? întrebă el agitat.

Lady Fredericka îi luă mîna într-ale ei.

– Nu Jo a dispărut, ci Eric. S-a dus în camera lui, înainte de a merge la culcare, și a văzut că lipsea. L-au căutat în casă, iar acum îl caută prin jur. Jo e cu tatăl tău și cu Thomas. A insistat să-i însoțească. Îl vor găsi, Waldo. Trebuie să-l găsească.

Maude adăugă:

– Nu e decît o poznă copilărească. A fugit din casă în urma unei gîlcevi prostești. Și fiul meu a făcut o dată așa.

Mai ții minte, mamă? Derek s-a întors acasă noaptea târziu, și noi nici măcar nu observaserăm că dispăruse.

Cecy începu să plîngă încet.

Waldo, care se gîndise la o răpire, expiră prelung, ușurat.

– Cînd a fost văzut ultima oară?

– După cină. Jo i-a citit o poveste cînd s-a dus la culcare.

Abia mai târziu a văzut că lipsește.

– Cu cine s-a certat?

Toți se întoarseră spre doamna Daventry care, încurcată, frămînta între degete o panglică.

– Te-a auzit certîndu-te cu Jo, spuse ea, și i-a intrat în cap că dacă... dacă pleacă, o să fiți din nou prieteni.

– Ne-a auzit certîndu-ne?

– Vă luați micul dejun. Copiii se jucau de-a v-ați ascunselea, iar Eric s-a ascuns după tufișul de ilice din dreptul ferestrei. Mi-a spus Jenny.

Waldo își înăbuși blestemul care-i veni pe buze. Își putea imagina ușor ce-ar fi înțeles un copil sensibil ca Eric din discuția pe care o auzise.

Văzînd că toți ceilalți îl priveau în așteptarea unui sfat, vorbi pe un ton calm și ferm:

– Nu putea să ajungă prea departe. Am să-l găsesc. Mamă, ce-ar fi să poruncești să pregătească niște tartine și ceva de băut pentru oameni, cînd se vor întoarce după căutare? Și ai grijă să fie destulă cafea pentru mine și ciocolată pentru Eric.

Cînd ajunseră destul de departe de ceilalți, Harper întrebă:

– Unde mergem?

– Ne ducem la grajduri să scoatem caii.

Ajunseseră în apropierea grajdurilor, cînd Jo ieși din întuneric, însoțită de tatăl lui Waldo. Domnul Bowman ținea în mîna un felinar. Waldo remarcă oboseala ce se citea pe

fața lui. Jo nu scoase o vorbă. Nu făcu decît să se refugieze în brațele lui Waldo.

Domnul Bowman și Harper schimbară o privire, apoi se retraseră cîțiva pași, ca să-i lase singuri. Nici Waldo și nici Jo nu-i învredniciră cu vreo privire. Împărtășeau un moment extrem de intim.

Apoi, Jo spuse:

– L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. E atît de mic, iar parcul e așa de mare... M-am gîndit că dacă mă aude strigîndu-l pe nume, o să iasă din ascunzătoare. Dacă i s-a întîmplat ceva? Dacă nu poate striga fiindcă...?

Nu-și putu duce gîndul pînă la capăt, așa că se mărgini să clatine din cap.

– Ești sigură că a fugit?

Waldo își dădea seama că Jo era la un pas de leșin, așa că nu rosti cuvîntul „răpit“, deși îi trecuse prin minte gîndul că Morden putea fi vinovat de dispariția lui Eric.

Jo înțelese însă la ce se gîndise Waldo.

– Nu. N-a fost răpit. Din bucătărie lipsesc o plăcintă cu carne de porc, o pîine și niște brînză. Jenny ne-a spus că Eric plîngea pentru că ne auzise certîndu-ne.

– Asta simplifică mult lucrurile. Înseamnă că lui Eric nu i s-a întîmplat nimic. Sînt aproape sigur că știu unde să-l găsesc. Am să-l aduc înapoi teafăr și nevătămat.

– Cum poți ști tu unde e, cînd nici eu nu știu?

– Știu, pentru că Eric și cu mine am avut multe discuții ca între bărbați. Și nu e prima oară cînd fuge. Și de la școală a fugit, ca să se întoarcă la Stratford, nu?

Jo dădu din cap.

– Atunci, unde e?

– Cred că-l vom găsi la biserica parohiei.

Nu-i dădu timp să mai pună și alte întrebări, și începu să dea ordine.

– Tată, încă nu opri căutarea, poruncește să continue și

du-o pe Jo în casă, să se încălzească. Tremură. De fapt, amîndoi arătați sfîrșiți, și sînteți uzi learcă.

– Am fost la lac, îi explică tatăl său, și ne-am apropiat prea mult de mal.

– Înțeleg. Vom vorbi despre asta mai tîrziu. Acum n-am timp.

Cînd Waldo se întoarse să plece, Jo strigă:

– Vreau să vin și eu cu tine!

– Nu poți călări în halul în care ești, și n-am timp să aștept pînă te schimbi. Tată, vezi să faci ce i-am spus.

Jo era pe punctul de a protesta dar, spre surprinderea tuturor celor prezenți, Waldo o sărută scurt, pe buze, și porni în direcția grajdurilor, fără să le lase celorlalți timp să-și revină. Pînă și Harper rămăsese cu gura căscată. Cînd îl ajunse din urmă pe Waldo, îi spuse pe un ton provocator:

– Parcă înțelesesem că sînteți șchiop, nu?

– Poftim? A...

Waldo încetini pașii.

– Pot să merg și repede, cînd vreau. Totul e să mă concentrez asupra celei mai importante probleme.

– La fel ați procedat și cu doamna Chesney? Mi s-a părut că ați fost cam aspru cu ea.

– Harper, răspunse Waldo cu răbdare, ai fost soldat, ai avut oameni sub comandă. Ce le spuneai cînd erau gata să cadă din picioare?

După un moment de gîndire, Harper îl întrebă:

– Ați vorbit serios cînd i-ați spus unde ar putea fi băiatul?

– Da. Dar vorbea Waldo Bowman, maestrul spionajului. Să vedem dacă nu mi-am pierdut instinctele.

– Maestrul spionajului, repetă Harper, scoțînd un mic sunet de dispreț.

Domnul Bowman o lăsă pe Jo în mîinile capabilei doamne Daventry, cu instrucțiuni stricte de a-și schimba

hainele ude, după care se duse în camera lui de toaletă ca să-și ia și el alte haine. Lady Fredericka sosi la scurt timp, și îl găsi sorbind dintr-un pahar cu whisky sec. Avea să-i pună mii de întrebări despre Eric. Nu i se spusese decât că Waldo era sigur că-l va găsi la cea mai apropiată biserică. Când văzu că soțul ei era palid și tras la față, se mulțumi să-l întrebe:

– Nu-mi ascunzi nimic, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– În legătură cu Eric.

– A, nu. Waldo părea foarte convins că o să-l găsească la biserică.

– Ei, asta e o ușurare. Neprimind nici un răspuns, continuă: Te simți bine, Julian? Ești foarte palid.

– Pune-o pe seama oboselii.

Lady Fredericka oftă.

– Da, a fost o noapte îngrozitoare și pentru Jo.

– S-a purtat ca un adevărat soldat. Nu s-a plîns. Apoi a intrat în scenă Waldo și o clipă am avut impresia că se va desface în bucăți.

– Dar a rezistat?

– Da. Mi s-a părut că Waldo s-a purtat cam sever cu ea, dar a avut efect. Mă rog, ai văzut-o. E doar o mîină de om.

Un moment domni tăcerea. Apoi, lady Fredericka zise:

– Dar asta nu e totul. Ce mai este, Julian? Ce te frămîntă?

Domnul Bowman oftă din greu.

– Cred că sînt amanți, Freddie.

La auzul acestor cuvinte, soția lui înclină capul într-o parte.

– Ce te face să spui asta?

– Ai văzut cum se uitau unul la altul, cum a luat-o în brațe și cum a sărutat-o. Pînă și un orb și-ar fi dat seama că trăiesc împreună.

– Nu cumva ești șocat?

– Nu sînt șocat, sînt dezamăgit. Vreau să-l văd pe Waldo cu o soție, nu cu încă o metresă.

– Nu cred că lui Waldo i-ar plăcea să te audă rostind cuvîntul ăsta urît despre Jo. Am impresia că o iubește.

– Atunci, ar trebui să procedeze onorabil!

– Aud bine? Nu-ți mai amintești cum e să fii tînăr și îndrăgostit? Ai făcut mai mult decît să te uiți la mine și să mă săruți, iar eu eram mult mai tînără decît Jo.

– Eram logodiți. Fuseseră citite legămintele.

Lady Fredericka pufni:

– Ce memorie slabă ai! Tocmai pentru că nu mă mai săturam de sărutările tale am acceptat să te iau de soț. Păreai atît de adormit și de cuviincios. Nu erai deloc genul de bărbat pe care mi-l doream. Asta pînă cînd m-ai sărutat.

Cît pe ce să se simtă ofensat, domnul Bowman îi văzu licărirea din ochi și atunci chicoti.

– Iar tu ai fost precoce. M-ai dus pe căi greșite.

– Amîndoi ne-am dus unul pe altul pe căi greșite, din cîte-mi amintesc. Ești gata? Ar fi timpul să coborîm.

Domnul Bowman își goli paharul și-l puse pe un scrin.

– Expresia din ochii tăi îmi spuse că vrei să-mi dai un sfat. S-auzim.

Deși nu era necesar, lady Fredericka îi potrivi jaboul, apoi ridică privirea spre el.

– Să fii blînd cu Waldo. Cred că i-ar cere mîna lui Jo dacă ar fi sigur că-l acceptă. Așa că nu vreau s-aud la cină nici o dezbatere aprinsă despre vechile valori sau morala modernă. Mi-ai spus că am crescut copii reușiți. Păi atunci, ai încredere-n ei, Julian. ăsta-i sfatul meu de soție.

Ochii lui îi căutară privirea.

– Știu că pe fete le-am răsfățat. Spune-mi adevărul, Freddie. Am fost prea aspru cu Waldo?

Lady Fredericka se gîndi un moment, apoi rîspunse cu seriozitate:

– Îmi iubesc fiul așă cum e. Nimeni nu-i perfect. Dar în problemele cu adevărat importante, e tare ca o stîncă. Asta-ți rîspunde la întrebare?

Gravitatea expresiei lui dispăru treptat. Îi oferi brațul.

– Am permisiunea să vorbesc despre vreme la masă?

– Cu condiția să nu faci și din asta o dezbatere aprinsă. Zîmbind, coborîră să li se alătore celorlalți.

Jo stătea lîngă una dintre ferestrele înalte din fața casei, cu un șal pe umeri, privind spre aleea lungă și așteptînd cu nerăbdare să apară Waldo. Dacă îi vorbea cineva, rîspundea monosilabic. Fusesse la biserică o singură dată de cînd venise la Palliser, și atunci împreună cu Eric. Era chiar lîngă High Street din Kensington. Parcurgea în gînd distanța ca și cum ar fi călărit împreună cu Waldo.

St. Mary Abbots nu era chiar atît de departe. Ar fi trebuit să se întorcă deja. Probabil că intervenise ceva și ...

Înainte de a-și fi dus gîndul pînă la capăt, desluși o mișcare pe alee, și auzi chiuituri de bucurie.

Se răsuci în loc, căutîndu-l din privire pe domnul Bowman. Acesta zîmbea.

– Dacă oamenii chiuie, spuse el, înseamnă că băiatul a fost găsit nevătămat.

Jo își ridică fustele și ieși în fugă din cameră. Pe scări îl întîlni pe Waldo care urca treptele cu Eric în brațe.

– Vicarul l-a găsit dormind sub iconostas, spuse el. L-a recunoscut, desigur, și tocmai se pregătea să-l aducă acasă, cînd am ajuns noi. Are să-ți spună ceva. Ei, Eric, ce voiai să-i spui mătușii Jo?

Pe genele băiatului luceau lacrimi. Clipi din ochi și întinse brațele.

– O vreau pe mătușa mea Jo, spuse el.

Scuzele veniră mai târziu, când era deja în pat, dar nu erau atît scuze cît un comentariu al lucrurilor pe care i le spusese vicarul și anume că, întristîndu-i pe *ei*, o întristase și pe mama lui, și pe toți îngerii din ceruri. Își dorea să poată trăi cu toții împreună și toată lumea să fie fericită.

Waldo îl iscodi cu blîndețe și în curînd înțelesesă că ceea ce-l tulbura cu adevărat pe Eric era gîndul că nu peste mult timp urma să plece la școală.

– Atunci, sîntem înțeleși, spuse Waldo cu zîmbetul lui dezarmant. Ai să te duci la școală, dar o să vii în fiecare seară acasă. Ți-am putea găsi un preparator și atunci vei învăța acasă.

În sfîrșit, lacrimile încetară să-i mai curgă pe obraz.

– Iar tu și mătușa Jo veți fi acolo?

Waldo aruncă o privire spre Jo, apoi răspunse fără ezitare:

– Cine altcineva să fie acolo, dacă nu mătușa Jo sau eu? Eric zîmbi.

– Și mă vei învăța să călăresc?

– Ți-am promis doar, nu?

– Pot să spun noapte bună la toată lumea?

– E foarte târziu. Toți s-au dus la culcare, în afară de unchiul Waldo și de mine, spuse Jo.

– Atunci, pot să mai beau o ceașcă de ciocolată?

– Păi, cred...

– Nu, interveni Waldo, nu poți. Apoi, i se adresă lui Jo: Asta seamănă prea mult a tîrguială, și nu sînt de acord. Trase pătura învelindu-l pe Eric pînă sub bărbie. Acum dormi, iar mâine vom avea o discuție lungă, ca între bărbați.

Pe coridor, Jo spuse în șoaptă:

– Trebuie să vorbim despre Eric înainte ca tu să ai discuția aia ca între bărbați.

– Știu. Dar dacă stai să te gîndești, Jo, răspunsul la dilema noastră e evident. De fapt, cred că este soluția perfectă.

Rămase în așteptare, fără să se miște și fără s-o privească. Lui Jo îi trecu prin minte cuvîntul „căsătorie“, dar îl izgoni. Nici unul dintre ei nu era pregătit pentru asta. În ce o privea, credea că nu va fi niciodată pregătită.

– Vrei să zici că Eric va sta la mine și va veni la tine în vacanțe?

Privirea lui Waldo deveni dură.

– Ultima dată cînd am discutat problema asta, spuse el, ne-a auzit și știm amîndoi ce s-a întîmplat în continuare. Hai s-o amînăm pînă găsim un moment și un loc mai potrivit. Noapte bună, Jo.

Se întoarse ca să coboare scara.

– Stai!

– Ce e?

– Spune-mi măcar cum ți-ai dat seama că Eric se va duce la biserică. De unde-ai știut că acolo o să-l găsești?

– Acolo s-a dus și prima dată cînd a fugit de la școala lui Harding. Mi-a spus că, înainte de a muri, mama lui l-a sfătuit ca atunci cînd va avea neazuri să se ducă la cea mai apropiată biserică și să-i spună vicarului.

– Înțeleg. Are sens. Dacă nici într-un vicar nu poți avea încredere, în cine altcineva să ai?

– Ce este, Jo?

Ridică ușor din umeri.

– Cu cît aud mai multe despre mama lui Eric, cu atîta îi descopăr mai multe calități. Cum a putut John să...

Waldo se răsuci brusc în loc.

– Vorbim mîine dimineață, i-o reteză el.

Nedumerită și jignită, Jo îl urmări cum cobora scara.

– Ce-am spus? strigă ea.

Neprimind nici un răspuns, se duse în camera ei și închise ușa cu un gest nervos.

Dacă mai aud o singură dată numele de John Chesney, îmi trag un glonț în cap.

Așa-și spunea Waldo, în timp ce scutura scrumul țigării și sufla un fuior de fum. Se afla în cabinetul lui, chiar lângă dormitor, și revedea însemnările pe care le făcuse la Brinsley Hall. Din păcate, nu reușea să se concentreze. Încă se mai gândea la Jo de care se despărțise cu nici o jumătate de oră în urmă, pe scară. Îi era ciudă că bucățița aceea de fată avea puterea să-i tulbure gândurile. O privire de-a ei, un cuvânt și devenea o bucată de lut în mâinile ei și ce mâini neînduplecate avea! Se spusese că este un războinic neînfricat. Însuși Wellington afirmase asta, în depeșele din Spania. Și totuși, iată-l acum lingându-și rănila după o încăierare cu o stafie. Cum putea să înfrunte o stafie? Nu putea, și nici n-avea de gând să încerce.

Încruntat, luă harta proprietății de la Brinsley Hall. După un moment de gândire, făcu o însemnare pe margine. Apoi o șterse. N-avea nici un rost să continue. Mai bine s-ar duce la culcare.

Waldo aruncă mucul de țigară în vatra goală, intră în dormitor și se opri brusc. Jo îl aștepta, îmbrăcată cu acea garnitură, capot și cămașă de noapte transparentă. Arăta de parcă tocmai s-ar fi întrupat din fantezia lui. Stătea într-unul dintre cele două fotolii care încadrau căminul.

– Ce cauți aici? întrebă el pe un ton repezit.

– Waldo, nu fi mîrlan, îl dojeni ea. Nu te prinde. Dar, ca să-ți răspund la întrebare am venit aici fiindcă... Se ridică oftînd și porni spre el. Îmi îngreunezi foarte mult situația, dacă ești așa de tăcut și de posomorît.

– Dac-ai fi știut ce este spre binele tău n-ai mai fi acum aici.

Tonul lui tăios o făcu să șovăie puțin, dar ajunsese prea departe ca să renunțe. Avusese nevoie de ceva timp pentru a înțelege lucrurile, iar acum, că le înțelegea, era pregătită să renunțe la mândrie și să-i primească ironiile fără să protesteze.

– Nu mă gîndesc la ceea ce-mi prinde bine mie sau lui Eric. Ceea ce e bine pentru tine mă interesează. De aceea nu te pot lua de bărbat.

Waldo avea un întreg repertoriu de zîmbete pe care le putea folosi cu efecte devastatoare. Acum, surîsul cinic era pe măsura sarcasmului din glas.

– Nu-mi amintesc să te fi cerut de soție.

– Nu cu atît de multe cuvinte. Dacă o făceai, m-aș fi simțit tentată să accept.

– Serious? De ce?

Jo se juca nervoasă cu nasturii jiletcii lui, așa că nu-i observă obrazul crispat.

– Ei bine, nu pentru că ar fi soluția perfectă a problemei noastre în legătură cu Eric. Nu m-aș putea mărita cu un bărbat pe care să nu-l respect și să nu-l admir, iar pe tine te respect și te admir. De fapt, îmi place foarte mult să fiu cu tine.

Waldo își duse mîna la frunte și scutură din cap.

– Dacă-ți dorești doar un bun prieten, spuse el, pe mine poți să nu mă pui la socoteală. N-am nici un chef să iau locul soțului tău. Asta-i tot? Așa stînd lucrurile, aș dori să mă culc.

Împunsăturile erau mai ascuțite decît se așteptase, dar se hotărî să nu riposteze și continuă să vorbească pe același ton firesc și inofensiv:

– Nu, nu vreau să iei locul lui John. Nu m-am răzgîndit. Nu-mi caut un soț. Vreau să fii amantul meu.

– Amantul tău! Deci, tot la asta ne-am întors, așa-i?

– Ce-i în *neregulă* cu tine? strigă ea, ajunsă la capătul

răbdării. Mă săruți și mă mîngîi, iar în clipa următoare începi să te cerți. Dacă pomenesc numele lui John, faci spume la gură.

Waldo o privi furios.

– Nu vreau să aud nimic despre John Chesney, înțelegi? Să nu-i mai rostești numele în prezența mea.

O clipă, Jo fu năucită, apoi o cuprinse furia. Își deschidea sufletul în fața lui, încercînd să-i explice de ce nu era femeia potrivită pentru el, iar Waldo nu făcea decît s-o privească încruntat, cu o expresie plină de răutate. Dacă ar fi avut măcar un dram de sensibilitate, și-ar fi dat seama că simțea nevoia să fie mîngîiată, nu acuzată.

Ridică bărbia sfidător și rosti:

– John, John, John.

– Te previn, Jo!

Jo își propti mîinile în șolduri.

– John, John...

Îi auzi respirația șuierătoare înaintea ca Waldo s-o îmbrățișeze și să-i strivească buzele cu sărutarea lui. O clipă mai tîrziu, se despărțiră, năuciți de ferocitatea aceluia sărut. Se priviră, scuturată din cap, apoi se rezeziră unul asupra celuilalt ca și cum s-ar fi angajat într-o luptă pe viață și pe moarte.

Waldo își făgăduise că atunci cînd va face dragoste îi va arăta că plăcerea se putea prelungi. Acum însă era dominat de o pornire primitivă care nu avea nici o legătură cu plăcerea. Voia să-i alunge din minte și din inimă tot ce era legat de John Chesney. Voia s-o copleșească cu persoana lui, astfel încît Jo să țină minte numele *lui* și numai al lui.

Încă înțeleștați, se apropiară de pat și se prăbușiră peste așternut. Sărutarea lui îi provoca valuri de căldură și patimă. Era la fel ca data trecută, și totuși nu era. Waldo se schimbase.

Îi simțea gustul dorinței pe buze și încă ceva, ceva sălbatic și disperat.

Blestemînd, Waldo îi smulse capotul și îi trase cămașa de noapte în jos, pînă la mijloc, ca să se poată înfrupta din sîinii ei. La prima atingere a buzelor și a limbii lui, Jo scoase un icnet, dar în timp ce continua să se joace cu ea, începu să se zbată și să se arcuiască, oferindu-i-se toată. Niciodată nu mai cunoscuse o dorință atît de disperată. Fiecare atingere și mîngîiere o făcea să rîvnească la mai mult.

– Waldo... gîfii ea, încercînd să-și exprime dorința, Waldo...

Cînd își auzi numele, Waldo rîse încet, și respirația caldă îi mîngîie lui Jo sfîrcul întărit. Rîsul acela risipi o parte din negura senzuală care-o învăluisese. Ridicîndu-se în genunchi, Jo începu să-i smulgă hainele. Waldo era la fel de dornic să și le lepede cît mai repede, așa că o ajuta. Cînd rămase gol, se ridică în genunchi lîngă ea.

Acum Jo nu mai simțea doar dorință, ci și uimire. Waldo rămase absolut nemișcat, în timp ce mîinile ei îi atingeau mușchii puternici și încordați. Degetele i se ridicară cînd găsi cicatricea prelungă care-i străbătea trupul de la umăr pînă la ombilic. Nu era prima oară cînd îl vedea gol, dar de cealaltă ccazie își amintea doar ca prin ceață. Mîinile ei începură să coboare, însă el o apucă de încheietură înainte ca degetele ei să-i poată cuprinde penisul.

– A, nu, murmură el. Nu și de data asta. De data asta, eu te conduc, iar tu mă urmezi.

Cu dinții strînși, Jo scrîșni:

– Waldo Bowman...

Apoi scoase un țipăt, cînd Waldo se rostogoli cu ea pe pat. Ajuns deasupra, zîmbi și spuse:

– Mi-ai dat multă bătaie de cap, Jo, dar începi în sfîrșit să te revanșezi.

– Aș putea spune același lucru și despre tine.

Waldo zîmbea cînd buzele lui le întîlniră pe ale ei pentru a-i absorbi din gură țipătul de excitație. Niciodată nu mai simțise o asemenea dorință. Inima îi bătea nebunește, sîngele-i clocotea în vene și abia dacă mai putea să respire. Nu-i era de-ajuns. Voia ca și Jo să simtă ceea ce simțea el, să-l dorească la fel cum o dorea și el.

Îi țintui brațele deasupra capului și începu să-i exploreze toate zonele erogene pe care și le amintea – gîtul, urechile, sîni. Coborî apoi spre fierbințeala dintre coapsele ei. Jo nu se zbătea, nu încerca să-l oprească. La fiecare mîngîiere a buzelor și a limbii lui, suspina de plăcere, sunete care-l scoteau din minți. Era obsedat de ea, de mireasma și aroma ei, de gingășia pielii, de părul mătăsos. *A mea*, își spuse, *numai a mea*, întrebîndu-se ce-ar fi făcut Jo dacă îndrăzne să-și exprime gîndurile prin viu grai. Gîndul acesta îl făcu să zîmbească.

Mintea lui Jo reținea impresii – imagini, senzații, sentimente – pe care dorea să le ia cu sine atunci cînd va pleca, imagini care să-i țină de cald cînd va fi din nou singură. Nu știuse că un amant o putea face să se simtă puternică și neputincioasă în același timp, nici că putea să fie pe cît de lacom, pe-atît de darnic. Nu orice amant, numai Waldo. Niciodată n-avea să-l uite. Poate că el credea că o va uita, dar ea avea să-i arate cît de amarnic se înșela.

Cu un geamăt, se răsuci, eliberîndu-și mîinile și ridicîndu-se deasupra lui. Trupul lui o fascina. Waldo îi descoperise toate secretele, acum voia să le cunoască și ea pe ale lui. Îi sărută buzele, gîtul, umărul și începu să urmărească linia cicatricei cu limba. În timp ce cobora, îi auzi respirația îngreunîndu-se. Prelungi tortura, bucurîndu-se de propria ei putere. Nimeni n-o mai dorise așa. Voia de la el totul, și mai mult decît atît.

Simți că se rostogolește. Waldo ajunsese deasupra ei și o imboliză pe saltea. Îi văzu în lumina lumînărilor chipul, transfigurat de pasiune. Avea să-i spună ceva important, dar gândul nu voia să prindă contur, și reuși doar să-i murmure numele.

Cu ochii ațintiți într-ai ei, Waldo îi desfăcu picioarele. Mușchii brațelor lui se contractau ritmic în timp ce o penetra încet. Jo se pregătise să simtă durerea. Cum de această dată n-o simți, oftă de plăcere.

Waldo o sărută lung, punînd stăpînire pe buzele ei. Apoi o pătrunse adînc și trupurile lor se contopiră. Plăcerea deveni insuportabilă și Jo explodează. Waldo privi cum o învăluia extazul, după care o urmă peste marginea abisului.

Amețit, cu răsuflarea tăiată, se prăbuși peste ea. Zăcură astfel mult timp, gîfîind, încercînd să-și recapete respirația. Într-un târziu, Waldo se întoarse pe spate, relaxat și zîmbitor. Acum știa cum s-o facă să-l uite pe John Chesney.

– De ce zîmbești?

Jo se ridicase în capul oaselor și se aplecase spre el, cu părul revărsat peste sîni. Avea buzele tumefiate de sărutările lui. Arăta epuizată de dragoste, așa cum își dorise el.

Întinse un braț și o trase, cuibărind-o lîngă trupul lui.

– Zîmbesc pentru că m-ai făcut fericit. Eu te fac fericită, Jo?

Cuvintele nu puteau descrie furtuna de emoții pe care i le stîrnise.

– Foarte, răspunse ea.

– Atunci, continuă Waldo întorcîndu-se, de ce nu ne-am face un obicei din asta? Să ne căsătorim, Jo. Dacă am fi cununați am putea să ne facem fericiți unul pe altul dimineața, la prînz și seara, fără ca cineva să aibă vreo obiecție.

Jo se eliberă din brațele lui și se ridică. Respirația îi era încă întretăiată.

– Asta încercam să-ți spun înainte de a te fi repezit la mine. Ai nevoie de moștenitori, iar eu nu-ți pot dăruî nici unul. De-asta nu ne putem căsători. Îl privi peste umăr. Sau mă înșel, cumva? Când ai pomenit de „soluția perfectă“, la ce te-ai referit?

– Știi foarte bine la ce m-am referit.

– Vezi, tocmai asta e. Am fost măritată patru ani, dar n-am rămas însărcinată niciodată. Știm că soțul meu a avut un copil. În concluzie, sînt... ei bine, incapabilă să fac copii.

– Patru ani nu înseamnă atît de mult. Dar dacă un copil înseamnă atît de mult pentru tine, de ce nu te-ai recăsătorit?

– Fiindcă l-am iubit pe John, bineînțeles! Și nu știam că tu exiști.

Waldo își dădu seama că Jo spusese mult mai mult decît avusese de gînd. Stăpînindu-și un zîmbet, o cuprinse cu un braț peste sîni, rezemîndu-i spatele de pieptul lui.

– Ciudat, spuse el, procrearea unor moștenitori nu s-a numărat niciodată printre ambițiile mele. Și apoi am un moștenitor, pe vărul meu, Thomas.

– Pe-asta să i-o spui tatălui tău. Nu va fi încîntat să vadă Palliser Park trecînd în afara familiei.

– Thomas nu e în afara familiei. Și-n plus, cum va ști tatăl meu?

– Ce spui?

– Nu va mai fi ca să vadă decît dacă, Doamne ferește, voi muri prematur. Gata cu moștenitorii, Jo. Știi bine că e doar o scuză. Vrei să-ți făurești o viață alături de mine, sau nu.

Jo se întoase în brațele lui pentru a putea să-i vadă chipul.

– Hai să nu ne certăm. Nu e cazul să ne facem promisiuni pe care nu le putem ține. Sînt foarte mulțumită de situație, așa cum e.

Waldo îi cuprinse fața în mîini.

– O, Jo... Ce lașă ești! Există un singur motiv serios ca să ne căsătorim. Unul dintre noi trebuie s-o spună primul, și am hotărît ca tu să fii aceea.

Cuvintele „te iubesc“ pluteau în aer. Jo trase adînc aer în piept.

– Vorbești în șarade.

– Serios? Atunci, gata cu vorbele. Ai vrut să fim amanți.

Hai, iubește-mă.

Jo tocmai se pregătea să protesteze deoarece abia mai reușea să-și țină ochii deschiși, cînd mîngîierile începură s-o ațîțe. Un val de căldură o străbătu, făcînd-o să gîfîie.

– Ce spuneai? întrebă el zîmbind.

23

Lui Jo i se părea că investigațiile lor privind dispariția lui Chloë băteau pasul pe loc. Existau multe indicii, dar nimic concret care să-i ajute. Acum își puneau toate speranțele în reacția lui Morden la lectura articolului scris de ea, despre intenția lui Chloë de a-și publica memoriile la o prestigioasă editură londoneză.

Încă nu era convinsă că aveau șanse de reușită. Dacă Morden o ucisese pe Chloë și se debarasase de cadavrul ei, acesta nu avea de ce să intre în panică. Waldo susținea că Morden va reacționa, deoarece era îngrijorat din cauza unui lucru care avea legătură cu Chloë, și chiar dacă nu reușeau decît să descopere despre ce era vorba, acel detaliu îi putea conduce la locul unde se afla cadavrul lui Chloë.

Jo avea nevoie de timp de gîndire, așa că își întrerupse

relațiile cu familia Bowman. În timp ce membrii acesteia își vedeau de diversele lor treburi, ea stătea la masa de scris din camera ei, fără să se gîndească la altceva decît la Chloë. Mereu îi reveneau în minte aceleași întrebări. Ce se întîmplase cu cupeul care urma s-o ducă pe Chloë de la Brinsley Hall la Stratford? Unde era jurnalul lui Chloë? Unde erau cutiile cu toate hainele ei de călătorie? De ce întîrziase atît de mult scrisoarea trimisă la redacția ziarului?

Dacă putea răspunde la toate aceste întrebări, afla cine o ucisese pe Chloë și de ce.

Oftînd, se ridică și-și întinse membrele amorțite. Trebuia să întreprindă ceva. Nu vorbise cu lady Brinsley, deoarece de cîte ori încercase s-o viziteze, i se spusese că stăpîna casei nu primește pe nimeni. Vorbise deja cu lady Langston, iar Ruggles îi chestionase pe toți ceilalți invitați la petrecere. Și-atunci, ce-ar mai fi putut face? Pînă la urmă își zise că nu avea nimic de pierdut dacă se va duce iar la lady Brinsley. Dacă aceasta nu era acasă, se va duce la lady Langston care se bucura întotdeauna s-o vadă.

Jo uitase de Harper. Era paznicul ei, așa că atunci cînd îl trimise pe valet să-i găsească un mijloc de transport pentru a se duce în oraș, în locul lui se întoarse Harper, aducînd o șaretă cu doi cai în care încăpeau doar două persoane. Jo sperase ca șeful birjarilor să-i dea faetonul nou și lucitor al lui lady Fredericka, cu roți mari galbene și o pereche de cai albi, sau „suri“, cum le plăcea celor de la grajduri să spună. Din păcate, trebuia să se mulțumească cu șareta.

Harper ținea hăturile cu o mîină, iar cu cealaltă o ajută să urce.

– N-o fi ea prea arătoasă, spuse el, bătînd cu palma în peretele șaretei, dar bătrîna Bess aici de față e solidă. În ziua de azi, nu mai se fac așa. N-o să se răstoarne la cea mai mică adiere de vînt, nici cînd va lua în viteză vreo curbă, ca

faetoanele și cabrioletele astea noi, după care se dă-n vînt toată lumea. Era clar că nu avea o părere prea bună despre „ultima modă“ în materie de trăsuri. Jo își dădu seama că aștepta ca ea să spună ceva și își aminti că Waldo îi spusese că marea pasiune a lui Harper erau trásurile. Îi plăcea să le construiască, să circule cu ele, să le restaureze. Cînd avea să se retragă în sfîrșit din serviciul activ, intenționa să încropească o afacere împreună cu un prieten, reparînd trásuri.

– Arată splendid, spuse ea, pe un ton cît mai convingător. Asta-i una dintre trásurile restaurate de dumneata, domnule Harper?

Harper nu avu nevoie de altă încurajare și, pe durata drumului pînă-n oraș, îi povesti despre toate îmbunătățirile pe care i le adusese lui Bess ca să facă din ea o trásură fără pereche.

Totul se întîmplă conform așteptărilor. Lady Brinsley nu primea vizitatori, în schimb lady Langston o întîmpină cu căldură, deși nu era cea mai potrivită ocazie pentru vizite, după cum glumise camerista, deoarece în seră lucrau niște muncitori care luau măsurile pentru un sistem de încălzire nou și modern.

– Vreo știre despre Chloë? întrebă ea cînd o primi pe Jo în cameră.

– Nimic concret.

Jo știa că trebuia să procedeze cu băgare de seamă. Nu voia să spună nimic care ar fi putut pune în pericol planul lui Waldo de a-l prinde pe Morden în cursă.

– Ultimele bîrfe spun că ar fi la Paris.

– Da, am auzit și eu.

Lady Langston rostise aceste cuvinte cu o urmă de neîncredere în glas.

– Dar nu credeți, zise Jo?

– *Sper* că e adevărat și nu mă îndoiesc că speră toți prietenii ei, dar nu-mi pot alunga bănuiala îngrozitoare că i s-a întâmplat ceva cumplit. Elinor e de aceeași părere cu mine.

– Elinor? repetă Jo. La lady Brinsley vă referiți?

Lady Langston dădu din cap.

– Adineauri a plecat de-aici. Mă ajută cu planurile pentru seră. Speram să folosesc ca model sistemul de încălzire al uncea dintre serele ei, știi, în stilul romanilor, dar cred că e prea scump. Romanii aveau sclavi care le făceau toate muncile. Eu va trebui să plătesc lefurile muncitorilor.

Jo voia să vorbească despre lady Brinsley, nu despre sere. Dacă nu reușea s-o oprească pe lady Langston, n-avea nici o șansă să afle ceva. Lady Langston era pasionată de grădinărit.

Ca atare, spuse pe un ton grav:

– Am putea învăța multe de la romani.

– La fel zice și Elinor.

Era deschiderea de care avea nevoie.

– Mă mir că lady Brinsley s-a simțit atât de bine încât să vă poată vizita. Am auzit că nu primește pe nimeni și nici nu iese din casă.

Lady Langston rîse.

– A, Elinor te-ar primi imediat dacă i-ai aduce o plantă rară sau ai fi membră a Societății Horticole. De fapt, nu se simte chiar atât de bine. Londra nu-i priește, și dacă n-ar trebui să se ducă la toate petrecerile și recepțiile pentru logodna fiului ei, mă îndoiesc că ar pune piciorul în oraș.

Jo nu răspunse, ci rămase privind în gol. Lady Langston o întrebă:

– Ce e, s-a-ntâmplat ceva?

Jo schiță un zîmbet.

– Nu, nu. Speram doar să vorbesc cu ea despre Chloë, dar servitoarea îmi spune mereu că lady Brinsley nu e acasă.

– Iar acum știi de ce.

– Va mai veni pe la dumneavoastră? Dacă da, poate nu vă deranjează să vin și eu?

Lady Langston zîmbi.

– Pot face mai mult decît atît. Am să te iau cu mine mîine. Ne ducem toate la Hall să vedem grădinile. Am fost invitate să rămînem peste noapte, dar nu e nevoie să stai dacă nu vrei. Nu-i chiar atît de departe. Ai putea pleca înainte de cină, pentru a ajunge acasă la timp.

– Cine a mai fost invitat la Hall?

– Membrele micului nostru grup de grădinărese. Toate sîntem pasionate de grădinărit. Știu că Elinor ar fi încîntată să te vadă. Un grădinar celebru, al cărui nume nu-l mai țin minte, ne va vorbi despre noile modele de amenajări decorative.

Politicos ar fi fost să găsească o scuză și să refuze invitația. Participarea la o întrunire privată fără asentimentul gazdei ar fi fost o adevărată impretinență. Pe de altă parte, era mai important să afle ce se întîmplase cu Chloë decît să n-o ofenseze, eventual, pe lady Brinsley. În plus, posibilitatea de a vorbi cu unele persoane care fuseseră la faimoasa petrecere o făcea să nu refuze invitația.

Lady Langston rezolvă problema.

– Invitația îi include pe toți membrii sau prietenii societății noastre, așa că nimănui nu i se va părea ciudat să te vadă acolo.

– Vă mulțumesc, răspunse Jo, mi-ar face foarte mare plăcere.

Gazda zîmbi radios.

– Cine știe, poate te convertim și pe dumneata și te cooptăm în mica noastră societate.

Abia după servirea gustării, Jo reuși să devieze conversația de la subiectul grădinăritului, la Chloë. Nu se

pricepea la diplomație, așa că puse întrebările de-a dreptul, dar nici de astă dată lady Langston nu-i fu de ajutor, la fel ca prima oară. Nu știa nimic nici despre cupeu, nici despre jurnalul lui Chloë și nici despre scrisoare. În dimineața plecării, totul se petrecuse normal.

Era timpul ca Jo să-și ia rămas-bun.

Lady Langston o conduse pînă la ușă în tăcere, cu gîndul la Chloë. Apoi, ea spuse:

– Știi, Chloë și cu mine, am făcut un rămășag, în acea ultimă seară, înainte de a ne duce la culcare. Ne-am distrat strașnic. Chloë a pierdut și a spus c-o să-mi plătească datoria cînd ajunge înapoi în oraș. Totul părea în ordine. Abia așteptam să vină vara. Cum s-a putut întîmpla una ca asta?

Jo încercă să o liniștească, dar în sinea ei era tulburată. Acum auzea pentru prima oară despre o prinsoare. Întrebă pe un ton voit indiferent:

– Pe ce ați pus rămășag?

– Pe ziua de naștere a vicontelui. A spus că s-a născut în ziua în care a murit bunicul lui, dar eu știam că se înșela. Am fost de față la înmormîntarea bătrînului conte. Elinor era acolo, dar nu avea nici un copil. Cred că renunțase la orice speranță de a avea copii. Vicontele s-a născut peste șase luni.

Jo tresări și toate simțurile i se ascuțiră. Era unul dintre detaliile ciudate care apăruseră în rubrica lui Chloë.

– Și Chloë ce-a spus?

– Ea avea impresia greșită că bătrînul conte murise în iunie, în aceeași zi în care s-a născut Victor. De fapt, murise în luna decembrie a anului trecut.

– Și cum ați stabilit adevărul?

– L-am întrebat pe viconte. El mi-a dat dreptate mie. Cred că de la Elinor pornise confuzia. Toată lumea știe că

are nervii destul de slabi. Uneori, ia medicamente pentru nervi, iar atunci începe să încurce lucrurile.

– Dar când nu ia nici un medicament?

Lady Langston oftă.

– Atunci plînge mult. E un cerc vicios, nu-i așa?

După ce-i ură lui Jo drum bun, lady Langston se întoarce în salon, îngîndurată. Dacă stătea să se gîndească la ceea ce spusese, avea impresia că o făcuse pe Elinor să pară mai prejos decît era de fapt. Nimeni nu putea fi mai lucid și mai entuziast decît Elinor, cînd vorbea despre grădinărit. Doamna Chesney avea să vadă asta cu ochii ei, la Brinsley Hall.

Cu acest gînd, se așeză la masa de scris și așternu pe hîrtie un răvaș pentru scumpa ei prietenă, înștiințînd-o că invitase o tînără, pe doamna Chesney, la mica lor adunare. Dacă totul mergea bine, spera să cîștige încă o membră a Societății Horticole.

Asta cred că are s-o bucare pe Elinor, își spuse ea, semnînd scrisoarea. Mereu căutau spirite înrudite. Se ridică, își chemă valetul și-i spuse să ducă imediat mesajul la Piccadilly House.

Viconte știa totul despre planurile mamei sale de a se retrage la țară. De fapt, chiar el îi strecurase în minte această idee. Considera că Brinsley Hall era locul unde putea pricinui cele mai puține probleme. Mîntea începea să i-o ia razna. Devenise atît de indiscretă, încît nu mai era demnă de încredere. Se apropia ziua în care va trebui să decidă ce să facă cu ea, dar asta *după* nuntă. Deocamdată, îi urmărea corespondența și vizitele.

Ajunse acasă la timp ca să se îmbrace pentru cină și se opri lîngă masa din hol ca să ia poșta. Un răvaș, adus personal de cineva, îi era adresat mamei lui. Portarul îi spuse că era de la lady Langston. Viconte nu putea să audă numele lui

lady Langston fără să scrișnească din dinți. Remarca ei neglijentă despre ziua lui de naștere era cea de la care pornise totul. Era curios să afle ce mai voia acum.

Luă mesajul și un pachet care venise cu poșta expres de la Stratford și urcă în cabinetul lui de la etaj. Știa ce conținea pachetul. Trebuia să fie ultimul număr din *Journal* pe care i-l trimisese Taggart. Fiind expediat cu poșta expres, ajunsese cu câteva zile mai devreme decât în mod obișnuit. Bates aranjase totul, iar acum nu-i mai rămânea decât să anuleze abonamentul de la club.

Citi mai întâi scrisoarea. În primul moment fu stupefiat, apoi se înfurie. Mama lui nu-i spusese că invitase lume la Hall, aceleași persoane care fuseseră prezente când lady Langston pusese pariul. Ba mai mult, din grup urma să facă parte și femeia aceea, Chesney!

Jo Chesney, pasionată de grădinărit? Nu credea o iotă. Jo Chesney era ca un cui în talpa lui. Încerca să scormonească după informații pentru ziarul lipsit de scrupule pe care-l publica. Sau, cine știe, poate că voia să-i întindă o cursă.

Își sterse cu batista fruntea îmbrobonată de sudoare, încercînd să se gîndească cum să procedeze. Era prea tîrziu ca s-o mai oprească pe mama lui. Plecase deja. Dar nu era prea tîrziu s-o anunțe pe lady Langston că lady Brinsley se simțea rău și nu putea găzdui întrunirea acelei afurisite de Societăți Horticole. Dar cum reușise mama lui să invite oameni la Hall fără ca el să știe?

Trebuia să judece cu calm, fără a se lăsa dominat de temperament. Își repetă la nesfîrșit aceste cuvinte în gînd, pînă cînd reuși să-și recapete cît de cît autocontrolul. Lăsînd deoparte pentru moment scrisoarea lui lady Langston, deschise pachetul de la Stratford. Așa cum se așteptase, conținea ultimul număr din *Journal*, cu rubrica lui lady Tellall.

Parcurse ultima pagină și în curînd găsi ceea ce-l interesa – o nouă referire la lady Webberley. Chloë era la Paris și-și vînduse memoriile unei edituri de prestigiu din Londra.

Mîna începu să-i tremure și simți că se sufocă nu de frică, ci de furie. Dacă ar fi stat în fața lui, ar fi omorît-o din nou, cu cea mai mare plăcere. Cîndva, fuseseră amanți. Îi făcuse toate chefurile. Îi spusese despre el însuși lucruri pe care nu le mai știa nimeni, iar cățeaua le reținuse pe toate pentru a le folosi atunci cînd îl putea lovi cel mai crunt. N-avea să-i meargă.

Timp de un minut, stătu cu coatele rezemate pe birou și pumnii strînși, apăsăți pe frunte. Treptat, roșeața din obraji i se șterse și respirația îi reveni la normal.

Se întorsese la vechea dilemă. Oare Chloë supraviețuise cumva și reușise să se tîrască afară din groapa unde o aruncase?

Cu neputință!

Prin urmare, trebuia să fie o capcană, ticluită de acea Chesney ca să descopere unde ascunsese el cadavrul lui Chloë.

Simți cum ochii i se umplu cu lacrimi, ca atunci cînd era doar un băiețel. Tăticului nu i-ar fi plăcut să vadă acele lacrimi. Tăticului nu-i plăceau băieții smiorcăiți sau care găseau scuze. Trebuia să se poarte ca un bărbat. Trebuia să stea pe picioarele lui și să-l facă pe tăticu' să fie mîndru de el. Nu trebuia să uite niciodată că era un Brinsley. Se afla în joc atît numele familiei, cît și titlul. Conte Brinsley – acesta era titlul tatălui său, care într-o bună zi îi va reveni lui.

Trase de cîteva ori aer în piept, ca să se calmeze, apoi își împinse scaunul înapoi și se ridică. Nu exista decît un singur om căruia putea să i se confeseze, iar acela era Bates. Îl găsi în camera lui de toaletă, pregătindu-i hainele pentru petrecerea din seara aceea – o cină cu prietenii, la Wattier's.

Bates aruncă o singură privire spre chipul stăpînului său și-l împinse blînd într-un fotoliu.

– Aveți nevoie de un pahar de brandy, ca să vă revină culoarea în obraji. Sînteți alb ca varul.

Îi plăcea să vadă că se agita cineva pentru el, că era ascultat fără teama de a părea prost sau ridicol. După cîteva înghițituri de brandy, își mai veni în fire, dar recunoștea faptul că efectul calmant asupra lui îl avea mai degrabă Bates, nu alcoolul. Nu-și amintea ca Bates să nu-i fi fost alături cînd avusese nevoie.

La început șovăind, apoi cu tot mai multă încredere în sine, îi povesti lui Bates despre Chesney și Chloë, explicîndu-i că nu se putea decide ce anume ar fi fost cel mai bine să facă. Nu intră în detalii, ci vorbi în aceiași termeni vagi ca de obicei.

Venise la omul potrivit. După ce se gîndi o vreme, Bates spuse:

– Nu vă veți găsi liniștea sufletească pînă cînd nu veți afla dacă această lady Webberley mai are puterea să vă lovească. Vom merge la Brinsley Hall. Faceți ceea ce aveți de făcut acolo, apoi vom vedea.

– Dar dacă e o cursă? Dacă Jo Chesney a scris acel articol în *Journal* sperînd s-o conduc la lady Webberley?

Bates clătină din cap.

– Dacă e o cursă, nu va strînge lațul înainte ca ziarul ei să ajungă aici, iar pînă atunci mai sînt cîteva zile. N-are de unde să știe că ați primit deja un exemplar și ați aflat că lady Webberley își va publica memoriile.

– Dar...

– Nu sînteți singurul care cade într-o cursă. Și ea e în aceeași situație. Nu se așteaptă să acționați acum, ci numai după ce-i veți citi articolul din *Journal*. Oricum, s-ar putea să nu fiți dumneavoastră cel pe care-l suspectează. Poate a

pus ochii pe altcineva, pe unul dintre ceilalți oaspeți ai mamei dumneavoastră.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Morden dădu din cap.

– E posibil.

– În cazul ăsta, o vom lua pe nepregătite, nu-i așa?

Viconte se gîndi un moment la Jacob Fry și la dandanaua pe care o făcuse încercînd s-o ia pe Jo Chesney pe nepregătite. De astă dată, n-avea să se mai repete greșeala. De data asta, urma să se ocupe personal de ea.

Privi în ochii blînzi ai lui Bates.

– Da, o s-o luăm pe nepregătite, spuse el, zîmbind.

Cînd lecțiile pentru acea zi luară sfîrșit, Jo li se alătură copiilor pentru o partidă de crichet. Cinci minute cu inestimabila miss Tanner ca arbitră o făcură să se alătore din toată inima taberei copiilor. Femeia era un monstru. Nu reușea să înțeleagă că jucau crichet ca să se distreze, nu în campionatul comitatului.

Jo nu-l scăpa nici o clipă din ochi pe Eric. Poate că tocmai de-asta miss Tanner era atît de severă cu ea. Nu era atentă la joc. Eric părea să se distreze de minune. Cea mai bună prietenă a lui nu era Jenny, care la vîrsta de opt ani adoptase deja aerele și grațiile unei domnișoare, ci Marion, micuța și timida Marion, în vîrstă de cinci ani, al cărei protector devenise.

Gîndurile lui Jo se îndreptară spre mama lui Eric. Sarah Foley își crescuse minunat băiatul. Ar fi dorit să poată spune același lucru și despre tatăl lui.

„Ești nedreaptă“, se dojeni în sinea ei. Trebuia să treacă peste acea ostilitate. Cinstit vorbind, deși Eric nu-și mai amintea de tatăl său, cînd vorbea despre el o făcea întotdeauna fără răutate. Probabil învățase asta tot de la mama lui.

Meciul de crichet se întrepruse cînd pe alee apărură doi

călăreți. Waldo și Thomas se întorseseră de la Tattersall's, unde se duseseră să cumpere un ponei pentru Eric. Plecaseră în secret, ceea ce era bine, căci nu aduceau nici un ponei cu ei.

Cînd îi văzură pe cei doi călăreți, copiii începură să sară în sus, dînd din mîini. Inima lui Jo făcu și ea un mic salt, ceea ce-o înfurie. Nu putea fi îndrăgostită de Waldo. Știa ce era aceea dragoste. O simțise pentru John. Asta era altceva și nu-i acorda nici o șansă să dureze.

Cînd călăreții descălecară, Harper ieși din grajd. Jo îl văzu sfătuindu-se cu Waldo și nu fu surprinsă cînd, imediat, Waldo pomi direct spre ea. Precis că Harper îi spusese despre vizita la lady Langston, și era nerăbdătoare să discute cu Waldo, în legătură cu asta.

Începuse să plouă slab, așa că porniră toți spre casă să se adăpostească. Waldo îi urmă pe copii o bucată de drum, apoi se abătu pe o alee, și o conduse pe Jo spre vechiul chioșc îmbrăcat în iederă, cu vedere spre lac.

Pe Jo n-o interesa peisajul, era grăbită să-i povestească.
– Lady Langston a...

Waldo o întrerupse cu un sărut încet și pustiitor de dulce. Cînd se îndepărtă zîmbea, iar Jo se străduia să-și recapete respirația.

– Lady Langston a...? repetă el.

– Lady Langston, reîncepu Jo, dar nu reuși să continue. Waldo o săruta pe obraji, pe urechi, pe bărbie. Ea îi oferea buzele, dar el nu voia să se atingă de ele.

Cînd mîna lui îi cuprinse sînul și i-l strînse, Jo se smulse din brațele lui. Și exclamă gîfîind:

– Încetează imediat! S-ar putea să ne vadă cineva!

Waldo privi în jur.

– Poate lebedele...

Făcu iar un pas spre ea, dar Jo se retrase.

– Waldo, strigă ea, ai de gînd să mă ascuți sau nu? Am ceva important să-ți spun.

Waldo o îmbrățișă.

– Nimic nu e mai important ca asta.

Nu mai zîmbea. O privea serios. Avea de gînd s-o posede acolo, ziua-n amiaza mare, într-un pavilion vechi și șubred, expus furiei naturii. Aștepta doar un semn de la ea.

Nu era decent. Nu putea să îngăduie. Jo se apropie, strivindu-și sîinii de pieptul lui. Apoi îi trase capul spre ea, pecetluindu-i buzele cu ale ei.

Drept pat, aveau pernele de pe o banchetă de răchită, pe care Waldo le împrăstie pe jos. La început fu blînd, apoi mai puțin blînd, simțind cum o cuprinde pasiunea. Nu aveau timp să se dezbrace. Dorința se transformă dintr-o dată în disperare, luîndu-i pe amîndoi pe nepregătite. Waldo îndepărtă hainele amîndurora, apoi o pătrunse. Plăcerea deveni insuportabilă și saltul spre abis se produse într-o fracțiune de secundă. Strigătul ei de eliberare se contopi cu al lui.

Trecu destul timp înainte ca Waldo să se retragă și s-o ajute să se ridice. Jo își aranjă jupoanele, iar el pantalonii. Apoi se așezară pe perne, cu spina rezemată de tăblia banchetei.

– Nu-mi vine să cred c-am făcut asta, spuse ea.

Waldo o sărută pe ceafă.

– Ai să te obișnuiești.

Jo se întoarse repede spre el, privindu-l printre gene.

– Nu *vreau* să mă obișnuiesc! E prea mult. E prea covîrșitor, prea... prea în toate felurile.

Îngîndurat, Waldo răspunse privind în gol.

– S-ar putea să ai dreptate. Parcă văd cum vom arăta într-o căsuță confortabilă, în fața focului, înconjurați de copii... Îi aruncă o privire. Nu, și se citește pe față: nici un

copil, numai Eric. Cîini putem avea? Și la cîini țin aproape la fel de mult ca la copii.

– Bowman, replică ea, tu nu te dai niciodată bătut?

Waldo întoarse capul și o privi.

– Ai vrea să mă dau bătut?

Jo răspunse mai degrabă cu sinceritate decît cu înțelepciune:

– Nici eu nu știu ce vreau.

– Perfect.

– De ce e perfect?

– Înseamnă că facem progrese.

Abia după ce Eric se culcă, reuși să-i vorbească despre lady Langston. Ploaia încetase, așa că ieșiseră la o plimbare în jurul lacului.

– Mă întreb: ce importanță are cînd anume s-a născut Morden?

– Cred că la întrebarea asta Chloë ar fi putut să răspundă. De-asta a trebuit să moară. Avem de-a face aici cu o motivație foarte puternică.

– Știu, dar nu-mi vine în minte nici una. Vreau să zic, dacă Morden nu era moștenitorul legal, aș putea înțelege, dar părinții lui erau căsătoriți de mult timp cînd s-a născut el. De ani și ani de zile.

Waldo îi luă mîna.

– Iar lady Langston crede că s-ar putea ca mama lui Morden să fi încurcat lucrurile?

– Da. Și a încurcat-o și pe Chloë. Mie mi se pare ceva destul de nevinovat. Tu ce zici?

– A, eu nu sînt de aceeași părere. Cred că numai nevinovat nu e. Lasă-mă să mă gîndesc, bine?

– Perfect.

– Altceva?

– Mîine am s-o vizitez pe lady Brinsley la Hall. M-a invitat lady Langston.

În continuare, Jo îi povesti cele întîmplate. La sfîrșit, spuse:

– Voi avea o ocazie excelentă să pun întrebări și să examinez casa. De ce clatini din cap?

– E prea periculos. Vei fi exact în aceeași situație în care a fost Chloë.

– Cu deosebirea că Morden nu va fi acolo. Și chiar dacă ar fi, încă n-a citit articolul pe care l-am publicat în *Journal*, știi, cel menit să-l facă să intre în panică și să săvîrșească un act necugetat.

– Pierzi din vedere un amănunt foarte important.

– Care?

– Dacă Morden e mai vîrstnic decît susține, înseamnă că și părinții lui s-au înțeles să ascundă acest lucru.

– Și?

– Și înseamnă că e o conspirație, Jo. Înseamnă că avem de-a face cu trei suspecți, nu doar cu unul singur.

– Un motiv în plus ca să mă duc.

– Am să mă gîndesc și la asta.

Începu din nou să picure.

– Ne-am putea adăposti în chioșc, propuse el cu falsă nepăsare.

Se priviră în ochi o clipă, după care se întoarseră amîndoi spre chioșc.

– E mai aproape decît casa, constată ea.

Se uitară din nou unul la altul și izbucniră în rîs.

– Păi atunci, spuse Waldo, ce mai așteptăm? Hai să dăm foc chioșcului!

Waldo stătea în pat, cu spatele rezemat de perne, iar Jo se afla cuibărită lîngă el. Peste cîteva minute trebuia s-o

conducă în camera ei, înainte de a începe circulația prin casă. Jo dormea, iar el recapitula în minte tot ceea ce-i spusese despre vizita la lady Langston.

Pusese o ordine acceptabilă în toate. Morden rămânea principalul suspect. Știa de ce se pierduse urma cupeului care ar fi trebuit s-o ducă pe Chloë la Stratford. Era convins că trupul ei se afla ascuns undeva în curtea proprietății, aproape de casă. Știa motivul pentru care o eliminase. Nu știa însă cum să-l aducă pe ucigaș în fața justiției. Chiar dacă găseau cadavrul lui Chloë, toate probele erau circumstanțiale și aveau puține șanse să reziste în fața unui tribunal. În aceste condiții putea fi nevoit să ia legea în propriile lui mâini.

– Waldo?

– Aici sînt, Jo.

Jo oftă și adormi la loc.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zîmbet blînd. Simțea o satisfacție profundă auzindu-și numele rostit, cînd ea abia dacă era conștientă ce spunea.

Progrese.

Doi pași înainte.

De astă dată n-aveau să se mai întoarcă din drum, chiar dacă va fi nevoit să ia legea în propriile lui mâini și cu privire la Jo.

Acest gînd îl făcu să tresară. Judeca de parcă ar fi dorit-o împotriva propriei ei voințe! Își stabilise deja strategia și avea să și-o respecte. Nu era important ca Jo să vină la el de bunăvoie. Atîta nu era de ajuns. Dacă Jo nu-i putea dărui toată inima ei...

De cînd începuse să se mintă singur? Avea s-o accepte indiferent în ce condiții.

Îi puse o mîină pe umăr.

– E timpul să te întorci în camera ta, Jo.

Jo se trezi, se întinse și se ridică în capul oaselor.

– Pari supărat.

– Nu. Mă gîndeam doar. Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine, așa că m-am hotărît să vin și eu la Brinsley Hall.

Jo îl privi încîntată.

– Îți mulțumesc, Waldo. Mă întrebam cum voi reuși să te conving.

– Se pare că amîndoi avem aceeași problemă, murmură el.

Nu-i distinse ironia din glas. Se uitase la ceas și se îmbrăca în grabă, ca să se poată întoarce în camera ei înainte de a se trezi servitorii.

24

Jo aruncă o privire spre persoanele din jurul ei și se strădui să afișeze aceeași expresie de admirație. Domnul Charswell, grădinarul peisagist, era un profet, iar acele grădinărese avide, discipolii lui. Trebuia să-și joace rolul, și să nu se dea de gol că se plictisește. De fapt, nu se putea spune că prelegerea nu era interesantă. Atîta doar că ea nu avea pogoane întregi de parc pe care să le înfrumusețeze. Avea doar un petic de grădiniță. N-o interesa cum se proiectează un lac artificial. O interesa doar cum să scape de buruieni.

Era sigură că și Harper se plictisea la fel de tare ca ea. Dacă mai căsca va fi nevoită să-l calce pe picior. Se presupunea că și el voia să-i aranjeze o grădină, iar Jo stătea ca pe ghimpi, pentru că respirația lui începea să aducă tot mai mult a sforăit.

Waldo făcea și el parte din grup, dar nu stătuse la conferință. Spusese că are treburi în Henley și că va reveni mai târziu, la cină. Aceasta nu era decît o scuză ca să poată cutreiera proprietatea și să elimine cît mai multe dintre posibilele ascunzători pentru un cadavru.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai incredibil i se părea totul. Genealogia familiei Brinsley putea fi trasată pînă în vremurile Plantagenetilor. Casa lor era la fel de veche și venerabilă. Părea ultimul loc de pe Pămînt unde ar fi putut fi comis un omor.

Prelegerea se apropia de sfîrșit și toată lumea părea nerăbdătoare să pună întrebări. Jo încercă să pară cît mai interesată, cînd ochii vorbitorului se opriră asupra ei.

Fu salvată de lady Brinsley.

– Am aranjat ca gustările să fie servite pe terasă, spuse ea. Sîntem puțini. Putem pune întrebările în timp ce ne luăm ceaiul și prăjiturile.

Și *erau* într-adevăr puțini. Lady Langston mărturisise că nu veniseră la fel de mulți ca data trecută. Nu tuturor le convenea să călătorească tocmai pînă-n Oxfordshire doar ca să participe la o întrunire a Societății Horticole. Dar dacă nu veneau la Hall, n-ar fi avut unde s-o întîlnească pe sărmana Elinor.

Pe terasă, Jo reuși să schimbe cîteva cuvinte cu ceilalți invitați. Domnișoarele Boyd, deși trecute de șaiszeci de ani, o duceau cu gîndul la niște pisei care fugăresc frunzele suflate de vînt. Nu duceau nici o conversație pînă la capăt, fiind cu ușurință distrase de fiecare gînd sau cuvînt aruncat la întîmplare.

Lordul Skene, masiv și volubil, era opusul soției sale, dar cu toate acestea se vedea ușor că între ei exista o afecțiune sinceră. Mai erau încă două cupluri, foarte asemănătoare cu soții Skene. Una peste alta, o adunare amicală a unor prieteni vechi.

Jo nu era sigură cum se integra printre ei fața aspră a domnișoarei de companie a lui lady Brinsley. Miss Dunn părea preocupată de un singur lucru – și anume, de a-i fi indispensabilă amfitrioanei. După un timp, prezența ei nici nu se mai observa.

Nu putea să înțeleagă ce avusese Chloë în comun cu acei oameni, în afara interesului pentru grădinărit. Oricît ar fi fost de drăguți, erau mult prea bătrîni pentru ea.

Nici nu-i trecu bine prin minte această idee, că se și răzgîndi. Nu erau doar niște oameni drăguți. Erau sarea pămîntului. La început îi reunise interesul pentru grădinărit, dar acum formau o adevărată familie. Țineau cu adevărat unii la alții. Era de ajuns să vezi cum se strînseseră pe lîngă lady Brinsley, ca să-ți dai seama de acest lucru. În compania lor, lady Brinsley înflorește.

Dacă suferea de nervi, nimeni nu și-ar fi putut da seama. Părea să se simtă minunat. Nu se agita, dar era foarte vivantă. Nu păruse surprinsă cînd îi văzuse la ușa ei pe Jo, Waldo și Harper. Dimpotrivă, îi făcuse să se simtă bine veniți.

Cînd interveni o pauză în conversație, Jo comentă cu falsă nepăsare:

– Ce păcat că lady Webberley nu e aici. A mai auzit cineva de ea? Se spune că ar fi la Paris...

Nimeni nu păru să se simtă vinovat sau descumpănit de întrebare, dar interesul tuturor se mută dinspre grădinarul peisagist către lady Brinsley, cea mai îndreptățită să răspundă.

Stăpîna casei își netezi părul și zîmbi fără subtilitate.

– Și eu am auzit același zvon, spuse ea, și dacă e adevărat, consider că Chloë s-a purtat îngrozitor, iar data viitoare am să i-o și spun. E tipic pentru Chloë să plece la Paris fără să sufle o vorbă nimănui! Nu pot să n-o invidiez. Face ce vrea și cînd vrea, fără să-i pese de dorințele celorlalți.

Vocea ei nu trăda nici undă de reproș. Părea o mamă

iubitoare care scuza năstrușniciile fiicei sale. Jo se întrebă de câtă libertate de bucura lady Brinsley. Nu de prea multă, după cum se părea. Fiind căsătorită, toate dorințele ei depindeau de aprobarea soțului, iar unii soți erau niște tirani.

Pe Jo o smulse din gânduri glasul lui Harper. Acesta vorbea cu grădinarul peisagist. Căută în minte ceva de spus pentru a-i distra domnului Charswell atenția dinspre Harper, care știa despre grădinărit chiar mai puțin decât ea. Lordul Skene i-o luă înaintea. Cei doi gentlemen începură să discute despre trăsură.

Harper îi surprinse privirea și-i făcu cu ochiul.

Cînd doamnele se ridicară să viziteze sera, prin preajmă nu se mai zărea picior de gentleman. Bărbații se scuzaseră și se duseseră în curte pentru a face schimb de impresii despre trăsurile lor.

Jo era în camera ei, și se pregătea să se îmbrace pentru cină, cînd suferi un adevărat șoc. O porțiune din perete se deschise și intră o cameristă, cu o carafă cu apă fierbinte. Jo își apăsă inima cu o mîină și se așeză pe pat.

– Credeam c-ai să intri pe aici, spuse ea, arătînd către ușa dinspre coridor. M-ai speriat teribil.

– Mă scuzați, coniță. Am ciocănit. Nu m-ați auzit?

– Ba da, dar nu știam că e o ușă acolo. Asta se numește o ușă mascată, nu-i așa?

– Da, coniță.

Ușile mascate nu erau ceva ieșit din comun. Ele dădeau direct spre scara de serviciu. Totuși, Jo nu se așteptase să găsească așa ceva în clădirea unei foste abații. De fapt n-ar fi trebuit să se mire. Casa fusese reamenajată, combinînd armonios vechiul cu noul. O splendidă scară georgiană urca din holul cel mare pînă la mansardă, iar camerele principale nu sugerau prin nimic că acolo fusese cîndva o mănăstire.

Capela era singura care mai amintea de biserica monahală.

După ce camerista puse carafa cu apă pe spălător, Jo o întrebă:

– Dumneata ești Anna, nu-i așa?

– Da, coniță. M-a trimis doamna să vă ajut să vă-mbrăcați pentru cină.

În timp ce Anna pregătea prosoapele și săpunul, Jo continuă:

– Prietena mea, lady Webberley, a fost aici chiar înainte de Paști. O mai ții minte, Anna?

După o scurtă ezitare, servitoarea răspunse:

– O mai țin.

Ciudat, își spuse Jo. Simțise o anumită ezitare. Ori îi era frică, ori n-o plăcuse pe Chloë.

Sau poate că ea avea năluciri. Încercă din nou.

– Îți mai amintești în care cameră a stat?

– În asta, coniță.

Lui Jo i se strânse inima.

– *Asta* a fost camera lui lady Webberley?

Cu privirea în podea, Anna dădu din cap, iar obrajii i se împurpurară.

Jo se ridică de pe pat și veni lângă ea.

– Ți-e rușine de ceva, Anna, spuse, pe un ton sever. Fata nu părea să aibă mai mult de cincisprezece, șaisprezece ani, dar Jo nu se înduplecă. E ceva în legătură cu lady Webberley. Și cred că știi ce este...

N-avea nici cea mai vagă idee.

– ... dar dacă nu mărturisești, jur c-am să trimit după magistrat să te aresteze.

Ochii cameristei se umplură de lacrimi.

– M-am spovedit, spuse ea. Am pus scrisoarea la poștă și am plătit taxa din leafă mea, așa cum m-a-nvățat preotul.

Fata începu să plîngă și abia de mai reușea să vorbească.

– Știu c-am păcătuit, da' n-a fost un păcat de moarte. Vă rog, nu-l chemați pe domnu' magistrat. Dacă mă arestează, mamei o să i se frîngă inima.

O singură batistă n-ar fi fost de ajuns ca să șteargă acel suvoi de lacrimi, așa că Jo luă un prosop de la spălător și i-l aduse cameristei.

– Îți promit că n-am să trimit după magistrat, spuse ea, cu blîndețe. Stai jos pe scaunul ăsta și, după ce-ți revii, povestește-mi tot ce s-a întîmplat.

Anna se supuse.

– Să ne înțelegem, spuse Waldo. Camerista a găsit scrisoarea lui Chloë care îți era adresată și a ținut-o la ea aproape două săptămîni înainte s-o pună la poștă?

– Biata Anna. O mustra atît de rău conștiința, încît și-a mărturisit păcatul în fața duhovnicului. Preotul i-a spus să pună scrisoarea la poștă, și păcatul i se va ierta. A costat-o opt pence, așa că pedeapsa a fost destul de aspră. Mă îndoiesc că cîștigă mai mult de unsprezece-douăsprezece lire sterline pe an.

Cei doi se aflau pe terasă și stăteau rezemați de balustradă, privind apusul soarelui. În spatele lor, glasvandul era deschis și se auzea murmurul conversațiilor, în timp ce bătrînii – cum îi numea Waldo – jucau cărți. Lady Brinsley cînta la pian o piesă lirică și tragică potrivită cu expresia ei, iar Jo se întreba dacă era efectul stării ei nervoase, sau dacă doamna casei îi trimitea discret la culcare.

– De ce a luat scrisoarea, de ciudă?

Jo dădu din cap.

– Chloë nu și-a luat rămas-bun de la ea, și nici măcar nu i-a lăsat obișnuitul bacșiș. Rămăsese doar scrisoarea adresată mie.

– Ce nerușinată!

– Nu neapărat. Cred că s-a simțit lezată. Chloë o lăsase să înțeleagă că i-ar putea găsi un post la Londra, dar în ultima dimineață a dispărut, lăsînd-o de izbeliște, după ce Anna se lăudase față de ceilalți servitori că s-ar putea să-și înainteze demisia. A fost un gest impulsiv pe care l-a regretat aproape imediat, dar nu știa cum să-l îndrepte.

– Hmm...

Waldo își frecă rădăcina nasului cu degetul arătător.

– Cred că-i ții partea. Nu, mai mult decît atît. Cred că o admiri.

Ridicînd din umeri, Jo răspunse:

– Poate că da. Numai o ființă foarte bună s-ar putea simți atît de vinovată. Dacă n-ar fi fost așa, ar fi distrus scrisoarea.

– Tot o nesimțită e. L-a mințit pe Ruggles. I-a spus că nu știe nimic. Mă întreb de ce ție ți s-a confesat. Ce i-ai spus de-ai făcut-o să mărturisească?

Jo zîmbi blînd.

– Dacă ești atît de deștept, ar trebui să ghicești singur!

– Ai amenințat-o?

– Puțin. Dar nu de-asta a mărturisit. Era speriată încă dinainte de-a intra în camera mea.

Waldo o privi cu atenție. După un moment de gîndire, spuse:

– Datorită numelui. Știa că erai prietena lui Chloë, pentru că pusese scrisoarea la poștă și-ți văzuse numele scris pe ea.

Lui Jo îi pieri zîmbetul de pe buze.

– Mi-ai stricat tot efectul. Da, numele meu a fost. S-a temut că venisem s-o denunț autorităților. Îl privi drept în ochi. Ceea ce n-am să fac. S-a pripit, dar i-a părut rău, așa că asta e tot.

Waldo își desfăcu brațele în semn de neputință.

– N-am să scot o vorbă.

– Bine.

– Ești sigură că nu știe nimic despre jurnalul lui Chloë?
– Foarte sigură. Am căutat în cameră, dar n-am găsit nimic. Nici nu mă așteptam. A trecut atîta timp.

Jo tăcu un moment, apoi continuă:

– N-a lăsat în urma ei nimic altceva decît scrisoarea aceea. O cunosc pe Chloë. N-ar fi uitat să-i dea un bacșiș cameristei. Întotdeauna era atentă. Putea uita să-i mulțumească gazdei, dar nu și cameristei.

Jo se întrerupse și-l privi pe Waldo.

– Cînd a plecat din cameră, era panicată. Scrisoarea o dovedește, precum și lipsa bacșișului pentru cameristă. Acum sînt convinsă că se află aici.

Waldo îi acoperi mîna cu palma și i-o strînse.

– O vom găsi, îți promit.

O siluetă care apăru dintr-o dată în cealaltă parte a balustradei îl făcu să tacă. Era Harper, și gîfîia.

– Ia ghiciți cine a venit să adauge puțină sare și piper petrecerii?

La vederea privirilor lor surprinse, zîmbi.

– Da, însuși vicontele. Nu l-am văzut, dar Ruggles l-a urmărit din oraș și pînă aici. El mi-a spus...

– Unde e Ruggles acum? Întrebă Waldo.

– S-a ascuns în camera mea.

– Bine. Spune-i să nu se-arate pînă nu aflu eu ce se petrece.

– Nu-mi place cum sună, zise Jo.

Waldo îi susținu privirea un moment, apoi zîmbi ușor.

– Jo, vei fi păzită de trei dintre cei mai buni agenți ai Maiestății sale. N-ai încredere în capacitatea noastră de a te apăra?

– Ba da, dar pe voi cine o să vă apere?

Rîseră, crezînd că glumește, dar Jo era cît se putea de serioasă.

Vicontele nu se alătură invitațiilor mamei sale. Un lacheu intră în salon și-i șopti lui lady Brinsley ceva la ureche, dar nu se făcu nici un anunț cu privire la prezența vicontelui. Era clar că acesta nu dorea să ia parte la petrecere.

Ceaiul o dată servit, porniră cu toții spre paturile lor, în afară de lady Brinsley și domnișoara ei de companie, care se duseră la capelă să-și facă rugăciunile, ca în fiecare seară. Waldo reuși să schimbe câteva cuvinte cu Jo înainte de a porni fiecare spre dormitorul lui.

– Încuie ușa, spuse el. Voi veni să discutăm de îndată ce se va putea.

Jo nu întîrzie să pună în aplicare sfatul lui Waldo, dar ușa mascată nu avea cheie, și acest lucru o alarma. De cînd auzise de sosirea vicontelui, începuse să se teamă. N-ar fi trebuit să se întîmple așa. Vicontele nu avea de ce să vină la Brinsley Hall înainte de a citi ultimul articol despre Chloë.

Jo își spuse că era normal să scoată cutia din dulap și să ia pistolul. Se comporta ca orice femeie rațională, cu atît mai mult cu cît mai fusese atacată o dată. Verifică pistolul dacă e încărcat și armat, apoi se așeză într-un fotoliu în așteptarea lui Waldo.

După ce trăgea un foc, rămînea lipsită de apărare. Mai avea nevoie de o armă. După câteva clipe de gîndire, se ridică și se duse la șemineu. Vătraiul îi putea fi de mare folos.

Reveni în fotoliu, înarmată cu cele două „arme“, simțindu-se ceva mai liniștită.

Timpul trecea. Se întreba ce-l reținea pe Waldo. Cînd clanța se lăsă, inima-i tresări atît de puternic, încît i se tăie respirația. Dacă nu l-ar fi așteptat pe Waldo, și-ar fi adunat poalele și ar fi fugit pe ușa mascată.

– Jo! Eu sînt, Waldo! Deschide-mi.

Deschise ușa și Waldo, urmat de Harper, se strecură în cameră.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. De ce-ai venit și dumneata, Harper?

Harper zîmbi.

– Am să stau în camera asta, tăcut ca un șoricel, sperînd ca știi-matale-cine să intre pe furiș, iar atunci o să punem mîna pe ticălos.

Inima începu să-i bată nebunește.

– Credeți că va încerca să măucidă? întrebă Jo.

Waldo îi citi în ochi frica și își puse o mîna pe umărul ei.

– Poate că nu va încerca să facă nimic, spuse el pentru a o liniști.

– Atunci, ce caută aici? Vreau să zic, nu-l aștepta nimeni. Trebuia să stea la Londra pe toată perioada Sezonului.

– Nu știm. Poate că e o coincidență, poate că nu e. Însă acum, că tot *este* aici, cred că va încerca să verifice dacă Chloë e tot acolo unde a pus-o. Dacă n-o face, n-am pierdut nimic. Trebuie însă să-i anticipăm următoarea mișcare. Vom face exact ceea ce am plănuit dacă ne cade în cursă. Dacă stai să te gîndești, așa e chiar mai bine decît am plănuit. Avem acces în casă. Chiar în clipa asta, Ruggles e postat în camera aflată vizavi de cea a vicontelui și va ști cînd iese.

– Și dacă odaia vicontelui are o ieșire ca asta, zise Jo, arătînd spre ușa mascată.

– N-are. În casă sînt trei scări de serviciu, dar numai două camere au uși care dau direct pe ele: a ta și a lui lady Brinsley. Toate celelalte uși dau pe coridoare.

Jo era impresionată.

– N-am știut că ai descoperit atît de multe. Mie nici nu mi-ar fi trecut prin minte să verific scările. Se pare că într-adevăr ai fost un mare agent britanic.

Singurul comentariu al lui Harper fu un pufnet scurt, zgomotos.

– Deci, acum ce facem? continuă Jo.

– Harper rămîne aici, iar tu vii cu mine. Nu mergem departe, dar vei avea nevoie de o perelină, ca să-ți țină de cald.

Jo se duse la dulap, își luă pelerina și și-o puse pe umeri.

– Unde ți-e pistolul?

– Aici.

– Bravo.

– Unde mergem?

– La trăsura mea.

– Nu cumva vrei să mă alungi?

Waldo scoase un mic sunet nervos.

– În nici un caz! Tu vei fi cercetașul nostru.

Lui Jo îi plăcea cum suna.

– Ia-o înainte!

Waldo o conduse pe scara de serviciu. Lumînările de pe pereți răspîndeau destulă lumină ca să vadă în jur. Se aflau pe al doilea palier. Tot aici mai era o ușă prin dreptul căreia trebuia să treacă înainte de a începe să coboare.

Oprindu-se, Waldo spuse:

– Ușa asta dă în camera lui lady Brinsley.

– De unde știi a cui cameră e?

– Ușa e descuiată, la fel ca a ta, așa că am intrat și am aruncat o privire.

– Ai riscat, nu crezi?

– Nu tocmai. Știam că lady Brinsley era în capelă.

Jo se uită înapoi spre ușa pe unde ieșiseră, apoi îl privi pe Waldo.

– Și dacă Chloë a ieșit pe-aici? întrebă ea. Poate că Morden a intrat în camera ei, în noaptea aceea, iar ea a fugit. Ar fi putut veni înapoi, ca să cheme în ajutor sau să se ascundă.

– Ei bine, știm că n-a ajutat-o nimeni. Morden a avut grijă de asta, și-a ales bine momentul.

Jo înțelese.

– Când mama lui și domnișoara ei de companie erau în capelă, zise ea.

– Într-adevăr. Și unde s-ar fi putut ascunde? Morden putea să iasă pe oricare dintre cele două uși, în orice clipă, și ar fi găsit-o...

Îl privi lung.

– Dar...?

Waldo zîmbi.

– Dar s-ar putea să fi avut timp să-și ascundă jurnalul înainte ca el s-o ajungă.

Mintea lui Jo lucra frenetic.

– Presupunînd că ai dreptate, crezi că lady Brinsley a găsit jurnalul?

Waldo începu să rîdă.

– Dacă l-a lăsat acolo atunci cred că e în posesia ei. Harper și cu mine am căutat în cameră, însă n-am găsit nimic.

– Bine, dar...

Îi acoperi buzele cu un deget.

– Ghicește singură, îi spuse el, dar nu mai scoate o vorbă pînă nu ajungem în trăsura mea.

25

Caia nu erau înhămați. Waldo trase chiar lîngă vechiul hambar pentru zeciuiele, care acum servea drept șopron al trăsurilor, ca să nu dea de bănuț. Avea un post de observație excelent. De acolo, vedeau clar casa – sau atît de clar pe cît puteau, deoarece lumina provenea de la felinarele agățate pe

stâlpi sau de la cele cîteva ferestre ale camerelor de la etajele superioare, unde oamenii încă nu se culcaseră. În acel semiîntuneric, toate accesoriile moderne se estompau și casa arăta ca în urmă cu cîteva secole cînd fusese construită, o mănăstire magnifică menită a-l sluji pe Dumnezeu.

Jo aflase că numele inițial al clădirii fusese Holywell Abbey, asta pînă cînd trecuse în posesia celui de-al doilea conte de Brinsley. Cîtă îngîmfare, să-i dea numele lui. Simți un fior pe șira spinării și-și strînse mai bine perelina în jurul trupului.

Glăsuțul lui Waldo fu o șoaptă abia auzită.

– Orice s-ar întîmpla, Jo, vreau să rămîi aici pînă vine Ruggles sau Harper să te ia.

– Crezi că s-ar putea întîmpla ceva rău?

– Nu. Dar nu vreau să am pe cap și grija ta.

– Parcă era vorba să fii cercetașul vostru, nu?

– Într-adevăr, asta și ești. Reține orice mișcare suspectă și raportează-mi-o cînd mă întorc.

– Și vicontele?

– Pe el lasă-l în seama mea.

Nu părea o misiune prea dificilă, iar Jo începea să se întrebe dacă nu cumva Waldo o pusese intenționat la adăpost. Ar fi trebuit să știe că voia să ia parte la tot ce se întîmpla. Dar, cine știe, probabil că trebuia să stea cineva și pe post de cercetaș.

După un timp, spuse:

– De unde știi că Morden va veni înapoi? Dacă iese pe altă ușă?

– Nu contează pe care ușă iese. Ruggles va fi pe urmele lui. Ne va da un semnal, ca să știm unde se află.

– Un semnal?

– Va imita țipătul unui animal. Iar acum, gata cu întrebările. Să nu ne dăm de gol.

Una câte una, luminile din încăperile de la etaj se stinseră. Timpul trecea. O dată sau de două ori, Jo încercă să vorbească, dar Waldo o reduse la tăcere, cu un gest scurt. Era concentrat asupra casei și împrejurimilor. Jo îi studie profilul. În interiorul întunecos al trăsurii, nu mai semăna cu Waldo cel pe care-l cunoștea ea. Nu mai avea pe buze zîmbetul fermecător, nici o urmă de umor în ochi sau în expresie. Era concentrat și aspru. Acum, credea toate zvonurile pe care le auzise despre trecutul lui în război. Nu era un Făt-Frumos, ci un cavaler în armură de argint înnegrită de timp.

Își stăpîni un zîmbet. Părea un sacrilegiu să zîmbească în timp ce încercau să demaște un ucigaș. Ar fi trebuit să se dovedească la fel de vigilentă ca Waldo. O vreme se concentră, dar cum nimeni nu ieșea din casă și nu primea nici un semnal de la Ruggles, gîndurile începură să-i zboare aiurea.

Auzea ploaia răpăind pe capota trăsurii. Prin geamul deschis pătrundea mireasma de iarbă proaspăt cosită. Vîntul adia ușor, anunțînd vara. O dată sau de două ori, Jo căscă. Se simțea în siguranță, cu Waldo lîngă ea.

Se trezi din somn cu o tresărire. Nu mai putea să respire. Cînd începu să se zvîrcolească, mîna care-i acoperea gura cedă.

– Nu scoate nici un sunet, spuse Waldo, altfel prada noastră își va lua zborul.

Dezmeticindu-se, Jo dădu din cap și trase adînc aer în piept. O visase pe Chloë – un vis confuz, în care Morden era abatele și o zidea pe Chloë de vie într-o criptă. Apoi îi venea ei rîndul, și toate rugămințile către călugări rămîneau fără răspuns.

Mîna lui Waldo îi apăsă umărul.

– Jo, te simți bine?

Îl privi, clipind din ochi.

– Acum, da. Deci, a început?

Waldo se mișcă ușor, făcându-i loc să vadă mai bine pe geam. Un om desprindea felinarul de pe stîlpul aflat cel mai aproape de ușa din spate. Nu-i putea distinge trăsăturile, pentru că stătea întors cu spatele spre ei.

– De unde știi că e Morden?

– Ruggles a dat semnalul, răspuse Waldo. Ai pistolul la tine?

– Da , răspuse ea, sprijinind țeava pe braț.

– Ține minte ce ți-am spus. Stai aici și nu te arăta. Dacă se întâmplă ceva, trage cu pistolul și am să vin numaidecît.

O clipă mai târziu, Waldo coborî din trăsură pe ușa din partea opusă casei. Nu făcu nici un zgomot. Ambele uși aveau zăvoarele trase. Trecură cîteva minute, dar tot nu auzi nimic. Îl vedea bine pe Morden, pentru că acesta avea felinarul la el. Îl urmări cu privirea cînd o luă pe o cărare care ducea la casele pădurarilor. Nu departe în urma lui, se furișau două umbre – Waldo și Ruggles. Îi privi pînă cînd se pierdură toți trei în noapte.

Inima îi bătea nebunește. Cunoștea locurile, pentru că Waldo mai fusese acolo și făcuse o hartă a zonei. Dincolo de casele pădurarilor se afla ferma, cu pășunile și dumbrăvile ei. Prin zona aceea curgea un rîu care se vărsa în Tamisa la Henley, dar nu era destul de adînc ca să poată fi scufundat în el un trup omenesc.

– Chloë, șopti ea cu vocea întretăiată, unde ești?

Auzi un sunet, o mișcare la ușa din spate a casei, și se retrase repede de la geam. O altă umbră ieși din casă, și se îndreptă spre unul dintre stîlpii cu felinare. Cînd întinse mîna să desprindă felinarul, lumina îi dezvălui chipul. Era Morden.

Jo rămase uluită. Atunci, cine... *O momeală!* Trimisese pe altcineva înaintea lui, ca să-i inducă în eroare. Un moment,

cuprinsă de panică, se gîndi să tragă cu pistolul. Procedînd astfel i-ar fi adus pe Waldo și Ruggles înapoi, însă l-ar fi pus în gardă și pe Morden, și atunci n-ar mai fi găsit-o niciodată pe Chloë. Mai rămînea Harper, dar pînă să ajungă la el, Morden avea tot timpul să dispară. Cînd Morden o luă din loc, Jo înțelese că nu mai avea de ales. Străduindu-se să nu facă nici un zgomot, coborî din trăsură, pe ușa din partea opusă casei.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-și dea seama încotro se îndrepta Morden. Sera, separată de casă, la fel ca a lui Chloë, se afla la capătul unei alei largi, destul de aproape de casă. Morden mergea pe alee, iar Jo îl urmărea ascunzîndu-se printre arbuștii de pe margine. Ea așteptă ca Morden să intre în seră, apoi își croi drum printr-un pîlc des de rododendroni și se uită prin ochiul unui geam al serei. Nu-l distingea, dar vedea lumina felinarului îndepărtîndu-se și apoi oprindu-se. Presupuse că Morden ajunsese la destinație – locul de veșnică odihnă al lui Chloë.

Jo încremeni de spaimă. Știa ce avea de făcut în continuare, dar picioarele refuzau s-o asculte. N-ar fi trebuit să se întîmple așa, nu fusese vorba să se confrunte cu Morden de una singură, dar dacă n-o făcea, dacă nu intervenea nimeni, criminalul avea să scape nepedepsit.

Gîndul acesta o făcu să-și vină în fire. O asasinase pe Chloë. Trimisese un om s-o omoare și pe ea. Cine avea să urmeze? Waldo? Trebuia să pună capăt șirului de asasinate.

Mișcați-vă, le comandă ea picioarelor, iar acestea se supuseră. Ușa era întredeschisă. Se strecură înăuntru, apoi se opri. Lumina era departe în fața ei, dar nu putea să-și dea seama cu precizie unde anume, pentru că nu cunoștea topografia serei decît în linii mari. Își aducea aminte doar că era un labirint de cărări întortocheate – cărări întortocheate,

palmieri uriași, straturi de flori și artefacte antice pentru a le aminti oamenilor de istoria casei.

Trecură câteva minute bune pînă să-și adune curajul. Făcuse doar cîțiva pași șovăitori, cînd auzi ușa din spatele ei închizîndu-se. Cineva era în apropiere. Îi auzea respirația. Avea pistolul în mîină, însă mai trebuia să-i tragă cocoșul. Cînd reuși s-o facă, zgomotul o dădu de gol. Se răsuci în loc, dar era prea tîrziu. Primi o lovitură în cap și pistolul îi alunecă dintre degetele amorțite. În clipa următoare, fu înșfăcată și tîrîtă spre zona luminată.

Waldo deveni bănuitor cînd prada lor urcă pe un dîmb și începu să traverseze pajiștea din spatele fermei.

– Ce e? întrebă Ruggles.

Privind înapoi spre drumul pe unde veniseră, Waldo spuse:

– Am ajuns prea departe. Morden nu putea să care un cadavru atîta drum.

– Și dacă a silit-o să vină înapoi sub amenințarea armei?

– Prea riscant. Ar fi putut să-i vadă cineva dintre chiriași sau pădurarii. În noaptea aceea ieșiseră să caute braconieri, mai ții minte? Morden știa. Nu, nu mi se pare normal. Trebuie să fi ascuns cadavrul mai aproape de casă.

– Și atunci, ce face acum?

– Nu știu. Am impresia că e mai deștept decît l-am crezut. Nu cred că a căzut în capcana noastră. Mă tem că noi am căzut într-a lui.

– Crezi vă vrea să ne prindă într-o ambuscadă?

– Nu știu. Ești sigur că cel pe care-l urmărim e Morden?

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca Ruggles să răspundă:

– I-am recunoscut haina.

Urmă o nouă tăcere, după care Waldo spuse:

– Eu mă întorc. Tu du-te înainte, dar nu-ți asuma nici un risc. Dacă încearcă ceva, omoară-l.

Waldo porni grăbit înapoi spre trăsura –, reproșându-și prostia de a-și fi subestimat adversarul.

Ruggles trecu dîmbul.

– La fel ca pe vremuri, spuse el, grăbind pasul pentru a nu-și scăpa prada din ochi.

– Data trecută, spuse viconte, aveam totul pregătit dinainte. N-a fost nevoie decît s-o lovesc pe Chloë în cap și s-o împing în canal. Acum, trebuie să-mi acorzi cîteva minute ca să fac toate pregătirile, îi spuse el lui Jo. Mai tîrziu m-am dus în camera ei ca să-i strîng lucrurile – articolele de toaletă și așa mai departe – pentru ca toată lumea să creadă că-și făcuse bagajele și plecase. I-am dat săculețul valetului, să se debaraseze de el.

Îi vorbea pe un ton firesc, de conversație, ca și cum n-ar fi atacat-o, cu cîteva momente în urmă. Durerea de cap continua s-o înjunghie ca un cuțit. O durea și gîtul, în locul unde mîinile lui o strînseseră cînd încercase să țipe.

Dacă nu s-ar fi simțit atît de slăbită, ar fi putut încerca să scape. Deocamdată, respira încet și adînc, căutînd să se orienteze. Ședea pe dușumeaua pardosită cu dale de gresie, rezemată cu spatele de o urnă de piatră, iar viconte stătea în picioare lîngă cadranul solar, unul dintre cele mai valoroase artefacte, pe care începuse să-l demonteze. O prevenise că dacă încerca să se ridice sau să scoată vreun sunet, o s-o omoare.

Ceea ce Jo nu putea înțelege era de ce n-o ucisese deja.

Își reprimă frica. Panica nu-i folosea la nimic. Trebuia să găsească o cale de a amîna momentul acela îngrozitor cînd avea să-i facă și ei ceea ce-i făcuse lui Chloë.

– Chloë...

Își înghiți nodul din gît și reuși să vorbească.

– Te înșeli în legătură cu Chloë. N-a murit. Eu sînt singura persoană care știe unde este.

Spera ca minciuna s-o ajute să cîştige suficient timp, dar îşi dădu seama cît de ușor de demontat era cadranul solar. Mai întâi se dădea la o parte capacul, apoi pedestalul. Morden ajunsese deja la bază. În curînd îşi va da seama că-l minţise.

– Aproape reuşiseşi să mă convingi, spuse el, pînă ai venit aici.

O privi stînd cu mîinile în şolduri şi cu un zîmbet malefic pe buze.

– Voiai s-o găseşti pe Chloë? Ei bine, am să ţi-o arăt.

Minţea. Dacă ar fi fost convins că victima lui zăcea în acel canal – care canal? – nu s-ar fi aflat acolo. Ar fi ştiut că era moartă şi că nu avea de ce să se teamă. Dar, dacă-l făcea mincinos, nu cîştiga nimic. Trebuia să se gîndească la altceva.

Baza ceasului solar era mai greu de urnit decît celelalte piese. Îl privi cum se opintea s-o ridice într-o parte, încordîndu-se şi gemînd. Călca în picioare rondurile de pansele. Îi trecu prin minte că, dacă Waldo vedea acele flori strivite, va şti unde s-o caute.

Oribil gînd! Jo îl alungă.

– N-o să-ţi meargă, îl preveni ea. Prietenii mei au să mă caute.

Morden se ridică, clătină din cap şi începu să rîdă.

– Mai încearcă, doamnă Chesney. I-am trimis după cai verzi pe pereţi. Îşi consultă ceasul. Nu se vor întoarce mai devreme de o oră. Va avea grijă valetul meu de asta.

Îl urmăriseră pe valet, nu pe Morden. Îi păcălise pe toţi. N-avea să mai iasă vie de acolo. Gîtlejul i se contractă de spaimă. Vicontele îi văzu expresia şi rîse.

– N-o să te găsească nimeni, fiindcă nimeni nu ştie de existenţa acestui loc. L-am găsit cînd eram mic, cînd muncitorii reparau sera.

– Ce este? întrebă ea cu voce răgușită.

– Baia vechii vile romane. Atîta a mai rămas ca să arate că romanii au fost cîndva aici, plus cele cîteva artefacte pe care le vezi. Acolo era izvorul. L-au numit Holy Well, pentru că se credea că apa are proprietăți miraculoase.

Mica lui cuvîntare era atît de bine învățată, încît și-l putea imagina ținîndu-le-o vizitatorilor curioși care veneau să vadă vestigiile. Chiar și acum se lăuda cu remarcabila lui moștenire. Nu se putea stăpîni.

Apă miraculoasă. Pentru asta se ruga și ea acum – pentru un miracol.

– Holywell Abbey, spuse ea cu voce surdă.

Morden rîse.

– Deci, dumneata și Chloë vă veți odihni în pămînt sfințit.

Avea s-o omoare. Monstrul acela zîmbitor avea s-o omoare. Cînd va găsi trupul lui Chloë, o va face. Nu mai avea nici un motiv s-o țină în viață. Trebuia să acționeze înainte ca Morden să dea la o parte piatra de temelie.

– Îți pierzi timpul, spuse ea, surprinsă să audă cît de calmă îi era vocea. Nu-i acolo. Ai crezut că ai omorît-o, dar n-ai reușit. A găsit o cale de ieșire și a plecat la Paris. Ești terminat, Morden. Memoriile ei vor fi publicate...

Vicontelescu o întrerupse cu un gest nervos.

– Minciuni! Toate sînt minciuni! Ți-am citit articolul din *Journal*. Credeai că mă poți atrage într-o cursă, dar dumneata și prietenii dumitale sînteți cei care ați căzut în cea întinsă de *mine*!

Vasăzică, știa despre *Journal*. Nu conta. Trebuia să continue să mintă.

– E la Paris, îți spun eu. A găsit altă cale de a ieși din canal și a venit la mine, la Stratford. Eu am ajutat-o să se ducă la Paris.

– Și cum a plecat de la Brinsley Hall?

Întrebarea o derută. *Fii prudentă*, își spuse. Apoi rosti cu voce tare:

– Cu cupeul, presupun. Nu mi-a spus.

– N-a existat nici un cupeu!

Morden vorbea împrôșcînd cu stropi de salivă, iar Jo se feri la vederea furiei de pe chipul lui.

– Mi-a cerut să trimit un servitor la Henley ca să comande un cupeu pentru a doua zi dimineța, dar n-am făcut-o. Știam că n-avea să mai plece nicăieri.

Jo își imaginează ultimele clipe ale lui Chloë ca și cum ar fi fost de față. O invitase în seră, probabil ca să discute. Chloë era speriată. Jo știa acest lucru din scrisoare. Dar ce-i rămînea de făcut, dacă vicontele insista? Iar cît despre ea... ce-i spusese? Că mormîntul lui Chloë o aștepta. Nu avea altceva de făcut decît, *s-o lovească în cap și s-o împingă în canal*.

Brusc, fricii îi luă locul o emoție și mai puternică, o mînie oarbă, pe măsura furiei lui. Se ridică în picioare și-l privi drept în ochi. Vocea-i tremura, iar respirația îi era greoaie.

– Era aici cineva care a ajutat-o. Nu știu cine. A refuzat să-mi spună. Dacă n-a pornit spre Stratford cu cupeul, poți fi sigur că aceeași persoană a ajutat-o să plece de-aici. Haide. Dă piatra la o parte și spune-mi dacă Chloë mai e acolo.

Vicontele se înroși la față, apoi începu să pălească.

– Nu, spuse el, mama mea n-ar merge atît de departe.

Se lăsă în genunchi și împinse baza cadranului solar într-o parte. Jo îl vedea ca prin ceață, și mintea îi lucra rapid. Mama lui? Ce voise să spună cu asta?

Tresări cînd Morden scoase un muget și se răsuci spre ea. Avea chipul schimonosit de furie.

– Unde e? răcni el. Unde i-ai ascuns cadavrul?

Jo se strîmbă de durere cînd o înhăță de umeri. O zgîlții atît de tare încît îi clănțăniră dinții. Apoi conștientiză spusele lui, și nimic nu-i mai putu înăbuși speranțele. Chloë nu era

în canal! Ar putea să mai fie încă în viață! Speranța îi limpezea mințile și-i reînnoia puterile.

Brusc, îl lovi cu capul în nas, apoi îl împinse furioasă. Morden mugii de durere, împleticindu-se. Jo nu mai așteptă. Adunându-și fustele, porni în fugă spre ieșire.

Conștientă că nu putea fugi mai repede decât el, n-o luă spre casă. Ruinele cantinei se aflau în apropierea serei. Coti și se îndreptă într-acolo. Nu exista nici o lumină după care să se orienteze, așa că se ghemui în spatele unui zid surpat și-și încordă auzul pentru a-și da seama dacă este urmărită.

Vicontelesse nu alerga, dar îi auzea respirația. Era din ce în ce mai aproape. În orice clipă putea s-o înhațe și s-o tragă la lumină. Încetase să mai respire. *Respiră*, își spuse ea și trase rapid aer în piept. Auzi un scrișnet pe pietriș și întoarse capul în direcția de unde venea semnalul. O umbră uriașă se înălță deasupra ei. Jo se chirci lângă perete, bîjbîind cu mâinile după ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Pietrele erau prea mari, n-ar fi putut să le ridice.

Morden răcni:

– Cățea! Ai să plătești pentru toate necazurile pe care mi le-ai făcut!

Două mâini puternice o ridicară în picioare. Jo deschise gura să țipe, dar nu ieși decât un scîncet, cînd Morden o doborî la pămînt lovind-o cu dosul palmei. Jo își scutură capul încercînd să și-l limpezească. În clipa următoare, vicontelesse o ridică din nou în picioare.

– Și acum, cățea, scrișni el, ai să-mi spui unde e Chloë sau îți rup toate oasele înainte să te arunc în canal și să-l închid la loc.

Waldo se duse mai întîi la trăsura unde o lăsase pe Jo. Cînd constată că e goală, simți că i se înmoaie picioarele. Subestimase un inamic, iar acest lucru era de neiertat. Apoi,

începu să judece cu calm. Nu trebuia să se repeadă să tragă concluzii. Era posibil ca Jo să-și fi pierdut răbdarea și să se fi întors în casă. Existau mai multe posibilități. Trebuia să spere că nu se întâmplase nimic rău, dar să acționeze ca și cum s-ar fi întâmplat. Așa fusese instruit să gândească.

Ochii îi erau deprinși cu întunericul și putea distinge umbrele pe fondul întunecat. Sera era cufundată în beznă. Privirea i se îndreptă spre cantină. Din vechea sală de mese a călugărilor nu mai rămăsese mare lucru. Doar câteva ziduri dărîmate și amyonul de piatră. Fu cît pe ce să nu observe că o umbră se mișcase. Porni, înainte de a distinge sunetul asemănător cu miorlăitul unui pisoi, înainte de a auzi un glas bărbătesc plin de furie.

Cînd ajunse la peretele exterior al cantinei, se opri și ascultă. Morden o amenința pe Jo că avea să-i frîngă oasele. Pistolul nu-i folosea la nimic, pe întuneric. Îl vîrî în buzunar și sări peste zid.

Viconteles percepu mișcarea și o îmbrînci pe Jo într-o parte, pentru a se întoarce spre noul adversar. Waldo fentă lateral, apoi îl lovi pe Morden în stomac cu piciorul. Acesta căzu în genunchi și se îndoi de mijloc, cu respirația tăiată. Cînd Waldo lovi din nou, viconteles se aștepta la atac. Reacționă, simțind că avea să fie o luptă pe viață și pe moarte, pară lovitura și-l trînti pe Waldo la pămînt. Se rostogoleau pe solul pietros, încleștați, fiecare încercînd să-l strîngă pe celălalt de gît.

– Jo, gîfii Waldo, adu-l pe Harper. Pleacă de-aici! Fugi!
Jo nu-l ascultă. Le dădea tîrcoale încercînd să intervină.

Waldo voia s-o știe în siguranță. Dacă el nu-l învingea pe Morden, acesta o va ataca din nou.

Teama pentru Jo îi distrase atenția, iar acest lucru îi fu fatal. Viconteles se răsuci într-o parte și îi trase lui Waldo un

genunchi între picioare. Durerea îi explodă prin trup, făcându-l să slăbească strînsoarea. Morden profită de ocazie și se ridică. Gîfîind, luă un bloc de piatră care cîndva făcuse parte din perete.

De asta se temuse cel mai tare Jo. Waldo era doborît la pămînt, iar monstrul acela avea să-lucidă. De aceea îi nesocotise ordinul.

Își luă inima în dinți cînd Morden ridică piatra deasupra capului. Acesta n-o văzu venind. Jo se aruncă asupra lui, iar inerția îi propulsă pe amîndoi. Vicontele căzu la pămînt cu o bufnitură, iar Jo se prăbuși peste el. După o ultimă încercare slabă de a se ridica, Morden rămase nemișcat. Ridicîndu-se în grabă, Jo alergă la Waldo.

Acesta încă mai gemea cînd îl ajută să se ridice.

– Cred că a leșinat, spuse ea.

– Adu un felinar și hai să aruncăm o privire.

– N-ai să fii în pericol? Dacă se trezește?

– Am pistolul.

De fapt, avusese pistolul în mîină și l-ar fi găurit pe viconte dacă Jo n-ar fi sărit asupra lui.

Cînd reveni cu felinarul, Jo își dădu seama că vicontele n-avea să se mai trezească niciodată. Zăcea pe spate, cu o expresie de surpriză pe față. Waldo examinează trupul, apoi se îndreptă.

– Și-a rupt gîtul. Cum o s-o mai găsim pe Chloë acum?

Pe Jo o străbătu un fior, dar nu pierdu timpul să-și analizeze sentimentele. Va avea timp pentru asta mai tîrziu. Îl privi pe Waldo.

– Știu unde a ascuns-o pe Chloë, dar nu-i acolo. Vino, am să-ți arăt. Cuprinde-mă cu brațul pe după umeri, te voi ajuta să mergi.

Deși Waldo nu avea nevoie de ajutorul ei, îi îndeplini

supus ordinele. Îi plăcea să se ocupe cineva de el. Îi plăcea să fie răsfățat. Uneori, independența prea multă devenea obositoare.

Cînd intrară în seră, Jo avu senzația că mergeau printr-o junglă pietrificată. Nu adia nici o boare. Nimic nu se clintea. Îi era clar că pentru ea serele n-aveau să joace un rol prea important. Nu voia să mai aibă de-a face cu ele. Aduceau prea mult ghinion.

Îl conduse pe Waldo la canalul roman de scurgere, explicîndu-i despre cadranul solar și despre felul cum găsise Morden acel loc. Waldo coborî felinarul în deschizătură.

– Din cînd în cînd, un sclav curăța canalul, de aceea e atît de lat și adînc, spuse Waldo.

– Dar Chloë? Morden a spus că nu-i aici, însă n-am văzut cu ochii mei.

– Nu e, Jo.

Waldo se ridică și reveni lîngă ea.

– Măcar am rezolvat enigma cutiilor. Sînt în canal.

Cu voce surdă, Jo spuse:

– Mai era încă un săculeț cu obiecte de toaletă. A spus că i l-a dat valetului ca să scape de el.

– Nu mă mir. Era foarte meticulos. Dar nu îndeajuns de meticulos. I-au scăpat scrisoarea și jurnalul.

Epuizată, Jo își apăsă ochii cu mîna și se rezemă de Waldo. Atingerea lui îi dădea o senzație plăcută, îl simțea puternic și cinstit. Începu să plîngă.

– Unde e? Ce i s-a întîmplat?

Waldo îi șterse lacrimile.

– Vom vorbi cu singura persoană care poate ști unde se află Chloë.

– Cine?

– Singura care cunoaște toate cotloanele și ungherele serei.

– Lady Brinsley, spuse Jo.

– Da, lady Brinsley.

26

Nu se întâlneau cu lady Brinsley timp de încă o oră. Waldo avea nevoie de timp ca să aranjeze lucrurile astfel încât moartea lui Morden să pară un accident. Se gândea în primul rînd la Jo. Nu voia ca aceasta să fie suspectată de crimă. Lordul Brinsley avea relații sus-puse. Îi putea crea mari probleme, dacă voia.

Ruggles se întorsese din urmărire, după ce-l prinsese pe valet, care acum se afla într-un beci pînă se hotărau ce să facă cu el. Harper și Ruggles aveau dezgustătoarea sarcină de a face ordine în seră și a potrivi cadavrul lui Morden astfel încât să pară că murise într-un accident cauzat din vina lui. Îl mutară în dormitor și îl aranjară astfel încât să dea impresia că se împiedicase de un taburet și căzuse peste grătarul șemineului, rupîndu-și gîtul.

Jo se aranjase, dar în rest nu avusese altă ocupație decît propriile ei gînduri. Cînd Waldo veni s-o cheme, era mai derutată ca oricînd. Oboseala îi trecuse, deși era foarte tîrziu și în curînd urma să se trezească servitorii. Pînă nu descoperea ce se întîmplase cu Chloë, n-avea nici o șansă de a-și afla odihna.

Waldo îi observă paloarea și cearcănele de sub ochi, și se blestemă în sinea lui pentru că i le cauzase. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, nu s-o lase să se descurce singură.

Revedea mormîntul acela căscat, și își imagina ce s-ar fi întîmplat cu Jo dacă o părăsea norocul. Apoi frica se transformă în furie. Îi spusese să nu coboare din trăsură, iar ea nu-l ascultase. Îi venea s-o zgîlție. Ba nu. Îi venea s-o strîngă în brațe, doar ca să se asigure că era vie și nevătămată.

Se mulțumi cu un sărut și o îmbrățișare lungă, înceată, care erau mai grăitoare decît cuvintele. Jo înțelese. Și pe ea o încercau aceleași sentimente. Nu dorise ca Waldo să fie un erou. Dorise doar să-l știe în siguranță.

După ce se despărțiră, Waldo își rezemă fruntea de a ei.

– Ai de gînd să-mi spui și mie odată cuvintele alea?

– Am să mă gîndesc.

– Ai grijă să nu pierzi ocazia, Jo. Nimeni nu poate aștepta la nesfîrșit.

– Parcă era vorba să mergem la lady Brinsley, nu?

– Atunci, să n-o lăsăm să ne aștepte.

Lui lady Brinsley i se comunicase că urmau s-o viziteze. Astfel că o găsiră atît pe ea cît și pe domnișoara ei de companie. Se aflau în salonașul de lîngă dormitor. Focul fusese aprins, iar pe mescioara rotundă fusese pusă o tavă cu un serviciu de ceai. Abia se așezaseră, și miss Dunn turnă ceaiul, după care se retrase discret.

Lady Brinsley deschise conversația :

– Omul dumitale a spus că ai să-mi comunicî ceva important, domnule Bowman. Ce s-a întîmplat?

– Morden a murit.

Jo aproape rămase cu gura căscată. Nu așa se comunica unei mame vestea morții fiului ei. Privi chipul sever al lui Waldo, apoi se uită la lady Brinsley. Fața ei nu exprima nici șocul și nici durerea la care Jo se așteptase, ci doar un soi de curiozitate resemnată, ca și cum vestea n-ar fi surprins-o.

– Cum s-a întîmplat? întrebă lady Brinsley.

La fel de direct, Waldo răspunse:

– Voia s-o omoare pe doamna Chesney și să-i ascundă cadavrul lângă al lui Chloë. Doamna Chesney a ripostat. Morden a căzut și s-a lovit cu capul de o piatră. Am pus ca trupul să fie dus în camera lui. Când vor veni autoritățile, vor crede că a căzut cu capul peste grătarul de alamă. În felul acesta, nu va avea loc nici un scandal.

Urmă o lungă tăcere.

– Îți mulțumesc, spuse lady Brinsley într-un târziu.

Jo începea să se simtă ca o spectatoare care asista la o piesă prost jucată. Actorii își rosteau replicile fără nici o intonație, ca și cum nu le-ar fi înțeles semnificația. Simțea că își pierde răbdarea.

Aplecându-se înainte, spuse cu convingere:

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, lady Brinsley, dar trebuie să înțelegeți că fiul dumneavoastră era un om rău. Acum însă vă previn, mie nu-mi pasă dacă va izbucni un scandal sau nu. Nu mă interesează decît prietena mea, Chloë. Păreți să știți că fiul dumneavoastră a aruncat-o în groapa aceea îngrozitoare din seră. Acum nu mai e acolo. Prin urmare, unde e?

Chipul aspru al femeii se îmblînzi. Pe buze îi apăru un zîmbet vag.

– Voiam să-ți spun, răspunse ea, pentru că i-ai fost lui Chloë o prietenă atît de bună, dar mă temeam de ceea ce ar fi putut face Victor. Am ascuns-o la sanatoriu. Încă nu și-a revenit, dar progresează pe zi ce trece.

– Care sanatoriu?

– Cel din mănăstirea Sfintei Inimi, la marginea orașului Henley.

Jo se lăsă moale în fotoliu. Era prea simplu. Nu-i venea să creadă. Îl privi pe Waldo.

– Poate fi adevărat?

În ochi îi citi răspunsul pe care-l dorea.

– Da, slavă Domnului, spuse el.

Toate emoțiile pe care și le înăbușise în ultimele săptămîni o năpădiră brusc. Nu vărsa lacrimi, dar umerii începură să i se zbuciume în timp ce se chinuia să respire. Apoi fu în brațele lui Waldo. Încerca să vorbească, să-i spună ce simțea, dar singurul cuvînt pe care-l putea rosti coerent era numele lui.

Jo ar fi vrut să se ducă imediat la mănăstire ca s-o vadă pe Chloë, dar acest lucru nu era posibil. Nimeni n-ar fi primit-o în sanatoriu la ora aceea din noapte. După cum îi atrase atenția Waldo, afară era întuneric beznă și o călătorie ar fi fost riscantă. În plus, avea multe întrebări pe care dorea să i le pună stăpînei casei.

După ce turnă iar ceai în cești, Waldo îi ceru lui lady Brinsley să-i povestească ce anume se întîmplase în noaptea dispariției lui Chloë.

Urmă o lungă tăcere, după care lady Brinsley începu să vorbească:

– Cred că știi ce s-a întîmplat, domnule Bowman, sau ai dedus totul.

Jo îl privi pe Waldo, care dădea din cap a încuviințare, și se uită din nou la lady Brinsley. Cu o voce în care se simțea dezamăgirea, spuse:

– Ei bine, eu n-am dedus totul, așa că vă rog să continuați, lady Brinsley.

– Cu ce să încep? Sînt atît de multe de spus...

Waldo îi sugeră cu blîndețe:

– Începeți cu conversația de după cină. Ce anume s-a spus în noaptea aceea ca să-l incite pe fiul dumneavoastră s-omoare pe Chloë? Știm că Chloë intrase în panică, pentru că a scris un mesaj care mai tîrziu a ajuns în mîinile noastre. Ce s-a întîmplat? Ce s-a vorbit?

Lady Brinsley răspunse cu înverșunare:

– Nimic important! Totul era doar în mintea lui Victor. Lui Chloë nu-i păsa dacă el era moștenitorul legitim sau nu.

Respiră de câteva ori, agitată, înainte de a continua:

– De la comentariul Lydiei a pornit totul. Ziua lui de naștere e luna viitoare. Lydia voia să-i ureze la mulți ani, în caz că nu-l mai vedea pînă atunci. Chloë a remarcat că Victor se născuse în aceeași zi în care murise bunicul lui. Lydia a corectat-o. Știa că bătrînul conte murise în decembrie, cu șase luni înainte de nașterea lui Victor. Chloë a fost nedumerită. Credea că cele două evenimente, nașterea lui Victor și moartea bunicului său, avuseseră loc în aceeași zi. Așa îi spusese Victor, înainte de a descoperi că ea era lady Tellall.

– Și, desigur, completă Waldo, dacă s-ar fi născut în ziua morții bunicului său, n-ar fi putut să fie fiul dumneavoastră.

– Într-adevăr, șopti lady Brinsley. Nici n-a fost fiul meu.

– Continuați.

– Chloë –, mai bine zis lady Tellall – i-a urat la mulți ani de ziua lui în ziar, cam cu... ăă... doi ani în urmă în decembrie. Victor a venit la mine. Așa am descoperit că Chloë scria pentru *Journal*. Nu-i mai spusese nimănui altcuiva. Eu i-am spus să lase totul în seama mea. I-am scris lui lady Tellall, atrăgîndu-i atenția asupra greșelii pe care o făcuse și anume că Victor s-a născut în iunie. Erata a apărut și am sperat că astfel se va termina totul. Asta pînă în ultima seară a petrecerii, cînd Lydia a pus prinsoarea.

Jo era nedumerită.

– Ce importanță avea? Chiar dacă Chloë o striga în gura mare, n-ar fi fost decît cuvîntul ei, împotriva cuvîntului.

– Există și scripte, Jo, acte parohiale pe care le ține episcopul. Falsurile nu sînt greu de detectat, interveni Waldo.

Lady Brinsley adăugă:

– Pe lângă asta, gîndește-te la scandalul care ar fi urmat. Dar nu s-a ajuns niciodată pînă acolo. Chloë nu e o fată rea, și n-ar face nimic care să mă rănească.

– Prin urmare, reluă Waldo, Victor s-a născut în decembrie, în ziua în care a murit bunicul lui.

– Da, dar nu eu l-am născut. Eu eram la înmormîntare, la fel ca Lydia. Nu se știa și nu se vorbea despre nici un copil. Așa că, atunci cînd Chloë a povestit ceea ce credea că era doar o mică anecdotă interesantă despre ziua de naștere a lui Victor, Lydia a corectat-o, și au făcut pariul. Mai mult chiar, Lydia a insistat asupra faptului că numai moștenitorii legitimi pot primi titlul și moșiile.

Jo întrebă încet:

– Așadar, Victor a fost adoptat?

Cu un zîmbet trist, lady Brinsley răspunse:

– Nu. Dacă l-am fi adoptat, n-ar fi putut moșteni titlul, iar asta nu i-ar fi convenit soțului meu. E anormal de mîndru de moștenirea lui și voia să i-o transmită mai departe unui fiu. Vezi dumneata, doamnă Chesney, Victor *era* fiul lui. Mama lui, cred, a fost o femeie destul de respectabilă. A murit cînd Victor avea doar cîteva săptămîni. Eu nu aveam copii și, după toate probabilitățile, nici nu puteam să am vreodată, așa că am adoptat băiatul și am lăsat să se creadă că era al meu. Au apărut însă probleme. Trebuia să mă prefac că sînt însărcinată și să plec de la Hall... mă rog, cred că înțelegi ce vreau să spun.

Jo dădu din cap. Fusese nevoită să se despartă de toți prietenii și rudele și să se ducă, sub un nume de împrumut, într-un loc unde n-o cunoștea nimeni. Apoi, după o vreme, să se întoarcă acasă cu soțul lângă ea și cu un copil în brațe.

– Spuneți-ne, îi ceru Waldo cu blîndețe, ce s-a întîmplat în noaptea aceea după ce toți s-au dus la culcare. Ați mers la capelă?

Lady Brinsley zîmbi vag.

– Da, ca întotdeauna. Auzisem conversația dintre Lydia și Chloë și eram nervoasă, nu fiindcă m-aș fi temut că Chloë ne-ar fi divulgat secretul, ci pentru că mi-era frică să nu facă Victor vreo prostie – s-o amenințe, nici eu nu știam ce anume... El știa adevărul despre nașterea lui, știa că era fiul natural al soțului meu, și că eu nu-i eram mamă.

Cînd făcu o pauză, Waldo o întrebă:

– I-ați spus dumneavoastră?

– A, nu. A aflat-o de la tatăl lui, absolut întîmplător, cînd a împlinit douăzeci și unu de ani. Soțul meu băuse prea multă șampanie. Una dintre amintirile cele mai scumpe soțului meu a fost faptul că i-a putut spune bătrînului conte, pe patul de moarte, că i se născuse un fiu, deci exista un moștenitor.

Rîse strepezit.

– Dacă Victor ar fi fost fată, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Numai fiii contează cînd un om are un titlu și moșii de lăsat moștenire. Ei bine, Victor știa că bunicul îi murise în luna decembrie, înainte de nașterea lui, așa că a venit la mine și m-a forțat să-i spun toată povestea. Nici pînă-n ziua de azi tatăl lui n-a aflat că Victor știa că este nelegitim. Atunci era prea beat ca să-și mai amintească, iar Victor n-ar fi spus și n-ar fi făcut nimic care să schimbe situația dintre ei. Își adora tatăl.

Imaginea acelei relații între tată și fiu era atît de patetică, încît Jo simți nevoia să-și plece privirea. Începea să i se facă milă de toți, dar mai ales de lady Brinsley.

– Deci, ați plecat la capelă, reluă Waldo. Și pe urmă?

– Pe urmă m-am dus la Chloë, dar ușa camerei era încuiată și nu mi-a răspuns nimeni. Începusem să mă îngrijorez, așa că m-am gîndit să încerc ușa servitorilor. I-am găsit caietul chiar lîngă ușa.

Waldo și Jo schimbară o privire scurtă. Exact așa își imaginaseră și ei.

Lady Brinsley continuă:

– Mi-am dat seama că trebuia să-l fi pus acolo cu un anumit scop, așa că vă închipuiți cum m-am simțit. Ușa dormitorului ei era încuiată pe dinăuntru, și am crezut că ieșise pe scara servitorilor, ca să se ducă la bucătărie sau afară. Am trimis-o pe Harriet – adică, pe miss Dunn – la bucătărie, iar eu am ieșit să mă uit prin curte. Atunci l-am văzut pe Victor ieșind din seră. M-am ascuns între arbuști pînă a intrat în casă. Nu peste mult, Harriet a venit și ea. Am luat un felinar și ne-am dus în seră.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care lady Brinsley încerca să se adune.

– Am căutat peste tot și n-am găsit nimic. Tocmai eram pe punctul să renunț, cînd mi-am amintit de vechiul canal de scurgere. Cînd era mic, Victor a căzut acolo, așa că l-am acoperit cu un cadran solar. Știam că avea un temperament vulcanic, dar nu mi-a venit să cred că a ajuns atît de departe.

Vocea îi devenea mai nesigură, pe măsură ce-și amintea.

– Cînd am ajuns la cadranul solar, am văzut că plantele din jur erau călcate în picioare. În clipa aceea am fost sigură că o ucisese pe Chloë și o ascunsese în canal. Eram gata să trezesc toată casa și să chem autoritățile. Îi eram loială lui Victor doar din cauza sentimentului de vinovăție. Dacă fusese răsfățat și i se făcuseră toate hatîrurile încă de cînd se născuse, aveam și eu o parte din vină. Nu că aș fi avut o influență prea mare. A avut grijă de asta soțul meu. Dacă aș fi avut un caracter mai puternic...

Se întrerupse, clătinînd din cap și continuă:

– Însă niciodată nu l-am crezut capabil să omoare pe cineva.

– Dar, interveni Waldo, n-ați anunțat autoritățile.

– Nu. Lui Harriet i s-a părut că a auzit ceva și ne-am gândit că poate Chloë mai trăia, așa că am început să lucrăm febril pentru a demonta cadranul solar. Și, după cum s-a dovedit, Harriet n-a greșit.

– Ați dat la o parte ceasul solar? întrebă Waldo, uimit.
Lady Brinsley rîse încetișor.

– Și mie îmi vine greu să cred, cînd stau să mă gîndesc. Atunci mi s-a părut că aveam puterea lui Samson. Panica poate avea acest efect asupra unei persoane. Și numai panica ne-a dat putere s-o scoatem pe Chloë din văgăuna aceea îngrozitoare. Era într-un hal fără de hal. N-am stat pe gînduri. Și acum mă întreb încă cum am reușit s-o aducem pînă în camera mea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Dacă l-aș fi acuzat pe Victor, nu m-ar fi crezut nimeni. Nu prezentam nici o garanție, înțelegeți, fiindcă se știa că sufăr de nervi. Așa am ajuns să știu despre sanatoriu. De-a lungul anilor, am petrecut acolo perioade de săptămîni întregi, ca pacientă. Unii oameni îl numesc azil, și cred că asta și este. Nu m-am gîndit decît să-l țin pe Victor departe de Chloë pînă mă voi simți destul de bine ca să le spun autorităților ce se întîmplase în noaptea aceea.

Își șterse lacrimile.

– Am ținut-o în camera mea două zile, pînă cînd Victor a plecat la Londra. Harriet e o soră foarte pricepută, la fel de bună ca un medic. A avut grijă de Chloë pînă am reușit s-o transfer la sanatoriu.

Waldo interveni:

– Sanatoriul pe care-l finanțați cu atîta generozitate și unde nimeni n-ar fi pus nici o întrebare, nu-i așa?

Lady Brinsley ridică mîndră capul, susținîndu-i privirea.

– Văd că ne înțelegem, domnule Bowman.

Jo clătină din cap.

– Dar au trecut aproape două luni de la dispariția lui Chloë. De ce mai e acolo? De ce nu v-ați adresat autorităților?

Privirea lui lady Brinsley se îndreaptă spre ea.

– Fiindcă nu și-a revenit complet. A suferit o comoție foarte gravă, și a zăcut fără cunoștință timp de două săptămîni. Avea un braț și cîteva coaste fracturate. Și încă ceva. Nu-și mai amintește nimic din noaptea aceea. Ultimul lucru pe care-l ține minte dinainte de a se fi trezit în sanatoriu este că mergea spre Hall, cu trăsura lordului Skene. Medicul mănăstirii spune că s-ar putea să nu-și mai amintească niciodată ce i s-a întîmplat.

– Cît de mult i-ați spus? se interesă Waldo.

– I-am dat caietul și a părut să-i amintească unele momente răzlețe din timpul petrecerii. Știe că cineva a încercat s-o omoare – mă rog, a trebuit să-i spun asta, ca să înțeleagă de ce este sechestrată în sanatoriu. Nu i-am spus însă că-l suspectam pe Victor. Medicul e de părere că nu trebuie să-i băgăm în cap cine știe ce idei. Consideră că ar fi mai bine să așteptăm pînă își va aminti singură. Și, în plus, pînă în seara asta cînd ați venit dumneavoastră aici, m-a frămîntat mereu îndoiala. La urma urmei, nu fusesem de față. Nu l-am văzut pe Victor atacînd-o pe Chloë. Acum, însă, nu mai am nici un dubiu.

Îi zîmbi lui Jo.

– Mi-a spus să te aștept. A spus că vei pune în mișcare cerul și pămîntul ca s-o găsești. Voia să-ți scrie, dar am sfătuit-o să n-o facă. Am considerat că pînă-i revenea memoria, ei bine, e mai bine să nu știe nimeni unde este.

În ochi îi apărură iarăși lacrimi.

– Trebuie să spun că e foarte norocoasă să te aibă ca prietenă, doamnă Chesney.

Waldo spuse cu grijă, aproape cu prea multă grijă:

– Chloë are mare noroc să vă aibă și pe dumneavoastră

ca prietenă, lady Brinsley. Ceea ce-ați făcut a fost cu totul extraordinar.

Lady Brinsley ridică din nou privirea.

– Îți mulțumesc, domnule Bowman, spuse ea. Chloë mi-e foarte dragă. Mă gândesc la ea ca la fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna, dar n-am avut-o niciodată.

Waldo zîmbi.

– Sînt sigur că așa este.

În timp ce Waldo o conducea spre camera ei, Jo întrebă:

– Ce-a fost asta, acum, la sfîrșit?

– Ce să fie?

– Nu face mutra asta nevinovată. Aproape c-ai acuzat-o pe lady Brinsley că este mama lui Chloë.

– Nu, tot ce-am făcut a fost să abordez o problemă care mă nedumerește. De ce să fi făcut asemenea eforturi pentru o persoană pe care abia dacă o cunoștea? Tot ce au în comun e pasiunea pentru grădinărit. Lady Brinsley a fost cea care a menționat relația. Tu o cunoști pe Chloë mai bine ca oricine. Crezi că ar fi posibil?

– Din cîte știu eu, nu. Vreau să zic că nu știu prea multe despre trecutul ei. La fel ca mine, este singură la părinți și fericită. Asta-i tot ce știu.

Ajunseseră la ușa camerei lui Jo. Waldo o privi intens.

– E secretul lui lady Brinsley, Jo. Nu te amesteca. S-ar putea să faci mai mult rău decît bine.

– Nu mă amestec. Speculez doar, de la tine am deprins năravul ăsta.

Waldo rîse.

– Totuși, continuă ea, n-a prea dat dovadă de compasiune față de fiul ei, nu-i așa?

– Ei, dar nu era fiul ei. Și nu numai atît, dar nici măcar nu i s-a îngăduit vreodată să se apropie prea mult de el. A

avut grijă tatăl lui de asta. Nu mă mir că avea accese de demență. Au ostracizat-o. Pentru ei, nu era decît o persoană simbolică, iar aceste ultime două luni trebuie să fi fost pentru ea un chin. Cred că a amînat să cheme autoritățile și din alte motive, în afară de pierderea de memorie a lui Chloë. Probabil spera să se fi înșelat, și Morden să nu fie un ucigaș.

– Halal speranță!

Waldo ridică din umeri.

– Nici tu n-ai abandonat niciodată speranța că o vei găsi pe Chloë. Uneori, speranța e tot ce avem. Uită-te la mine.

Jo se prefăcu că nu-i auzise ultimele cuvinte.

– De ce ai fost atît de dur cu ea, la început, vreau să zic, cînd i-ai spus că Morden a murit?

– Am vrut să-i văd reacția, răspunse el. Era posibil să-l fi ajutat. Ce știam noi? În fond, e și secretul ei.

– Chloë a avut noroc cu ea. Apropo, cînd ne ducem s-o vedem?

– Nu prea curînd. Nu, nu mă contrazice. Am de făcut cîteva lucruri, înainte să putem merge.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, să inventez o poveste plauzibilă care să explice prezența unui cadavru într-un dormitor și a unui valet închis într-o pivniță. După ce magistratul și comisarii lui vor constata și vor pleca, ne vom duce s-o vedem pe Chloë.

– Și cît va dura pînă să aranjezi asta?

– Nu prea mult. De ce?

Jo îl cuprinse cu brațele pe după gît.

– Să te întorci cît mai repede. Nu vreau să stau singură. Vreau să fiu cu tine.

Waldo o înțelegea prea bine. După o luptă, soldații care supraviețuiesc trăiesc aceleași emoții ca și ea. Văzuse moartea cu ochii. Acum, își dorea să se bucure din plin de viață. Ca și el de altfel. Zîmbi:

Pe buzele lui se ivi încet un zîmbet.

– Poate rezolva și Ruggles, spuse el, și luînd-o în brațe, o duse pe sus în cameră și închise ușa în urma lui.

Lady Brinsley stătea lângă fereastră, privindu-și imaginea reflectată în geam. Nu era sigură ce anume simțea – vinovăție, remușcare sau, dacă era sinceră cu sine însăși, un sentiment de ușurare că în sfîrșit se terminase totul și nu fusese nevoită să-și trădeze fiul în fața autorităților.

Victor nu era singurul vinovat. Dacă ar fi trebuit să fie judecat cineva, aceia erau părinții lui, deoarece crescuseră un fiu care se credea centrul universului.

Lacrimile îi umezeau genele, dar nu se lăsa în voia lor. Dacă începea să plîngă, nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Se întoarse cînd miss Dunn intră în cameră și zîmbi la vederea ceainicului pe care-l adusese domnișoara ei de companie. Harriet credea cu tărie în eficacitatea ceaiului pentru rezolvarea tuturor problemelor.

În timp ce beau, miss Dunn o întrebă:

– Acum ai să-î spui lui Chloë adevărul?

– Că sînt mama ei? Ce rost ar avea? Are prea multe amintiri plăcute despre mama care a crescut-o. Eu n-aș fi decît o intrusă. Nu vreau să schimb relația dintre noi. N-am să risc s-o pierd de tot. Cînd va ști cine a atacat-o, s-ar putea să decidă că nu vrea să mă cunoască.

Miss Dunn își mestecă ceaiul.

– Înțeleg, spuse ea. Asta va fi penitența ta, pentru ceea ce i-a făcut Victor?

– Nu. Va fi penitența mea pentru Victor.

– Nu tu l-ai făcut să fie așa. Singur a hotărît, singur și-a ales drumul.

– Harriet... dă-mi zahărul.

Miss Dunn oftă. Subiectul era închis, cel puțin pentru moment.

– Mai bine să repetăm ce-i vom spune magistratului, când va ajunge aici, propuse ea.

– Da, și contelui. Niciodată nu-și va reveni după pierderea fiului său.

– Ce-ai să-i spui?

– Exact ceea ce-i vom spune și magistratului.

Magistratul, însoțit doar de un comisar, acceptă fără ezitare probele prezentate. Valetul, care se temea de ștreang, se grăbi să confirme că găsisese cadavrul când venise să-i aducă stăpînului cafeaua de dimineață. Medicul poliției era mulțumit cu atît, și avea să i-o spună și procurorului.

După ce-i prezentară lui lady Brinsley condoleanțele lor, cei doi plecară.

Erau de făcut și alte aranjamente, însă fură lăsate în seama lui Ruggles. Waldo și Jo porniră spre sanatoriu, după-amiază. Jo avea la ea un bilet de la lady Brinsley pe care i-l arătă portarului, pentru a fi lăsați să intre.

Cînd Jo păși în camera lui Chloë, își stăpîni cu greu un țipăt. Prietena ei stătea într-un scaun de invalid, și arăta de parcă n-ar mai fi mîncat de săptămîni de zile. Dar ceea ce o impresionă în mod deosebit fu părul lui Chloë care fusese tuns și arăta ca penajul unui pui abia ieșit din nou.

Chloë se întoarse, o privi cu indiferență, apoi, cînd o recunoscu, zîmbi.

– Jo, spuse ea cu voce nesigură, de ce ești îmbrăcată cu cea mai bună rochie a mea?

O podidiră lacrimile.

Apoi izbucniră amîndouă în rîs, și se îmbrățișară. Treptat emoțiile li se risipiră și începură să vorbească.

– Lady Brinsley e și ea cu tine? întrebă Chloë.

– Nu. Waldo Bowman m-a adus aici. Așteaptă afară. Lady Brinsley e la Hall. Luă mâinile lui Chloë într-ale ei. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Lordul Morden a murit în dimineața asta...

Chloë tresări puternic. O clipă își pierdu respirația, apoi cuvintele i se rostogoliră năvalnic:

– Nu-mi pare rău că a murit. El e cel care mi-a făcut asta. Nu știam cum să i-o spun lui Elinor. A fost atât de bună, atât de generoasă...

O copleși emoția și nu mai putu să continue.

Jo spuse încet:

– Am auzit că ți-ai pierdut memoria.

Chloë dădu din cap.

– Într-adevăr, dar mi-a revenit pe bucăți, iar când Elinor mi-a dat caietul și am citit ultimele însemnări, mi-am amintit totul – cum m-a silit să intru în seră, teama care mă sufoca fiindcă știam că avea să mă omoare...

Trase aer în piept, șuierător, întretăiat.

– ... iar aici amintirile mele se sfârșesc, pînă într-o seară când m-am trezit în camera asta, cu Elinor lîngă pat. Îmi plesnea capul de durere. Nu puteam vorbi. Nu vedeam bine. Nu mă puteam mișca. Eram înfășată ca una din mumiile alea egiptene. Dar Elinor era aici, în seara aceea și în fiecare seară, de-a lungul primelor săptămîni, anticipîndu-mi toate nevoile. Cum aș fi putut să-i spun, când în sfîrșit mi-a revenit memoria, că propriul eu fiu încercase să măucidă?

– Cred că știa.

– Fiindcă mi-a citit jurnalul? Nu știu ce să zic... Mamele sînt întotdeauna ultimele care văd ce au rău în ei copiii lor, iar printre însemnările din ultima seară nu e nimic care să indice că Victor ar putea încerca să măucidă. N-am scris decît despre rămășag.

Jo o privi nedumerită.

– Atunci de ce-ai fugit de el?

Chloë începu să tragă de un fir din pătura care-i acoperea picioarele.

– Abia cînd am stat să mă gîndesc mi-am dat seama despre ce era vorba. Victor nu putea fi moștenitorul legitim. Lucrul pe care-l prețuia mai presus de orice altceva era moștenirea lui. Știam că e capabil să facă moarte de om ca să-și păstreze secretul.

După o scurtă pauză, continuă:

– Ajunsesese deja la ușa mea. Nu avusesem timp să-ți scriu decît cîteva cuvinte. Nu știi la ce mă gîndeam... Voiam doar să aflu cineva ce mi se întîmplă.

Jo întinse mîna și o strînse de braț.

– Slavă Domnului că ai avut prezența de spirit să-ți lași caietul în camera lui lady Brinsley. Asta a fost salvarea ta.

Chloë clătină din cap.

– A trebuit să mă întorc după el. L-am lăsat pe masa de scris, sperînd că îl va găsi una dintre cameriste. Apoi m-am răzgîndit. Mă cuprinsese panica. Nu știam că odaia în care mi-am lăsat jurnalul era a lui lady Brinsley, altfel poate că n-aș fi făcut-o. La urma urmei, e mama lui. Voiam doar să mă asigur că, dacă mi se întîmplă ceva, cineva va citi ultimele însemnări și va face legătura.

Își trase nasul și continuă printre lacrimi :

– Așa am pierdut timp prețios, iar cînd în sfîrșit am fugit afară, l-am găsit acolo, așteptîndu-mă.

Părea atît de îngrozită, încît Jo încercă să-i distragă atenția.

– Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă, să mă anunți unde erai.

– Jo, nu puteam să scriu, chiar dacă aș fi vrut. Aveam brațul rupt. Eram neputincioasă ca un pisoi. În plus, mă temeam să nu-l conduc direct la mine. Știe.. știa... că ești

cea mai bună prietenă a mea. Începeam să regret că-ți scrisesem acele câteva rînduri. Le-ai primit?

– Da. Asta m-a pus pe jărat. Dacă nu era Waldo Bowman, Morden ar fi scăpat basma curată.

– Întotdeauna l-am plăcut pe Waldo. Aș vrea să-i mulțumesc, dar nu înainte de a-mi reveni total.

Își atinse cu o mîină puful de pe cap, zîmbind amărîtă.

– O să-mi fac rost de o perucă. Mă cunoști, Jo. Toată viața am fost o vanitoasă.

Jo nu înțelese de ce încercarea lui Chloë de a glumi îi aduse lacrimi în ochi. Căută în poșetă, scoase batista și-și suflă nasul.

– Nu mi-ai spus ce s-a întîmplat cu Victor, întrebă Chloë.

– L-am omorît eu.

Chloë o privi stupefiată.

– Vorbești serios?

Jo dădu din cap, înghițîndu-și lacrimile.

– În cazul ăsta, n-am să mai scot o vorbă despre cea mai bună rochie a mea. Poți s-o păstrezi.

Jo chicoti.

– Toate hainele pe care le-am purtat în oraș sînt ale tale. A trebuit să le iau cu împrumut ca să prind un ucigaș.

– Ei bine, povestea asta trebuie s-o aud. Începe cu începutul și spune-mi totul.

27

Chloë își petrecu convalescența alături de Jo, nu în casa ei din Londra, ci la Stratford, astfel încît prietena ei să

poată rezolva problemele ivita la redacție cât timp lipsise. Cel puțin, asta le spuse celor din familia Bowman, iar insistențele acestora n-o putură convinge să mai rămînă. Waldo îi ușură situația, permițîndu-i să-l ia pe Eric cu ea, în baza înțelegerii clare că era doar un aranjament temporar. După balul lui Cecy, urma să vină și el. Abia atunci aveau să hotărască viitorul lui Eric, ca și pe al lor.

Waldo părea să înțeleagă că avea nevoie să stea singură o vreme. I se întîmplaseră atît de multe în ultimele două luni...! Se schimbaseră atîtea, încît uneori avea senzația că devenise o străină față de sine însăși. Trebuia să descopere cine era Jo Chesney și ce voia cu adevărat să facă cu viața ei.

– Acum două luni, viața mea era perfect așezată, îi spuse ea lui Chloë. Știam exact cine eram și încotro mă îndreptam. Acum totul s-a schimbat... Clătină din cap. Nu mai sînt aceeași persoană.

Ședeau în grădină, la soare, și-și beau ceaiul. Doamna Daventry îl dusesese pe Eric să dea de mîncare lebedelor de pe rîu, ca să aibă o ocupație. Venise acolo ca într-o vacanță, dar îi era dor de Waldo și de fete, „verișoarele“ lui, cum le numea acum. Nu înțelegea de ce nu puteau să stea cu toții împreună.

Chloë arăta mai bine. Se mai împlinise și-i revenise culoarea în obraji. Purta o perucă și putea să meargă fără ajutor. Deocamdată, se mulțumea să levenească la soare.

Deschise ochii și o privi pe Jo.

– Și cu *Journal* cum va rămîne? Credeam că a devenit viața ta, după moartea lui John.

– Într-adevăr, dar acum nu mă mai atrage. Credeam că sînt indispensabilă, însă am constatat că nu-i așa. Am fost plecată două luni și s-au descurcat destul de bine fără mine. Mac vorbește despre apariția ziarului de două ori pe săptămînă. Are tot felul de planuri pe care e nerăbdător să le pună în aplicare. Și eu am fost cîndva la fel.

– Aha... făcu Chloë.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că, în sfârșit, ai ajuns să accepți că John nu mai este; viața ta nu mai e legată de a lui. Dacă vei rămîne la *Journal*, o vei face pentru că așa vrei tu, nu fiindcă e ceea ce crezi că ar fi vrut John.

– Am acceptat deja ideea că viața mea nu mai e legată de John, răspunse Jo alungînd o muscă, în timp ce mușca dintr-un corn. Dar *Journal* rămîne important, e o parte din mine.

– Schimbările sînt întotdeauna dificile, nu-i așa? Iar cînd nu mai există cale de întoarcere, pot fi înspăimîntătoare, mai ales pentru cineva ca tine.

Jo se simți o clipă jignită, apoi se gîndi mai bine.

– Ai dreptate. Nu-mi plac schimbările. Prefer stabilitatea.

– Schimbarea e inevitabilă. Nu poți nici să oprești ceasul, nici să-l dai înapoi. Viața merge înainte.

– Sînt conștientă de asta, dar așa sînt eu. Ridică din umeri, neputincioasă. Nu vreau să încep ceva nou, înainte de a fi sigură că voi reuși, sau că măcar sorții sînt în favoarea mea. Nu vreau s-o sfîrșesc pierzînd totul.

Urmă un moment de tăcere, după care Chloë spuse:

– Înțeleg ce vrei să zici. John a fost un pariu sigur; Waldo e o loterie.

Vocea lui Jo deveni mai rece.

– Vorbeam despre *Journal*.

Chloë rîse.

– N-aș crede. Vorbeam despre ceea ce vrei să faci cu viața ta. Desigur, sînt ultima persoană care să-ți dea sfaturi...

– Bine măcar că sîntem de acord într-o privință!

– Dar, ca prietenă, mă simt datoră să te ajut să te decizi. Știm deja că inima nu-ți mai aparține.

Jo își privi prietena lung și intens. Cînd își dădu seama că n-o putea intimida cu privirea, capitulă.

– Ei bine, da, mi-am dăruit inima, dar refuz să renunț și la respectul față de mine însămi. Știu că Waldo mă iubește acum, dar cât timp o să dureze? Cât timp va trece pînă o să se plictisească de mine? Ți-am citit articolele. Îi cunosc reputația în ceea ce privește femeile.

– Deci, asta era. E un ticălos, prin urmare nu trebuie să te măriți cu el.

– N-am spus că e un ticălos, ba dimpotrivă.

– Aha, acum o întorci! Atunci mărită-te cu el.

– Nu-mi ești de nici un ajutor.

Chloë rîse.

– Ce vrei să spun? Că nu există nici un risc? Întotdeauna există și ar trebui să știi asta. Amintește-ți de John. Nu, n-am să intru în detalii, dar îți voi spune un lucru. S-ar putea ca Waldo să treacă prin același gen de frămîntări sufletești. Dacă aș fi în locul lui, m-aș codi să iau de nevastă o femeie ca tine. Cine poate ști ce se poate întîmpla? În ultimele două luni v-ați riscat amîndoi viața pentru mine și pentru Eric, nu-i așa? Nu că aș avea vreo obiecție, desigur. Vă voi fi veșnic recunoscătoare pentru tot ceea ce-ați făcut. Oricum, dacă Waldo își dorește o viață sigură și liniștită, atunci l-aș sfătui să se țină cât mai departe de tine.

Jo chicoti.

– Că bine zici! remarcă ea și începu să strîngă ceștile și ceainicul de pe masă. Apoi o privi pe Chloë și spuse: Waldo a zis că ai exagerat, că nu-i un aventurier, așa cum îl descria lady Tellall.

– Ei, era firesc să spună asta, nu? replică prietena ei, cu o licărire în ochi. Așa spun toți bărbații cînd îi prinde din urmă trecutul. Nu, Jo, dacă vrei să-ți asumi riscul, trebuie să-l accepți așa cum e, cu bune și cu rele.

– Nu știu de ce discut toate astea cu tine.

– Nici eu. Te-ai hotărît deja.

Jo scoase un pufnet morocănos și, luînd tava, se îndreptă spre casă.

Chloë luă o scrisoare care sosise mai devreme, de la Lydia Langston, și o citi din nou. Următoarea întrunire a Societății Horticole va avea loc acasă la Lydia, care voia să le arate îmbunătățirile aduse serei. Chloë nu era sigură că va fi în stare să participe, după tot ceea ce se întîmplase cu Victor. De fapt, nu mai suporta serele.

Mai primise vești și de la familia Brinsley. Conteles, îi scria Lydia, era doborît de tristețe. Suferise un atac de apoplexie și începea să se agite ori de cîte ori soția lui se apropia de el. În consecință, Elinor plecase de la Hall și se instalase în casa din Knightsbridge. Se spunea că ea și domnișoara ei de companie se pregăteau să pormească printr-un tur al Europei. Bineînțeles că toate prietenele ei rămăseseră cu gura căscată. Doamnele în vîrstă nu plecau să se zbîntuiască prin toată Europa, ca niște tineri abia ieșiți de pe băncile facultății.

Oare n-ar fi fost bine să încerce s-o convingă pe Elinor să renunțe la călătorie? se întrebă Chloë. Nu, avea chiar s-o încurajeze. Ce importanță avea vîrsta? Viața e neprețuită. Ar fi un păcat de moarte să irosești fie și un singur minut din ea. Încercase să-și trăiască viața din plin. Învățase asta de la Ralph și refuza să lase ca un specimen uman malefic și nesuferit să-i învenineze existența. O să se ducă la următoarea reuniune a Societății Horticole. Absența ar fi fost o dovadă de lașitate, iar ea nu era o lașă. N-avea de gînd să se lase învinsă de Victor.

Gîndurile i se îndreptară spre Jo și Waldo. Se întreba ce să le ofere ca dar de nuntă.

Era seara lui Cecy, iar Waldo încerca să se bucure cît de cît de fericirea surorii lui. Nici nu-i venea să creadă cît de

matură arăta – matură și frumoasă. Nu mai departe de ieri o considerase un copil. În seara asta însă, era femeie. Ruggles părea să fi observat și el diferența. Îi acorda prea multă atenție. O să-i spună vreo două vorbe înainte de sfârșitul petrecerii. Cecy era prea tânără pentru așa ceva.

Încercă să-și aducă aminte cum fusese el la vârsta lui Cecy. El și prietenii lui, proaspeți absolvenți, se credeau în stare să schimbe lumea. O doză masivă de realitate le spulberase iluziile. Acum s-ar mulțumi să poată schimba măcar intențiile unei femei încăpăținate, slobode la gură și neconvenționale.

Poate că ar trebui să se mulțumească cu locul doi. Ar putea prezenta motive întemeiate pentru a o convinge să se mărite cu el. De exemplu un cămin adevărat pentru Eric, acceptarea ca ea să-și conducă neprețuitul ziar și acces nelimitat în patul lui.

Și viceversa.

Asta ar fi trebuit să însemne ceva. Micuța lui puritană avea o fire la fel de pasională ca a lui.

Își dorea însă mai mult. Dorea inima ei, iar dacă nu va putea s-o cucerească, orice victorie ar fi fost parțială.

Waldo luă un pahar de șampanie și ieși pe terasă. Thomas era acolo și fuma o țigară subțire de foi. Găsi încă una în buzunar și i-o oferă lui Waldo, știind dinainte de a-l întreba că avea s-o accepte. Nu erau numai veri, ci și buni prieteni.

– Ce te frământă? îl întrebă Thomas, întinzându-i propria țigară pentru ca Waldo să și-o aprindă pe a lui.

Waldo se rezemă de balustradă și suflă un nor de fum.

– Ce te face să crezi că mă frământă ceva?

– Se observă că șchiopătezi. Întotdeauna se accentuează când te necăjește ceva. De doamna Chesney e vorba?

Waldo nu avea de gând să discute despre Jo cu nimeni – nici cu mama lui, care încercase să-l descoasă, nici cu tatăl

lui, care era de o circumspecție suspectă, și în nici un caz cu un văr mai vîrstnic care nu avea nici o fărîmă de tact.

– Nu, replică el cu emfază, nu e vorba de doamna Chesney.

– Încă mai ține doliu după răposatul ei soț?

– Am spus că nu e vorba de... Waldo se lăsă păgubaș. Nu cred. Cît despre șchiopătatul meu, e din cauza oboselii, nu a vreunei neliniști sufletești. Am alergat ca un cal de poștă, aducînd și cărînd tot felul de lucruri pentru balul ăsta afurisit.

Thomas trase o dușcă din paharul pe care-l ținea în mîină și spuse gînditor:

– Atunci, dacă între tine și doamna Chesney nu e nimic, cred că s-ar putea să-mi încerc norocul. Fetele mele au nevoie de o mamă, și țin mult la Jo. Cred că ne-am potrivi foarte bine. Ce părere ai?

La fel de binevoitor ca vărul lui, Waldo răspunse:

– Dacă te apropii de Jo, o să te fac să regreti.

Thomas arcui o sprînceană.

– Deci, așa stau lucrurile?

– Încep să număr: unu, doi...

Thomas izbucni în rîs.

– Nu credeam s-apuc vreodată ziua asta – Waldo Bowman offînd după o femeie. N-o lăsa să-ți scape, vere, fiindcă altfel am să mă iau eu după ea. Vorbesc foarte serios.

Și, continuînd să rîdă, plecă țațoș.

Waldo trase cu furie din țigară reușind să se aleagă cu un acces de tuse. O aruncă și își goli paharul.

Nu-i plăcea ceea ce spusese Thomas despre el, dar n-avea ce-i face – ăsta era adevărul. Pentru prima dată în viața lui se îndrăgostise. Nu căutase dragostea, iar dacă ar fi știut că-l aștepta, stînd la pîndă, cînd intrase în redacția gazdei *Journal* ca să se confrunte cu Jo, ar fi ocolit orașul Stratford. O întîlnise însă pe Jo și găsise mai mult decît o femeie drăguță

cu care să-și împartă patul. Ceva înlăuntrul lui se urnise, făcându-l să se schimbe pentru totdeauna. Știa că și ea simțea același lucru și nu putea înțelege de ce nu voia să recunoască.

Thomas avea dreptate. Nu trebuia s-o lase să-i scape. Ar fi fost un prost dacă-i lăsa timp să ia singură o hotărîre. A doua zi dimineța în zori...

– Ai învins. N-am cum să mă mai ascund. Te iubesc, Waldo Bowman.

Waldo închise ochii. Cînd îi deschise din nou, Jo stătea chiar în fața lui. Purta o rochie de mătase roșie care scînteia la fiecare mișcare. Culoarea avea un efect miraculos asupra părului și a pielii ei. Arăta fericită, încrezătoare în sine și răpitor de frumoasă. Waldo nu-și putu stăpîni zîmbetul. Imaginea pe care o avusese în minte cu o clipă în urmă fusese a lui Jo așa cum o văzuse prima oară, cu părul legat la spate cu o panglică zdrențuită, murdară de cerneală pe nas și pe halat, aruncînd flăcări din ochii ei verzi. Cum ar fi putut să n-o iubească?

– Ei, dar ce zîmbet ciudat, constată ea, atingîndu-i buzele cu degetul. La ce te gîndești?

Waldo îi sărută vîrfurile degetelor.

- Știi bine la ce mă gîndesc. Au trecut două săptămîni.
- Cred că sîntem făcuți unul pentru altul. Gîndim la fel.
- Atunci, de ce nu facem nimic?
- Ți-am spus că gîndim la fel.

– La ce te gîndești?

– Mmmm?

Jo se uita la baldachinul de deasupra patului, revenind încet la realitate. Acordurile orchestrei care cînta un vals se auzeau încet de pe terasă. Simțea sub palmă bătăile inimii lui. Cuvintele își făcură efectul, și-l privi printre gene. Apoi spuse pe un ton languros:

– Mă gîndeam la *Journal*.

Waldo replică sec:

– Ți-am mai spus că sinceritatea nu e întotdeauna o virtute.

În primul moment, Jo crezu că glumea, dar apoi constată că nu zîmbea, și că ochii lui o priveau. Se săltă într-un cot, ca să ajungă la același nivel cu el.

– I l-am vîndut lui Mac Nevin, spuse ea, și mă desfățam cu acest enorm sentiment de eliberare pe care-l am. Nu cred că ți-aș fi putut spune că te iubesc, cîtă vreme mai eram legată de *Journal*.

Waldo era copleșit.

– Dar tu ești forța care poartă *Journal* înainte. Tu l-ai schimbat și ai făcut din el un ziar de mare succes. Știu cît de mult înseamnă pentru tine.

– Așa e – dar numai pînă la un punct. N-a fost ziarul meu, nu-i așa? A fost al lui John. Atîta vreme cît am fost legată de el, eram legată și de John. Acum sînt liberă să-mi urmez glasul inimii.

Se ridică în capul oaselor, bătu pernele și se rezemă de ele. După ce Waldo îi urmă exemplul, continuă:

– Să nu crezi că sînt supărată pe John. M-am împăcat cu el ieri, cînd l-am dus pe Eric la mormîntul lui. M-am gîndit mult și mi-am dat seama că nici eu n-am fost fără pată.

Zîmbi ușor.

– Întotdeauna mă va întrista faptul că n-a avut curajul să-mi spună despre Eric. Cu toate astea, am să-mi amintesc mereu cît de fericiți am fost împreună.

Își răvăși părul cu degetele, îngîndurată.

– Știu, tu consideri că l-am ridicat pe John pe un pedestal, dar nu e întru totul adevărat. Adevărul este că el m-a așezat pe *mine* pe un pedestal, iar eu am încercat să fiu genul de soție pe care și-a dorit-o el. Mi-a fost ușor, pentru că nu știam

cine eram cu adevărat. Abia după ce am rămas văduvă am început să gîndesc singură – dar, o, ce drum greu și dureros a fost...!

Ridică privirea spre el.

– Ți-am vorbit vreodată despre părinții mei?

– I-ai menționat. De ce?

– Sînt sigură că știi tot ce e de știut despre ei. Niciodată n-am vrut să fiu ca ei sau să trăiesc o viață ca a lor, așa că am căzut în extrema cealaltă, ceea ce a fost o greșeală la fel de mare.

Se întinse, întorcîndu-se spre el.

– Dar toate astea au rămas în urmă. Acum știu în sfîrșit cine sînt și ce vreau. Te iubesc, Waldo, din toată inima.

– Și vei accepta cuvîntul unui aventurier ca mine dacă-ți spun că și eu te iubesc?

– Un aventurier? Aiurea! pufni Jo. Pe-asta din rubrica lui Chloë ai învățat-o, și știi cum exagerează ea. În plus, atunci nu ne cunoșteam. Acum, pot să te asigur, Waldo, că în viața ta nu vor mai fi doamne din umbră, în afară de mine.

Waldo rîse și o strînse la piept, într-o îmbrățișare pătimașă. Cînd în sfîrșit se retrase, îi spuse:

– Jo Chesney, continui să mă uimești. Asta înseamnă că te vei mărita cu mine?

– Bineînțeles. Apoi adăugă pe un ton provocator: N-aș putea renunța niciodată la Eric.

– Aha, Eric... L-ai dus la mormîntul tatălui său?

Jo dădu afirmativ din cap.

– Vreau ca Eric să știe cine au fost adevărații lui părinți. Mi-am amintit de familia Brinsley. Morden a aflat adevărul despre părinții lui în ziua în care a împlinit douăzeci și unu de ani. Îți poți imagina ce trebuie să fi simțit? Pentru prima dată, mi-a fost milă de el. Nu-i vom face același lucru și lui Eric. Va ști adevărul despre părinții lui încă de la început.

Vehemența ei îl făcu să zîmbească.

– Și care e acel adevăr?

– Că părinții lui au fost oameni cumsecade, că l-au iubit și l-au dorit, că s-ar fi căsătorit dacă n-ar fi existat o piedică, așa că, în cele din urmă, John s-a însurat cu mine.

– Ce piedică?

– Am să mă gîndesc eu la ceva sau putem spune că nu știm. Waldo, un băiat trebuie să știe că părinții lui l-au dorit și l-au iubit. Asta e singura moștenire care merită să fie transmisă mai departe. Și e adevărat. L-au iubit.

Waldo zîmbi.

– Cît va înțelege Eric din toate astea?

Jo oftă.

– Nu prea mult. Doar că mama și tată lui l-au iubit. Dar, cînd va începe să pună întrebări, trebuie să știm ce să-i răspundem. Tot ce vreau să spun e că trebuie să cunoască adevărul.

– Nu e nevoie să mă convingi. Sînt de acord. Acum unde e?

– Unde crezi?

Ridică puțin capul, pentru a-i vedea mai bine fața.

– E aici. Cînd a aflat că vin încoace, a făcut atîta caz, încît a trebuit să-l iau cu mine. Două săptămîni m-a tot bătut la cap, întrebînd cînd urma să vii tu la Stratford sau cînd vom merge noi la tine. Mătușa Daventry și Chloë s-au bucurat să mai scape puțin de noi.

Pe chipul lui se așternu un zîmbet larg.

– Mi-a plăcut băiatul ăsta din clipa în care l-am văzut.

Jo oftă încet și cu oarecare amărăciune.

– Mie nu. De fapt, nu mi-a plăcut deloc, și nici tu nu mi-ai plăcut. Știam că amîndoi aveți să-mi creați probleme, și am avut dreptate. Pe de altă parte, asta arată cît de amarnic m-am înșelat. Tu și Eric sînteți tot ce mi s-a întîmplat mai bun pînă acum.

Această scurtă cuvîntare fu răsplătită cu un sărut fierbinte, aproape pătimaș. După cîteva clipe, Waldo ridică din nou capul.

– Am impresia, spuse el, că ai cugetat destul de adînc cît timp ai stat la Stratford.

– Într-adevăr, și a meritat. Acum mă simt împăcată cu mine însămi și cu lumea. Tu ce-ai făcut în lipsa mea?

– A, și eu m-am gîndit la tine.

Jo îl privi.

– Și?

– Și am ajuns la concluzia că ești cea mai perversă, încăpățînată și exasperantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu înțeleg de ce vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Aș putea spune același lucruri și despre tine.

– Și ai mai putea spune și că sînt îndrăgostit de tine fără speranță, cu disperare.

Jo îl cuprinse cu brațele pe după gît. Un moment, gura ei o atinse pe a lui.

– Cu cîtă disperare? îl întrebă în șoaptă.

– Am să-ți arăt.

The Journal, iulie, 1817

(extras din „Viața londoneză“)

Lady Tellall este foarte încîntată să vă anunțe căsătoria bunei sale prietene, Jolie Chesney, cu Waldo Frederick Bowman, Esq., la St. Mary Abbots Church, Kensington. Domnul Bowman, mireasa lui și fiul lor adoptiv se vor stabili la Marylebone. În prezent, se află în Irlanda, în vizită la părinții miresei, Sir Vivian și lady Moore.

Domnul Bowman, care provine dintr-o familie care a dat mulți parlamentari, candidează în

alegerile bicamerale din partea comitatului West Hockham. Atît soția cît și vărul lui, Thomas Bowman, îi vor conduce campania electorală. Acest lucru ar putea da naștere unor dezbateri foarte interesante, dacă nu chiar aprinse, în casa familiei din Kensington. Domnul Bowman senior este un tory, iar, juniorul un whig.

Domnul Bowman senior mi-a spus personal că e foarte mîndru de fiul lui și că, deși iau politica în serios, dezbaterile lor în contradictoriu s-au desfășurat întotdeauna în spiritul unor discuții vesele.

Am încercat să nu-mi trădez scepticismul.

După slujba religioasă a avut loc o recepție în Palliser Park. Toată lumea bună a fost prezentă, inclusiv draga mea prietenă lady Webberley. Cu tristețe trebuie să vă anunț că memoriile ei nu vor mai fi publicate. Proiectul a fost abandonat cînd editorul a primit o amenințare cu darea în judecată pentru calmonie. Cine l-a amenințat? Lady Webberley, refuză să spună.

Amintiți-vă, dragi cititori, că de la mine ați aflat prima oară.

Va urma.

Sfirșit

Jolie Chesney, directoarea unui prestigios ziar, nu a permis niciodată publicarea de articole bazate pe fapte neverificate. La rîndul său, Waldo Bowman, un bărbat șarmant, fost agent al Serviciului Britanic de Informații, alimentează pagina de noutăți mondene cu aventurile lui galante. Iar cînd acesta năvălește în biroul ei cerîndu-i furios o retractare, Jolie, deși îl găsește teribil de atrăgător, refuză să accepte orice compromis privind standardele sale profesionale sau de altă natură.

Numai că, atunci cînd cea mai bună reporteră a ziarului, Lady Chloë dispăre într-un mod ciudat, Jo cere ajutorul acestui bărbat periculos de senzual, ale cărui legături cu Divizia Specială ar putea salva viața prietenei ei, chiar dacă asta presupune să se implice într-o relație... mai mult decît profesională.

O carte încîntătoare, ce se citește cu sufletul la gură.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 189000 (173395 + 15605 TVA)

